

СТИВЪН КИНГ

КРАЙ НА ДЕЖУРСТВОТО

Разтърсващ
финал на
разтърсваща история

ОТ АВТОРА НА МИСТЪР МЕРЦЕДЕС И ТЪРСИ СЕ

Брейди Хартсфийлд, наричан още Мистър Мерцедес, защото е убил осем души и е ранил тежко мнозина, прегазвайки ги с откраднат мерцедес, от пет години е затворен в стая 217 на Клиниката за травматични мозъчни увреждания. Според лекарите възстановяването му е невъзможно. Обаче Брейди вече не е безпомощният идиот, за какъвто го смятат всички. Напълно си е възвърнал умствените способности (макар че умело се прикрива) и дори притежава ново умение — владее телекинеза. Да, вече може да упражнява умствен контрол, но не и да контролира собственото си тяло. Как да отмъсти на виновниците за участието си? В сатанинския му ум се заражда план — лукав и зловещ.

Бил Ходжис продължава да залавя мошеници и крадци, попаднали на мушката на неговата агенция „Търси се“, обаче... обаче му липсва „истинската“ полицейска работа. А и мисълта за Брейди не му дава покой — интуицията му подсказва, че това не е краят на историята с Убиеца с мерцедеса. Оказва се, че шестото чувство не го е подвело — разбира го в деня, в който бившият му партньор Пийт Хънтли го търси за съдействие. Полицията разследва самоубийство и убийство — предполага се, че майка е убила дъщеря си (парализирана, след като е била блъсната от Мистър Мерцедес) и после се е самоубила. Пийт обаче надушва нещо гнило, затова моли бившия си партньор и съдружничката му Холи да огледат местопрестъплението. Според пенсионирания детектив това е дело на Брейди Хартсфийлд, но как е възможно — та нали онзи е безпомощен, лигавещ се идиот? Само че когато още хора се самоубиват, единствената връзка помежду им е тъкмо Брейди, а Бил Ходжис е единственият, който вярва в подобна възможност. Играта на котка и мишка още не е свършила. Игра, която ще постави на карта не само неговия живот, а и живота на най-скъпите му хора — Холи и Джером. Защото Мистър Мерцедес се е върнал и възнамерява да отмъсти не само на Ходжис, а и на всички в града.

„Край на дежурството“ е краят на трилогията, започнала с „Мистър Мерцедес“ и с „Търси се“ — разтърсващ финал на разтърсваща история.

- [Стивън Кинг](#)
 - [10 април 2009 Мартийн Стоувър](#)
 - [Z](#)
 - [Брейди](#)
 - [Блекиш](#)
 - [Ал библиотеката](#)
 - [BADCONCERT.COM](#)
 - [Принцът на самоубийствата](#)
 - [Рога и копита](#)
 - [После](#)
 - [Бележка на автора](#)

- [Информация за текста](#)

-

- [notes](#)

- [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
 - [13](#)
 - [14](#)
 - [15](#)
 - [16](#)
 - [17](#)
 - [18](#)
 - [19](#)
 - [20](#)
 - [21](#)
 - [22](#)
 - [23](#)
 - [24](#)
 - [25](#)
 - [26](#)
 - [27](#)
 - [28](#)
 - [29](#)
 - [30](#)
 - [31](#)
 - [32](#)
-

Стивън Кинг

Край на дежурството

На Томас Харис

*Пистолет ще взема,
в стаята си ще се върна.
Пистолет ще взема
с една цев или с две,
по-добре да се застрелям,
отколкото да лея в блус
самоубийствени слова.*

„Крос Канейдиън Рагуийд“^{[1](#)}

Винаги е най-тъмно преди зазоряване.

Изтърканата фраза хрумна на Роб Мартин, докато линейката, която караше, пълзеше по Марлборо Стрийт към базата — Пожарна станция 3. Струваше му се, че който я е измислил, наистина е уцелил в десетката, защото беше по-тъмно отколкото в мармотски задник, а скоро щеше да се съмне.

Не че развиделяването щеше да промени кой знае какво, когато най-сетне дойдеше — щеше да е утро с махмурлук. Гъстата мъгла миришеше на близкото и не дотам голямо Голямо езеро. За да бъде пълна забавата, заръмя студен дъждец. Роб настрои чистачките на бавен режим. Недалеч напред в мрака се извисяваха две жълти арки, които не можеха да се сгрешат с нещо друго.

— Златните цици на Америка! — провикна се Джейсън Рапсис, който седеше до Роб. През петнайсетте си години в службата за спешна помощ Роб беше работил с много парамедици и Джейс Рапсис беше най-добрият: по принцип стговорчив и безгрижен, а в кризисни моменти — хладнокръвен и съсредоточен. — Няма да умрем от глад! Бог да благослови капитализма! Отбий, отбий!

— Сигурен ли си? — попита Роб. — След нагледния урок за вредата от тези боклуци, който получихме преди малко?

Връщаха се от спешно повикване от едно от тузарските имения в Шугар Хайтс: някой си Харви Гейлн се беше обадил на 911, оплаквайки се от силна болка в гърдите. Бяха го заварили проснат на дивана в онова, което богаташите несъмнено наричат „салон“ — мъж със синя копринена пижама, наподобяващ изхвърлен на брега кит. Жена му се беше надвесила над него, убедена, че той всеки момент ще се гътне.

— Мики Ди, Мики Ди² — припяваше Джейсън и подскачаше на седалката. Сериозният и компетентен професионалист, проверил жизнените показатели на господин Гейлн (Роб стоеше до него с чантата за първа помощ, комплекта за интубация и лекарствата за сърце), беше изчезнал. Русата му коса падаше в очите и той приличаше на едро четиринайсетгодишно хлапе. — Хайде, отбий!

Роб отби. Самият той нямаше да откаже наденичка с маслено хлебче, а може би и един от онези хрупкави картофени шницели, които приличат на печен бизонски език.

Пред гишето за обслужване на автомобилисти имаше няколко коли. Той се устрои зад последната.

— А и този не беше получил инфаркт — добави Джейсън. — Само беше прекалил с мексиканската храна. Отказа да го закараме до болницата, нали така?

Така беше. След няколко могъщи оригни и още по-мощна пръдня, напомняща рев на тромбон, накарали кльощавата му съпруга да потърси убежище в кухнята, господин Гейлн седна на канапето, заяви, че се чувства много по-добре и че не смята за необходимо да го закарат в Окръжна болница „Кайнър“. Роб и Джейсън също не сметнаха, че е необходимо, след като чуха какво е омел Гейлн в „Розата от Тихуана“ предишната вечер. Пулсът му беше силен и макар кръвното му налягане да беше височко, вероятно си беше такава от години, а и в момента беше стабилно. Автоматичният външен дефибрилатор си остана в платнената чанта.

— Искам два Ег Макмъфина и два картофени шницела — обяви Джейсън. — Чисто

кафе. Всъщност нека шницелите са три.

Роб, който още мислеше за Гейлън, промърмори:

— Този път беше лошо храносмилане, но скоро шишкото наистина ще получи инфаркт.

Колко смяташ, че тежеше? Сто и четирийсет? Сто и шейсет?

— Минимум сто и петдесет — отвърна Джейсън. — И престани да ми разваляш закуската.

Роб махна с ръка към златните арки, извисяващи се над подобната на езеро мъгла.

— Това заведение и всички подобни фабрики за мазнотии са причината за половината проблеми на Америка. Като медицинско лице сигурно го осъзнаваш. Какво си поръча токущо? Цели деветстотин калории алангле, братле. Добави наденичка към Ег Макмъфините и ще чукнеш хиляда и триста.

— А *ти* какво ще поръчаш, доктор Здравословно хранене?

— Наденичка с маслено хлебче. Може би две.

— Железен си! — потупа го по рамото Джейсън.

Опашката напредваше. Бяха на две коли от гишетото, когато радиото под бордовия компютър запрашя. Диспечерите обикновено бяха хладнокръвни и съсредоточени, но този звучеше като комедиен радиоводещ, прекалил с „Ред Бул“:

— До всички линейки и пожарни коли, имаме ИМП! Повтарям, ИМП! Това е повикване с висок приоритет до всички линейки и пожарни коли!

ИМП беше съкращение за инцидент с много пострадали. Роб и Джейсън се спогледаха. Самолетна катастрофа, влакова катастрофа, експлозия, терористичен акт. Почти сигурно беше едно от четирите.

— Тръгнете незабавно към Общинския център на Марлборо Стрийт, повтарям, към Общинския център на Марлборо. Имам инцидент с вероятност за много загинали. Внимавайте.

Стомахът на Роб Мартин се сви. Не те предупреждават да внимаваш, когато се отправяш към място, на което е станала катастрофа или има газова експлозия. Така че оставаше терористичен акт и може би нападението не беше приключило.

Диспечерът повтори съобщението. Джейсън включи лампите и сирената, Роб завъртя волана и изкара линейката „Фрайтлайнер“ на алеята, заобикаляща ресторанта, като закачи бронята на колата пред тях. Бяха само на девет пресечки от Общинския център, но ако „Ал-Кайда“ го обстрелваше с калашници, единственото, с което можеха да отвърнат на огъня, беше верният дефибрилатор.

Джейсън грабна микрофона:

— Разбрано, диспечер, тук кола 23 от Пожарна станция 3, след около шест минути ще сме на местопроизшествието.

Вече се чуваха и сирени от други райони на града, но съдейки по звука, Роб предполагаше, че тяхната кола е най-близо до Общинския център. Когато излязоха на Марлборо Стрийт, мракът вече отстъпваше място на мъжделива светлина; ненадейно от сивата мъгла изникна сива кола — голям седан със смачкан капак и ръждясала решетка. За миг дългите му светлини се насочиха право в тях. Роб включи сирените и рязко изви волана. Колата (май беше мерцедес, макар че нямаше как да е сигурен) се върна в собствената си лента и след секунда стоповете ѝ изчезнаха в мъглата.

— Леле, разминахме се на косъм! — възкликна Джейсън. — Надали ли му видя номера.

— Естествено, че не го видях. — Сърцето на Роб биеше толкова силно, че пулсираше в

гърлото му. — Бях зает да ни спасявам. Слушай, как е възможно да има много пострадали в Общинския център? Та дори Господ още спи. По това време Центърът не работи.

— Може да е автобусна катастрофа.

— Няма начин. Автобусите тръгват чак в шест.

Сирени. Виеха от всички посоки и звуците започваха да се приближават като примигващи точки на екрана на радар. Някаква патрулка ги задмина с бясна скорост, но доколкото Роб можеше да прецени, засега те изпреварваха другите линейки и пожарни.

„Кое то ни дава възможност да сме първите застреляни или взривени от някой луд арабин, крещящ «Аллаху акбар» — помисли си. — Големи сме късметлии.“

Но работата си е работа, затова подкара линейката нагоре по стръмната улица към главните административни сгради и грозната зала, където беше гласувал, преди да се премести в предградието.

— *Спри!* — кресна Джейсън. — *Мамка му, Роби, СПРИ!*

От мъглата пред тях изскачаха хора и залитайки, тичаха надолу по склона. Някои пищяха. Един мъж падна, изтърколи се, изправи се и побягна — раздраната му риза се развяваше под якето. Роб видя жена с разкъсан чорапогашник, окървавени прасци и само с една обувка. Удари спирачки, за да не я блъсне, в линейката се разлетяха неприкрепени вещи. Лекарства, банки за системи и опаковани игли от шкаф, оставен незаключен в нарушение на разпоредбите, се превърнаха в снаряди. Носилката, която не бяха използвали за господин Гейлън, се блъсна в стената на купето и отскочи. Стетоскоп се удари в предното стъкло и падна на таблото.

— Карай много бавно — обади се Джейсън. — Просто пълзи, става ли? Да не влошаваме положението.

Роб заподава газ лекичко и подкара нагоре по хълма със скоростта на пешеходец. Хората продължаваха да прииждат, навярно бяха стотици — някои кървяха, други на пръв поглед нямаха наранявания, но всички бяха ужасени. Джейсън свали стъклото и се надвеси навън:

— *Какво става? Какво става, да му се не види?*

Някакъв мъж, зачервен и задъхан, извика:

— Беше кола! Вряза се в тълпата като косачка. Шибаният маниак ме пропусна на косъм. Не знам колко прегази. Бяхме като добитък в кошара заради колчетата с лента, които държаха хората, подредени на опашката. Направи го нарочно и сега те лежат на земята като... като... божичко... като чучела, пълни с кръв. Видях най-малко четирима мъртви. Сигурно има още.

Докато говореше, сякаш се поуспокои, и закрачи бавно, вместо да тича. Джейсън откопча предпазния си колан, наведе се през сваленото стъкло и се провикна след него:

— Видя ли какъв цвят е? Онази кола.

Човекът се извърна — беше преbledнял и посърнал.

— Сива. Беше много голяма и сива — отговори.

Джейсън се облегна назад и погледна Роб. Не им се искаше да го изрекат на глас: била е колата, която бяха избегнали на косъм, докато излизаха от „Макдоналдс“. И онова по решетката не е било ръжда.

— Тръгвай, Роби. После ще оправяме бъркотията отзад. Дай да стигнем до купона, без да прегазим някого, става ли?

— Добре.

Докато стигнат до паркинга, паниката започна да стихва. Някои хора си тръгваха пеша, други се опитваха да помогнат на ударените от сивата кола; разни гадняри, каквито ще се

намерят във всяка тълпа, правеха снимки и видеоклипове с телефоните си. „Надяват се да оберат точките в Ютюб“ — помисли си Роб. Метални колчета с омотана около тях лента с надпис „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“ се търкаляха на земята.

Полицейската кола, която ги беше изпреварила, беше паркирана недалеч от сградата до спален чувал, от който стърчеше кльоцава ръка. Някакъв мъж лежеше напреки на чувала, около който се виждаше разширяваща се локва кръв. Полицаят махна на линейката да се приближи. Ръката му сякаш трептеше под светлината на въртящите се лампи на покрива на полицейската кола.

Роб грабна мобилния компютър и слезе, а Джейсън заобиколи линейката, отвори задната врата и извади чантата за първа помощ и дефибрилатора. Развиделяваше се и Роб успя да прочете надписа на банера над главния вход на залата: „**ГАРАНТИРАНИ 1000 РАБОТНИ МЕСТА!**“ „*Ние се грижим за нашите съграждани!* **КМЕТ РАЛФ КИНСЛЪР**“.

Трудова борса! Ето защо толкова много хора се бяха струпали още преди зазоряване пред Общинския център. Времената бяха тежки навсякъде, откакто икономиката беше получила инфаркт преди година, но най-тежки бяха в градчето на брега на езерото, където работните места бяха започнали да стават кът още преди настъпването на новия век.

Роб и Джейсън пристъпиха към спалния чувал, но полицаят поклати глава. Беше блед като платно.

— Мъжът и хората в чувала са мъртви. Жена му и бебето им, предполагам. Сигурно се е опитвал да ги предпази. — Издаде странен гърлен звук (нещо средно между оригване и гадене), притисна длан до устата си, после отмести ръката си и посочи: — Онази жена може би още е жива.

Непознатата лежеше по гръб, краката ѝ бяха неестествено извити, вероятно бяха счупени. Чаталът на елегантния ѝ бежов панталон беше потъмнял от урина. Лицето ѝ — каквото беше останало от него — беше омазано с грес. Част от носа ѝ и почти цялата ѝ горната устна липсваха. Красивите ѝ зъби (явно със скъпи коронки) бяха оголени в гримаса, напомняща хилене. Палтото и пуловерът ѝ също бяха разкъсани. На шията и на рамото ѝ се виждаха морави петна от натъртване.

„Шибаната кола е минала отгоре ѝ — помисли си Роб. — Премазала я е като катерица.“ С Джейсън нахлузиха сини латексови ръкавици и коленичиха до непознатата. Чантата ѝ беше паднала наблизко, върху нея имаше частичен отпечатък от автомобилна гума. Роб я вдигна и я хвърли отзад в линейката — следата от гума можеше да се окаже улика или нещо подобно. А и жената щеше да си иска чантата.

Ако останеше жива.

— Не диша — каза Джейсън. — Има пулс, но много слаб и накъсан. Махни пуловера.

Роб се подчини и заедно с пуловера смъкна и сутиена, останал без презрамки. Избута ги надолу, за да не му пречат, и започна сърдечен масаж, докато Джейсън се зае да интубира жената.

— Ще оцелее ли? — попита ченгето.

— Не знам — промърмори Роб. — Опитваме се да я спасим. А ти се опитай да помогнеш на другите. Ако по шосето насам фучат други линейки, някой ще загине.

— Човече, навсякъде лежат ранени. Все едно е бойно поле.

— Помогни на които можеш.

— Започна да диша — намеси се Джейсън. — Съсредоточи се, Роби, хайде да спасим един живот. Обади се в „Кайнър“, че караме пациентка с вероятна фрактура на врата,

гръбначна травма, вътрешни наранявания, лицеви наранявания и Бог знае още какво. Състоянието ѝ е критично. Ще ти подам жизнените ѝ показатели.

Роб се свърза с болницата по мобилния компютър, докато Джейсън продължаваше да действа с ръчния апарат за обдишване. От спешното на „Кайнър“ отговориха веднага, гласът от другата страна на линията беше спокоен. „Кайнър“ беше болница за спешна медицинска помощ от първо ниво, наричано понякога „президентска класа“, и бяха подготвени за подобни случаи. Тренираха за тях пет пъти годишно.

След като се обади, Роб измери нивото на кислород в кръвта (естествено, че беше ниско) и взе от линейката твърдата ортопедична яка и оранжевата шина за торс. Пристигаха още противопожарни коли и линейки; мъглата започваше да се вдига и вече се виждаше, че навсякъде лежат ранени или мъртви хора.

„И всичко това, причинено от една кола — помисли си Роб. — Да не повярва човек.“

— Ние сме дотук — обади се Джейсън. — Дори да не е стабилна, повече не можем да направим. Хайде да я качим.

Стараяйки се да държат спиналната дъска във водоравно положение, двамата вкараха жената в линейката, сложиха я на носилката и я закрепиха с ремъците. Бледото ѝ, обезобразено лице, оброчено от ортопедичната яка, ѝ придаваше вид на ритуална жертва от филм на ужасите... само дето жените във филмите винаги са млади и привлекателни, а тази изглеждаше на около четирийсет и пет, дори на петдесет. Човек би си казал, че е твърде възрастна да си търси работа, но още щом я погледна, Роб разбра, че тя повече няма да се реди на трудовата борса. Нито да проходи. Ако имаше луд късмет, можеше да се размине с пълната парализа на четирите крайника (стига да останеше жива), но той беше сигурен, че ще остане парализирана от кръста надолу.

Джейсън коленичи, сложи ѝ прозрачната пластмасова маска и пусна кислорода от бутилката, прикрепена в горната част на носилката. Маската се замъгли. Добър признак.

— Какво друго? — попита Роб, имайки предвид „Какво друго да направя?“.

— Потърси ампули епинефрин — сигурно са паднали, когато ударих спирачки, — или вземи от чантата ми. За кратко пулсът беше стабилен, но сега пак едва го долавям. После карай към спешното. Цяло чудо, че тази нещастница е жива — травмите ѝ са много тежки.

Роб намери под кутия с бинтове ампула епинефрин и я подаде на колегата си. След това затръшна вратите на линейката, седна зад волана и потегли. Бяха пристигнали първи на местопроизшествието, което означаваше, че ще са първи и в болницата. Това даваше известен шанс на нещастницата. Но макар трафикът да не беше натоварен толкова рано сутринта, щяха да са в спешното чак след петнайсет минути, а дотогава жената сигурно щеше да е мъртва. Кое то може би щеше да е най-добре за нея.

Само че тя не умря по пътя.

* * *

В три същия следобед, дълго след като смяната им беше приключила, Роб и Джейсън, които бяха твърде превъзбудени, за да се приберат вкъщи, седяха в стаята на дежурните в Пожарна станция 3 и гледаха И Ес Пи Ен, без да включат звука на телевизора. Бяха направили осем курса, но жената беше най-тежкият случай.

— Казваше се Мартийн Стоувър — обади се по едно време Джейсън. — Още я оперират.

Обадих се, докато ти беше в клозета.

— Казаха ли какви са шансовете ѝ да оцелее?

— Не, обаче не са я оставили да умре — все е нещо. Сигурен съм, че е отишла да си търси работа като секретарка на изпълнителния директор. Прерових ѝ чантата за лични документи (кръвната ѝ група беше записана в шофьорската книжка) и намерих цял куп препоръчителни писма. Явно е била добра в работата си. За последно е била служителка в „Банк ъф Америка“. Съкратили я.

— Ами ако остане жива? Как мислиш? Само краката ѝ ли ще са парализирани?

Джейсън се вгренчи в бейзболистите на екрана и дълго не продума. Накрая каза:

— Ако оживее, и четирите ѝ крайника ще са парализирани.

— Сигурен ли си?

— Деветдесет и пет процента.

Пуснаха реклама на бира. Младежи, танцуващи вихрено в бар. Всички се забавляваха. За Мартийн Стоувър забавлението беше приключило. Роб се опита да си представи какво я очаква, ако оцелее. Живот в моторизирана инвалидна количка, която ще задвижва, като духа в тръба. Хранене с каши или през сонда. Дишане с помощта на респиратор. Сране в торбичка. Живот в медицинската зона на здрача.

— Сещам се за Кристофър Рийв³ — каза Джейсън, сякаш беше прочел мислите му. — Беше модел за подражание. Не увеси нос. Мисля, че дори режисира филм.

— Естествено, че не увеси нос — кисело отбеляза Роб. — Защото непрекъснато беше с ортопедична яка. А и вече е мъртъв.

— Беше се изтупала — замислено промърмори Джейсън. — Елегантен панталон, скъп пуловер, хубаво палто. Опитвала се е отново да си стъпи на краката. И някакъв откачен *мръсник* ѝ отне всичко.

— Хванаха ли го вече?

— Доколкото чух, още не са. Дано го обесят за топките, като го пипнат.

* * *

На другия ден вечерта, когато докараха в „Кайнър“ пациент с инсулт, двамата провериха как е Мартийн Стоувър. Беше в реанимацията и показваше признаци на увеличаваща се мозъчна активност, водещи до връщане в съзнание. Когато това се случеше, щеше да се наложи някой да ѝ съобщи лошата новина — парализирана беше от шията надолу.

Роб Мартин се радваше, че няма да е той.

А човекът, когото пресата наричаше Убиеца с мерцедеса, все още не беше заловен.

1.

От джоба на панталона на Бил Ходжис се разнася звук от счупване на стъкло, последван от ликуващи момчешки гласове, крещящи „Това е ХОУМРЪН!“.

Ходжис примигва и скача от стола. Доктор Стамос работи с още трима общопрактикуващи лекари и в понеделник сутринта чакалнята е претъпкана. Хората се обръщат и вперват погледи в него. Той усеща как лицето му се затопля.

— Извинете — промърморва, без да се обръща към конкретен човек. — Съобщение.

— Доста шумно при това — отбелязва старица с оредяваща бяла коса и с физиономия като на бигъл. Упрекът ѝ кара Ходжис да се почувства като хлапак, въпреки че е почти на седемдесет. Госпожата обаче държи да го осведоми за етикецията при използване на мобилните телефони: — Трябва да намалявате звука на публични места или да го изключвате.

— Да, да, имате право.

Възрастната дама отново свежда поглед към книгата с меки корици („Петдесет нюанса сиво“, при това копието е доста опърпано, явно госпожата не я чете за първи път). Ходжис изважда айфона от джоба си. Съобщението е от Пийт Хънтли, някогашният му партньор в полицията. Сега Пийт на свой ред е на път да се пенсионира, колкото и да е трудно за вярване. Наричат го край на дежурството⁴, но за Ходжис се беше оказало невъзможно да сложи край.

Сега ръководи малка детективска агенция, назована „Търси се“. Нарича себе си независим ловец на длъжници, понеже му отказаха лиценз за частен детектив заради една история, в която се забърка преди няколко години. В този град трябва да имаш връзки, иначе ти е спукана работата. Но на практика е частен детектив, поне през повечето време.

„Обади ми се, Кърмит. Възможно най-бързо. Важно е.“

Кърмит е малкото име на Ходжис, но той се представя с фамилното (а приятелите му викат Бил, защото бащиното му име е Уилям) — така свежда до минимум жабешките майтапи. Пийт обаче обича да го нарича така. Смята, че е адски забавно.

Ходжис се замисля дали да не пъкне телефона обратно в джоба си (след като му изключи звука, ако се сети как се прави). Всеки момент ще го повикат в кабинета на доктор Стамос и той иска час по-скоро да се махне от тук. Като повечето възрастни мъже не си пада по лекарите. Все се бои да не му открият нещо, което не просто не е наред, а *наистина* е сериозно. А и знае защо го търси бившият му партньор: да си поговорят за банката по случай пенсионирането му идния месец. Ще бъде в хотел „Рейнтрий“ до летището. На същото място, където се състоя прощалното празненство на Ходжис, който този път възнамерява да пие по-малко. Може би дори да не пие. Имаше проблеми с алкохола, докато беше на активна служба, отчасти тъкмо заради това бракът му се срива, но напоследък пиенето не го влече. Това си е облекчение. Някога беше чел фантастичен роман, наречен „Луната е наставница

сурова“⁵. Не знае за Луната, но може да свидетелства под клетва, че уискито е наставница сурова, а се произвежда тук, на Земята.

Премисля, решава да отговори на съобщението на Пийт, но се отказва и става. Старите навици трудно се изкореняват.

Жената на рецепцията (която изглежда на около седемнайсет и носи табелка с името си — Марли) го дарява с бляскава усмивка на мажоретка.

— Докторът ще ви приеме скоро, господин Ходжис, обещавам. Изоставаме съвсем мъничко. Знаете как е в понеделник.

— Понеделник, понеделник, ден-неверник⁶ — промърморва той.

Марли недоумяващо се взира в него.

— Ще изляза за минутка, става ли? Искам да се обадя по телефона.

— Добре. Обаче стойте пред вратата. Ще ви повикам, когато докторът се освободи.

— Бива. — На излизане Ходжис се спира до възрастната жена. — Интересна ли е книгата?

Тя го поглежда:

— Не, но е много силна.

— И аз чух същото. Гледали ли сте филма по нея?

— Нима има *филм*? — Непознатата се втренчва в него, явно е изненадана и заинтригувана.

— Да, непременно го гледайте.

Не че той самият го е гледал, макар че Холи Гибни (някога негова асистентка, сега партньорка и фанатична любителка на филми още от времето на проблемното си детство) се опита да го накара да го гледат. И то два пъти. Тя качи на телефона му сигнала с трошачото се стъкло и хоумръна. Смята, че е забавен. И на Ходжис му беше забавен... отначало. Сега му е досаден. Ще провери в интернет как да го смени. Беше установил, че можеш да намериш всичко в интернет. Някои сведения са полезни. Други — интересни. Трети са забавни.

А някои са гадни.

2.

Телефонът на Пийт извънхва два пъти, после той чува гласа на бившия си партньор.

— Хънтли — казва по навик.

— Слушай внимателно, защото после може да те питат. Да, ще дойда на купона. Да, ще кажа няколко думи след вечерята — речта ми ще е забавна, без цинизми, и ще вдигна първия тост. Да, разбирам, че и бившата ти жена, и сегашното ти гадже ще са там, но поне доколкото знам, никой не е наел стриптийзборка. Ако все пак някой го направи, ще е Хал Корли, който е идиот и ще се наложи да го...

— Бил, млъкни. Не става въпрос за празненството.

Ходжис млъква веднага. Не само защото освен гласа на Пийт чува и други гласове — на полицаи; сигурен е, макар да не разбира какво говорят. Пийт го нарече Бил, което означава, че става въпрос за нещо сериозно. Ходжис си помисля първо за бившата си жена Корин,

после за дъщеря си Алисън, която живее в Сан Франциско, сетне за Холи. Господи, ако нещо се е случило с Холи...

— Какво е станало, Пийт?

— Убийство и самоубийство... поне така изглежда. Искам да хвърлиш едно око. Доведи и партньорката си, ако има желание и е свободна. Не ми се ще да го призная, но май е малко по-умна от теб.

Слава богу, близките му не са пострадали. Коремните мускули на Ходжис, стегнати сякаш да поемат удар, се отпускат. Но постоянната болка, довела го при Стамос, не го напуска.

— Разбира се, че е. Защото е по-млада. Човек започва да губи милиони мозъчни клетки, след като навърши шейсет, феномен, който ще изпиташ на гърба си след някоя и друга година. За какво ти е притрябвал стар боен кон като мен?

— Защото това вероятно е последният ми случай, защото ще се раздуха от пресата и защото — не припадай! — всъщност ценя мнението ти. И мнението на Гибни. А по някакъв странен начин и двамата сте свързани с този случай. Вероятно е съвпадение, но не съм съвсем сигурен.

— Как сме свързани?

— Името Мартийн Стоувър говори ли ти нещо?

Не и в първия момент, но след това му просветва. В мъглива сутрин през 2009 психар на име Брейди Хартсфийлд се връза с краден мерcedes-бенц в множеството хора, чакащи пред временната трудова борса пред Общинския център. Уби осем души и рани тежко петнайсет. По време на разследването детективите К. Уилям Ходжис и Питър Хънтли разпитаха мнозина от тълпата, събрала се пред Общинския център в мъгливата утрин, включително всички пострадали. Най-трудно им беше с Мартийн Стоувър, и то не само защото заради обезобразената ѝ уста говорят ѝ не се разбираше от никого, освен от майка ѝ. Стоувър бе парализирана от шията надолу. По-късно Хартсфийлд изпрати на Ходжис анонимно писмо. В него наричаше парализираната „зеленчук“. Най-жестокото беше, че в гадната му шега имаше капчица истина.

— Няма начин жена с парализирани крайници да извърши убийство, Пийт. Такива неща стават само в сериалите като „Престъпни намерения“. Затова предполагам...

— Да, майка ѝ е извършителката. Първо е убила Стоувър, след това се е самоубила. Ще дойдеш ли?

Ходжис не се поколеба:

— Да. Ще мина да взема Холи. Дай ми адреса.

— Хилтоп Корт 1601. В Ридждейл.

Ридждейл е предградие северно от града, не толкова тузарско като Шугър Хайтс, но доста прилично.

— Ще дойда до четирийсет минути, ако Холи е в агенцията.

А тя ще бъде. Почти винаги е на бюрото си преди осем, понякога още в седем, и е готова да остане, докато Ходжис не ѝ се развика да се прибере, да си приготви вечеря и да гледа някой филм на компютъра си. Холи Гибни е основната причина „Търси се“ да е на печалба. Тя е организационен гений, компютърен корифей и живее за работата си. Е, и за Ходжис и семейство Робинсън, особено за Джером и Барбара. Веднъж майка им нарече Холи „почетна“ Робинсън и тя грейна като слънцето в летен следобед. Нещо, което ѝ се случва далеч по-често от преди, но не достатъчно, за да успокои Ходжис.

— Чудесно, Кърм. Благодаря.

— Откараха ли трупове?

— В момента ги карат към моргата, но всички снимки са на айпада на Изи. — Говори за Изабел Джейнс, неговата партньорка след пенсионирането на Ходжис.

— Добре, ще ти донеса еклер.

— Тук вече има цяла сладкарница. Къде си между другото?

— Не е важно. Ще дойда възможно най-скоро.

Ходжис прекъсва връзката и забързва по коридора към асансьора.

3.

Пациентът, който имаше час при доктор Стамос в осем и четирийсет и пет, най-сетне излиза от стаята за прегледи. Часът на Ходжис беше за девет, а сега е девет и половина. Марли си казва, че горкият човек сигурно няма търпение да мине прегледът и да си гледа другата работа. Поглежда в коридора и вижда Ходжис да говори по мобилния си телефон.

Става и надниква в кабинета на лекаря. Стамос седи на бюрото си, пред него е отворена папка с медицинско досие с надпис „КЪРМИТ УИЛЯМ ХОДЖИС“. Чете нещо и потрива слепоочието си, като че има главоболие.

— Доктор Стамос? Да повикам ли господин Ходжис? Той сепнато я поглежда, после извързва очи към часовника:

— О, боже, да. Понеделниците са гадни, нали?

— Понеделник, ден неверник — промърморва тя и тръгва към вратата.

— Обичам си работата, но не и това — въздъхва Стамос.

Сега Марли се сепва. Обръща се и го поглежда.

— Няма значение, говоря си сам. Кажи му да влезе.

Марли надниква в коридора тъкмо когато вратата на асансьора се затваря.

4.

Ходжис се обажда на Холи от закрития паркинг до медицинския център и щом стига до Търнър Билдинг на Марлборо, където се намира агенцията им, тя вече го чака отпред, сложила куфарчето си между удобните си обувки. Холи Гибни — вече почти на петдесет, висока и слаба, с кестенява коса, обикновено прибрана в стегнат кок, тази сутрин носи широк анорак „Норт Фейс“, вдигнатата качулка обрамчва дребното ѝ лице. „Човек би си казал, че лицето ѝ е незабележително — мисли си Ходжис, — докато не види очите ѝ — красиви и излъчващи интелект.“ А може и да не ги види, тъй като по принцип Холи Гибни не гледа хората в очите.

Спира приуса си до бордюра и тя се качва, сваля си ръкавиците и приближава дланите си към парното:

— Много се забави.

— Петнайсет минути. Бях в другия край на града. Хванах всички червени светофари.

— *Осемнайсет* минути — информира го Холи, докато се включват в движението. — Защото си карал бързо, което не е разумно. Ако караш точно с трийсет километра в час, ще хванеш почти всички зелени светофари. На точни интервали от време са. Сто пъти съм ти го повтаряла. Какво ти каза лекарят? Писа ли ти отлична оценка на теста?

Ходжис обмисля два варианта: да каже истината или да увърта. Холи непрекъснато му опяваше да отиде на лекар заради стомашните проблеми. Отначало той усещаше някакво притискане, сега — и болка. Холи може да има емоционални проблеми, но я бива да опява. „Захапе ли нещо, не го пуска — като куче — кокал“ — мисли си понякога Ходжис.

— Резултатите още не са пристигнали от лабораторията — изтърсва той. „Не лъжа — казва си, — тъй като не са стигнали *до мен*.“

Холи недоверчиво го поглежда, докато той завива към околоръстното. Ходжис мрази този поглед.

— Ще отида пак на лекар, повярвай — измънка.

— Вярвам ти, Бил.

Става му още по-кофти, задето не ѝ каза истината.

Холи се навежда, отваря куфарчето и изважда айпада си:

— Направих няколко справки, докато те чаках. Интересуват ли те?

— Давай.

— Мартийн Стоувър е била на петдесет, когато Брейди Хартсфийлд я осакатява, което означава, че сега е... че е била на петдесет и шест. Преди кръвопролитие то пред Общинския център Мартийн е живяла с майка си в къща на Сикамор Стрийт. Недалеч от Брейди Хартсфийлд и *неговата* майка, в което има известна ирония, нали?

„Близо и до Том Саубърс и неговото семейство“ — казва си Ходжис. Неотдавна с Холи имаха случай, свързан със семейство Саубърс и с онова, което местната преса наричаше „касапницата пред Общинския център“. Нещата са навързани по всякакви начини, като се замисли човек. Може би най-странната връзка от всички е, че колата, с която Хартсфийлд беше погубил и осакатил сума хора, принадлежеше на братовчедката на Холи Гибни.

— Как така старица и осакатената ѝ дъщеря напускат западналия квартал с улиците с имена на дървета и заживяват в тузарски?

— Застраховка. Мартийн Стоувър е имала цели три полици за големи суми. Била е вманиачена по застраховките. — Ходжис си мисли, че само Холи може да одобри подобно вманиачаване. — Имаше няколко дописки за нея след случилото се, защото беше най-сериозно пострадалата. Съзнавала, че ако не намери работа, ще ѝ се наложи да осребрява полиците си една по една. В крайна сметка е била неомъжена с безработна овдовяла майка, за която да се грижи.

— И която в крайна сметка се грижеше за нея.

Холи кима:

— Много странно и тъжно. Поне са били осигурени материално, каквато е целта на застраховката. Дори животът им е станал по-добър.

— Да — отбелязва Ходжис, — но сега животът ги е напуснал.

Холи не продумва. Пред тях е отклонението за Ридждейл. Той завива по него.

Пийт Хънтли е напълнял, шкембето му виси над колана, но Изабел Джейнс, която носи тесни протъркани джинси и синьо сако, е зашеметяваща както винаги. Тъмносивите ѝ очи се насочват към Ходжис, после към Холи и обратно към него.

— Отслабнал си — заключава тя. Може да е и комплимент, и упрек.

— Има проблеми със стомаха и си е направил изследвания — намесва се Холи. — Резултатите трябваше да излязат днес, но...

— Да не го обсъждаме, Холс — прекъсва я Ходжис. — Не сме дошли за медицинска консултация.

— Все повече заприличвате на стара съпругеска двойка — отбелязва Изи.

— Бракът с Бил би навредил на професионалната ни връзка — делово казва Холи.

Пийт се размива и Холи озадачено го поглежда, преди да влязат в къщата.

Къщата е красива, в стил Кейп Код; макар да е на върха на хълм и денят да е студен, вътре е топло. В антрето и четиримата си слагат гумени ръкавици и калцуни. „Правя всичко машинално — мисли си Ходжис. — Все едно не съм напускал полицията.“

На едната стена в дневната има картина, на която са изобразени улични хлапета с големи очи, на другата — грамаден телевизор. До него стоят кресло и масичка. На нея са подредени ветрилообразно списания за знаменитости като „ОК!“ и таблоиди като „Инсайд Вю“. На килима в средата на стаята има две дълбоки вдлъбнатини. Ходжис си мисли: „Тук са седели да гледат телевизия вечер. Може би и по цял ден. Мама на креслото, Мартийн в количката. Като гледам вдлъбнатините, сигурно е тежала цял тон.“

— Как се казва майката? — пита той.

— Джанис Елъртън. Съпругът ѝ Джеймс починал преди двацет години, според... — Пийт, който е от старата школа също като Ходжис, използва бележник вместо айпад, и проверява в него. — Така каза Ивон Карстеърс. Двете с другата помощница Джорджина Рос открили труповете, когато дошли на работа малко преди шест. Плащали им допълнително да идват по-рано. Тази Рос не ни помогна кой знае колко...

— Говореше несвързано — уточнява Изи. — Карстеърс обаче се оказа полезна. Запазила самообладание и веднага се обадила на полицията. В седем без двацет бяхме тук.

— На колко години е била майката? — пита Ходжис.

— Все още не знам точно — отвърща Пийт, — но във всеки случай не е била първа младост.

— Била е на седемдесет и девет — намесва се Холи. — В една от статиите, които намерих, докато чаках Бил да ме вземе, пишеше, че е била на седемдесет и три, когато се случи трагедията пред Общинския център.

— Доста попрехвърлила възрастта да се грижи за напълно парализирана дъщеря — отбелязва Ходжис.

— Била е в добра форма обаче — казва Изабел. — Поне според Карстеърс. Силна. Освен това са имали много асистентки. Разполагали са с пари от...

— ... застраховките — довършва Ходжис. — Холи ми разказа по пътя насам.

Изи поглежда изпод око Холи. Холи не забелязва. Тя оглежда стаята. Души като куче. Прокарва длан по облегалката на маминото кресло. Има емоционални проблеми, приема всичко прекалено буквално, но сетивата ѝ са изострени като на малцина.

— Две помощнички са идвали сутрин, две — следобед, две — вечер. Седем дни в седмицата. Работили са за частна компания на име... — Отново прави справка в бележника. — ... „Домашна помощ“. Те са вършили тежката работа. Имало е и икономка — някоя си Нанси Олдърсън, която очевидно е в отпуската. На календара в кухнята видях бележка: „Нанси — в Шагрин Фолс.“ Отбелязани са днешната дата, вторник и сряда.

Двама мъже, също с ръкавици и калцуни, се приближават по коридора. Идват от онази част на къщата, отредена за покойната Мартийн Стоувър, предполага Ходжис. И двамата носят куфарчета за обработване на улики.

— Приключихме със спалнята и банята — казва единият.

— Открихте ли нещо? — пита Изи.

— Каквото очаквахме — отвърща другият. — Извадихме доста бели косми от ваната, което не е чудно предвид, че точно там е умряла старицата. Имаше и следи от екскременти. Също според очакванията. — Ходжис го поглежда въпросително и техникът уточнява: — Тя беше с пелена за възрастни.

— Отврат! — изпъшква Холи.

— Има стол за под душа, но е в ъгъла с натрупани на него кърпи. Изглежда, никога не е бил използван — добавя първият.

— Сигурно са обтривали парализираната с гъба в леглото — отбелязва Холи.

Все още изглежда погнусена или от мисълта за пелената за възрастни, или от лайното във ваната, но очите ѝ не престават да шарят. Може да зададе един-два въпроса, да коментира нещо, но предимно ще си мълчи, защото хората я притесняват, особено в затворени помещения. Само че Ходжис я познава добре (доколкото е възможно някой да я познава) и разбира, че вниманието ѝ е изострено.

По-късно тя ще говори, а Ходжис ще слуша внимателно. Докато преди години работеше по случая Саубърс, бе научил, че си струва да я слушаш. Мисли нестандартно, понякога много нестандартно, а интуицията ѝ е почти свръхестествена. И макар да е плаха по природа — Бог е свидетел, че си има основателни причини, — е и храбра. Холи е причината Брейди Хартсфийлд, известен като Мистър Мерцедес, да е понастоящем в клиниката за травматични мозъчни увреждания „Лейкс Риджън“ в Окръжна болница „Джон Кайнър“. Холи му разби главата с чорап, пълен със сачми, преди той да натисне копчето и да предизвика бедствие, далеч по-машабно от това в Общинския център. Сега е в зоната на здрача, наричана от шефа на неврологията на клиниката „постоянно вегетативно състояние“.

— Парализираните пациенти могат да се къпят — добавя Холи. — Но им е трудно заради животоподдържащото оборудване, към което са прикачени. Затова предимно ги обтриват с гъба.

— Да отидем в кухнята, там е слънчево — предлага Пийт и всички отиват там.

Първото, което забелязва Ходжис, е сушилният за чинии, където е оставена единствената чиния от последното ястие на госпожа Елъртън. Плотовете блестят, подовете изглеждат достатъчно чисти, че да се храниш на тях. Ходжис предполага, че леглото ѝ горе е прилежно оправено. Може да е почистила и килимите. А и пелените за възрастни... Погрижила се е за всичко. Като човек, който е мислил да се самоубие. Ходжис я разбира.

Пийт, Изи и Ходжис седят до кухненската маса. Холи обикаля помещението, понякога застава зад Изабел, за да гледа снимките на айпада ѝ, маркирани „ЕЛЪРТЪН/СТОУВЪР“, понякога рови из шкафовете, пръстите ѝ са леки като пеперуди.

Изи им разказва подробностите, като плъзга пръст по екрана, докато говори.

На първата снимка са две жени на средна възраст. И двете са набити и широкоплещести, с червени найлонови униформи на „Домашна помощ“. Едната (Ходжис предполага, че е Джорджина Рос) плаче и е стиснала раменете си, така че лактите ѝ са притиснати до гърдите. Другата, Ивон Карстеърс, явно е по-хладнокръвна.

— Дошли в шест без петнайсет — обяснява Изи. — Имат ключ, за да не звънят или да чукаат. Според Карстеърс понякога Мартийн спяла до шест и половина. Госпожа Елъртън винаги била будна по това време: казала им, че става около пет и трябва веднага да пие кафе. Само че тази сутрин не била будна и не миришело на кафе. Решили, че като никога старицата се е успала, браво на нея. Влезли на пръсти в спалнята на Стоувър в дъното на коридора да проверят дали *тя* е будна. Намерили това.

Изи плъзга пръст към следващата снимка. Ходжис очаква ново изпъшкване от Холи, но тя безмълвно и внимателно изучава снимката. Стоувър е на леглото, завивката е свлечена до коленете ѝ. Обезобразеното ѝ лице изглежда спокойно. Очите ѝ са затворени, мършавите ѝ ръце са скръстени на гърдите. От плоския ѝ корем стърчи сонда за хранене. Инвалидната ѝ количка, която повече прилича на космическа капсула, е наблизо.

— В стаята на Стоувър *миришеше* на нещо. Не на кафе, а на алкохол.

Изи показва следващата снимка. Нощното шкафче на Стоувър отблизо. На него са строени шишенца с лекарства. До тях има мелачка за стриване на таблетките, за да може Стоувър да ги приема. Между шишенцата ѝ сякаш не на място са бутилка тройно дестилирана водка „Смирнофф“ и пластмасова спринцовка. Бутилката е празна.

— Госпожата не е искала да рискува — отбелязва Пийт. — Тройно дестилираната „Смирнофф“ дава сто и петдесет процента гаранция.

— Предполагам, че е искала нещата да приключат възможно най-бързо за дъщеря ѝ — коментира Холи.

— Уместно предположение — казва Изи, но с доста хладен тон. Не харесва Холи и Холи не я харесва. Ходжис го знае, обаче няма идея каква е причината. А и тъй като не виждат Изабел често, не си е направил труда да пита Холи.

— Имаш ли близък план на мелачката? — пита Холи.

— Разбира се. — Изи отваря следващата снимка, на която мелачката изглежда колкото летяща чиния. В нея се виждат следи от бял прах. — Едва по-късно през седмицата ще знаем със сигурност, но мислим, че е оксикодон⁷. Според етикета рецептата е изпълнена само преди три седмици, а шишенцето е празно като бутилката.

Връща се на снимката на Мартийн Стоувър — затворени очи, мършави ръце, скръстени като за молитва.

— Майка ѝ е стрила хапчетата, изсипала ги е в бутилката и е наляла водката в сондата за хранене. Вероятно е било по-ефикасно от смъртоносна инжекция.

Изи минава на следваща снимка. Този път Холи изпъшква „Отврат!“, но не извърща очи.

Първата снимка на пригодената за инвалиди баня на Мартийн е общ кадър, показващ niskия плот с мивката, niskите поставки за кърпи и шкафовете, голямата вана, комбинирана с душ-кабина. Плъзгащата се врата пред душа е затворена, ваната се вижда изцяло. Джанис Елъртън по розова нощница лежи във ваната, водата ѝ стига до раменете. Ходжис предполага, че докато е лягала, нощницата се е издувала като балон, но на снимката е залепнала за мършавото ѝ тяло. На главата ѝ е нахлузен найлонов плик, завързан с колан от халат за баня. Под него се спуска дълга тръбичка, прикрепена към малък флакон, лежащ на пода. На него има лепенка със смеещи се деца.

— Комплект за самоубийство — отбелязва Пийт. — Вероятно е научила от интернет как да го направи. Има много сайтове, които предлагат подобна „услуга“. Дори има снимки. Водата беше изстинала, когато пристигнахме, но сигурно е била топла, когато е влязла във ваната.

— Предполага се, че е успокояващо — намесва се Изи и макар да не изпъшква „Отврат“, лицето ѝ за момент се изкривява от погнуса при следващата снимка: близък план на главата на Джанис Елъртън. Пликът е замъглен от последните ѝ глътки въздух, но Ходжис вижда, че очите ѝ са затворени. И тя изглежда умиротворена.

— Във флакона има хелий — обяснява Пийт. — Можеш да си го купиш от всеки голям магазин за намалени стоки. Предполага се, че ще го ползваш да надуваш балони за рождения ден на детето, но явно е също толкова подходящ да се самоубиеш с него, стига да си нахлузил найлонов плик на главата си. Получаваш световъртеж, след това губиш ориентация и на този етап вероятно не можеш да махнеш плика, дори да си си променил решението. След това губиш съзнание и умираш.

— Дай предишната снимка — казва Холи. — Където се вижда цялата баня.

— А — възкликва Пийт, — доктор Уотсън май е забелязал нещо.

Изи се връща. Ходжис се надвесва и присвива очи — не вижда наблизо като някога. И разбира какво е забелязала Холи. Близко до сив щепсел, включен в един от контактите, има флумастер. Някой — според него Елъртън, защото дните, когато дъщеря ѝ е можела да пише, са приключили отдавна — е написал една-единствена буква на плота: **Z**.

— Според теб какво е? — пита Пийт.

— Предсмъртното ѝ писмо — предполага Ходжис. — Зет е последната буква от азбуката. Ако знаеше гръцки, можеше да напише омега.

— И аз мисля така — съгласява се Изи. — Някак елегантно е, като се замислиш.

— Z е знакът на Зоро⁸ — информира ги Холи. — Има много филми за него, в един дори Антъни Хопкинс играе Дон Диего, но филмът не ме очарова.

— Смяташ ли, че има нещо общо със случая? — пита Изи с престорен интерес, но тонът ѝ е доста хаплив.

— Има и телевизионен сериал — продължава Холи. Взира се като хипнотизирана в снимката. — Продукция на Уолт Дисни още от времето на черно-белите филми. Госпожа Елъртън може да го е гледала като дете.

— Имаш предвид, че е търсила убежище в спомени от детството си, докато се е подготвяла да се самоубие? — недоверчиво промърморва Пийт; Ходжис си казва, че съмнението на бившия му партньор е основателно. — Предполагам, че е възможно.

— По-вероятно е някоя тъпотия — заявява Изи и завърта очи.

Холи не им обръща внимание, а пита:

— Може ли да огледам банята? Няма да пипам нищо, въпреки че съм с ръкавици.

Изи веднага се съгласява:

— Ама, разбира се, действай.

„С други думи — мисли си Ходжис, — изчезвай и остави големите да си поговорят.“ Не му се нрави отношението на Изи, но тъй като очевидно Холи не се засяга, не смята да повдигне въпроса. Освен това днес Холи е малко превъзбудена, умът ѝ сякаш скача в различни посоки. Сигурно е заради снимките. На полицейските снимки мъртвите изглеждат още по-страшно.

Тя отива да огледа банята. Ходжис се обляга назад и сключва ръце на тила си, при което лактите му щръкват. Проблемният му стомах не е толкова проблемен тази сутрин, може би защото пи чай вместо кафе. Ако кафето му вреди, ще се наложи да се запаси с щадящ стомаха чай. По дяволите, направо ще си го купува на едро. Наистина му писва от постоянните болки.

— Всъщност защо ни повика, Пийт?

Пийт повдига вежди, преструвайки се, че не разбира въпроса:

— Какво искаш да кажеш, Кърмит?

— Прав беше, че ще пишат за това във вестниците. Тази новина е точно от тъжните гадости в стил сапунена опера, по които си падат хората. Прави собствения им живот по-поносим...

— Цинично, но най-вероятно вярно — въздиша Изи.

— ... но всяка връзка с касапницата с мерцедеса е по-скоро случайна, отколкото причинно-следствена. — Ходжис не е напълно сигурен, че има точно това предвид, обаче звучи добре.

— Имаме класическо убийство от милосърдие, извършено от старица, която повече не е издържала да гледа как дъщеря ѝ страда. Вероятно последната мисъл на Елъртън, когато е пуснала хелия, е била: „Скоро ще бъда с теб, миличка, и ще вървим заедно по улиците на рая.“

Изи изсумтява, но Пийт е доста блед и замислен. Ходжис внезапно си спомня, че преди много време, може би трийсет години, бившият му партньор и жена му загубиха първото си дете — момиченце; беше починало от синдром на внезапната детска смърт.

— Тъжно е и вестниците ще го дъвчат ден-два, но се случва някъде по света всеки ден. Всеки час дори. Така че не увъртай, а кажи какво става.

— Вероятно нищо особено. Според Изи.

— Точно така — потвърждава Изи.

— Вероятно смята, че мозъкът ми се размеква с приближаването до финала.

— Изи не смята така. Изи мисли, че е време да спреш мухата Брейди Хартсфийлд да ти бръмчи в главата. — Тя извърща към Ходжис тъмносивите си очи: — Госпожица Гибни може да има нервни тикове и странни асоциации, но много ловко спря часовника на Хартсфийлд, признавам ѝ го. Сега лежи зомбиран в ТМУ „Кайнър“, където ще остане вероятно докато хване пневмония и умре, спестявайки на щата куп пари. Никога няма да го съдят за деянията му, всички го знаем. Не го арестува за касапницата пред Общинския център, но Гибни му попречи да взриви две хиляди хлапета в концертна зала „Минго“ година по-късно. Това са фактите, хора. Приемете, че сте победили, и продължете напред.

— Леле! — възкликва Пийт. — Откога го таиш в себе си?

Изи се опитва да остане сериозна, но не успява. Пийт също се усмихва и Ходжис си мисли: „Работят добре, както ние двамата с Пийт. Грехота е да се разваля такава комбина.“

— От доста време — отговаря Изи. — Хайде, кажи му, Пийт. — Обръща се към Ходжис и добавя: — Поне не са сивите човечета от „Досиетата Хикс“.

— Та? — подканя ги Ходжис.

— Кийт Фрайъс и Криста Кънтриман — казва Пийт. — И двамата са били пред Общинския център на десети април, когато Хартсфийлд се... „развихри“. Фрайъс, на деветнайсет, беше със счупени крака, четири счупени ребра и с вътрешни наранявания. Освен това изгуби седемдесет процента от зрението на дясното си око. Кънтриман, на двайсет и една, беше със счупени ребра, счупена ръка и гръбначни травми, които бяха излекувани след болезнени терапии, за които дори не искам да си мисля.

И Ходжис, не иска, но против волята си често размишлява за жертвите на Брейди Хартсфийлд. Най-вече как седемдесет зловещи секунди могат да променят живота на толкова много хора за години напред... или в случая на Мартийн Стоувър — завинаги.

— Запознали се на ежеседмичните терапевтични сеанси в рехабилитационен център, наречен „Възстановяването зависи от теб“, и се влюбиха.

Състоянието им се подобрявало... бавно... планирали да се оженят. Обаче през февруари миналата година се самоубили заедно. Както се казва в не една стара пънк песен, нагълтали се с хапчета и гушнаха букета.

Това подсеща Ходжис за мелачката на масичката до болничното легло на Стоувър. Мелачката с останалия прах от оксикодон. Мама разтворила всички таблетки във водката, но със сигурност е имало и много други наркотични препарати. Защо ѝ е било да си прави толкова труд с найлоновата торбичка и хелия, когато е можела да изпие няколко виколина, после няколко валиума и да приключи с тежкия си живот?

— Фрайъс и Кънтриман били от типа млади самоубийци — такива умират всеки ден — продължава Изи. — Родителите им ги съветвали да изчакат с брака. А и щяло да им е трудничко да избягат заедно, нали? Фрайъс едва ходел и двамата били безработни. Парите от застраховките им стигали за терапията веднъж седмично и да се включват в разходите за храна на семействата си, но не били много като сумите от застраховки на Мартийн Стоувър. Казано накратко, подобни неща се случват често. Дори не можем да го наречем съвпадение. Тежко пострадалите хора изпадат в депресия, а депресираните хора понякога се самоубиват.

— Къде са го направили?

— В стаята на Фрайъс — отвърна Пийт. — Родителите му завели малкия му брат в увеселителния парк „Сикс Флагс“. Кийт и Криста се нагълтали с хапчета, легнали в спалния чувал и умрели, прегърнати като Ромео и Жулиета.

— Ромео и Жулиета умират в гробница — намесва се Холи, която влиза обратно в кухнята. — Във филма на Франко Дзефирели, който всъщност е най-добрият...

— Добре, добре, ясно — прекъсва я Пийт. — Гробница, спалня, все тая.

Холи държи таблоида „Инсайд Вю“, който беше на масичката, сгънат така, че се вижда снимка на Джони Деп, на която той изглежда пиян, дрогиран или мъртъв. Дали през цялото време е седяла в хола и е чела клюкарски вестник? Ако е така, значи наистина не ѝ е ден.

— Още ли караш мерцедеса, Холи? Този, който Хартсфийлд открадна от братовчедка ти Оливия?

— Не. — Холи сяда и оставя на скута си сгънатия вестник. — През ноември го замених

за приус като на Бил. Харчеше много бензин и не беше екологичен. А и психиатърът ми препоръча да го сменя с друга кола. Каза, че след година и половина със сигурност съм се отърсила от влиянието му и че терапевтичното му въздействие е изчерпано. Защо се интересуваш?

Пийт се привежда и сключва ръце между коленете си:

— Хартсфийлд отмъкна мерцедеса, използвайки някаква електронна джаджа за отключване на вратите. Резервният ключ беше в жабката. Може би е знаел, че е там, може би касапницата пред Общинския център не е била планирана. Никога няма да узнаем истината.

Ходжис си мисли: „Оливия Трилони много приличаше на братовчедка си Холи — нервна, недоверчива към всички и към всичко. Не беше никак глупава, но хората не харесват такъв тип жени. Бяхме уверени, че е оставила мерцедеса отключен, а ключът — на таблото, защото бе най-лесното обяснение. А и защото на някакво по-първично ниво, където логичното мислене е безсилно, *искахме* това да бъде обяснението. Оливия беше трън в задника. Гледахме на постоянното ѝ отричане като на надменен отказ да поеме отговорността за собственото си нехайство. А ключът в чантата ѝ, който ни показва? Предположихме, че е резервният. Погнахме я безмилостно, а когато и репортерите се добраха до нея, *също* я погнаха. Накрая тя започна да вярва, че е сторила каквото ние смятахме: помогнала е на чудовище, планиращо масово убийство. На никого не хрумна, че е възможно компютърен маниак да е сглобил онази джаджа за отключване. Включително на самата Оливия Трилони.“

— Но не само ние я погнахме.

Не си дава сметка, че го е казал на глас, докато всички не се обръщат и не се втренчват в него. Холи му кимва лекичко, сякаш са си мислили едно и също. Кое то няма да е толкова изненадващо.

Ходжис продължава:

— Не ѝ повярвахме, макар сто пъти да каза, че е взела ключа и е заключила колата, затова донякъде също сме отговорни, но Хартсфийлд я погна с преднамерена злоба. Това имаш предвид, нали?

— Да — потвърждава Пийт. — Не му стигаше да ѝ открадне мерцедеса, за да погуби с него сума народ. Влезе ѝ в главата, дори ѝ инсталира на компютъра програма с писъци и обвинения. А след това дойде твоят ред, Кърмит.

Да. След това ненормалникът се захвана с него.

Ходжис получи злобно анонимно писмо от Хартсфийлд, когато беше стигнал дъното: живееше сам, спеше лошо, не се виждаше почти с никого, освен с Джером Робинсън, юношата, който му косеше моравата и помагаше с поддържането на къщата; мъчеше го често срещано при ченгетата заболяване: депресия след пенсионирането.

„*Процентът на самоубилите се бивши ченгета е много висок* — беше му писал Брейди Хартсфийлд. Беше преди да започнат да си комуникират по предпочитания през двайсет и първи век начин — интернет. — *Не бива да мислите за оръжието си. Но вие правите тъкмо това, нали?*“ Изглеждаше, че по някакъв начин Хартсфийлд е прочел мислите му и се опитва да го подтикне към самоубийство. Беше сработило с Оливия Трилони и му бе харесало.

— Когато започнахме да работим заедно — обади се Пийт, — ми каза, че рецидивистите напомнят персийски килим. Спомняш ли си го?

— Да.

Ходжис беше развивал тази теория пред много ченгета. Малцина го слушаха и предвид

отегчената ѝ физиономия, Изабел Джейнс надали е била от тях. Пийт обаче беше внимавал.

— В тях се повтарят едни и същи мотиви, отново и отново. „Разграничавайте се от леките вариации — каза ти — и търси еднаквостта в основата им. Защото и най-умните извършители — като Магистралния Джо, който уби всички онези жени в крайпътните мотели, като че ли имат копче в мозъците, заседнало на «Повторение».“ Брейди Хартсфийлд беше ценител на самоубийствата...

— Беше *архитект* на самоубийствата — поправя го Холи. Гледа вестника в скута си, сбърчила е вежди и е по-бледа от всякога. За Ходжис е трудно да се връща към историята с Хартсфийлд (поне най-сетне престана да ходи на свиждане на кучия син в ТМУ), но за Холи е още по-трудно. Той се надява асистентката му да не се върне към пушенето, но не би се изненадал, ако го стори.

— Наричай го както искаш, обаче моделът е налице. Той подтикна към самоубийство собствената си майка, да му се не види!

Ходжис не коментира, макар да се съмнява в увереността на Пийт, че Дебора Хартсфийлд се е самоубила, когато е открила, вероятно случайно, че синът ѝ е Убиеца с мерцедеса. Първо, нямаше никакви доказателства, че тя го е разкрила. Второ, беше излязла отрова за порове, която причиняваше мъчителна смърт. Възможно беше Брейди да е убил майка си, но Ходжис не вярваше и в това. Ако ненормалникът беше обичал някого, то това беше майка му. Ходжис смяташе, че отровата за порове е била предназначена за друго... вероятно не е била за човек. Аутопсията беше установила, че е била смесена с кайма за хамбургери, а ако има нещо, на което кучетата не могат да устоят, то е кюфте от сурова кайма.

Семейство Робинсън имат куче — мил дългоух пес. Брейди сигурно го е виждал често, защото наблюдаваше къщата на Ходжис, а Джером обикновено водеше кучето със себе си, когато му косеше моравата. Отровата сигурно е била за Одел. Ходжис не беше споделил подозрението си със семейство Робинсън. Нито пък с Холи. А и вероятно е глупаво, но според него е точно толкова вероятно, колкото идеята на Пийт, че майката на Брейди се е самоубила.

Изи понечва да каже нещо, обаче се отказва, защото Пийт вдига ръка — все пак той е старшият полицай с много по-голям стаж от нейния.

— Изи се канеше да каже, че Мартийн Стоувър е убита, а не се е самоубила, но мисля, че е възможно идеята да е дошла от самата Мартийн или да са я обсъждали с майка ѝ и да са се разбрали. Което означава, че и двете са се самоубили, макар че няма да бъде написано така в официалния доклад.

— Предполагам, че си направил справка за другите оцелели след мелето пред Общинския център — промърморва Ходжис.

— Всички са живи, само Джералд Стансбъри е починал точно след Деня на благодарността миналата година — отговаря Пийт. — Получил сърдечен удар. Жена му ми каза, че в семейството му има наследствено сърдечно заболяване и че е надживял и баща си, и брат си. Изи е права, вероятно в този случай няма нищо особено, обаче реших, че с Холи трябва да знаете. — Поглежда ги един след друг. — Нали не ви е хрумвало да сложите край на живота си?

— Не — отвръща Ходжис. — Не и напоследък.

Холи леко поклаща глава и продължава да се взира във вестника.

— Не вярвам да са открили мистериозна буква Z в стаята на младия господин Фрайъс

след самоубийството им с Кънтриман?

— Разбира се, че не! — отсича Изи.

— Доколкото ви е известно — поправя я Ходжис. — Нали? Предвид, че открихте тази едва днес.

— Боже мили — въздиша Изи. — Това е нелепо. — Поглежда си многозначително часовника и се изправя.

Пийт също става. Холи остава седнала, втренчена в таблоида „Инсайд Вю“. Ходжис също не помръдва, поне за момента, но се обръща към бившия си партньор:

— Ще прегледаш снимките от двойното самоубийство на Фрайъс и Кънтриман, нали, Пийт? За по-сигурно.

— Добре. Предполагам обаче, че Изи е права — беше глупаво да ви повикам.

— Радвам се, че го направи.

— И... още ми е кофти, задето се държахме така с госпожа Трилони. — Пийт гледа Ходжис, но всъщност говори на слабата бледа жена с клюкарски вестник на скута. — Не се усъмних, че не е оставила ключа на таблото. Затворих си очите за другите възможности. Обещах си да не го правя никога повече.

— Разбирам — кима Ходжис.

— Вижте, предполагам, всички ще се съгласим — намесва се Изи, — че времето на Хартсфийлд да газии хора, да ги взривява и да планира самоубийствата им, е приключило. И освен ако не сме се озовали във филм със заглавие „Синът на Брейди“, предлагам да напуснем дома на покойната госпожа Елъртън и да си гледаме другата работа. Някакви възражения?

Няма. Всички мълчат.

7.

Преди да се качат в колата, Ходжис и Холи се спират за малко пред къщата и оставят студеният януарски вятър да брули лицата им. Духа от север, от Канада, затова като никога обичайната миризма от голямото замърсено езеро на изток не се усеща. В този район на Хилтоп Корт има само няколко къщи и най-близката е с табела „ПРОДАВА СЕ“. Ходжис забелязва, че агентът е Том Саубърс, и се усмихва. Том също беше пострадал тежко в касапницата пред Общинския център, но се възстанови почти напълно. Изумително е колко са издръжливи някои мъже и жени. Не че това му дава вяра в човешката раса, но...

Но всъщност му дава.

В колата Холи оставя сгънатия „Инсайд Вю“ на пода, докато си сложи колана, сетне го вдига отново. Нито Пийт, нито Изабел ѝ казаха да не го взема. Дори не е сигурен, че са забелязали. Че защо да забележат? За тях домът на Елъртън всъщност не е местопрестъпление, макар законът да го нарича така. Пийт беше неспокоен, но тревогата му вероятно не е породена от интуицията на опитен полицаи, а е по-скоро плод на някакво суеверие.

„Хартсфийлд трябваше да умре, когато Холи го удари с моя Бияч — мисли си Ходжис.

— Щеше да е по-добре за всички.“

— Пийт *наистина* ще прегледа снимките от самоубийствата на Фрайъс и Кънтриман — уверява той Холи. — Ще направи всичко необходимо. Но много ще се изненадам, ако намери някъде буква Z, написана на дъската на леглото, на някое огледало.

Тя не отговаря. Погледът ѝ се рее в далечината.

— Холи? Чуваш ли ме?

Тя се сепва:

— Да. Мислех си как да открия Нанси Олдърсън в Шагрин Фолс. Няма да отнеме много време с търсачките, с които разполагам, но ти ще говориш с нея. Вече мога да телефонирам на потенциални клиенти, ако няма друг начин, обаче...

— Да, несъмнено — кима Ходжис, макар че преди всяко обаждане тя лапва никотинова дъвка, заместваща цигарата, а в бюрото си държи запас от десертчета „Туинки“, изпълняващи същата функция.

— Обаче не мога да ѝ съобщя, че работодателките ѝ — нейни *приятелки*, доколкото ни е известно, са мъртви. Ти ще ѝ го кажеш. Бива те за тези работи.

Според Ходжис никого не го бива за тези работи, обаче не си прави труда да възрази.

— Защо? Тази Олдърсън не била там от петък насам.

— Заслужава да знае — настоява Холи. — Полицайте ще се свържат с роднините, това им е работата, но няма да се обадят на икономката. Поне аз мисля така.

Бил е на същото мнение, а и Холи е права — Олдърсън заслужава да знае, дори само за да не да открие запечатаната с полицейска лента външна врата, когато се върне. Но някак не му се вярва Холи да я интересува само Нанси Олдърсън.

— Твоят приятел Пийт и госпожица Хубави сиви очи почти не са си мръднали пръста — продължава Холи. — Да, забелязах, че са свалили отпечатащи в спалнята на Мартийн Стоувър, както и по инвалидната ѝ количка и в банята, където се е самоубила госпожа Елъртън, но не и в стаята ѝ на горния етаж. Вероятно са се качили, колкото да се уверят, че няма труп под леглото или в дрешника, но само толкова.

— Чакай малко. Качвала си се на горния етаж, така ли?

— Разбира се. *Някой* трябваше да разследва старателно, а онези двамата със сигурност не го правеха. Сигурни са, че знаят точно какво е станало. Пийт ти се обади само защото се беше панирал.

Панирал. Да, точно така. Тъкмо тази дума му убягваше.

— И аз се панирах — признава Холи, — но умът ми си е на мястото. В този случай има нещо гнило. Много, много гнило! Затова държа да говориш с икономката. Ще ти кажа какво да я питаш, ако не се сещаш.

— За буквата Z на плота в банята ли говориш? Ако знаеш нещо повече, ще се радвам да ме осветлиш.

— Не е нещо, което знам, а което видях. Не забеляза ли какво има до буквата Z?

— Флумастер.

Тя го поглежда така, сякаш казва: „Я си напъни мозъка!“

Бил си припомня полицейски трик, който е много полезен при даване на показания в съда: представя си, че гледа снимката.

— Имаше зарядно, включено в контакта до умивалника.

— Да! Отначало си казах, че е за електронен четец, който госпожа Елъртън е включвала там, защото е прекарвала повечето си време в тази част на къщата. Което е логично, понеже

всички контакти в спалнята на Мартийн вероятно са били използвани за включване на животоподдържащите системи. Не мислиш ли?

— Да, възможно е.

— Само че аз имам и нуук, и киндъл...

„Че може ли да нямаш?“ — казва си Ходжис.

— ... и зарядните им не са такива. Кабелите са черни. Този беше сив.

— Може да е изгубила оригиналното зарядно и да си е купила ново от „Тек Вилидж“.

Въпросният магазин беше единственият, предлагащ електронно оборудване, след фалита на „Дискаунт Електроникс“, където беше работил Брейди Хартсфийлд.

— Не. Електронните книги имат зарядно с метални зъбчета. Онова беше по-широко, по-скоро като на таблет. Само че айпадът ми има такова, а онова в банята беше много по-малко. Този кабел беше за устройство, което се държи в ръка. Затова се качих горе да го потърся.

— И намери...

— Само стар компютър на бюрото до прозореца в спалнята на госпожа Елъртън. Наистина *стар*. Беше включен към модем.

— О, не! — възкликва Ходжис. — Само не модем!

— *Не* е смешно, Бил. Жените са *мъртви*.

Ходжис отмества ръка от волана и я вдига в знак на помирение.

— Извинявай. Продължавай. Сега ще ми разкажеш как си включила компютъра ѝ.

Холи изглежда разколебана.

— Ами, да. Но само в интерес на разследването, което полицията очевидно няма намерение да проведе. Не съм *шпионирала*.

Ходжис би могъл да поспори, но си премълчава.

— Нямах паролата, така че проверих историята на търсенията на госпожа Елъртън. Посещавала е доста сайтове за пазаруване и доста медицински сайтове, посветени на парализата. Проявявала е голям интерес към стволите клетки, което е логично предвид състоянието на дъщеря ѝ...

— Направи всичко това само за десет минути?

— Чета бързо. Но знаеш ли какво *не* намерих?

— Предполагам, нещо, свързано със самоубийства.

— Точно така. Откъде е научила за хелия? В този ред на мисли, откъде се е сетила да разтвори във водка болкоуспокояващите и да излее сместа в сондата за хранене на дъщеря си?

— Е — промърморва Ходжис, — съществува и древен мистичен ритуал, наречен четене на книги. Може и да си чувала за него.

— Видя ли някакви книги в дневната?

Той си представя дневната, както си беше представил снимката от банята на Мартийн Стоувър. Холи е права. Имаше полици с миниатюрки, картина на стената и телевизор. На масичката имаше списания и вестници, които обаче бяха подредени ветрилообразно — като за украса, а не като за четене. Пък и нито едно не беше посветено на актуални политически и културни теми.

— Не — отговаря, — в дневната нямаше книги, макар да видях няколко на снимката от стаята на Стоувър. Едната май беше Библия... — Млъква, вглежда се в сгънатия вестник на скута ѝ и пита: — Какво криеш там, Холи?

Когато се изчервява, Холи сякаш превключва на код за опасност първа степен — яркочервен. Лицето ѝ пламва толкова силно, че тя сякаш ще получи удар. Това се случва и в

момента.

— Не е кражба — оправдава се. — Взех го *назаем*. Никога не крада, Бил! Никога!

— По-спокойно. Какво е?

— Онова, което върви със зарядното от банята.

Тя разгъва вестника и Ходжис вижда яркорозова джаджа с тъмносив екран. По-голяма е от електронна книга, но е по-малка от таблет.

— Когато слязох обратно в дневната, седнах за малко на креслото на госпожа Елъртън да помисля. Пъхнах длани между страничните облегалки и седалката. Не търсех нещо, направих го машинално.

Поредният трик за самоуспокояване, предполага Ходжис. Виждал е много подобни през годините, откакто я срещна за първи път в компанията на прекалено грижовната ѝ майка и агресивно-общителния ѝ чичо. В компанията им? Подобен израз предполага равнопоставеност. Шарлот Гибни и Хенри Сироа я третираха повече като дете с умствен недъг, пуснато за малко от психиатрията. Тя вече се е променила, но са останали следи и от предишната Холи. Той няма нищо против. В крайна сметка, всеки си има трески за дялане.

— И го напипах вдясно. Това е „Запит“.

Названието бегло напомня нещо на Ходжис, макар да е доста бос по отношение на компютърните джаджи. Все прецаква нещо на домашния си компютър и понеже Джером го няма, Холи идва в къщата му на Харпър Роуд, за да го оправи.

— Какво, какво?

— Игра „Запит“. Попадала съм на рекламите им онлайн, макар и не в последно време. Продават се предварително заредени с над сто елементарни игри като „Тетрис“, „Саймън“ и „Магическата кула“. Без сложни игри като „Гранд Тефт Ауто“. Та кажи ми какво правеше там, Бил. Как е попаднал в къща, където едната жена е почти на осемдесет, а другата не може да загаси лампата, камо ли да играе на видеоигри.

— Изглежда странно, права си. Не е съвсем необичайно, но със сигурност е особено.

— И кабелът беше включен точно до онази буква Z, — добавя тя. — Не Z, обозначаваща край като в предсмъртно писмо, а Z — първата буква на „Запит“⁹. Поне така си мисля.

Ходжис се замисля и промърморва:

— Може би.

Пита се дали е срещал названието преди, или е онова, което французите наричат *faux souvenir* — лъжлив спомен. Би могъл да се закълне, че има някаква връзка с Брейди Хартсфийлд, но може би греши, защото днес непрекъснато мисли за него.

„Откога не съм го посещавал? Шест месеца? Осем? Не, повече са. Много повече.“

За последно беше при него след историята с Пит Саубърс и скритите откраднати пари и тетрадки, които Пит беше открил, заровени почти в задния му двор. Тогава Брейди му се стори непроменен — млад мъж, превърнат в зеленчук, с карирана риза и с джинси, които никога не се цапаха. Седеше на същия стол както винаги, когато Ходжис влезеше в стая 217 на Клиниката за травматични мозъчни увреждания, и се взираше в закрития паркинг отсреща.

Единствената промяна през онзи ден не беше в стая 217. Беки Хелмингтън, главната сестра, беше прехвърлена в хирургическото отделение на „Кайнър“ и вече не можеше да осведомява Ходжис за слуховете относно Брейди. Новата главна сестра беше непоклатима, с лице като свит юмрук. Рут Скапели отказа предложението на Бил за петдесет долара срещу някоя информация за Брейди и заплаши, че ще се оплаче, ако отново ѝ предложи пари, за

да получи сведения за пациент.

— Дори не сте на списъка му с посетители — изтъкна с леден тон.

— Не искам сведения — каза ѝ Ходжис. — Разполагам с цялата информация, която някога може да ми потрябва. Интересува ме какво говорят за него хората от персонала. Защото се носеха слухове, нали знаете? Някои бяха доста... странни.

Скапели надменно го изгледа:

— Във всяка болница се разпространяват слухове, господин Ходжис, и винаги са за известните пациенти. Или както е в случая на господин Хартсфийлд — за печално известните. Проведох оперативка скоро след преместването на сестра Хелмингтън в сегашното ѝ отделение и информирах хората си, че ако някой се осмели да разпространява клюки за господин Хартсфийлд, ще се погрижа да бъде освободен. Що се отнася до вас... — Гледаше го отвисоко, лицето ѝ, подобно на юмрук, сякаш се сви още повече. — Невероятно е, че бивш полицейски служител, при това носител на почетни награди, е готов да даде подкуп.

Скоро след тази доста неприятна среща Холи и Джером Робинсън го притиснаха и настояха посещенията му при Брейди да престанат — за негово добро. Джером бе много сериозен, обичайното му весело бърборене никакво го нямаше.

— Единственото, което ще постигнеш, е да се нараниш — каза. — Винаги знаем кога си ходил на свиждане, защото два дни след това си като буреносен облак.

— По-скоро седмица — поправи го Холи. Не го поглеждаше и така чупеше пръсти, че на Ходжис му се искаше да ги сграбчи, преди да ги е прекършила. Гласът ѝ обаче беше строг и уверен: — От него не е останало нищо, Бил. Приеми го. Ако беше предишният Брейди, всяка твоя поява щеше да му доставя удоволствие. Щеше да вижда какво ти причинява и да се радва.

Аргументите ѝ бяха железни и Ходжис я послуша. Престана да ходи в болницата. Беше като да откажеш цигарите: отначало е трудно, но с течение на времето става все по-лесно. Сега седмици наред не мисли за Брейди и за отвратителните му престъпления.

„От него не е останало нищо.“

Ходжис си го повтаря, докато кара обратно към детективската агенция, където Холи ще се задейства на пълни обороти и ще започне да издирва Нанси Олдърсън. Каквото и да се беше случило в къщата на Хилтоп Корт — поредицата от мисли и разговори, сълзи и обещания, приключила с инжектирането на разтворените хапчета в сондата и с бутилката хелий с лепенката с усмихнати деца, — не би могло да има нещо общо с Брейди, понеже Холи буквално му размаза мозъка. Ходжис понякога изпитва съмнения, че Хартсфийлд се е превърнал в зеленчук, защото не може да понесе мисълта, че чудовището избегна наказанието. Че той, опитният полицай, не успя да го залови. Дори не можа да го халоса с чорапа, пълен със сачми, който наричаше Бияча, защото тъкмо тогава получи инфаркт.

И все пак... думата „Запит“ му напомня нещо.

Знае, че я е чувал някъде.

Стомахът го свива предупредително и той си спомня, че е пропуснал медицинския преглед. Налага се пак да отиде, но няма да е днес, а утре. Навярно доктор Стамос ще му каже, че има язва, а подобни новини могат да почакаат.

Холи пак е оставила до телефона кутийка с никотинови дъвки, но не ѝ се налага да сдъвче нито една. Още при първото обаждане попада на снахата на икономката, която, разбира се, пита защо някой от агенция, наречена „Търси се“, иска да се свърже с Нан.

— Да не е за наследство или нещо подобно? — Тонът ѝ е обнадежден.

— Един момент — казва Холи, — ще ви оставя на изчакване, докато повикам шефа. — Ходжис не ѝ е шеф, направи я пълноправен партньор след историята с Пит Саубърс миналата година, но това е оправдание, до което тя прибегва в моменти на стрес.

Ходжис, който търси на своя компютър информация за „Запит Гейм Системс“, вдига слушалката, а Холи се върти около бюрото му и дъвче яката на полото си. Той задържа пръст над бутона на телефона достатъчно дълго да информира Холи, че яденето на вълна едва ли е полезно за нея, да не говорим, че ѝ съсипва дрехата, после се свързва със снахата.

— Боя се, че имам лоши новини за Нанси — подхваща и накратко ѝ разказва за случилото се.

— О, Боже! — възкликва Линда Олдърсън (Холи е написала името ѝ в бележника му). — Новината ще я съсипе не само защото ще загуби мястото си. Работеше за тези жени от 2012 и наистина ги харесваше. През ноември дори вечеряха заедно на Деня на благодарността. Вие полицаи ли сте?

— В оставка — уточнява той, — но работя с екипа, който разследва случая. Помолиха ме да се свържа с госпожа Олдърсън. — Лъжата няма да му тежи на съвестта, защото Пийт го въвлече в разследването, като го повика на местопроизшествието. — Бихте ли ми казали как да се свържа с нея?

— Ще ви дам номера на мобилния ѝ. Замина за Шагрин Фолс за рождения ден на брат си в събота. Четиресетгодишен юбилей е, та жената на Хари устройва голямо тържество. Нанси ще остане до сряда или четвъртък мисля — поне така възнамеряваше. Сигурна съм, че ще се върне, щом научи. Живее сама след смъртта на Бил — брата на мъжа ми. Единствената ѝ компания е котката. Госпожа Елъртън и госпожица Стоувър заместваха семейството ѝ. Много ще се натъжи.

Ходжис записва номера и веднага се обажда. Нанси Олдърсън вдига на първото позвъняване. Той се представя и ѝ съобщава за случилото се.

Тя явно е потресена и отначало не продумва, после възкликва:

— О, не, не може да бъде! Има някаква грешка, детектив Ходжис.

Не си прави труда да я поправи, защото е заинтригуван.

— Какво имате предвид?

— Защото те са *щастливи*. Разбират се чудесно. Гледат заедно телевизия или филми на дивиди плейъра — от онези програми с кулинарни майстори или разни женски програми с известни гости, които говорят на забавни теми. Може да не ви се вярва, но в този дом много се смеят. — Нанси Олдърсън се поколебава, сетне добавя: — Сигурен ли сте, че нямате грешка? За Джан Елъртън и Марти Стоувър ли говорите?

— За съжаление, да.

— Но... тя беше приела състоянието си! За Марти говоря. Мартийн. Казваше, че е по-лесно да свикнеш да си парализиран, отколкото да си стара мома. Двете с нея си говорехме

за това постоянно — за това, че сме сами. Защото загубих съпруга си, нали разбирате?

— Значи никога не е имало господин Стоувър?

— Напротив, Джанис се омъжила млада, обаче бракът ѝ скоро се разпаднал. Тя все казваше, че не съжالياва, понеже се сдобила с Мартийн. Марти имала приятел преди злополуката, но той получил инфаркт и починал. Марти твърдеше, че бил в отлична форма, тренирал три пъти седмично в зала за фитнес. Казваше, че отличната му форма го е убила. Защото сърцето му било силно и се пръснало на парчета.

Ходжис е преживял инфаркт и си мисли: „Поука за мен: без фитнес.“

— Марти казваше, че да си сам, след като някой, когото си обичал, си е отишъл, е пострашно от парализа. Не бях лудо влюбена в моя Бил, но я разбирах. Преподобният Хайнрайд я посещаваше често — тя го нарича духовния си наставник — и дори когато не идваше, двете с Джан се молеха ежедневно. Всеки ден на обяд. И Марти смяташе да започне онлайн курс по счетоводство — има специални курсове за хора с нейния тип инвалидност, знаете ли?

— Не — промърморва Ходжис. Записва в бележника си „СТОУВЪР ПЛАНИРАЛА ДА ЗАПОЧНЕ ОНЛАЙН КУРС ПО СЧЕТОВОДСТВО“ и го обръща към Холи да го прочете. Тя повдига вежди.

— Имаше и сълзи, и тъга понякога, разбира се, но през повечето време бяха *щастливи*. Най-малкото... не знам...

— Какво се сети, Нанси? — Той машинално минава на „ти“ — друг полицейски трик.

— О, надали е важно. *Марти* винаги беше щастлива — тя е истинска душица, няма да повярвате колко е одухотворена, вижда доброто във всичко, — обаче напоследък Джан беше необичайно мълчалива, сякаш нещо ѝ тежеше. Мислех, че може да има парични проблеми или лека депресия след коледните празници. И през ум не ми е минавало, че... — Тя подсмърча. — Извинете, ще си взема носна кърпичка.

— Разбира се.

Холи грабва бележника му. Почеркът ѝ е ситен — запечен, както мислено го нарича той — и му се налага да вдигне бележника почти до очите си, за да прочете написаното: „*Питай я за Заптит!*“.

Чува звук като от клаксон, когато Олдърсън се изсеква.

— Извинете.

— Няма нищо. Нанси, госпожа Елъртън притежаваше ли електронна игра? Розова на цвят.

— Боже Господи, откъде знаете?

— Всъщност нищо не знам — отвърща искрено Ходжис. — Аз съм само детектив в оставка със списък от въпроси, които предстои да задам.

— Получила играта от някакъв мъж. Казал ѝ, че е безплатна, ако попълни въпросника и го прати на компанията. Беше малко по-голяма от книга с меки корици. Мотаеше се из къщата...

— Кога ѝ я дадоха?

— Не помня точно, но със сигурност беше преди Коледа. Видях я за първи път на масичката в дневната. Остана си там до Коледа (въпросникът беше сгънат до нея) защото коледното им дръвче го нямаше вече — и след това един ден я забелязах на кухненската маса. Джан каза, че я пуснала да провери какво представлява и открила, че има пасианси, може би десетина вида като „Клондайк“, „Пирамида“ и „Рамка“. Така че попълни въпросника и го изпрати.

— Зареждаше ли го в банята на Марти?

— Да, защото там беше най-удобно. Все пак прекарваше в онази част на къщата повечето си време...

— Аха. Каза, че напоследък госпожа Елъртън била необичайно мълчалива...

— *Само понякога* — поправя го моментално Олдърсън. — През повечето време си беше душица също като Марти.

— Но нещо я мъчеше.

— Да, така мисля.

— *Тежеше ѝ.*

— Ами...

— Промяната в нея дали започна с получаването на електронното устройство?

— Като се замисля, май да. Но защо да я депресираща реденето на пасианси на розово таблетче?

— Не зная — отговаря Ходжис и написва „ДЕПРЕСИРАНА“ в бележника си. Смята, че има голяма разлика между това да си мълчалив и да си в депресия.

— Информирани ли са роднините им? — пита го тя. — Знам, че имат братовчеди в Охайо, май и в Канзас. Или пък в Индиана. Имената им са в адресника ѝ.

— Полицията се свързва с тях в този момент — казва Ходжис, макар че по-късно ще се обади на Пийт, за да е сигурен. Вероятно ще го подразни, но на Бил не му пука. Мъката на Нанси Олдърсън се усеща във всяка нейна дума и той иска да я утеши поне малко. — Мога ли да попитам още нещо?

— Разбира се.

— Забелязала ли си някой да се навърта около къщата? Някой, който няма очевидни причини да е там?

Холи кима енергично.

— Що за въпрос? — изумява се Олдърсън. — Нали не мислите, че някой *чужд човек*...

— Нищо не мисля — успокоява я Ходжис. — Само помагам на полицията — през последните няколко години там се наложиха съкращения. Заради намаляване на общинския бюджет.

— Знам, ужасно е.

— Връчиха ми списък с въпроси и този е последният.

— Ами, не се навъртаха непознати. Щях да забележа — между къщата и гаража, където са килерът и пералнята, има топла връзка, по която минавам почти непрекъснато, а оттам се вижда улицата. Почти никой не стига до къщата на Джан и Марти, защото е последната на Хилтоп Корт. Улицата свършва с разширението за обръщане на колите. Разбира се, идваха пощальонът, куриери от „Ю Пи Ес“, понякога от „Фед Екс“, но освен тях не идваше никой.

— Значи не сте видели непознат да се навърта около къщата.

— Не, сър, сигурна съм.

— А човекът, който дал играта на госпожа Елъртън?

— Не, той ѝ я дал в „Риджлайн Фуудс“ — бакалията в подножието на хълма, където Сити Авеню пресича Хилтоп Корт. На два километра от там, на Сити Авеню Плаза, има супермаркет от веригата „Крогър“, но Джанис не искаше да пазарува от там, макар и стоките да са малко по-евтини. Твърдеше, че винаги трябва да се купува от местните магазини, ако... ако...

— Внезапно издава силен вопъл. — Но вече никъде няма да пазарува, нали? Не мога да

повярвам! Джан никога не би наранила Марти, за нищо на света!

— Тъжна история — промърморва Бил.

— Трябва да се върна днес. — Олдърсън вече говори по-скоро на себе си, отколкото на него. — Може да отнеме известно време, преди роднините им да дойдат, и някой трябва да организира погребението.

„Последният дълг на икономката“ — мисли си Ходжис и това му се струва и трогателно, и странно ужасяващо.

— Благодаря за отделеното време, Нанси. Довиж...

— Чакайте, идваше и един старец — прекъсва го тя.

— Какъв старец?

— Видях го няколко пъти пред отсрещната къща. Паркираше до тротоара, слизаше от колата и оглеждаше къщата. Може да не сте забелязали, обаче е обявена за продан.

Беше забелязал, но не коментира. Не иска да я прекъсва.

— Веднъж прекоси моравата и погледна през големия прозорец — беше преди голямата снежна буря. Мисля, че само гледаше, обаче не смяташе да купува — засмива се тя през сълзи. — Майка ми би казала, че е тръгнал на зяй пазар. Определено не приличаше на човек, който може да си позволи такава къща.

— Така ли?

— Аха. Приличаше на работник. Носеше зелен дочен панталон, канадката му беше „закърпена“ с бояджийска лепенка. А и колата му изглеждаше много стара, цялата на петна от грунд. Покойният ми съпруг го наричаше бедняшки лак.

— Случайно да си запомнила марката на колата? — Той обръща нова страница в бележника си и написва: „ПРОВЕРИ КОГА БЕШЕ ПОСЛЕДНАТА ГОЛЯМА СНЕЖНА БУРЯ.“ Холи прочита и кима.

— Не, съжалявам. Не познавам колите. Дори не помня цвета ѝ, само петната грунд. Господин Ходжис, сигурен ли сте, че не е станала някаква грешка? — добавя почти умолително.

— Ще ми се да имаше грешка, Нанси, обаче е истина... за съжаление. Благодаря, много ми помогна.

— Наистина ли? — учудва се тя.

Ходжис ѝ дава номера си, номера на Холи и на агенцията. Казва ѝ да се обади, ако се сети още нещо. Напомня ѝ, че репортерите може да проявят интерес, защото Мартийн е пострадала при касапницата пред Общинския център през 2009, и добавя, че не е длъжна да отговаря на въпросите им.

Когато затваря телефона, Нанси Олдърсън пак плаче.

Завежда Холи на обяд в „Панда Гардън“ на една пресечка надолу по улицата. Рано е и са почти съвсем сами в ресторанта. Холи не яде месо и поръчва вегетарианско чоу мейн. Ходжис обича пикантното кълцано телешко, но стомахът му не го понася напоследък и се

примирява с агнешко със сос мала. И двамата ползват пръчици за хранене. Холи — защото умее да си служи тях, а Ходжис — защото го забавят и намаляват възможността за разгаряне на следобедна клада в стомаха му.

— Последната голяма буря е била на деветнайсети декември. Метеорологичната служба съобщава за снежна покривка с дебелина двайсет и осем сантиметра на Гавърнмънт Скуеър и трийсет и три в Брансън Парк. Наричат я голяма буря, защото досега валя сняг само веднъж и натрупа едва десет сантиметра.

— Шест дни преди Коледа. Приблизително по същото време Джанис Елъртън получава играта, ако Олдърсън не греши.

— Смяташ ли, че човекът, който ѝ го е дал, е същият, който е гледал през прозореца на отсрещната къща?

Ходжис опитва броколите. Предполага се, че са полезни като всички зеленчуци с гаден вкус.

— Не смятам, че Елъртън би приела *каквото и да било* от човек с яке, подлепено с бояджийска лепенка. Не го отхвърлям напълно, обаче мисля, че е малко вероятно.

— Изяж си обяда, Бил. Ако омета всичко, ще изглеждам като прасе.

Той неохотно взема пръчиците, макар напоследък да няма почти никакъв апетит, дори когато стомахът не го мъчи. Щом хапката заседне в гърлото му, я прокарва с глътка чай. Може би идеята е добра, тъй като явно чаят помага. Мисли си за резултатите от изследванията, които предстои да види. Хрумва му, че проблемът може да е по-сериозен от язва, че язвата вероятно ще е най-оптимистичният вариант. Има лекарства за язва. За други заболявания... май не.

Когато започва да вижда средата на чинията си (но, Исусе, колко много храна е останала отстрани), оставя пръчиците и казва:

— Открих нещо, докато ти търсеше Нанси Олдърсън.

— Казвай.

— Свързано е със „Заппит“. Изумително е как се появяват и изчезват тези компютърни компании. Като глухарчета през юни. Пък и това устройство не станало хит на пазара. Било твърде елементарно, прекалено скъпо, имало много конкуренти, предлагащи игри на по-високо ниво. Цената на акциите на „Заппит“ паднала и те били изкупени от компания на име „Сънрайз Салюшънс“. Преди две години *тази* компания обявила фалит и прекратила дейността си. Което означава, че „Заппит“ отдавна не съществува и че човекът, раздавал електронните игри, сигурно е участвал в някаква измама.

Холи веднага прозира накъде бие той:

— Значи въпросникът е бил глупост, която да добави малко, как се наричаше... достоверност? Само че онзи не се е опитал да измъкне пари от Джанис, нали?

— Не. Поне доколкото знаем.

— Тук има нещо странно, Бил. Ще кажеш ли на детектив Хънтли и на госпожица Хубави сиви очи?

Ходжис е взел с пръчиците най-малкото парченце агнешко, останало в чинията, и необходимостта да отговори на партньорката си е повод да го пусне обратно.

— Защо не я харесваш, Холи?

— Ами, смята ме за луда. Факт.

— Сигурен съм, че тя не...

— Да, смята ме. Вероятно ме смята и за опасна заради начина, по който халосах Брейди

Хартсфийлд на концерта на „Раунд Хиър“. Но не ми пука. Бих го направила пак. Хиляди пъти!

Ходжис слага ръка върху нейната. Ключките между пръстите ѝ вибрират като камертон.

— Знам. И всеки път ще е основателно. Спаси живота на минимум хиляда души.

Холи измъква ръката си и започва да взема ориз от чинията — зрънце по зрънце.

— О, мога да преживея, че ме смята за луда. Цял живот съм се справяла с хора, които го мислят, начело с родителите ми. Но има още нещо. Изабел вижда само това, което е пред очите ѝ, и не харесва хора, които виждат повече или поне търсят повече. И за теб мисли същото, Бил. Ревнува Пийт от теб.

Ходжис не продумва. Никога не му е хрумвала подобна възможност.

Тя оставя пръчиците:

— Не отговори на въпроса ми. Ще им кажеш ли какво научихме досега?

— Още не. Първо искам да направя нещо друго, ако днес следобед поемеш работата в агенцията.

Холи се усмихва на остатъците от храната в чинията си:

— Че кога ли не го правя?

10.

Бил Ходжис не е единственият, който от пръв поглед не харесва заместницата на Беки Хелмингтън. Сестрите и санитарите от Клиниката за травматични мозъчни увреждания наричат работното си място „Кофата“ (от израза „кофа мозък“, както се наричат на жаргон каските на мотоциклетистите). Не след дълго Рут Скапели стана известна като сестра Рачид¹⁰. До края на третия си месец в отделението премести три сестри за незначителни нарушения и уволни един санитар за пушене в склада. Отгоре на всичко забрани цветните униформи, защото били „твърде разсейващи“ или „твърде провокативни“.

Само че лекарите я харесват. Намират я за бърза и компетентна. И с пациентите е бърза и компетентна, но студена, а и в отношението ѝ към тях се усеща презрение. Не позволява дори най-тежко пострадалите да бъдат наричани зеленчуци, изгорели крушки или кухи лейки, поне пред нея, но има определено *отношение*.

— Знае си работата — каза една от сестрите на друга в стаята за почивка скоро след постъпването на Скапели на работа. — Няма спор, обаче нещо ѝ липсва.

Другата сестра беше с трийсетгодишен стаж и се беше нагледала на какво ли не. Замисли се, после каза само една дума, но тя беше *le mot juste* — точната дума:

— Милосърдие.

Скапели никога не показва студенина или презрение, когато при визитациите придружава шефа на неврологията Феликс Бабино, а и той най-вероятно не би забелязал. Някои от другите лекари са забелязали, но не отдават значение; поведението на незначителни твари като сестрите — пък били те и старши — е далеч под нивото на царствения им взор.

Скапели сякаш смята, че независимо какво не им е наред, пациентите от ТМУ трябва да

носят част от отговорността за настоящото си състояние и че ако полагат малко повече усилия, със сигурност ще си възвърнат поне *част* от способностите си. Все пак тя си върши работата, през повечето време добре, може би по-добре от Беки Хелмингтън, която всички харесваха много повече. Ако ѝ го кажеха, Скапели би отвърнала, че не е тук, за да я харесват, а за да се грижи за пациентите. Точка по въпроса.

Има обаче един пациент в Кофата, когото тя ненавижда. Този пациент е Брейди Хартсфийлд. Не защото е приятелка или роднина на някой пострадал или убит в касапницата пред Общинския център, а защото смята, че той манкира, за да избегне напълно заслуженото наказание. През повечето време тя оставя другите хора от персонала да се оправят с него, защото дори само присъствието му често я вбесява; влудява я мисълта, че системата може да бъде манипулирана толкова лесно от това зло създание. Държи се настрана и по друга причина: няма си пълно доверие, когато е в стаята му. Два пъти е правила нещо. Нещо, което, разкрие ли се, ще доведе до *нейното* уволнение. Но през този януарски ранен следобед, докато Ходжис и Холи привършват обяда, нещо я привлича към стая 217, сякаш я тегли невидимо въже. Същата сутрин беше принудена да отиде там, понеже доктор Бабино настоява да го придружава при визитациите, а Брейди е любимият му пациент. Той не може да се начуди на напредъка му.

— Не очаквахме да излезе от комата — каза ѝ скоро след като тя започна работа в Кофата. По принцип Бабино е надут и бездушен човек, но заговори ли за Брейди, мигом се оживява. — А вижте го сега! Може да измине кратко разстояние, с чужда помощ разбира се, може да се храни сам и да отговаря с думи или със знаци на елементарни въпроси.

„Може и да си избодеш сам окото с вилицата“ — би добавила Рут Скапели (но си затрайва). Според нея тъй наречените „отговори“ са безсмислени брътвежи. Да не говорим за начина, по който задоволява естествените си нужди. Слагаш му пелени за възрастни и стиска. Сваляш ги и се напикава в леглото. Насира се, стига да може. Сякаш разбира какво прави. Скапели вярва, че той *разбира*.

Разбира и още нещо (в това тя не се съмнява), че заместницата на Беки не го харесва. Тази сутрин, след като доктор Бабино беше приключил прегледа и си миеше ръцете в банята, Брейди вдигна глава, погледна я и сложи ръка на гърдите си. Сви я в хлабав, трепереш юмрук. От него бавно се протегна среден пръст.

В първия момент Скапели не повярва на очите си: Брейди Хартсфийлд ѝ показваше среден пръст. Сетне водата, шуртяща в банята, спря. В същия миг две копчета се откъснаха от престилката ѝ, излагайки на показ старомодния ѝ сутиен. Не, тя не вярва на слуховете за този човешки отпадък, *отказва* да им повярва, но онова, което последва тогава...

Той ѝ се усмихна. *Ухили* ѝ се.

Сега върви към стая 217, от тонколониите над главата ѝ звучи успокояваща музика. Носи резервната си униформа — розовата, която държи в шкафчето си и не харесва особено. Оглежда се в двете посоки, за да се увери, че никой не я наблюдава, преструва се, че изучава картоната на Брейди, прикрепен на вратата — за всеки случай, ако е пропуснала нечий бдителен поглед, — и влиза в стаята. Както обикновено Брейди седи на стола до прозореца. Носи една от четирите си карирани ризи и джинси. Косата му е сресана, лицето му е гладко като на бебе. На джоба на ризата му е закачена бележка: „ИЗБРЪСНА МЕ СЕСТРА БАРБАРА!“

„Живее си като Доналд Тръмп — мисли си Рут Скапели. — Убил е осем души, ранил е бог знае колко други, опита се да погуби хиляди тийнейджърки на рокендрол концерт, а си

седи преспокойно, личен персонал му носи храната, пере му дрехите, бръсне го. Три пъти седмично му правят *масаж*. Водят го на *спа* четири пъти седмично и се кефи в *джакузи*.“

Като Доналд Тръмп ли? Ха! По-скоро си живее като шейх в някоя от онези богати на петрол блискоизточни държави.

Ами ако каже на Бабино, че ѝ е показал среден пръст?

— Невъзможно е! — ще отсече той. — Това, което сте видели, е било само неволен мускулен спазъм. Той още е неспособен на мисловните процеси, които биха довели до подобен жест. Дори да не беше така, защо му е да ви показва среден пръст?

— Защото не ме харесваш, господин Хартсфийлд — промърморва тя, привежда се и подпира ръце на коленете си. — Нали, господинчо? Обаче сме квит, защото и аз не те харесвам.

Не я поглежда, нито дава какъвто и да било знак, че я чува. Продължава да гледа през прозореца към закрития паркинг отсреща. Но я чува, сигурна е, а това, че не го показва, я вбесява още повече. Когато говори, хората трябва да я *слушат*.

— Да вярвам ли, че тази сутрин откъсна копчетата от престилката ми, използвайки силата на мисълта си?

Той не реагира.

— Няма да се хвана, така да знаеш. И без това мислех да я сменя. Беше ми малко тясна в гърдите. Може да заблуждаваш някои от по-лековерните служители, но не и мен, господин Хартсфийлд. Нищичко не можеш да правиш, освен да седиш до глупавия прозорец. И да се напикаваш в леглото при всяка възможност.

Никаква реакция.

Тя поглежда към вратата, за да се увери, че е затворена, после отмества лявата си ръка от коляното и я протяга напред.

— Всички хора, които си погубил, и оцелелите... някои от тях още не могат да се възстановят, боли ги и страдат. Доставя ли ти удоволствие да мислиш за тях? Да, сигурна съм! Я да проверим дали ще ти е хубаво, ако някой издевателства над теб.

Първо докосва зърното му под ризата, сетне го стисва между палеца и показалеца си. Ноктите ѝ са къси, но ги забива, колкото може. Извива зърното първо надясно, после наляво.

— Боли, нали, господин Хартсфийлд. Харесва ли ти?

Лицето му остава безизразно, което я вбесява още повече. Навежда се по-близо, докато носовете им почти се докосват. Лицето ѝ прилича на юмрук повече от всякога. Сините ѝ очи зад очилата са изцъклени. В ъгълчетата на устата ѝ се е събрала слюнка.

— Бих могла да го направя и с тестисите ти — прошепва тя. — Може и да го сторя.

Да, би могла. Няма начин той да се оплаче на Бабино. Речникът му се състои от максимум петдесетина думи и хората, които разбират брътвежите му, са малко. „Искам още царица“ звучи като „*Иам-ое-сае-уи-са*“, което напомня престорения индиански говор в някой стар уестърн. Единственото, което изрича напълно ясно, е „*Искам мама*“ и на няколко пъти Скапели със страхотно удоволствие го информира, че майка му е мъртва.

Извива зърното му надясно-наляво. По посока на часовниковата стрелка, после обратно. Щипе, колкото може, а ръцете ѝ на медицинска сестра са силни.

— Мислиш, че доктор Бабино ти е нещо като домашен любимец, обаче грешиш. Ти си *негов* домашен любимец. Опитно зайче. Въобразява си, че не знам за експерименталните лекарства, които ти дава, но греши. Витамини били. Витамини — друг път. Знаем *всичко*, което се случва тук. Въобразява си, че ще успее напълно да ти възвърне разсъдък, обаче това

никога няма да се случи. Мозъкът ти е на каша, драги — все едно да чакаш от умрял писмо. Пък и какво, ако успее? Ще те изправят пред съда и ще лежиш в затвора до края на живота си. А в щатския затвор „Уейнсвил“ няма джакузи.

Щипе зърното му толкова силно, че сухожилията на китката ѝ изпъкват, но Брейди не показва, че усеща нещо — продължава да зяпа гаража отсреща. Рут Скапели си казва, че ако не престане, някоя сестра може да забележи посиняване или подуване и ще го отрази в картоната му.

Пуска го и отстъпва, дишайки тежко. Щората на прозореца внезапно се разтърсва... шумът е като тракане на кости. Тя подскача и се оглежда. Когато извърща очи към Брейди, той вече не гледа паркинга, а *нея*. Погледът му е на разумен човек. Скапели се стряска и машинално отстъпва назад.

— Мога да докладвам Бабино — добавя, — но лекарите си имат начини да се измъкват, особено ако е тяхната дума срещу тази на медицинска сестра, дори да е старша. А и защо да го правя? Нека си прави опити с теб, колкото му душа иска. Дори „Уейнсвил“ е прекалено луксозен за твоя милост, господин Хартсфийлд. Може пък Бабино да ти даде хапче, което да те убие. Това заслужаваш.

По коридора трополи количка за храна: карат късен обяд на някой пациент. Рут Скапели се сепва като събудена от сън и отстъпва към вратата, очите ѝ шарят между Хартсфийлд и вече неподвижната щора.

— Ще те оставя насаме с мислите ти, но искам да ти кажа още нещо, преди да си тръгна. Ако пак ми покажеш среден пръст, ще ти *откъсна* тестисите.

Ръката на Брейди се вдига от скута до гърдите му. Потреперва, но това е проблем с двигателния контрол. Благодарение на десетте сеанса седмично в залата за физиотерапия Хартсфийлд донякъде си е възвърнал мускулния тонус.

Скапели зяпа невярващо средния му пръст, който се издига и се накланя към нея.

Жестът е придружен с гадна усмивка.

— Ти си ненормален — прошепва тя. — Изрод.

Но повече не го доближава. Внезапно и без причина изпитва страх от онова, което може да ѝ се случи, ако го стори.

11.

Том Саубърс на драго сърце приема да послужи на Ходжис, макар и това да означава разместване на няколко от следобедните му ангажименти. Дължи на Бил Ходжис много повече от развеждане из празна къща в Ридждейл. В крайна сметка бившето ченге (с помощта на приятелите си Холи и Джером) спаси живота на сина му и на дъщеря му. Вероятно и този на жена му.

Изключва алармата в антрето, като чете номерата от листче, закачено за папката, която носи. Докато развежда Ходжис из стаите на долния етаж и стъпките им отекуват в празните помещения, не може да се сдържи и заговаря като агент по недвижими имуществва, предлагащ имот на потенциален клиент. Да, къщата е доста далеч от центъра, няма спор, но

обаче това означава, че получаваш всички удобства — водоснабдяване, поддръжка на градината, извозване на боклука, училищен автобус, градски транспорт — без да си принуден да търпиш градския шум.

— Може да се включи кабелна телевизия без допълнителни устройства, имотът е много над минималните изисквания за сигурност — добавя.

— Страхотно, но не искам да купя къщата.

— А какво искаш?

Ходжис не вижда причина да крие от него:

— Да разбере дали някой я е ползвал, за да наблюдава отсрещната къща. Миналия уикенд там имаше убийство и самоубийство.

— На номер 1601 ли? Боже, Бил, това е ужасно.

„Така е — мисли си Ходжис, — а ти сигурно вече се питаш към кого да се обърнеш, за да станеш посредник при продажбата.“

Не че му се сърди. Човекът мина през свой собствен ад заради касапницата пред Общинския център.

— Виждам, че си захвърлил бастуна — отбелязва, докато се качват към горния етаж.

— Понякога го ползвам вечер, особено ако е дъждовно — отговаря Том. — Според учените твърдението, че ставите болят повече във влажно време, е пълна глупост, но аз твърдя, че това е една от бабините деветини, на които можеш да вярваш. Така, това е главната спалня — погледни как е разположена, та да улавя утринната светлина. Банята е удобна и голяма — душът е с масажирани струи — а по коридора...

Да, къщата е хубава. Ходжис не би и очаквал друго в престижен квартал като Ридждейл, но няма признаци някой да е бил в нея скоро.

— Видя ли достатъчно? — пита Том.

— Май да. Забеляза ли нещо необичайно?

— Нищо. И алармата е качествена. Ако някой беше влизал...

— Да, да, ясно. Извинявай, че те разкарах дотук в този студ.

— Глупости. Така или иначе щях да ходя насам-натам. А и се радвам да те видя.

Излизат през задната врата. Том я заключва и добавя:

— Макар да изглеждаш страшно отслабнал.

— Е, нали знаеш какво казват — никога не можеш да си прекалено слаб или прекалено богат.

Том, който преди нараняванията си, причинени от сивия мерцедес, беше прекалено слаб и прекалено беден, отвърща с дежурна усмивка на стария лаф и решава да заобиколи къщата. Ходжис тръгва след него, но след няколко крачки спира:

— Може ли да погледнем в гаража?

— Разбира се, но там няма нищо.

— Само да надникна.

— Изпипваш всичко докрай, а? Дадено, само да намеря ключа.

Само че не му е нужен ключ, защото вратата на гаража е откритата.

Двамата оглеждат безмълвно треските около ключалката. Накрая Том възкликва:

— Гледай ти!

— Предполагам, че алармата не защитава гаража.

— Правилно предполагаш. Няма нищо за пазене.

Ходжис влиза в правоъгълното помещение с голи дървени стени и бетонен под. По

бетона се виждат следи от ботуши. Толкова е студено, че от устата на Ходжис излиза пара. Той се оглежда и забелязва, че вляво от вратата има стол. Някой е седял там и е гледал навън.

Болката в корема му се усилва и пуска пипала към кръста му, но тя вече му е почти като стара приятелка и е временно надвита от вълнението.

„Някой е седял тук и е гледал към къщата на номер 1601 — мисли си. — Готов съм да си заложа фермата на това предположение. Ако имах ферма де.“

Отива до вратата и сяда на мястото на наблюдателя. Някой е избърсал праха от десния прозорец (един от трите, монтирани хоризонтално през средата на вратата), който гледа право към големия прозорец на дневната на номер 1601.

— Ей, Бил — обажда се Том. — Под стола има нещо.

Ходжис се навежда да погледне и болката го пробужда. Вижда черен диск с диаметър около осем сантиметра. Хваща го за ръбовете и го вдига. На него е написана само една дума, гравирани в златисто: „СТАЙНЪР“.

— От фотоапарат ли е? — пита Том.

— От бинокъл. Полицейските управления с тлъсти бюджети ползват бинокли „Стайнър“.

С един добър „Стайнър“, а Ходжис не е чувал да има лош, наблюдателят е можел да се чувства така, сякаш се намира в дневната на Елъртън и Стоувър, стига щорите да са вдигнати... както бяха, докато с Холи бяха там сутринта. По дяволите, ако жените са гледали Си Ен Ен, наблюдателят е можел да чете новините, минаващи в долната част на екрана.

Ходжис не носи пликче за улики, но в джоба на палтото си има пакетче хартиени кърпички. Изважда две, внимателно увива капачката в тях и я пуска във вътрешния джоб на палтото си. Става от стола (това предизвиква нов спазъм; този следобед болката е силна) и забелязва още нещо. Някой е издълбал (вероятно с джобно ножче) една-единствена буква между двете врати на гаража.

Буквата е Z.

12.

Стигат почти до алеята за коли, когато Ходжис е връхлетян от нещо ново: изгаряща болка зад лявото коляно. Чувства се, сякаш е наръган с нож. Изкрещява от изненада и от болка и се превива. Разтрива пулсиращия възел в опит да го премахне или поне да го поотпусне.

Том се навежда до него, затова и двамата не забелязват вехтия шевролет, който се движи бавно по Хилтоп Корт. Избелялата му синя боя е покрита с петна от червен грунд. Възрастният човек зад волана намалява още повече, за да огледа двамата мъже. После дава газ, при което от ауспуха излиза облак син пушек, подминава дома на Елъртън и Стоувър и се отправя към разширението за обръщане в края на улицата.

— Какво има? Какво стана? — пита Том.

— Схванах се — процежда през зъби Ходжис.

— Разтрий го.

Бил го поглежда през разрошената си коса и иронично подхвърля:

— Какво мислиш, че правя?

— Дай на мен.

Том Саубърс, ветеран във физиотерапията благодарение на присъствието си пред една трудова борса преди шест години, бута настрана ръката на Ходжис. Сваля едната си ръкавица и започва да масажира. Пръстите му са много силни.

— Боже! Боли, да му се не види!

— Знам. Потърпи малко — промърморва Том. — Опитай се да прехвърлиш тежестта на тялото си върху здравия крак.

Ходжис се подчинява. Шевролетът „Малибу“ с кръпките червен грунд минава покрай тях още веднъж, сега се движи в обратната посока. Шофьорът още веднъж оглежда двамата мъже, после пак дава газ.

— Отпуска ме — изпъшква Ходжис. — Какво облекчение...

Отпуска го, но коремът му гори, а кръстът му сякаш е усукван. Том го гледа с тревога:

— Сигурен ли си, че си добре?

— Да, най-обикновено схващане.

— Или дълбока венозна тромбоза. Не си малък, Бил. Трябва да се прегледаш. Ако ти се случи нещо, докато си с мен, Пит никога няма да ми прости. Нито сестра му. Дължим ти много.

— Вече съм се погрижил. Имам час при лекаря утре — успокоява го Ходжис. — Хайде, да тръгваме. Умирам от студ.

Куца две-три стъпки, но после болката зад коляното изчезва напълно и той започва да ходи нормално. По-нормално от Том. Благодарение на Брейди Хартсфийлд Том Саубърс ще куца до края на живота си.

13.

Когато Ходжис се прибира вкъщи, стомахът му е по-добре, но е капнал от умора. Уморява се лесно напоследък и си казва, че причината е липсата на апетит, обаче се пита дали наистина е така. Докато пътуваше насам, два пъти чу звука от счупено стъкло и ликуващите момчешки гласове, само че никога не си поглежда телефона, докато шофира. Отчасти, понеже е опасно (да не говорим, че е незаконно в този щат), но най-вече защото отказва да му робува.

А и не е нужно да чете мисли, за да разбере от кого е поне едното съобщение. Първо закача палтото си в гардероба в антрето, като докосва леко вътрешния джоб, за да се увери, че капачката е там.

Първото съобщение е от Холи. *„Трябва да говорим с Пит и Изабел, но първо ми звъни. Имам въпрос.“*

Второто не е от нея. Пише: *„Д-р Стамос иска да говори спешно с Вас. Имате час за утре в 9. Моля, не пропускайте часа си!“*

Ходжис си поглежда часовника и вижда, че макар денят да е продължил сякаш цял

месец, още е едва четири и петнайсет. Обажда се в кабинета на Стамос, телефонът вдига Марли. Познава я по звънливия глас на мажоретка, който става сериозен, щом ѝ се представя Няма представа какво показват изследванията, обаче надали са добри. Както казваше някога Боб Дилан, не ти трябва метеоролог, за да разбереш откъде духа вятърът.

Моли лекарят да го приеме в девет и половина вместо в девет, защото иска първо да се види с Пийт, Изабел и Холи. Не му се ще да мисли, че Стамос ще настоява да го приемат в болница, но е реалист, а и внезапната пронизваща болка в крака му изкара акъла.

Марли го оставя на изчакване. За кратко той слуша „Младите калпазани“ („Вече сигурно не са първа младост“ — мисли си), след това тя вдига отново:

— Можем да ви приемем в девет и половина, господин Ходжис, но доктор Стамос подчертава, че е задължително да спазите тази уговорка.

— Много ли е зле? — пита той, преди да успее да се сдържи.

— Нямам информация за случая ви, — обаче какъвто и да е проблемът, не бива да отлагате лечението. Не е ли така?

— Така е — съгласява се мрачно Ходжис. — Със сигурност ще спазя уговорката. Благодаря.

Затваря телефона и се взира в него. На екрана има снимка на дъщеря му на седем, сияеща от радост, в задния двор на люлката, която бе монтирал, докато живееха на Фриборн Авеню. Докато още бяха семейство. Сега Али е на трийсет и шест, разведена, ходи на психотерапевт и преодолява болезнена връзка с мъж, който ѝ беше разправял история, стара като света: „*Ще напусна жена си, но сега моментът не е подходящ.*“

Той оставя телефона и вдига ризата си. Болката в лявата страна на корема му вече е като леко мърморене, което е добре, обаче не му харесва подуването. Изглежда така, все едно току-що се е натъпкал с храна, въпреки че едва изяде половината си обяд, а закуската му се състоеше от мижаво геврече.

— Какво ти става? — пита подутия си корем — Няма да е зле да ми подскажеш преди часа при лекаря утре.

Предполага, че би могъл да си подскаже сам, като включи компютъра си и влезе в специализиран медицински сайт, но е стигнал до идеята, че самодиагностицирането по интернет е за идиоти. Вместо това се обажда на Холи. Тя пита дали е открил нещо интересно в къщата на номер 1588.

— *Суперинтересно*, както казваха в едно старо комедийно шоу, но преди да ти разкажа, задай си въпроса.

— Пийт може ли да разбере дали Мартийн Стоувър е купила компютър? Да ѝ провери кредитните карти или нещо такова. Защото онзи на майка ѝ беше старинен. Ако е купила, значи е била сериозна за онлайн курса. А ако е била сериозна, то...

— Тогава шансът да е участвала в самоубийствен заговор с майка си намалява драстично.

— Да.

— Но не е изключено майка ѝ да е взела сама решението. Може да е наляла в сондата хапчетата, разтворени във водката, докато Мартийн е спяла, а след това да е отишла в банята да довърши „работата“.

— Но Нанси Олдърсън каза...

— Че били щастливи, да, помня. Само казвам. Не че го вярвам.

— По гласа ти разбирам, че си изтощен.

— Обичайната умора в края на деня. Ще се оправя, като хапна. — Никога през живота си не е страдал от такава липса на апетит.

— Нахрани се добре. Прекалено си слаб. Но първо ми кажи какво откри в празната къща.

— Не в къщата. В гаража.

Разказва ѝ. Тя не го прекъсва. Нито пък продумва, когато Ходжис приключва. Случва ѝ се да забрави, че говори по телефона, затова той я подсеща:

— Какво мислиш?

— Не знам. Наистина. Само дето... има нещо странно в тази история. Не мислиш ли? Или не? Може би реагирам прекалено емоционално. Случва ми се понякога.

„Не думай“ — мисли си Ходжис. Този път обаче не смята, че е така, и ѝ го казва.

— Мислиш, че Джанис Елъртън не би взела каквото и да било от мъж с лепено яке и работни дрехи — разсъждава Холи.

— Точно така.

— Което означава...

Той не продумва, оставя я да обмисли предположението си.

— Според мен са били двама. *Двама*. Единият дава на Джанис Елъртън играта и фалшивия въпросник, докато тя пазарува, а другият наблюдава дома ѝ. И то с бинокъл! Скъп бинокъл! Предполагам, че двамата сигурно са били комбина, обаче...

Ходжис чака. Усмивва се леко. Когато Холи включи на максимум мисловния си процес, той сякаш чува как се въртят зъбчатите колелца в главата ѝ.

— Бил, къде се отнесе?

— Никъде. Чакам да изплюеш камъчето.

— Ами, изглежда е било точно така. Поне според мен. И като че ли по някакъв начин те са отговорни за смъртта на двете жени. Ето, доволен ли си?

— Да, Холи, доволен съм. Утре в девет и половина имам час при лекаря...

— Резултатите са излезли, така ли?

— Да. Искам да се срещнем преди това с Пийт и Изабел. Устройва ли те осем и половина?

— Разбира се.

— Ще им разкажем всичко — за Олдърсън и електронната игра, и за къщата на номер 1588. Да видим какво ще кажат. Съгласна ли си?

— Да, но *тя* няма да ни каже нищо.

— Може би грешиш.

— Да. А утре небето може да е зелено на червени точки. Сега си пригответи нещо за хапване.

Ходжис я уверява, че ще го стори, и си затопля консерва пилешка супа с фиде, докато гледа ранните новини. Изяжда повечето бавно, като с всяка лъжица мислено се насърчава: „Можеш, можеш!“.

Докато плакне купичката, болката в лявата част на корема му се връща заедно с пипалата, пълзящи по кръста. Сякаш пулсира с всеки удар на сърцето му. Коремът му се свива. Мисли си да изтича до тоалетната, но вече е късно. Навежда се над мивката, затваря очи и повръща. Не ги отваря и докато опипом намира кранчето на чешмата и пуска водата докрай, за да отмие бълвоча. Не иска да вижда какво е излязло от него току-що, защото усеща вкуса на кръв.

„Олеле — мисли си, — май съм го закъсал!“
Здравата.

14.

Осем вечерта.

На вратата се позвънява. Рут Скапели гледа някаква глупаво риалити предаване, което е само оправдание да се показват млади мъже и жени с оскъдно облекло, тичащи насам-натам. Вместо да отиде направо до вратата, тя се промъква по пантофи в кухнята и включва монитора на охранителната камера на верандата. Живее в спокоен квартал, но няма смисъл да рискува; покойната ѝ майка често казваше, че боклуците са навсякъде.

Сепва се, като разпознава мъжа пред вратата. Носи палто от туид, видимо скъпо, и мека шапка с перо. Изпод нея идеално подстриганата му сребриста коса се спуска драматично около слепоочията му. Той носи елегантно куфарче. Това е доктор Феликс Бабино, шеф на неврологията и най-важната клечка в клиниката за травматични мозъчни увреждания „Лейкс Риджън“.

Той отново позвънява и Рут бърза да му отвори, като си мисли: „Няма как да знае какво направих днес следобед, защото вратата на Брейди беше затворена и никой не ме видя. Спокойно. Нещо друго е. Сигурно синдикален въпрос.“

Само че досега никога не е обсъждал синдикални въпроси с нея, макар тя от пет години да членува в профсъюза на медицинските сестри. Бабино може да не я познае, ако се разминат по улицата и тя не носи сестринската си униформа. Това я подсеща, че сега е с вехт пеньоар и с още по-вехти пантофи (със заешки личица!), но е твърде късно да ги смени. Поне косата ѝ не е навита на ролки.

„Трябваше първо да се обади — мисли си, а следващата ѝ мисъл е по-обезпокоителна: — Може би иска да ме завари неподготвена.“

— Добър вечер, доктор Бабино. Влезте на топло. Съжалявам, че ви посрещам по пеньоар, но не очаквах някой да ме посети.

Той влиза и застава в коридора. Налага ѝ се да го заобиколи, за да затвори вратата. Отблизо, а не на монитора, неочакваният гост изглежда далеч от представата за елегантен мъж. Да, тя е по пеньоар и пантофи, но той е брадясал — нещо недопустимо за него. Доктор Бабино (и през ум не ѝ минава да го нарече доктор Феликс) е модна икона — дори кашмиреният му шал е вързан артистично, — ала с тази набола прошарена брада прилича на бродяга. А и тези лилави торбички под очите му...

— Дайте да ви окача палтото — предлага му.

Той оставя куфарчето на пода, разкопчава си палтото и ѝ го подава заедно със скъпия шал. Без да продума. Лазанята, която ѝ се стори доста вкусна на вечеря, сега сякаш потъва и повлича стомаха ѝ.

— Искате ли...

— Да отидем в дневната — промърморва той и минава покрай нея, сякаш си е у дома. Рут Скапели изприпква след него.

Бабино взима от страничната облегалка на креслото ѝ дистанционното, насочва го към телевизора и изключва звука. Младежите продължават да се шурат нагоре-надолу, само че липсва безсмисленото дърдорене на водещия. Скапели вече не е неспокойна, а уплашена. За работата си, да, за поста, за който положи толкова усилия, но и за самата себе си. Погледът му е особен... очите му са някак празни.

— Да ви предложи нещо? Безалкохолно или чаша...

— Слушайте, сестра Скапели. Слушайте много внимателно, ако искате да си запазите работата.

— Аз... аз...

— Имайте предвид, че неприятностите ви няма да свършат с уволнението. — Бабино оставя куфарчето си на любимото ѝ кресло и отваря изисканите златни закопчалки, които силно изщракват. — Извършихте насилие срещу пациент с умствена изостаналост. Би могло да се приеме за сексуално насилие, последвано от това, което законът нарича престъпно отправяне на заплахи.

— Аз... аз никога...

Тя едва чува собствения си глас. Струва ѝ се, че ще се строполи на пода, ако не седне, но куфарчето му е на любимото ѝ кресло. Прекосява дневната, за да стигне до дивана. Удря си пищяла в масичката, и то толкова силно, че за малко не я прекатурва. Усеща как тънка струя кръв се стича по глезена ѝ, но не поглежда натам. Ако го стори, *наистина* ще припадне.

— Извихте зърното на господин Хартсфийлд. Заплашихте го да направите същото с тестисите му.

— Направи неприличен жест към мен! — избухва Скапели. — Показа ми среден пръст!

— Ще се погрижа никога повече да не работите като медицинска сестра — казва Бабино, докато тя седи примряла на дивана, и се заглежда в дебрите на куфарчето си. Инициалите му са гравирани отстрани. В златисто, разбира се. Кара ново беемве и подстрижката му вероятно е струвала петдесет долара. Дори повече. Той е арогантен, деспотичен шеф и сега заплашва да ѝ съсипе живота заради една грешница, предизвикана от омразата ѝ към ненормалника в стая 217.

Иска ѝ се подът да се отвори и да я погълне. Зрението ѝ обаче не е замъглено от тревогата. Вижда всяка власинка от перото, затъкнато в шапката му, всяка алена нишка в зачервените му очи, всеки грозен прошарен косъм по страните и по брадичката му. „Сигурно и косата му щеше да е със същия миши цвят, ако не я боядисваше“ — казва си.

— Аз... — подхваща. Горещи сълзи се стичат по ледените ѝ страни. — Аз... моля ви, доктор Бабино. — Не ѝ е ясно как е разбрал, а и няма значение. Важното е, че знае. — Няма да се повтори. Моля ви. *Моля ви, не ме уволнявайте!*

Доктор Бабино не си прави труда да отговори.

отговаря — и влиза. Брейди седи на стола до прозореца и гледа в тъмното навън. Нощната лампа е включена и осветява златистите кичури в косата му. Все още носи табелката с надпис „ИЗБРЪСНА МЕ СЕСТРА БАРБАРА!“

Понечва да го пита дали има нужда от помощ, за да се приготви за лягане (не може да си разкопчае ризата или панталоните, но може да се измъкне от тях, когато са разкопчани), обаче се отказва. Доктор Бабино е добавил бележка в картоната му, написана със заповедно червено мастило: „*Пациентът да не бъде безпокоен, когато е в полусъзнателно състояние. През тези периоди е възможно мозъкът му да рестартира и да прави малък, но важен напредък. Да се проверява на четиричасови интервали. **Не пренебрегвайте тази заповед.***“

Селма не смята, че умът на Хартсфийлд може да се рестартира — изродът живее в своята Кукуландия, — но като всички сестри, работещи в Кофата, малко се бои от Бабино и знае за навика му да прави проверки по всяко време, дори в малките часове на нощта, а сега точно минава осем.

В някакъв момент след последното ѝ влизане в стаята Хартсфийлд е ставал и е успял да измине трите крачки до нощното шкафче, на което е електронната му игра. Не може да играе на джаджата, но умее да я включи. Харесва му да я държи на колене и да гледа демоанимацията към някоя от игрите. Понякога зяпа екранчето в продължение на час, дори повече, сякаш учи за важен изпит. „Вирче с рибки“ му е любимото демо и сега гледа тъкмо него. Звучи мелодийка, която тя си спомня от детството си: „*Край морето, край морето, край красивото море...*“

Приближава се, мисли да каже: „Тази наистина ти харесва, нали?“, но си спомня подчертаното „*Не пренебрегвайте тази заповед*“ и вместо това поглежда екранчето. Разбира защо демото му харесва; има нещо красиво и пленително в начина, по който се появяват екзотичните рибки, спират за кратко, а после плясват с опашки и отплуват. Някои са червени... други — сини... трети — жълти... о, има и една розова...

— Не зяпай.

Гласът на Брейди скърца като пантите на рядко използвана врата и макар между думите да има голяма пауза, те са съвсем ясни. Няма нищо общо с обичайното му неразбираемо дърдорене. Селма подскача, сякаш я е сръчкал, а не е проговорил. На екрана на играта запримигва синя светлина и за момент скрива рибките. Селма поглежда часовника, закачен наобратно на престилката ѝ, и вижда, че вече е осем и половина. Боже, наистина ли е стояла тук почти двамащ минути?

— Вън!

Брейди не откъсва очи от екрана, където рибките плуват напред-назад, насам-натам. Селма с усилие отмества поглед от играта.

— Ела после. — Пауза. — Като свърша. — Пауза. — Да гледам.

Тя се подчинява и щом излиза в коридора, отново се чувства на себе си. Брейди говори — голям праз. Обича да гледа демото на „Вирче с рибки“, както някои мъже обичат да гледат момичета по бикини да играят волейбол? Пак голям праз. По-важният въпрос е защо позволяват на деца да си играят с такива джаджи. Надали са полезни за мозъците на подрастващите, нали така? От друга страна, децата постоянно играят на компютърни игри, така че сигурно са имунизирани. А и тя си има доста работа. Нека Хартсфийлд си седи на стола и си зяпа джаджата.

В крайна сметка, не прави нищо лошо.

Феликс Бабино се навежда сковано като андроид в стар фантастичен филм. Бърка в куфарчето си и изважда плоско розово устройство, което прилича на електронен четец. Екранът е сив и празен.

— Тук има цифри, които искам да откриете — обяснява ѝ. — Девет на брой. Ако успеете, сестра Скапели, днешният инцидент ще си остане между нас.

Първата ѝ мисъл е „Сигурно си се побъркал“, но не може да му го каже, не и докато целият ѝ живот зависи от него.

— Как бих могла? Нищо не им разбирам на тези електронни джаджи! Едва се справям с телефона си!

— Глупости. Бяхте много търсена като хирургична сестра. Заради сръчността ви.

Вярно е, но са изминали десет години, откакто работеше в операционния блок на „Кайнър“ и подаваше ножици, ретрактори и тампони за попиване. Бяха ѝ предложили шестседмичен курс по микрохирургия — болницата бе готова да поеме седемдесет процента от таксата, обаче тя не прояви интерес. Или поне така твърдеше; всъщност се боеше да не се провали на курса. Все пак Бабино е прав, в разцвета на силите си беше сръчна и бърза.

Той натиска бутон в горната част на устройството. Скапели проточва врат да погледне екранчето, на което се появява надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЗАППИТ!“ После излизат какви ли не иконки. Старшата предполага, че са игри. Бабино плъзга пръст по екрана веднъж, два пъти, сетне ѝ казва да застане до него. Когато тя се поколебава, лекарят се усмихва. Може би иска да я предразположи, но вместо това усмивката му я ужасява. Защото очите му са празни, нечовешки.

— Хайде, сестра. Няма да ви ухапя.

Разбира се, че няма. Ами ако лъже и я ухапе?

Въпреки това тя се приближава, за да вижда екрана, на който плуват екзотични рибки. Когато плеснат с опашки, нагоре се вдигат мехурчета. Звучи смътно позната мелодия.

— Виждате ли тази игра? Казва се „Вирче с рибки“.

— Дда — изпелтечва тя и си мисли: „Наистина е побъркан. Умът му е дал на късо от прекалено много работа.“

— Като докоснете с пръст долната част на екрана, играта ще започне, но не това искам от вас. Трябва ви само демото. Търсете розовите рибки. Не се появяват често и са бързи, така че гледайте внимателно. Не отмествайте поглед от екрана.

— Доктор Бабино, добре ли сте?

Гласът е нейният, но сякаш идва от много далеч. Той не отговаря, само продължава да се вижда в екрана. Скапели също се заглежда. Рибките са интересни. А мелодийката е някак хипнотизираща. Екранът проблясва със синя светлина. Старшата примигва и светлината изчезва. Рибките плуват насам-натам. Пляскат с опашчици и пращат нагоре бълбукащи мехурчета.

— Щом видите розова рибка, потупайте я с пръст и ще се покаже цифра. Девет розови рибки, девет цифри. Ще означава, че сте приключили и че всичко ще е минало. Разбирате

ли?

Мисли да го пита дали трябва да записва цифрите, или само да ги запомня, но ѝ се струва твърде сложно и затова се съгласява.

— Добре. — Той ѝ подава играта. — Девет рибки, девет цифри. Но не забравяйте — само розовите.

Скапели се взира в плуващите рибки: червени и зелени, зелени и сини, сини и жълти. Изплуват от лявата страна на екранчето, после от дясната. Изплуват от дясната страна на екранчето, после от лявата.

Ляво, дясно.

Дясно, ляво.

Някои нагоре, други надолу.

Но къде са розовите? Трябва да докосне с пръст розовите и когато станат девет, всичко това ще е минало.

С крайчеца на окото си вижда как Бабино затваря куфарчето си, вдига го и излиза. Тръгва си. Няма значение. Тя трябва да докосва розовите рибки и всичко ще е минало. Екранът проблясва в синьо и рибите пак се връщат. Плуват отляво надясно и отдясно наляво. Звучи мелодийката „Край морето, край морето, край красивото море, ние двамата седим и ни е добре.“

Розова! Докосва я! Появява се числото 11! Остават още осем!

Докосва втора розова рибка, докато външната врата се затваря тихо и трета, докато Бабино пали колата отвън. Тя стърчи посред дневната, устните ѝ са разтворени сякаш за целувка, взира се в екрана. Цветовете се променят и осветяват страните и челото ѝ. Очите ѝ са широко отворени и немигащи. Появява се четвърта розова рибка, движи се бавно, сякаш я подканва да я докосне, но пръстът ѝ не помръдва.

— Здравей, сестра Скапели.

Вдига очи и вижда, че Брейди Хартсфийлд седи на креслото ѝ. Изображението призрачно потреперва, обаче няма грешка — това е той. Носи същите дрехи като днес следобед — джинси и карирана риза. На ризата му още е прикрепена табелката „ОБРЪСНА МЕ СЕСТРА БАРБАРА!“, но празният му поглед, с който са свикнали всички в Кофата, го няма. Гледа я с жив интерес. Тя си спомня, че брат ѝ гледаше по същия начин мравешката си ферма, когато като деца живееха в Хърши, Пенсилвания.

Сигурно е призрак, защото в очите му плуват рибки.

— Ще те издаде — казва Хартсфийлд. — И няма да бъде просто неговата дума срещу твоята, хич не се надявай. Беше сложил скрита камера в стаята ми, за да ме наблюдава. Да ме изучава. С широкоъгълен обектив е, за да се вижда цялата стая. Този тип обективи се наричат „рибешко око“.

Усмивва се, за да покаже, че е спретнал каламбур. През дясното му око преминава червена рибка, изчезва, сетне се появява в лявото. „Мозъкът му е пълен с рибки — мисли си Скапели. — Виждам му мислите.“

— Камерата е свързана със записващо устройство. Бабино ще покаже на борда на директорите записа как ме измъчваш. Всъщност не болеше толкова много, не усещам болка като преди, обаче ще го нарече изтезание. И нещата няма да спрат дотам. Ще качи записа в Ютюб. И във Фейсбук. И в сайтовете за медицински гафове. Ще се разпространи светкавично. Ще бъдеш известна. Сестрата-мъчителка. Кой ще те защити? Кой ще застане на твоя страна? Никой. Защото никой не те харесва. Мислят те за гадна. А *ти* какво мислиш?

Мислиш ли, че си гадна?

След като го чува от неговата уста, осъзнава, че наистина е изверг. Всеки, който заплашва да откъсне тестисите на човек с мозъчно увреждане, *трябва* да е изверг. Как можа да ѝ хрумне да му щипе зърното?

— Кажи го — подканя я той, привежда се и се усмихва.

Рибките плуват. Синята светлина проблясва. Мелодийката продължава да звучи.

— Кажи го, безполезна мръснице.

— Гадна съм — изрича Рут Скапели в дневната си, където е съвсем сама. Взира се в екрана на електронната игра.

— Сега го кажи, сякаш си убедена в думите си.

— Гадна съм. Аз съм гадна, безполезна мръсница.

— И какво ще направи доктор Бабино?

— Ще качи записа в Ютюб. Ще го качи във фейсбук. Ще го качи в сайтовете за медицински гафове. Ще каже на всички.

— Ще те арестуват.

— Ще ме арестуват.

— Ще публикуват снимката ти във вестника.

— Разбира се.

— Ще те вкарат в затвора.

— Ще ме вкарат в затвора.

— Кой ще те защити?

— Никой.

17.

Седнал в стая 217 в Кофата, Брейди се взира в демото на „Вирче с рибки“. Изражението му е на напълно нормален човек. Крие го от всички, освен от Феликс Бабино, а лекарят вече няма значение. Доктор Бабино почти не съществува. Напоследък е предимно доктор Зет.

— Сестра Скапели, да отидем в кухнята — подканя я Брейди.

Тя се инати, но не за дълго.

18.

Ходжис се опитва да се гмурне под болката и да продължи да спи, но тя го дърпа здраво, докато той изплува на повърхността и отваря очи. Опипом намира часовника на нощното шкафче и вижда, че е два часът. Неподходящо време да си буден, може би най-неподходящото. Когато страдеше от безсъние след пенсионирането, наричаше този час „час на

самоубийците“ и сега си мисли: „Сигурно тогава го е направила госпожа Елъртън. В два часа. Часът, в който ти се струва, че никога няма да съмне.“

Става от леглото, бавно отива в банята и изважда от аптеката голямата бутилка с лекарство против киселини джелузил, като се старее да не се поглежда в огледалото. Отпива четири големи глътки, после се привежда и чака дали стомахът му ще ги приеме, или ще натисне бутона за катапултиране като с пилешката супа.

Не повръща и болката започва да намалява. Понякога лекарството помага. Невинаги.

Обмисля да се върне в леглото, обаче се бои, че тъпата пулсираща болка ще се върне, щом легне. Вместо това се затътря в кабинета си и включва компютъра. Знае, че това е най-неподходящият момент да проучва възможните причини за симптомите си, обаче не може да устои. Появява се скрийнсейвърът му (друга снимка на Али като дете). Той посочва с мишката долната част на екрана, за да отвори браузъра Файърфокс, и се вцепенява. На лентата с иконки долу има нещо ново. Между балончето за текстови съобщения и иконката-камера на програмата за видеоразговори „Фейс Тайм“ се мъдри син чадър с червена единичка над него.

— Съобщение в „Синия чадър на Деби“ — промърморва той. — Не може да бъде!

Преди почти шест години Джером Робинсън, тогава още тийнейджър, качи на компютъра му приложението „Синия чадър“. Брейди Хартсфийлд, известен като Мистър Мерцедес, искаше да комуникира с ченгето, което не бе успяло да го хване, и макар да се беше пенсионира, Ходжис беше готов да разговарят. Защото накараш ли боклуци като Мистър Мерцедес да говорят (нямаше много като него и слава Богу), те са само на крачка от това да бъдат заловени. Важеше с пълна сила за арогантните престъпници, а Хартсфийлд беше олицетворение на арогантността.

И двамата имаха свои причини да комуникират през сигурен, по общо мнение непроследим сайт за чат със сървъри в най-мрачните дебри на Източна Европа. Ходжис искаше да подмами извършителя на убийствата пред Общинския център да направи грешка, за да го идентифицира. Мистър Мерцедес искаше да подмами Ходжис да се самоубие, както беше сторил с Оливия Трилони.

„*Какъв ли е животът Ви?* — бе написал в първото си писмо до Ходжис — онова, което пристигна по истинската поща. — *Какъв ли е животът Ви, след като вече не изпитвате «тръпката от преследването»?*“ И още: „*Искате ли да се свържете с мен? Да споделите мислите си? Влезте в сайта «Под синия чадър на Деби».* Дори Ви измислих потребителско име: *kermifrog19.*“

С помощта на Джером Робинсън и Холи Гибни Ходжис издири Брейди и Холи го цапардоса по главата с Бияча. Джером и Холи получиха право десет години да използват безплатно всички общински услуги; Ходжис получи пейсмейкър. Имаше тъга и загуба, за която не иска да мисли — дори сега, след толкова много време, обаче несъмнено за града и особено за всички, които бяха в концертна зала „Минго“ онази вечер, всичко завърши благополучно.

В някакъв момент между 2010 и сега иконката на синия чадър изчезна от лентата в долната част на екрана. Ако Ходжис се е питал къде се е дянала (не помни подобно нещо), вероятно е предположил, че или Джером, или Холи са я изпратили в кошчето, докато са се опитвали да оправят поредното му издевателство над беззащитния си компютър „Макинтош“. Само че явно един от двамата я е преместил в папката с приложения, където синият чадър е останал далеч от очите му през изминалите години. По дяволите, може

самият той да е преместил иконката там и да е забравил. След шейсет и пет, когато хората в трета възраст поемат по финалната права, паметта им често пропуска това-онова.

Посочва с мишката синия чадър, поколебава се, после кликва. Картината на десктопа му се заменя от друга: млада двойка на вълшебно килимче, летящо над безкрайно море. Сребристият дъжд вали, но двойката е на сухо под синия чадър.

Ах, какви спомени връща!

Въвежда **kermifrog19** като потребителско име и парола — нали така правеше преди според инструкциите на Хартсфийлд? Не помни точно, но има само един начин да разбере. Натиска клавиша ENTER.

Машината помисля секунда-две (струват му се повече) и после, хоп, вътре е. Намръщва се на това, което вижда. Брейди Хартсфийлд използваше merckill за потребителско име, съкратено от Mercedes Killer — Убиеца с мерцедеса. Ходжис помни това съвсем ясно, но му пише друг човек. Не би трябвало да се изненадва, защото Холи направи на пихтия мозъка на Брейди, но някак си не го е очаквал.

Z-Voy иска да говори с теб!

Искаш ли да разговаряш със Z-Voy?

Да Не

Той посочва с курсора **Да** и в следващия миг се появява съобщение. Само едно изречение, няколко думи, които Ходжис препрочита отново и отново, изпълнен не със страх, а с вълнение. Тук има нещо. Не знае какво, но усеща, че е важно.

Z-Voy: Той още не е приключил с теб.

Ходжис намръщено се взира в екрана. Накрая се привежда и написва:

Kermifrog19: Кой не е приключил с мен? Кой?

Не получава отговор.

Ходжис и Холи се срещат с Пийт и Изабел в „Закусвалнята на Дейв“, заведение за бързо хранене на една пресечка от „Старбъкс“ — кафенето, където сутрин е истинско стълпотворение. Днес най-нетърпеливите вече са закусили при Дейв и четиримата могат да си изберат къде да седнат. Настаняват се на маса в дъното. От радиото в кухнята звучи песен на „Бедфингър“ и сервитьорките се смеят.

— Имам само половин час — подхваща Ходжис. — После отивам на лекар.

— Нищо сериозно, надявам се. — Пийт разтревожено се привежда напред.

— Не. Добре съм. — Тази сутрин наистина е добре — чувства се отново на четирийсет

и пет. Съобщението на компютъра му, колкото и загадъчно и зловещо да беше, явно е по-добро лекарство от джелузил.

— Да преминем към това, което открихме. Холи, покажи им доказателства номер 1 и номер 2.

Холи изважда (доста неохотно) от карираното си куфарче играта „Запит“ и капачката за обектив, намерена в гаража на номер 1588. И двете са в найлонови пликчета, капачката още е увита в салфетките.

— Какви сте ги вършили вие двамата? — пита Пийт. Опитва се да говори шеговито, но в тона му прозира лек упрек.

— Разследвахме — отвърща Холи и макар по принцип да избягва да гледа хората в очите, хвърля бърз поглед към Изи Джейнс, сякаш казва: „Разбираш ли?“

— Обяснете — тросва се Изи.

Ходжис разказва, Холи седи до него — навела е очи и не е отпила нито глътка от безкофеиновото кафе. Челюстите ѝ обаче се движат — отново дъвче никотинова дъвка.

— Невероятно! — възкликва Изи, щом Ходжис приключва. Побутва пликчето с играта. — Увила си играта във вестника, все едно е съомга от пазара, и си я изнесла от къщата.

Холи сякаш се свива в стола си. Стиска ръце толкова силно в скута си, че кокалчетата ѝ са побелели.

Ходжис харесва Изабел, макар че веднъж едва не го подхлъзна в една стая за разпити (по време на случая с Мистър Мерцедес, когато бе затънал до ушите в незаконно разследване), но в момента не му е особено симпатична. Не може да харесва човек, който принуждава Холи да се свива така.

— Не се заяждай, Из. Обмисли го. Ако Холи не беше намерила това нещо — и то напълно случайно, — още щеше да си стои там. Вашите хора нямаше да претърсят къщата.

— Вероятно нямаше да се обадите и на икономката — намесва се Холи и макар все още да гледа надолу, гласът ѝ звучи твърдо. Ходжис се радва, че се е взела в ръце.

— Щяхме да стигнем до Олдърсън навреме — възразява Изи, но тъмносивите ѝ очи потрепват и тя ги завърта нагоре и вляво, докато го изрича. Класически издайнически жест на лъжеца и когато го вижда, Ходжис разбира, че с Пийт дори не са обсъждали икономката, макар че в крайна сметка вероятно *щяха* да стигнат до нея. Пийт Хънтли може и да си пада натегач, но натегачите поне изпипват нещата, не може да се отрече.

— Ако е имало отпечатъци по устройството — добавя Изи, — вече ги няма. Унищожени са.

Холи си мърмори нещо под носа и Ходжис си спомня, че когато я срещна за първи път (и я подцени), мислено я нарече Холи Мрънкалото.

Изи се привежда, сивите ѝ очи още повече потъмняват:

— *Какво каза?*

— Че е нелепо — отговаря Ходжис, макар да знае, че думата всъщност беше *глугово*. — Права е. Беше между възглавницата и страничната облегалка на фотьойла на Елъртън. Всички отпечатъци вече са били заличени и ти го знаеш. Освен това, *щеше* ли да претърсиш цялата къща?

— Може би — кисело промърморва Изабел. — Зависи какво щяхме да научим от събраните улики.

Нямаше улики, освен онези от спалнята и банята на Мартийн Стоувър. Всички го знаят, включително и Изи, и не е необходимо Ходжис да го изтъква.

— Спокойно — обръща се Пийт към партньорката си. — Аз поканих Кърмит и Холи там и ти се съ согласи.

— Беше, преди да науча, че ще вземат...

Изабел замълчава. Ходжис с интерес чака продължението. Ще каже ли „улика“? Улика за какво? Пристрастяване към пасиансите, „Енгри Бърдс“ или „Фрогър“?

— Предмет, принадлежащ на госпожа Елъртън — довършва неуверено тя.

— Е, сега е в ръцете ви — казва ѝ. — Може ли да продължим? Няма да е зле да поговорим за човека, който ѝ е дал играта в супермаркета и е твърдял, че компанията очаква с нетърпение мнението на потребителите за устройство, което отдавна не се произвежда?

— И за онзи, който ги е наблюдавал — намесва се Холи, без да вдигне очи. — Човекът, който ги е гледал с бинокъл от отсрещната къща.

Бившият партньор на Ходжис побутва пликчето с увитата капачка:

— Ще го пратя за снемане на отпечатъци, но не храня големи надежди, Кърм. Знаеш как хората свалят и слагат тези капачки.

— Да — кима Ходжис. — Хващат ги за ръбовете. А и в гаража беше студено. Достатъчно студено да си виждам дъха. Предполагам, че така или иначе онзи е бил с ръкавици.

— Човекът от супермаркета вероятно е замислял някаква дребна измама — предполага Изи. — Намирисва на нещо такова. Може да се е обадил седмица по-късно и да се е опитал да я убеди, че като е приела играта, се е задължила да купи по-скъпа нова версия, а Елъртън му е казала да се омиа. Или пък е използвал информацията от въпросника, за да се опита да проникне в компютъра ѝ.

— Не и в онзи компютър — отбелязва Холи. — По-стар е от света.

— Добре си поогледала май! — възкликва Изи. — Провери ли аптечките, докато душеше?

На Ходжис това му идва в повече:

— Свършила е твоята работа, Изабел. Знаеш го, нали?

Страните на Изи поаленяват.

— Обадихме ви се само от любезност и вече ми се ще да не го бяхме правили. Винаги създавате неприятности.

— Стига! — процежда Пийт.

Но тя се е привела и гледа ту Ходжис, ту Холи, която продължава да седи с наведена глава.

— Двата мистериозни мъже, ако изобщо съществуват, нямат нищо общо със случилото се в онази къща. Единият вероятно е бил измамник, а другият — обикновен воайор.

Ходжис знае, че трябва да запази добрия тон — да множим мира и такива работи, но просто не може да се сдържи:

— Някакъв извратеняк, който точи лиги, гледайки как осемдесетгодишна старица се съблича, или докато наблюдава как обтриват с гъба напълно парализирана жена? Да, логично е.

— Слушай, внимателно! — процежда Изи. — Мама убива дъщерята, после себе си. Дори оставя един вид предсмъртно писмо — Z, край. Няма как да е по-ясно.

„Z-Voy — мисли си Ходжис. — Който и да влиза в «Синия чадър на Деби», този път се подписва като Z-Voy.“

Холи вдига глава:

— Имало е буква Z и в гаража. Издълбана в дървото между вратите. Бил я е видял. Първата буква в „Запит“ също е Z, ако сте забравили.

— О, да — иронично подхвърля Изабел. — А имената на Кенеди и Линкълн¹¹ съдържат един и същ брой букви, което доказва, че са били убити от един и същ човек.

Ходжис поглежда часовника си и вижда, че скоро трябва да тръгне, което е добре. Освен че разстрои Холи и вбеси Изи, тази среща беше напълно безрезултатна. Кое е съвсем логично, защото той не възнамерява да съобщи на Изабел и Пийт какво е открил на компютъра си рано тази сутрин. Тази информация би могла да даде тласък на разследването, но той ще си мълчи, докато не проведе собствено разследване. Не че Пийт ще се издъни, обаче...

Обаче би могъл. Защото да изпипваш нещата е плюс, но не замества навика да обмисляш нещата. А Изи? Не ѝ се иска да отвори кутията на Пандора, пълна с разни неща като в криминален роман — тайнствени букви и загадъчни мъже. Не и когато случилото се в дома на Елъртън вече е на първа страница на днешния вестник заедно с подробно припомняне как се е парализирала Мартийн Стоувър. Не и когато тя очаква да се изкачи по служебната стълбица веднага щом партньорът ѝ се пенсионира.

— Да обобщим — прекъсва мислите му Пийт. — Заключение то ни ще бъде „убийство и самоубийство“ и ще продължим напред. Трябва да продължим напред, Кърмит. Пенсионирам се. Известно време Из ще остане с куп случаи на главата и без партньор заради проклетите бюджетни съкращения. Тези неща — той посочва двете пликчета — са интересни, но не внасят повече яснота за случилото. Освен ако не мислиш, че го е нагласил някой гениален престъпник. Който кара таратайка и носи вехто яке, „закърпено“ с лепенки.

— Не, не мисля — отговаря Ходжис. Спомня си нещо, което Холи каза за Брейди Хартсфийлд вчера. Използва думата „архитект“. — Смятам, че е така. Убийство и самоубийство.

Холи за миг го поглежда — изненадано и обидено, после отново свежда очи.

— Обаче ще те помоля за нещо, Пийт.

— Казвай. Ще ти услужа, ако мога.

— Опитвах се да включа електронната игра, но екранът си остана тъмен. Вероятно няма батерия. Не исках да проверявам, защото на плъзгащото се капаче може да са останали отпечатъци.

— Ще се погрижа да проверят, но се съмнявам...

— Да, и аз. Всъщност искам някой от киберспецовете ви да я пусне и да прегледа игрите. Да провери има ли нещо необичайно.

— Добре — кима Пийт и се размърдва на стола, а Изи забелва очи. Ходжис няма как да е сигурен, но смята, че Пийт я е ритнал по глезена.

— Трябва да вървя — казва Ходжис и си изважда портфейла. — Вчера си пропуснах часа при лекаря. Не мога да отлагам повече.

— Ние ще платим — обажда се Изи. — След като ни донесохте толкова ценни улики, това е най-малкото, което можем да направим.

Холи пак измърморва нещо. Дори тренираното ухо на Ходжис не го различава, но той смята, че думата е била гадина.

На тротоара Холи нахлузва почти до ушите си демодирана, но очарователна карирана ловджийска шапка и пъха ръце в джобовете на палтото си. Не поглежда Ходжис, а тръгва към офиса на „Търси се“ на съседната улица. Колата на Ходжис е паркирана пред закусувалнята, но той забързва след партньорката си:

— Холи.

— Видя каква е. — Тя закрачва още по-бързо, без да го погледне.

Болката в корема му се връща и той се задъхва:

— Холи, чакай, не мога да вървя толкова бързо.

Обръща се към него и Ходжис с тревога вижда, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Случаят не е толкова елементарен! Изобщо не е! Но те ще заметат всичко под килима и дори няма да признаят истинската причина, която е следната: Пийт да се забавлява на купона по случай пенсионирането си, без това разследване да му виси на главата, както ти беше принуден да се пенсионираш, без да имаш възможност да хванеш Убиеца с мерцедеса, и още, защото не искат вестниците да превърнат този случай в сензация, обаче знаеш, че истината е друга и аз го знам, знам, че трябва да си вземеш резултатите от изследванията и *искам* да ги вземеш, защото се *тревожа* толкова много, но горките жени... Мисля... че не заслужават... да бъдат *заметени под килима!*

Най-сетне спира. Трепери като лист, сълзите вече замръзват по страните ѝ. Ходжис слага пръст под брадичката ѝ и вдига лицето ѝ, за да го погледне; и знае, че би се отдръпнала, ако някой друг се опита да я докосне така — да, дори Джером Робинсън, а тя го обича още от деня, в който двамата откриха програма с призрачни гласове, която Брейди беше инсталирал на компютъра на Оливия Трилони и която в крайна сметка я беше извадила от равновесие и я бе накарала да се самоубие.

— Холи, не сме приключили. Мисля, че е възможно едва да започваме.

Гледа го право в лицето. Още нещо, което не би направила с никой друг.

— Какво искаш да кажеш?

— Изникна нещо ново, което не исках да споделя с Пийт и Изи. Дори не знам какво, по дяволите, да мисля. Нямам време сега, но когато се върна от лекаря, ще ти разкажа всичко.

— Добре, става. Хайде, върви. И макар да не вярвам в Бог, ще се помоля резултатите от изследванията ти да са добри. Защото една молитва не вреди, нали?

— Не.

Прегръща я за миг — Холи не понася дългите прегръдки, и се отправя към колата си. Отново си спомня думите ѝ, че Брейди Хартсфийлд е бил архитект на самоубийствата. Чудесна дефиниция от жена, която пише поезия в свободното си време (не че Ходжис някога е виждал стиховете ѝ или има вероятност да ги прочете), но Брейди сигурно би я осмял, би я сметнал за неточна и непълна. Брейди би определил себе си като *принц* на самоубийствата.

Ходжис се качва в приуса, купен по настояване на Холи, и потегля към доктор Стамос. И той се моли мислено: „Нека е язва. Дори и кървища, която трябва да се оперира.“

Само язва.

Дано не е нещо по-лошо.

Този път не му се налага да чака пред кабинета. Макар да е подранил с пет минути и чакалнята да е пълна като в понеделник, Марли, рецепционистката-мажоретка, го кани да влезе, преди да е успял да седне.

Белинда Дженсън, медицинската сестра на Стамос, обикновено го поздравява с усмивка при годишните профилактични прегледи, но тази сутрин не се усмихва, а когато Ходжис се качва на кантара, си спомня, че тази година е позакъснял с профилактичния преглед. С четири месеца. Всъщност по-скоро с пет.

Стрелката на старомодния кантар се заковава на 75. Когато се пенсионира от полицията през две и девета, тежеше сто и четири килограма. Белинда му измерва кръвното, пъхва му нещо в ухото, за да му премери температурата, след това го завежда в кабинета на доктор Стамос в края на коридора. Почуква на вратата и когато лекарят казва „Влезте, моля“, веднага се отдалечава. По принцип е приказлива, все разказва за капризните си деца и претенциозния си съпруг, обаче днес почти не е обелила дума.

„Не е на хубаво — мисли си Ходжис, — но може би не е толкова зле. Моля ти се, Боже, да не е прекалено зле. Ако поискам още десет години живот, няма да е прекалено, нали? А ако няма как, какво ще кажеш за пет?“

Уендъл Стамос е на около петдесет, с олисяваща глава, с широки рамене и със стройната фигура на професионален атлет, останал във форма след отказването от активно спортуване. Намръщено поглежда Ходжис и го кани да седне. Бил се подчинява.

— Много ли е зле?

— Да — признава доктор Стамос, сетне бърза да добави: — Но не е безнадеждно.

— Не увъртайте, говорете направо.

— Рак на панкреаса и се боя, че го установихме, ами... в доста напреднала фаза. Засегнат е и черният дроб.

Ходжис се мъчи да овладее силен и смайващ порив да се разсмее. Не, не само да се разсмее, а да отметне глава и да нададе пронизителен, нечовешки вик, нещо като тиролски йодлер, сякаш е шибаният дядо на Хайди. Навярно желанието е предизвикано от думите на Стамос „зле, но не е безнадеждно“. Това му припомня стар виц. Лекар казва на пациента си, че има добра и лоша новина — коя да му каже първо? „Давайте лошата“ — отговаря пациентът. „Ами, имате мозъчен тумор, който не може да бъде опериран.“ Пациентът започва да циври и пита каква ще е добрата новина, след като е научил такова нещо. Лекарят се привежда, загадъчно се усмихва и казва: „Чукам рецепционистката и е *страхотна в леглото*.“

— Искам да ви прегледа гастроентеролог, и то веднага. Още днес. Най-добрият в града е Хенри Ип, работи в „Кайнър“. Той ще ви насочи към добър онколог. Мисля, че ще ви назначат незабавна химиотерапия и лъчетерапия. Изтощително е за пациента, но е много по-леко, отколкото преди пет години...

— Достатъчно! — прекъсва го Ходжис. За щастие поривът да избухне в смях е преминал. Стамос млъква и го гледа, лицето му е осветено от ярък лъч януарско слънце. „Ако не

стане чудо — мисли си Ходжис, — това е последният януари, който ще видя. Леле!“

— Какви са шансовете? Говорете направо. В живота ми предстои да се случи нещо, което може да се окаже важно, така че искам да знам истината.

— Боя се, че не са добри — въздиша Стамос. — Проклетият рак на панкреаса е толкова *потаен*.

— Колко ми остава?

— С лечение? Вероятно година. Може би две. А и ремисията не е напълно изклю...

— Искам да си помисля — отново го прекъсва Ходжис.

— Чувал съм го много пъти, след като съм имал неприятното задължение да съобщя подобна новина, и винаги казвам на пациентите си онова, което ще кажа и на вас, Бил. Ако стоите на покрива на горяща сграда, появи се хеликоптер и пилотът спусне въжена стълба, ще кажете ли, че трябва да си помислите, преди да се изкачите по нея?

Ходжис се позамисля и желанието да се разсмее се завръща. Успява да го овладее, но не и усмивката си — широка и очарователна.

— Може и да кажа — отговаря, — ако в резервоара на хеликоптера са останали само няколко литра гориво.

22.

Когато Рут Скапели беше на двацет и три и още не беше започнала да изгражда твърдата черупка, в която се бе обвила години по-късно, имаше кратка и бурна връзка с един не дотам честен мъж, собственик на зала за боулинг. Тя забременя и роди дъщеря, която кръсти Синтия. Тогава живееше в Девънпорт, Айова, родния ѝ град, където учеше за медицинска сестра в университета „Каплан“. Изуми се, когато осъзна, че е майка, а изумлението ѝ нарасна при осъзнаването на факта, че бащата на Синтия е четирийсетгодишен шкембелия с татуировка „ОБИЧАЙ ДА ЖИВЕЕШ И ЖИВЕЙ ДА ОБИЧАШ“ на косматата си ръка. Ако ѝ беше предложил да се оженят (не че го направи), тя с потрес щеше да откаже. Леля ѝ Уанда ѝ помогна да отгледа детето.

Днес Синтия Скапели Робинсън живее в Сан Франциско, където има добър съпруг (без татуировки) и две деца, по-голямото от които е отличник-медалист в гимназията. Домът ѝ е уютен. Синтия се старее много, за да запази уюта, защото израсна в дома на леля си (тъкмо там майка ѝ бе започнала да изгражда защитната си черупка), където винаги беше студено и валяха обвинения, обикновено започващи със „Забравила си да...“ В емоционален план атмосферата беше близо до точката на замръзване и рядко достигаше седем градуса. Като ученичка в гимназията Синтия вече се обръщаше към майка си на малко име. Рут Скапели никога не възрази; всъщност изпита известно облекчение. Пропусна сватбата на дъщеря си заради професионален ангажимент, но прати подарък. Радиочасовник. Напоследък Синтия и майка ѝ се чуват по телефона веднъж-два пъти месечно и понякога си разменят имейли. „Джош се справя добре в училище, взеха го в отбора по футбол“, последвано от кратък отговор: „Браво на него!“ Синтия никога не е чувствала липсата на майка си, защото нямаше какво да ѝ липсва.

Тази сутрин става в седем, приготвя закуска на съпруга си и двете момчета, изпраща Ханк на работа, децата — на училище, изплаква чиниите и зарежда съдомиялната. Отива в пералното помещение, където зарежда пералнята и я пуска. Върши сутрешните си задължения, без нито веднъж да си каже „*Не забравяй да...*“, само че някъде дълбоко в съзнанието си чува тази фраза и винаги ще си я повтаря. Семената, покълнали в детството, пускат дълбоки корени.

В девет и половина си прави втора чаша кафе, пуска телевизора (рядко го гледа, но ѝ прави компания) и включва лаптопа си, за да провери има ли други имейли освен обичайните реклами от „Амазон“ и „Ърбън Аутфитърс“. Тази сутрин има съобщение от майка ѝ, изпратено предишната вечер в 10:44, което е 8:44 на Западния бряг. Намръщва се, като прочита темата — една-единствена дума: „*Прощавай*“.

Отваря имейла. Сърцето ѝ бие до пръсване.

Гадна съм. Гадна, безполезна, излишна. Никой няма да ме защити. Трябва да го направя. Обичам те.

„*Обичам те.*“ Кога за последно ѝ го е казвала? Синтия, която казва на синовете си поне четири пъти дневно, че ги обича, не си спомня. Грабва телефона си от плота, където го е оставила да се зарежда, и звъни първо на мобилния на майка си, после на домашния. И на двата чува краткото нелепо съобщение на телефонния секретар: „Оставете съобщение. Ще ви се обади, ако намеря за добре.“ Синтия моли майка си да ѝ се обади веднага, но се страхува, много се страхува, че не би могла да го стори. Нито сега, нито по-късно, вероятно никога.

Прехапала устни, два пъти обикаля кухнята, озарена от слънцето, после пак взема телефона си и поисква от оператора номера на Окръжна болница „Кайнър“. Отново започва да обикаля, докато чака да я свържат с Клиниката за травматични мозъчни увреждания. Накрая чува гласа на служител, който се представя като Стив Холпърн. Казва ѝ, че сестра Скапели не се е явила на работа, което е изненадващо. Смяната ѝ започва в осем, а в Средния Запад сега е един без двацет.

— Опитайте на домашния — съветва я той. — Сигурно е болна, макар че е нетипично за нея да не се обади.

„Нямаш представа колко е нетипично — мисли си Синтия. — Освен ако не си израснал в дом, в който мантрата е «*Забравил си да...*».“

Благодари му (не пропуска да го направи, колкото и да е притеснена) и иска от оператора номера на полицейски участък, намиращ се на четири хиляди километра от дома ѝ. Представя се и обяснява какъв е проблемът, като се старае да говори спокойно.

— Майка ми живее на Таненбаум Стрийт 298. Казва се Рут Скапели. Старша сестра е в Клиниката за травматични мозъчни увреждания в „Кайнър“. Получих имейл от нея, който ме навежда на мисълта, че...

Че е силно депресирана? Не. Може да не е достатъчно да накара ченгетата да отидат дотам. А и не това си мисли. Поема си дълбоко въздух.

— Който ме навежда на мисълта, че може би възнамерява да се самоубие.

Патрулка номер 54 спира пред къщата на Таненбаум Стрийт 298. Полицаи Амарилис Росарио и Джейсън Лавърти, известни като Туди и Мълдун, защото номерът на колата им е като в един позабравен полицейски сериал, слизат и застават пред вратата. Росарио позвънява. Никой не отваря, затова Лавърти силно потропва и след като отвътре не се чува нито звук, натиска дръжката и вратата се отваря. Споглеждат се. Кварталът е безопасен, но все пак е в града, където повечето хора си заключват вратите.

Росарио надниква в антрето:

— Госпожо Скапели? Аз съм полицай Росарио. Там ли сте?

Няма отговор.

Партньорът ѝ се включва:

— Аз съм полицай Лавърти, госпожо. Дъщеря ви се тревожи за вас. Добре ли сте?

Тишина. Лавърти вдига рамене и махва към вратата:

— Първо дамите.

Росарио влиза и машинално разкопчава кобура на служебното си оръжие. Навърти я следва. В дневната няма никого, но телевизорът работи, само че звукът е изключен.

— Туди, Туди, тази работа не ми харесва — промърморва Росарио. — Подушваш ли нещо?

Лавърти подушва — миризма на кръв. Идва от кухнята и двамата отиват право там. Рут Скапели лежи на пода до преобърнат стол. Ръцете ѝ са протегнати, сякаш се е опитала да омекоти падането. Виждат дълбоките разрези, които е направила — нагоре са дълги, почти до лактите, и къси през китките. Плочките са изпръскани с кръв, локва кръв се разпростира на масата, където Скапели е седяла, когато се е нарязала. Касапски нож от дървената поставка до тостера лежи на въртящия се поднос за храна в средата на масата, поставен с гротескна прилежност между солта, пипера и керамичния салфетник. Кръвта е тъмна, съсирена. Лавърти предполага, че жената е мъртва отпреди минимум дванайсет часа.

— Може да не са давали нещо интересно по телевизията — подхвърля.

Росарио го поглежда накриво и коленичи до трупа, но не съвсем близо, за да не изцапа с кръв униформата си — предишния ден я е взела от химическото.

— Написала е нещо, преди да загуби съзнание! — възкликва. — Виждаш ли го на плочката до дясната ѝ ръка? Написала го е със собствената си кръв. На какво ти прилича? На тройка?

Лавърти подпира ръце на коленете си и се навежда да огледа отблизо.

— Трудно ми е да преценя — промърморва. — Или е двойка, или е буквата Z.

— Синът ми е гений — казваше Дебора Хартсфийлд на приятелите си. И добавяше с пленителна усмивка: — Не е хвалба, когато е истина.

Беше преди да започне да се налива с алкохол, когато още имаше приятели. Някога имаше още един син на име Франки, обаче той изобщо не беше гений. Франки имаше мозъчно увреждане. Една вечер, когато беше на четири, падна по стълбите на мазето и си счупи врата. Поне така Дебора и Брейди обясниха пред полицията смъртта му. Истината беше малко по-различна. Малко по-сложна.

Брейди обичаше да майстори разни неща и някой ден щеше да изобрети нещо, което да ги направи богати, да заживеят на улица „Лек живот“. Дебора беше сигурна, че ще се случи, и често му го повтаряше. Брейди ѝ вярваше.

По повечето предмети в училище имаше средни оценки, но по компютърни науки част 1 и 2 беше абсолютна звезда. Още преди да завърши гимназия, домът им вече бе оборудван с всякакви джаджи, някои от които (например сините кутии, чрез които Брейди се беше включил към кабелната телевизия на „Мидуест Вижън“) бяха незаконни. Беше си устроил работилница в мазето, където Дебора рядко слизаше, и там майстореше изобретенията си.

Малко по малко у него се прокрадна съмнение. И неговият брат-близък — негодуванието. Колкото и хитри да бяха изобретенията му, не печелеше нито цент от тях. В Калифорния живееха мнозина (например Стив Джобс), които бяха натрупали състояние и бяха променили света, бърникайки из разни машинарии в гаражите си, но нещата, които Брейди измисляше, никога не достигаха желаното от него ниво.

Красноречив пример беше неговата „Рола“: прахосмукачка с вграден компютър, която се движи сама, заобикаля препятствията и поема в нова посока всеки път, когато се натъкне на препятствие. Изглеждаше, че този път е уцелил в десетката, докато не видя „Румба“ на витрината на скъп магазин за бяла техника на Лейсмейкър Лейн. Дори наименованието беше подобно. Някой го беше изпреварил. Хрумна му фразата „*След дъжд качулка.*“. Помъчи се да я забрави, но понякога нощем, когато не можеше да заспи или го мъчеше поредната мигрена, тя отново му се натрапваше.

И все пак две от изобретенията му — и то две от маловажните, — му помогнаха да предизвика касапницата пред Общинския център: модифицираните дистанционни за телевизор, които наричаше джаджа 1 и джаджа 2. Джаджа 1 можеше да превключва светофарите от червено на зелено и обратно. Джаджа 2 беше по-сложна. Можеше да улавя и съхранява сигнала за отключване на коли, което позволяваше на Брейди да ги отваря, след като нищо неподозиращите им собственици са си тръгнали. В началото ползваше джаджа 2 да отваря и да претърсва коли за пари и ценни вещи. След това, когато идеята да се вреже с мощна кола в тълпа хора назря в съзнанието му (заедно с фантазии как убива президента на САЩ или някоя голяма филмова звезда), използва джаджа 2 да отвори мерцедеса на госпожа Трилони и откри, че тя държи резервен ключ в жабката.

Не обра този автомобил, но наличието на резервния ключ запомни — знаеше, че ще му потрябва. Скоро след това (като съобщение от тъмните сили, управляващи Вселената) прочете във вестника, че на десети април в Общинския център ще бъде организирана временна трудова борса.

Очакваше се да се съберат хиляди хора.

След като започна работа в Киберпатрула на „Дискаунт Електроникс“ и можеше да купува изгодно компютърни устройства, Брейди свърза в работилницата си седем евтини лаптопа. Рядко използваше повече от един, но му харесваше как изглежда помещението: все едно беше от фантастичен филм или от епизод на „Стар Трек“. Свърза ги и със система за гласово активиране, изпреварвайки „Епъл“, чиято система за гласово активиране „Сайри“ стана хит на пазара чак след няколко години.

Отново се беше прекарал.

В този случай обаче загубата му се равняваше на няколко милиарда долара.

При това положение кой не би искал да убие няколко души?

Ликвидира само осем пред Общинския център (без да брои ранените, някои от които беше осакатил до живот), но на онзи рокконцерт можеше да са *хиляди*. Щяха да го запомнят завинаги. Само че преди да успее да натисне копчето и да изстреля сачмени лагери в мощно ветрило на смъртта, осакатявайки и обезглавявайки стотици пищящи тийнейджърки (плюс затлъстелите и угаждащи им майки), някой му дръпна шалтера.

Изглежда, тази част на паметта му беше блокирана завинаги, но споменът не му беше необходим. Само един човек можеше да го удари по главата с такава сила: Кърмит Уилям Ходжис. Ходжис трябваше да се самоубие като госпожа Трилони, такъв беше планът, но някак си ченгето беше избегнало и това, и експлозивите, които Брейди беше заложил в колата му. Дъртият детектив в оставка се появи на концерта и осуети плановете му секунди преди той да постигне безсмъртие.

Бум, бум и светлините угасват.

Ангелче, ангелче, ще си отидем заедно.¹²

Съвпадението е подла мръсница — по една случайност Брейди бе откаран в Окръжна болница „Кайнър“ от екип 23 на Пожарна станция 3. Роб Мартин го нямаше — по онова време беше в Афганистан на разноски на американското правителство, — обаче Джейсън Рапсис беше дежурният парамедик, който се опитваше да поддържа Брейди жив по пътя към болницата. Ако му бяха предложили бас дали този пациент има шанс да живее, Джейсън би заложил, че няма. Младежът получи силен гърч. Пулсът му беше 175, кръвното му рязко се качваше и падаше. И все пак беше в света на живите, когато стигнаха до болницата.

Там беше прегледан от доктор Еймъри Уинстън, стара пушка в спешното отделение, наричано от някои дългогодишни служители „Съботен клуб «Нож и куршум».“ Уинстън повика студент по медицина, който се размотаваше в спешното и закачаше сестрите. Накара го да направи бърза оценка на състоянието на пациента. Студентът докладва потиснати рефлексии, разширена и неподвижна лява зеница и положителен рефлекс на Бабински¹³ на десния крак.

— Което означава? — подкани го Уинстън.

— Че този човек има необратими мозъчни увреждания — отговори студентът. — Той е зеленчук.

— Много добре, може и да направим лекар от теб. Прогноза?

— Няма да доживее до сутринта.

— Вероятно си прав — съгласи се Уинстън. — Дано, защото никога няма да се възстанови. За всеки случай ще му направим скенер.

— Защо?

— Защото правилата са такива, синко. И защото съм любопитен да видя какви са пораженията, докато още е жив.

Беше още жив седем часа по-късно, когато доктор Анну Сингх, умело асистирани от доктор Феликс Бабино, извърши краниотомия, за да премахне масивния кръвен съсирек, притискащ мозъка на Брейди и увеличаващ щетите с всяка минута, задушавайки милиони мозъчни клетки. Когато операцията приключи, Бабино се обърна към Сингх и протегна към него ръката си в окървавена ръкавица:

— Беше невероятно!

Сингх стисна дланта му, но пренебрежително се усмихна и го поправи:

— Беше *рутинна* операция. Правил съм хиляди такива. Е, по-скоро стотици. Невероятен е организъмът на пациента. Не мога да повярвам, че преживя операцията. Уврежданията на горката му крагуна... — Сингх поклати глава. — Ай-ай-ай.

— Предполагам, знаеш какво се е опитал да направи.

— Да, информираха ме. Мащабна терористична акция. Може да живее за кратко, но никога няма да го съдят за престъпленията му, а и няма да е сериозна загуба за света, когато си отиде.

Тъкмо заради това доктор Бабино започна да дава тайно на Брейди (чийто мозък беше почти мъртъв) експериментално лекарство, което наричаше церебелин, но само мислено, на практика то беше само шестцифрен номер. Даваше му го заедно със задължителните медикаменти за повишена оксигенация, диуретици, лекарства, предотвратяващи гърчове, и стероиди. Експерименталният медикамент 649558 показваше обещаващи резултати при опитите върху животни, но благодарение на заплетените законови постановления и на бюрократичните спънки до опити с хора щеше да се стигне едва след години. Фактът, че беше разработен в боливийска невролаборатория усложняваше положението. Докато започнеха тестовете върху хора (при положение, че някога започнеха), Бабино щеше да живее в затворен комплекс във Флорида, ако жена му успееше да се наложи. И да вие от скука.

Случаят на Брейди му даваше възможност да види резултати, докато все още участва активно в неврологичните проучвания. Ако медикаментът имаше ефект, нищо чудно след време да му връчеха Нобелова награда за медицина. Важното беше да пази резултатите в тайна, докато не разрешат изпитанията върху хора. Този тип беше долен убиец, който така или иначе никога нямаше да дойде в съзнание. А пък ако се случеше някакво чудо, в най-добрия случай съзнанието му щеше да е замъглено като при пациенти с напреднал Алцхаймер. Дори и това щеше да е удивително.

— Може би индиректно ще помогнеш на други хора, господин Хартсфийлд — казваше на пациента си. — Ще направиш добро вместо злините, които си причинил. Ами ако се появят странични ефекти? Ако изпаднеш в състояние на мозъчна смърт (не че в момента си кой знае колко далеч от това), или дори умреш, вместо да се подобрят мозъчните ти функции? Няма да е сериозна загуба. Нито за теб, нито за семейството ти, понеже нямаш такова. Няма да е загуба и за света — светът ще е доволен, че едно чудовище е мъртво.

Отвори на компютъра си файла „ХАРТСФИЙЛД ОПИТИ ЦЕРЕБЕЛИН“. Беше провел

общо девет опита в период от четиринайсет месеца през 2010 и 2011. Промяна не беше настъпила. Със същия успех можеше да дава дестилирана вода на човешкото си опитно зайче.

Жалко, май щеше да се откаже.

* * *

Въпросното опитно зайче прекара петнайсет месеца в мрака — дух в зародиш, който в някакъв момент на шестнайсетия месец започна да си спомня името. Казваше се Брейди Уилсън Хартсфийлд. В началото нямаше друго. Нито минало, нито настояще, нито *човек* с това име. След това, малко преди да се предаде и да се остави на забравата, се появи друга дума. Контрол. Някога означаваше нещо важно, обаче той не помнеше какво.

Както се беше проснал на болничното легло, устните му, намазани с глицерин, се размърдаха и той изрече думата на глас. Беше сам; случи се три седмици, преди една медицинска сестра да види как Брейди отваря очи и пита за майка си.

— Кон... трол.

И лампите светнаха. Точно като в командния му център в стил „Стар Трек“, където ги бе включвал още преди да слезе по стълбището.

Там беше: в мазето на Елм Стрийт, което изглеждаше точно както в деня, когато бе там за последно. Имаше друга дума, която задействаше друга функция и сега, когато беше в командния си център, си спомни и нея. Защото беше хубава.

— Хаос!

Каза я гръмко като Мойсей на Синайската планина, но само мислено. Както беше проснат в болничното легло, от гърлото му се изтръгна скрибуцащ шепот. Но свърши работа, защото редицата лаптопи оживяха. На всеки екран се виждаше номер — 20, после 19... после 18...

Какво е това? Какво, за Бога?

За кратък плашещ момент не си спомни. Знаеше само, че ако индикаторите за обратното броене, вървящи на седемте екрана, покажат нула, компютрите ще спрат. Ще изгуби тях, стаята и проблясъка съзнание, до който някак се беше добрал. Ще остане жив погребан в тъмното в главата си...

Тази беше думата! Точно тази!

— Тъмно!

Изкрещя я с все сила — поне мислено. Иначе в болничната стая се чу дрезгав шепот, изтръгващ се от отдавна неизползвани гласни струни. Пулсът и дишането му се учестиха, кръвното му налягане започна да се повишава. Скоро старшата сестра Беки Хелмингтън щеше да забележи на мониторите промяната и да дойде да го нагледа. Щеше да побърза, но не чак да се завгече.

В командния център на Брейди обратното броене на компютрите спря на 14 и на всеки екран се появи снимка. Някога тези компютри (сега намиращи се в полицейския склад за улики и с етикети от 1 до 7) се бяха включвали със скрийнсейвъри от филм, наречен „Дивата орда“. Сега обаче на тях имаше снимки от живота на Брейди.

На екран 1 бе брат му Франки, който се задави с ябълка, получи мозъчно увреждане и по-късно падна по стълбите на мазето (подпомогнат от крака на брат си).

На екран 2 беше самата Дебора. Носи прилепнал бял халат, който Брейди си спомня веднага. „Наричаше ме «муцинко» — спомня си той — и когато ме целуваше, устните ѝ бяха влажни и се надървах. Когато бях малък, наричаше това «щръкване». Понякога, когато бях във ваната, разтриваше члена ми с топла влажна кърпа и ме питаше дали ми става хубаво.“

На екран 3 бяха джаджа 1 и джаджа 2, изобретенията, които наистина бяха проработили.

На екран 4 бе сивият мерцедес седан на госпожа Трилони със смачкан капак и изцапана с кръв решетка.

На екран 5 се виждаше инвалидна количка. За момент не можа да я свърже с нищо, но след това му просветна. Така беше влязъл в зала „Минго“ на концерта на „Раунд Хиър“. Никой не се плашеше от горкия сакат нещастник в инвалидна количка.

На екран 6 беше хубав усмихнат младеж. Брейди не помнеше името му, поне засега, но знаеше кой е: чернилката, дето косеше моравата на дъртото ченге.

А на екран 7 бе самият Ходжис — усмихнат и с мека шапка, небрежно килната над едното му око. „Пипнах те, Брейди — казваше тази усмивка. — Халосах те и ето, че си проснат в болничното легло, а кога ще станеш и ще проходиш? Залагам на «никога».“

Шибаният Ходжис, който провали гениалния му план.

Тези седем образа бяха арматурата, около която Брейди отново заизгражда идентичността си. Постепенно стените на стаята му в мазето — негово постоянно скривалище, крепост срещу един глупав и незаинтересован свят, започнаха да избледняват. Чуваше други гласове, идващи през стените, и осъзна, че някои са на сестри, други на лекари, а трети (може би) бяха на служители на реда, проверяващи дали не се преструва. Преструваше се и не се преструваше. Истината, досущ като тази за смъртта на Франки, беше нееднозначна.

Първо отваряше очи само когато беше сигурен, че е сам, и не го правеше често. Нямахше много за гледане в стаята. Все някога щеше да се наложи да се събуди напълно, но дори когато го стореше, не трябваше да знаят, че може да мисли разумно, а той мислеше все по-ясно с всеки изминал ден. Ако го научеха, щяха да го изправят пред съда.

Брейди не искаше да го съдят.

Не и докато все още не беше приключил.

* * *

Седмица преди разговора му със сестра Норма Уилмър отвори очи посред нощ и погледна банката с физиологичен разтвор, прикрепена на стойката до леглото му. Толкова му беше скучно, че да се разнообрази, вдигна ръка да я бутне, може би дори да я събори на пода. Не успя — банката се залюля на кукичката, но внезапно той си даде сметка, че ръцете му не са помръднали — лежаха върху завивката, пръстите му бяха извити навътре от мускулната атрофия, която физиотерапията можеше да забави, но не и да спре. Не и докато мозъчните вълни на пациента са слаби и той е в състояние, напомнящо дълбок сън.

„Аз ли го направих?“

Протегна ръка отново и ръцете му пак не се поместиха кой знае колко (макар че лявата — водещата, — потрепери леко), но усети как дланта му докосва банката и я залюлява повторно.

„Това е интересно“ — помисли си и заспа. Беше първият му истински сън, откакто

Ходжис (а може и да е бил негърът-косач) го прати в проклетото болнично легло.

Следващите вечери — късно нощем, когато беше сигурен, че никой няма да дойде и да го види, Брейди експериментираше с фантомната си ръка. Докато го правеше, често се сещаше за съученик от гимназията на име Хенри „Куката“ Кросби, който бе загубил дясната си ръка при автомобилна катастрофа. Имаше протеза — очевидно бе, че не е истинска ръка, затова ѝ слагаше ръкавица. Понякога обаче идваше на училище със стоманена кука, прикрепена към чуканчето. Твърдеше, че с куката по-лесно се хващат разни неща и като бонус плашеше момичетата, като се промъкваше зад тях и погалваше с нея голите им прасци или ръце. Веднъж каза на Брейди, че макар да е изгубил ръката си преди седем години, понякога усеща, че го сърби или щипе, все едно е изтръпнала, и я раздвижва. Показа му чуканчето, гладко и розово.

— Когато ме щипе така, съм убеден, че мога да си почеша главата с нея — сподели веднъж.

Сега Брейди знаеше точно как се е чувствал Куката Кросби... само че той, Брейди, *можеше* да си почеша главата с фантомната си ръка. Беше пробвал. Беше открил и че може да накара венецианските щори, които сестрите пускаха на прозорците му нощем, да подрънкват. Прозорецът беше прекалено далеч от леглото, за да го достигне, но фантомната ръка стигаше дотам. Някой бе сложил ваза изкуствени цветя на масичката до леглото му (по-късно откри, че е била старшата Беки Хелмингтън, единственият човек от персонала, който се отнасяше с него до известна степен мило) и с лекота можеше да я бутна напред-назад.

Пребори се — паметта му бе пълна с дупки — и си припомни названието на този феномен: телекинеза. Способността да местиш предмети, като се съсредоточиш върху тях. Само че всяко сериозно съсредоточаване му причиняваше адско главоболие, а и съзнанието му явно не участваше в тази... дейност. Предметите преместваше *ръката*, доминиращата му лява ръка, макар и тази, която лежеше с разперени пръсти върху завивката, да не помръдваше.

Чудо на чудесата! Беше сигурен, че Бабино, лекарят, който го посещаваше най-често (или поне преди; напоследък като че ли беше позагубил интерес), щеше да се побърка от вълнение, но не възнамеряваше да демонстрира пред него уменията си.

Можеха да се окажат полезни в даден момент, макар да се съмняваше. Да си мърдаш ушите също беше талант, но безполезен. Да, можеше да мести банките на стойката за системи, да мърда щорите и да събаря снимката; можеше да бръчка одеялото си, като че под него плуват риби. Понякога правеше някое от тези неща, когато в стаята имаше сестра, защото се забавляваше на стреснатата ѝ реакция. Само че явно новото му умение беше... ограничено. Беше опитал неуспешно да пусне телевизора, окачен над леглото, както и да затвори вратата на банята. Можеше да хване металната дръжка — усещаше студената ѝ твърдост, докато пръстите му се сключват около нея, но вратата беше прекалено тежка, а фантомната ръка — твърде слаба. Поне засега. Беше му хрумвало, че ако продължи да я упражнява, ще стане по-силна.

„Трябва да се събудя — помисли си, — дори само за да поискам аспирин за шибаното безкрайно главоболие и някаква истинска храна. Даже тъпият им крем карамел ще ми хареса. Ще го направя скоро. Може би утре.“

Но не го направи. Защото на следващия ден откри, че телекинезата не е единствената нова способност, с която се връща от където и да е бил.

Сестрата, която идваше следобед да му проверява жизнените показатели и повечето вечери, за да го подготви за сън (не за лягане, защото той *лежеше постоянно*), беше млада жена на име Сейди Макдоналд — тъмнокоса и хубавка, макар че не носеше грим. Брейди я наблюдаваше през полузатворените си клепачи, както наблюдаваше всички останали посетители в стаята, след като беше преминал отвъд стените на командния си център, където се беше върнал в съзнание.

Изглежда, младата жена се боеше от него, но бе осъзнал, че това не означава много, защото сестра Сейди Макдоналд се боеше от всички. Беше от жените, които се прокрадват, вместо да ходят. Ако някой влезеше в стая 217, докато тя си изпълняваше задълженията, например старшата Беки Хелмингтън, Сейди сякаш се свиваше. Беше ужасена и от доктор Бабино. Влезеше ли той, когато тя се намираше в стаята, Брейди почти вкусваше страха ѝ.

Осъзна, че може и да не е преувеличавал.

Ден след като Брейди бе заспал, мислейки си за крем карамел, Сейди Макдоналд влезе в стая 217 в три и петнайсет, провери монитора над леглото и написа нещо на табелката, прикрепена към долната табла на кревата. След това провери банките на стойката и отиде до гардероба за нови възглавници. Вдигаше Брейди с една ръка, (беше дребна, но ръцете ѝ бяха силни), сменяше старите възглавници с нови. Може би това беше работа на санитарите, но Брейди смяташе, че сестра Макдоналд е най-нисшата в болничната йерархия.

Беше решил да отвори очи и да ѝ заговори, докато му сменя възглавниците, когато лицата им са най-близо. Щеше да я изплаши, а той обичаше да плаши хората. Много неща в живота му се бяха променили, но не и това. Може би дори сестрата щеше да изпищи, както бе направила друга, когато беше изпълнил номера с гънките по завивката.

Само че на връщане от гардероба Макдоналд спря пред прозореца. Нямахше какво да се види, освен закрит паркинг, но тя остана там минута... после две... после три. Защо? Какво толкова я впечатляваше в шибаната тухлена стена?

Обаче стената не беше цялата от тухли, осъзна Брейди, докато гледаше заедно със сестрата. На всяко ниво имаше продълговати отвори и когато колите се изкачваха по рампата, слънцето за миг проблясваше в предните им стъкла.

Проблясък! И още един! И трети!

„Да му се не види — помисли си Брейди. — *Аз трябва да съм в кома, а не тя! Май е получила нещо като при... Я чакай. Задръж така! Гледам с нея? Как мога да гледам с нея, докато съм в леглото?*“

Мина раздрънкан пикап, последван от ягуар седан, сигурно принадлежащ на някой богат лекар. Брейди осъзна, че не гледа с нея, а *през очите ѝ*. Сякаш наблюдаваше пейзажа от предната седалка на кола, шофирана от друго.

Да, Сейди Макдоналд *беше* получила епилептичен пристъп — толкова лек, че сигурно дори не осъзнаваше какво се е случило. Беше предизвикан от проблясъците по стъклата на минаващите коли. Щом трафикът по рампата се забавеше или ъгълът на светлината се

променеше, щеше да се отърси от него и да се върне към работата си, без да знае какво е станало.

Брейди обаче знаеше.

Знаеше, защото беше в нея.

Проникна малко по-дълбоко и разбра, че вижда мислите ѝ. Беше удивително. Наистина виждаше — рибки, които се стрелкат напред-назад, насам-натам, нагоре-надолу, понякога прекосяващи тъмнозелена материя, която (може би щеше да се наложи да го обмисли, и то много внимателно, за да е сигурен) беше същинското ѝ съзнание. Нейното аз. Опита се да проникне още по-дълбоко, за да разгледа някои от мислите ѝ, макар че... Боже, колко бързо се движеха! И все пак...

Нещо за мъфините в кухнята ѝ.

За котка, която е видяла на витрината на магазин за домашни любимци: черна с бяло петно на гърдите.

За... камъни? Камъни ли бяха?

И за баща ѝ... тази рибка беше червена, цвета на гнева. Или на срама. Или на двете.

Щом тя се извърна от прозореца и тръгна към гардероба, Брейди усети за миг силен световъртеж. Щом виенето на свят премина, отново се озова в себе си, гледайки през собствените си очи. Беше го изхвърлила, без дори да подозира, че е бил в нея.

Когато го повдигна, за да пъхне под главата му две възглавници с чисти калъфки, Брейди се постара очите му да останат полуотворени и неподвижни. В крайна сметка се отказа да проговори.

Първо искаше да обмисли откритието си.

* * *

През следващите дни няколко пъти се опита да влезе в главите на посетителите си. Успя само веднъж с млад санитар, който дойде да измие пода. Младокът не беше кретен (така майка му наричаше хората със синдром на Даун), но не беше и кандидат за МЕНСА. Взираше се във влажните ивици, които оставяше с парцала по линолеума, и като хипнотизиран зяпаше как избледняват. Това позволи на Брейди да проникне в съзнанието му. „Посещението“ беше кратко и безинтересно. Младежът се питаше дали за вечеря в столовата на болницата ще има мексикански питки с плънка. „Голям праз, ако няма“ — каза си Брейди.

Последваха вече познатите му виене на свят и чувството за пропадане. Младежът го беше изхвърлил като изплюта динена семка, без да забави движенията с парцала.

С другите, които влизаха в стаята му от време на време, Брейди не постигна успех и провалът му бе много по-вбесяващ от неспособността да си почеше лицето, ако го засърби. Беше се изследвал внимателно и резултатите бяха смайващи. Постоянно болящата го глава беше прикрепена към тяло, кльощаво като скелет. Можеше да се помръдва, не беше парализиран, но мускулите му бяха атрофирани и дори плъзването на крака му на пет-шест сантиметра в едната или в другата посока му струваше нечовешко усилие. От друга страна, когато проникна в ума на сестра Макдоналд, се беше почувствал като летящ на вълшебен килимче.

Обаче беше влязъл само защото медицинската сестра имаше някаква форма на епилепсия. Не сериозна, а точно колкото да му откrehне вратата към съзнанието ѝ. Другите

явно имаха естествена защита. Беше се задържал в санитаря едва няколко секунди, а ако този тъпанар беше джудже, щеше да се казва Глупчо¹⁴.

Това го подсети за един виц. Турист в Ню Йорк пита битник: „Как се стига до «Карнеги Хол?» Онзи отвръща: «С практика, човече, с практика!».“

„Тъкмо това ми трябва — помисли си Брейди. — Практика и укрепване, защото Кърмит Уилям Ходжис е някъде навън и си мисли, че е победил. Не мога да го допусна. *Няма* да го допусна.“

През една дъждовна вечер в средата на ноември 2011 Брейди отвори очи, заяви, че го боли главата, и попита за майка си. Нямаше писъци. Сейди Макдоналд не беше на работа, а дежурната сестра Норма Уилмър беше по-безстрашна. Все пак извика леко от изненада и изтича да провери дали доктор Бабино още е в стаята за почивка на лекарите.

„Започва остатъкът от живота ми — помисли си Брейди. — Практика, човече, практика.“

Макар Ходжис да бе направил Холи пълноправен партньор в „Търси се“ и да ѝ беше предоставил кабинет (малък, но с гледка към улицата), тя предпочете да остане в приемната. И днес седи зад бюрото си и се взира в екрана на компютъра си, когато Ходжис влиза в единайсет без петнайсет. Бързо скрива нещо в голямото чекмедже под плота, но обонянието на Ходжис все още е наред (за разлика от някои повредени части на тялото му по-надолу) и той долавя миризмата на десертче „Туинки“.

— Какво става, Холибери?

— Прихванал си това обръщение от Джером и знаеш, че го мразя. Наречи ме Холибери още веднъж и ще отида на гости при майка ми за цяла седмица. Все ме кани.

„Да, бе, да — мисли си Ходжис. — Не можеш да я понасяш, а и си надушила нещо, скъпа. Няма да се откажеш тъкмо сега, нали? Все едно си пристрастена към хероин.“

— Извинявай, извинявай.

Поглежда екрана на компютъра и вижда статия от „Блумбърг Бизнес“ от април 2014. Заглавието е „ЗАПИТ ЗАПЕЦНА“.

— Да, компанията се издънила и фалирала. Май ти казах вчера — промърморва.

— Каза ми. Интересува ме описът на непродадените стоки.

— Какво имаш предвид?

— Хиляди непродадени игри „Запит“, може би десетки хиляди. Искам да разбера какво е станало с тях.

— И разбра ли?

— Още не.

— Може да са ги пратили на бедните деца в Китай заедно с всички зеленчуци, които отказвах да ям като дете.

— Гладуващите деца не са шега — скастрия го тя.

— Не, разбира се.

Ходжис се изправя. На връщане от кабинета на Стамос си купи болкоуспокояващите, които му изписаха (силни, но не колкото медикаментите, които вероятно щеше да взема скоро), и сега се чувства почти добре. Дори стомахът леко го престъргва от глад, което е положителна промяна.

— Вероятно са били унищожени. Мисля, че така правят с непродадените книги с меки корици — отбелязва.

— Съмнявам се. Устройствата са заредени с игри и още работят. Най-скъпите, конзолите, дори са с вграден безжичен интернет. Кажете сега за изследванията.

Ходжис се насилва да се усмихне, надявайки се, че изглежда доволен:

— Новините са добри. Язва е, но съвсем малка. Доктор Стамос ми предписа разни хапчета и нареди да внимавам какво ям. Каза, че ако го послушам, ще се излекувам.

Сияйната ѝ усмивка донякъде успокоява съвестта на Ходжис, задето изръси наглата лъжа. Същевременно го кара да се чувства и като кучешко лайно, залепнало за подметката на

вехта обувка.

— Слава Богу! Ще правиш каквото ти е казал, нали?

— Разбира се, ще пазя строга диета. — Още една нагла лъжа. Леката храна (разбирай безвкусна) няма да излекува заболяването му. Той не е от онези, които се предават лесно, и при други обстоятелства щеше вече да е в кабинета на гастроентеролога Хенри Ип, независимо колко малки бяха шансовете да се пребори с рака на панкреаса. Съобщението в „Синия чадър“ обаче променя всичко.

— Ами, много се радвам. Защото не знам какво ще правя без теб, Бил. Просто не...

— Холи...

— Всъщност знам. Ще се върна вкъщи. И няма да е добре за мен.

„Никак даже — мисли си Ходжис. — При запознанството ни — беше пристигнала за погребението на леля си Елизабет, — майка ти се държеше с теб като с дете идиотче: «Направи това, Холи, направи онова, Холи, и се постарай да не ме изложиш».“

— Казвай какво ново — подканя го тя.

— Дай ми петнайсет минути и ще ти разкажа всичко. Междувременно виж дали можеш да разбереш какво е станало с електронните игри. Вероятно не е важно, но не се знае.

— Добре. Новините за изследванията са чудесни, Бил.

— Да.

Влиза в кабинета си. Холи се обръща на стола и го изпровожда с поглед, защото той рядко затваря вратата. Все пак не е нещо нечувано. Тя се връща към работата си.

2.

— Още не е приключил с теб — повтаря тихо Холи. Остава настрана картонената чинийка с недоядения си вегетариански сандвич. Ходжис току-що е омел своя, говорейки между хапките. Не споменава, че се е събудил от болка; лъже, че е открил съобщението, защото го мъчело безсъние и станал да посърфира в нета.

— Точно това пишеше.

— От Зет Бой.

— Аха. Все едно е помощникът на някой супергерой, нали? „Приключенията на Зет Ман и Зет Бой, пазещи от престъпници улиците на Готам Сити!“

— Тези са Батман и Робин. Те пазят Готам Сити.

— Знам, чел съм комикси за Батман, преди да се родиш. Просто дадох пример.

Тя взема сандвича, изважда от него листенце маруля, пак го оставя.

— Кога посети Брейди Хартсфийлд за последно?

„Право към същността на въпроса — мисли си Ходжис с възхищение. — Типично за моята Холи.“

— Бях при него веднага след историята със семейство Саубърс и още веднъж, малко по-късно. Трябва да беше през лятото. Тогава ме сгасихте с Джером и ми наредихте да престана. И аз ви послушах.

— Беше за твое добро.

— Знам, Холи. Довърши си сандвича.

Тя отхапва, попива със салфетка майонезата от ъгълчето на устата си и го пита как му се е сторил Хартсфийлд последния път.

— Почти същият. Седеше до прозореца и се взираше в отсрещната стена. Аз говоря, задавам въпроси, той мълчи. Готов е за „Оскар“, ако питаш мен — пациент с мозъчно увреждане, превърнал се в зеленчук. Само че подочух нещо за него. Според слуховете притежавал способността със силата на ума си да пуска и да спира водата в банята и го правел понякога да плаши персонала. Бих казал, че са глупости, но когато Беки Хелмингтън беше старша сестра, потвърди, че няколко пъти е била свидетелка на необясними явления: щорите се движат, телевизорът се включва сам, банките на стойката за системи се полюшват... А тя беше олицетворение на надежден свидетел. Знам, че е трудно за вярване...

— Не съвсем. Телекинезата, понякога наричана психокинеза, е документиран феномен. Ти никога ли не си виждал нещо подобно по време на посещенията си?

— Ами... — Той млъква за миг и споменът изплува. — Случи се нещо на предпоследното ми посещение. На шкафчето до леглото му имаше снимка — Брейди и майка му, прегърнати, с долепени страни. Някъде на почивка. В къщата на Елм Стрийт имаше същата, но по-голяма. Сигурно я помниш.

— Разбира се. Помня всичко, което видяхме в онази къща, включително някои от палавите ѝ снимки, които бяха на компютъра му. — Тя скръства ръце на гърдите си и прави погнусена гримаса. — Връзката им беше *много* неестествена.

— Не думай. Не знам дали всъщност са правили секс...

— Отврат! — изпъшква тя.

— ... но мисля, че вероятно е искал и тя най-малкото е подсилвала фантазиите му. Така или иначе взех снимката и казах някои гадости по адрес на майка му, като се опитвах да го предизвикам, да го накарам да отговори. Защото той е там, *вътре*, Холи, там си е. Сигурен бях тогава, сигурен съм и сега. Седи неподвижно, но е същата зла оса, заради която загинаха мнозина пред Общинския център, същата, заради която щяха да загинат много повече в концертна зала „Минго“.

— И използва „Синия чадър на Деби“, за да се свърже с теб, не го забравяй.

— След снощи едва ли бих могъл.

— Доразкажи какво стана при последното ти посещение.

— За секунда престана да гледа през прозореца. Очите му... завъртяха се и той ме погледна. Целият настръгнах, а въздухът се... как да се изразя... наелектризира се. — Той се насилва, за да довърши разказа си. Усещането е, че бута скала нагоре по стръмен баир. — Арестувал съм лоши хора, докато бях ченге, някои много лоши — майка, убила тригодишното си дете за застраховка, която дори не стигаше да зареди с храна хладилника, — но никога не съм усещал присъствието на злото в тях, след като бяха заловени. Сякаш то е лешояд, който отлита, щом престъпниците са зад решетките. Обаче тогава го усетих, Холи, повярвай ми. Почувствах го в Брейди Хартсфийлд.

— Вярвам ти — едва чуто казва тя.

— И имаше електронна игра „Запит“. Това е връзката, която ми убягваше. Ако е връзка, а не съвпадение. В клиниката имаше един тип — не му знам фамилията, но всички го наричаха Ал Библиотеката, — който раздаваше на пациентите игри „Запит“ заедно с киндълите и с книгите с меки корици. Не знам дали беше санитар или доброволец. По дяволите, може да е бил и работник по поддръжката, вършещ добри дела в свободното си

време. Мисля, че не се сетих веднага, защото играта, която намери в къщата на Елъртън, беше розова. Онази на Брейди беше синя.

— Как е възможно случилото се с Джанис Елъртън и дъщеря ѝ да е свързано с Брейди Хартсфийлд? Освен ако... някой съобщавал ли е за телекинетични явления извън стаята му? Имало ли е слухове за нещо подобно?

— Не, но тъкмо когато приключи историята със Саубърс, се самоуби една медицинска сестра от ТМУ. Преряза си вените в банята, намираща се близо до стаята на Хартсфийлд. Казваше се Сейди Макдоналд.

— Мислиш ли... — Тя отново взема сандвича, накъсва едно листо маруля и пуска парченцата в чинията си. Чака го да продължи.

— Хайде, Холи. Няма да го кажа вместо теб.

— Смяташ ли, че Брейди някак си я е убедил да го стори? Струва ми се невъзможно.

— И на мен, но знаем, че е обсебен от самоубийствата.

— Тази Сейди Макдоналд... имала ли е игра „Запит“?

— Един бог знае.

— Как... как е...

Този път той ѝ помага:

— Със скалпел, който задигнала от хирургичната зала. Научих го от медицинската асистентка. Подарих ѝ ваучер за „Демазио“, италианския ресторант, и тя се разприказва.

Холи накъсва още едно листо маруля. Парченцата в чинийката приличат на конфети за леприконски рожден ден. Ходжис започва да се дразни, но не я спира. Тя се настройва да каже, каквото ѝ е на ума. И накрая се осмелява:

— Ще посетиш Хартсфийлд.

— Точно така.

— Мислиш ли, че ще изкопчиш нещо от него? Досега не си успял.

— Сега знам малко повече. — Но какво, *какво* знае всъщност? Дори не е сигурен какво подозира. А и в крайна сметка може би Хартсфийлд не е зла оса. Може би е паяк, а стая 217 е центърът на паяжината му.

„Или пък всичко е съвпадение. Може би ракът вече разяжда мозъка ми и поражда параноични идеи.“

Така би помислил Пийт, а партньорката му — трудно му е да престане да я нарича мислено госпожица Хубави сиви очи — би го изрекла.

Изправя се и добавя:

— Кови железото, докато е горещо. Отивам при Брейди.

Холи оставя сандвича си върху купчинката накъсана маруля и го хваща за ръката:

— Моля те, внимавай.

— Разбира се.

— Пази си мислите. Знаем колко налудничаво звучи, но аз съм луда, поне понякога, така че мога да го кажа. И ако ти хрумнат някакви идеи да... ами, да се нараниш... обади ми се. Обади ми се *веднага*.

— Добре.

Тя скръства ръце и обгръща раменете си — някогашният „защитен“ жест, който Бил вече вижда по-рядко.

— Ще ми се Джером да беше тук.

Джером Робинсън е в Аризона, прекъснал е следването за един семестър и строи

жилища с екипа на „Хабитат фор Хюменити“¹⁵. Веднъж, когато Ходжис използва фразата „Пудри си автобиографията“ във връзка с дейността му, Холи му се скара, като заяви, че Джером го прави, защото е добър човек. По този въпрос няма спор — Джером наистина е добър човек.

— Всичко ще е наред. А и вероятно отново ще ударя на камък. Ние сме като деца, които се страхуват, че изоставената къща наблизо е обитавана от духове. Ако го споделим с Пийт, сто на сто ще се погрижи и двамата да бъдем освидетелствани.

Холи, която е била в психиатрична клиника (два пъти), вярва, че някои празни къщи може и да са обитавани от духове. Отмества от едното си рамо малката си ръка (без пръстени) само колкото да сграбчи ръкава на палтото му:

— Обади ми се, когато стигнеш и когато си тръгнеш. Не забравяй, защото ще се тревожа, а аз не мога да ти се обадя, защото...

— Мобилните телефони са забранени в Кофата, да. Ще ти се обадя, Холи. Междувременно имам малко работа за теб. — Вижда как тя се пресяга за бележник и поклаща глава: — Не, не е необходимо да записваш. Елементарно е. Първо влез в ибей или където там влизаш, за да купиш стоки, които не се продават вече по магазините, и поръчай една електронна игра „Запит“. Ще можеш ли?

— Лесно е. Какво друго?

— „Сънрайз Сълюшънс“ изкупили акциите на „Запит“, след това фалирали. При банкрутите се назначава синдик, който наема адвокати, счетоводители и ликвидатори, за да се погрижат да измъкнат всеки цент от компанията. Намери името му и ще се свържа с него по-късно днес или утре. Искам да разбера какво се е случило с всички непродадени игри „Запит“, защото някой е дал такава на Джанис Елъртън дълго след като и двете компании са прекратили дейността си.

— Гениално! — грейва тя.

„Не е гениално, а обикновена полицейска работа — мисли си той. — Имам рак, който може да ме убие, но още помня как да я върша, а и това е нещо.“

Нещо хубаво.

3.

Докато излиза от Търнър Билдинг и се отправя към автобусната спирка (по-бързо и по-лесно ще прекоси града с автобус №5, отколкото да изкара от гаража приуса и да шофира), Ходжис е много разтревожен. Мисли си как да подходи към Брейди. Как да го „отвори“. Беше цар на разпитите, докато работеше в полицията, би трябвало и сега да се справи. Преди го посещаваше само за да го сръчкава и да потвърждава усещането си, че онзи се преструва. Сега има истински въпроси и трябва да намери начин да го накара да му отговори.

„Трябва да сръчкам паяка“ — мисли си.

Планирането на предстоящата среща е прекъсвано от мисли за диагнозата, която му поставиха току-що, и от придружаващия неизбежен страх. Да, страхува се за живота си. Но го мъчат и други въпроси — колко ще страда занапред и как ще информира онези, които трябва

да узнаят за тежкото му заболяване. Корин и Али ще бъдат потресени от новината, обаче ще се справят. Същото важи за семейство Робинсън, макар че Джером и Барбара, малката му сестра (вече не толкова малка — след няколко месеца ще стане на шестнайсет), ще го приемат тежко. Тревожи се най-вече за Холи. Тя не е луда въпреки твърденията ѝ, но е уязвима. Много уязвима. Преживяла е два нервни срива — в гимназията и малко след като навършила двайсет. Сега е по-силна, но през последните няколко години се крепи главно благодарение на него и на малката агенция, в която работят заедно. Ако ги няма, тя е изложена на риск. Не бива да се залъгва по този въпрос.

„Няма да ѝ позволя да се срине — казва си Ходжис. Върви с наведена глава и ръце в джобовете, дъхът му е като белезникава пара. — Не бива да го допусна.“

Дълбоко замислен (за трети път през последните два дни), не забелязва шевролета с червените петна от грунд. Паркиран е срещу сградата, в която се помещава „Търси се“ и където в момента Холи търси синдика на „Сънрайз Сълюшънс“. До колата стои възрастен мъж с вехта военна канадка, подлепена с хартиена лента. Гледа как Ходжис се качва в автобуса, сетне изважда мобилен телефон от джоба на канадката и се обажда на някого.

4.

Холи гледа как шефът ѝ — който е и човекът, когото обича най-много в целия свят — върви към автобусната спирка. Толкова е *отслабнал*, вече е почти сянка на едрият мъж, с когото тя се запозна преди пет години. Ръката му е притисната към корема. Напоследък често го прави, но според нея не го осъзнава.

Било само малка язва. Исква ѝ се да го вярва — ще ѝ се даму вярва, но не е сигурна, че може.

Автобусът пристига и Бил се качва. Холи стои до прозореца, гризе си ноктите и копнее за цигара. Има никотинови дъвки, но понякога помага само цигара.

„Престани да си губиш времето — казва си. — Ако си решила най-подло да шпионираш, сега е моментът.“

Влиза в кабинета на Ходжис.

Екранът на компютъра му е тъмен, но той изключва машината само вечерта, когато си тръгва; тя трябва само да включи монитора. Посяга към копчето, но забелязва до клавиатурата бележника на шефа. Той винаги го държи под ръка, обикновено жълтите листове са запълнени с бележки и с драскулки. Това му помага да размишлява.

Най-отгоре на листа има фраза, които ѝ е позната и отеква в главата ѝ, откакто я е чула за първи път по радиото в песента на Бийтълс: „*Всички самотни хора*“. Подчертал го е. Отдолу са написани имена, които са ѝ познати.

Оливия Трилони (вдовица)

Мартийн Стоувър (неомъжена, икономката я нарече „стара мома“)

Джанис Елъртън (вдовица)

Нанси Олдърсън (вдовица)

Има и още. Нейното, разбира се; и тя е стара мома. Пийт Хънтли, който е разведен. И самият Ходжис, също разведен.

Необвързаните хора са два пъти по-склонни към самоубийство. Разведените — четири пъти повече.

— Брейди Хартсфийлд е пристрастен към самоубийствата — мърмори тя. — Хоби са му.

Под имената, оградена с молив, е надраскана бележка, която тя не разбира: „*Списък с посетители? Какви посетители?*“.

Натиска случаен клавиш, екранът светва и на него се появява десктопът с всички файлове на Ходжис, пръснати безразборно. Неведнъж му се е карала за този навик, казвала му е, че е като да оставиш вратата на дома си отключена и ценните си вещи разпръснати по масата в трапезарията с бележка „МОЛЯ, ОТКРАДНИ МЕ“, и той винаги казва, че ще се поправи, но никога не се случва. Не че в случая с Холи това ще промени нещо, защото знае паролата му. Той ѝ я даде. Ако му се случи нещо. Сега тя се бои, че му се е случило нещо.

Един поглед ѝ стига, за да разбере, че *нещото* не е язва. Вижда папка със страшно име и кликва на нея. Ужасните готически букви на названието са достатъчни да потвърдят, че документът наистина е завещанието на Кърмит Уилям Ходжис. Затваря го веднага. Няма никакво желание да го прегледа. Стига ѝ да разбере, че такъв документ съществува и че той го е отварял преди малко. Всъщност ѝ идва в повече.

Отново обгръща с ръце раменете си и хапе устни. Следващата стъпка е по-гадна от шпионирането. Ще е равнозначна на влизане с взлом.

„*Стигнала си дотук, така че давай.*“

— Да, трябва — прошепва тя и кликва на иконката „пощенски плик“, която отваря имейла му, като си казва, че сигурно няма да намери нищо. Само че намира. Най-новото съобщение сигурно е дошло, докато ѝ разказваше какво е открил по-рано днес в „Под синия чадър на Деби“. Имейлът е от лекуващия му лекар, доктор Стамос. Холи отваря писмото и прочита: „*Изпращам копие от последните ви изследвания, което трябва да приложите към останалите.*“

Тя кликва на приложението, сяда на стола на Бил и се привежда към монитора; ръцете ѝ са стиснати в скута ѝ. Разплаква се, след като прочита втората от осемте страници.

5.

Ходжис тъкмо сяда на задната седалка на автобуса, когато чува чупене на стъкло и гласовете на момчетата, ликуващи за хоумръна, счупил прозореца на дневната на госпожа О’Лиъри. Някакъв костюмиран мъж оставя в скута си вестника „Уолстрийт Джърнал“ и с неодобрение поглежда Ходжис, който промърморва:

— Извинете. Все се каня да го сменя.

— Трябва да ви е приоритет — отбелязва бизнесменът и отново взема вестника.

Съобщението е от бившия партньор на Бил. Отново му праща есемес. Със силно чувство на дежа вю Ходжис му се обажда:

— Пийт, какви са тези съобщения? Все едно ми нямаш номера на бутон за бързо

набиране.

— Предположих, че Холи сигурно ти е настроила телефона и е сложила някоя идиотска мелодия — обяснява Пийт. — Сигурно това е нейната представа за голям майтап. А и предполагих, че си усилил звука докрай, глухар такъв.

— Тонът за съобщенията е усилен докрай — казва Ходжис. — Когато ми звънят, телефонът получава миниоргазъм до бедрото ми.

— Ами, намали звука, да му се не види!

Преди броени часове разбра, че му остава да живее само няколко месеца. Сега обсъжда силата на звука на телефона си.

— Непременно. Какво ново?

— Хванах един тип от компютърните криминалисти, който се залепи за играта като муха на лайно. Хареса му, каза, че била ретро. Представяш ли си? Джаджата едва ли е произведена преди повече от пет години и вече е ретро.

— Животът се забързва.

— Абе, не знам, ама явно му става нещо. Та на въпроса — заптитът запецна. Когато нашият човек сложи нови батерии, играта няколко пъти проблесна в синьо и „умря“.

— Каква е причината?

— Възможно е да е някакъв вирус, предполага се, че джаджата е с безжичен интернет, а точно така се свалят повечето вируси, но според специалиста причината най-вероятно е повреден чип или късо съединение. Въпросът е, че това нищо не означава. Няма начин Елъртън да го е ползвала.

— Тогава защо зарядното му беше включено в банята на дъщеря ѝ?

Пийт не отговаря веднага, после казва:

— Добре де, може да е работило за малко и после чипът да се е скапал. Или каквото там е станало.

„Играта си е била наред — мисли си Ходжис. — Госпожата е седяла в кухнята и е редила пасианси — «Клондайк», «Пирамида» и «Рамка». Което щеше да знаещ, драги ми Питър, ако беше разпитал Нанси Олдърсън. Длъжен беше да го направиш.“

— Добре — казва. — Благодаря за информацията.

— *Последната* информация, Кърмит. Имам партньорка, с която работя доста успешно, откакто ти напусна, и държа да дойде на тържеството за пенсионирането ми, вместо да си седи на бюрото и да се цупи, че съм предпочел теб пред нея до самия горчив край.

Ходжис би могъл да възрази, но вече е на две спирки от болницата. Освен това открива, че иска да се отдели от Пийт и Изи и да поеме по свой път в това разследване. Пийт е муден, а Изи всъщност не си дава зор. Ходжис иска експедитивност — времето го притиска.

— Разбирам — промърморва. — Отново благодаря.

— И случаят е приключен, нали така?

— Финито.

Ходжис завърта очи нагоре и наляво.

На деветнайсет пресечки от мястото, на което Ходжис пъха айфона в джоба на палтото си, съществува друг свят. И то неприятен. Сестрата на Джером Робинсън е там и е в беда.

Скромна и хубава в униформата си на училище „Чапъл Ридж“ (сиво вълнено палто, сина пола, бели три-четвърти чорапи, червен шал), Барбара върви по Мартин Лутър Кинг Авеню и държи жълта игра „Запит“. Рибките от вирчето се стрелкат и плуват, макар да са почти невидими под ярката обедна светлина.

МЛК е една от двете главни пътни артерии в градския район, известен като Лоутаун, и макар населението тук да се състои предимно от чернокожи и самата Барбара да е чернокожа (по-скоро мургава като кафе с мляко), досега никога не е идвала тук и дори само този факт я кара да се чувства безполезна и глупава. Това са нейните хора, доколкото знае, общите им предци може някога да са вдигали бали в една и съща плантация и все пак тя не е идвала тук *нико* веднъж. Не родителите ѝ, а брат ѝ я беше предупредил да стои далеч от този квартал.

„В Лоутаун изпиват бирата и после изяждат бутилката — каза ѝ веднъж. — Не е място за момиче като теб.“

„Момиче като мен — мисли си тя. — Добро момиче от средната класа като мен, което ходи в хубаво частно училище, има хубави бели приятелки и много хубави дрешки, които подхождат на униформата, и джобни пари. Имам и дебитна карта. Мога да изтегля шейсет долара от банкомат, когато си поискам. Страхотно!“

Върви като момиче, унесено в сън, и усещането *прилича* на сън, защото всичко наоколо е странно, макар кварталът да е по-малко от три километра от дома ѝ — уютна къща с гараж за две коли и изплатена ипотека. Минава край бюра, предлагащи осребряване на чекове срещу процент и бързи кредити с висока лихва, заложни къщи, на витрините на които има китари, касетофони и старомодни бръсначи със седефени дръжки. Минава край заведения, предлагащи храна за вкъщи, подобни на гишета и вонящи на прегоряла мазнина. Някои предлагат пица на парче, други — китайска храна. На витрината на едно има табела с надпис „ХЪШ ПЪПИС¹⁶ И КЕЙЛ, КАКТО ГИ ПРАВИ МАМА“.

„Не и *моята* мама — мисли си Барбара. — Дори не знам какво е кейл. Спанак? Зеле?“

По ъглите — всъщност на *всеки* ъгъл — се виждат момчета с три-четвърти панталони или с широки джинси; някои стоят до ръждиви варели, в които са запалили огън, за да се стоплят, други — с грамадански кецове и с разкопчани якета въпреки студа, — подскачат на едно място. Подвикват „Йо!“ на бездомниците и на преминаващите коли и ако някоя спре, подават малки хартиени пликчета през свалените стъкла. Барбара изминава пресечка след пресечка по МЛК (девет, десет, може би дузина, престава да ги брои) и всеки ъгъл е като гише в закусвалня за обслужване на автомобилисти, само дето не се предлагат хамбургери или такос, а наркотици.

Подминава треперещи жени с клинове, къси палта от изкуствена кожа, с лъскави ботуши и с изумителни разноцветни перуки. Минава покрай пустеещи сгради със заковани прозорци. Минава покрай кола на трупчета, изрисувана с графити. Минава покрай жена с мръсна превръзка на едното око. Жената влачи за ръка пиращо току-що проходило дете. Минава покрай мъж, седнал на одеяло, който пие вино направо от бутилката и като я вижда, изплезва сивия си език. Бедност и отчаяние властват в този квартал, винаги е било така, но тя не е знаела, не е *направила* нещо, за да го промени. Дори не е *мислила* за него. Пише си домашните. Говори по телефона и вечер си разменя съобщения с най-добрите си приятелки. Поства статуси във Фейсбук и се тревожи за цвета на кожата си. Тя е стандартният

тийнейджър паразит, който вечеря в хубави ресторанти с родителите си, докато нейните братя и сестри *на по-малко от три километра от хубавия ѝ дом в предградията* се наливат с вино и се друсат, за да забравят ужасния си живот. Тя се срамува от хубавата си прическа. Срамува се от чистите си бели три-четвърти чорапи. Срамува се от цвета на кожата си, защото е като техния.

— Ей, блекиш! — провиква се някой от отсрещния тротоар. — К'во пра'иш тука? Ня'аш ра'ота тука.

Блекиш¹⁷.

Така се нарича телевизионният сериал, който гледат вкъщи и се заливат от смях, но думата точно описва Барбара. Не е черна, а блекиш — тъмнокожа. Живее като белите в квартал за бели. Родителите ѝ печелят много пари и притежават дом в квартал, където хората са дотолкова лишени от предразсъдъци, че потръпват, когато детето им нарече тъпак някое друго. Може да води живота на белите, защото не представлява заплаха за никого, не клати лодката, както гласи популярната фраза. Живее безгрижно, бърби си с приятелките за момчета и за музика, за дрехи и за момчета, за телевизионните програми, които всички харесват, и за кое момиче са видели с кое момче в търговския център „Бърч Мил“.

Тя е блекиш, дума, която означава безполезен, и не заслужава да живее.

„Може би е време да приключиш безсмисления си живот. Нека това е посланието ти.“

Идеята е като глас и ѝ идва по някаква логика, близка до откровение. Емили Дикинсън казва, че *„поезията ѝ е нейното писмо до света, който никога не ѝ пишел“*, четоха го в училище, обаче Барбара никога през живота си не е писала писмо. Писала е глупави съчинения, доклади за книги, имейли, но нищо значимо.

„Може би е време да напишеш.“

Не е нейният глас, а гласът на приятел.

Спира пред ателие, в което предсказват бъдещето и гледат на карти таро. Струва ѝ се, че в мръсната витрина вижда отражението на някой, който стои до нея — бял мъж с усмихнато, момчешко лице и с рошав рус перчем, паднал на челото. Оглежда се, обаче наблизко няма никого. Било е плод на въображението ѝ. Отново свежда очи към екранчето на електронната игра. В сянката на тентата над ателието на гледачката рибките отново плуват — ярки и ясни. Напред-назад, от време на време скривани от ярък син проблясък. Барбара поглежда назад в посоката, от която е дошла, и вижда голям черен пикап да се приближава към нея по булеварда. Движи се бързо и криволичи от лента в лента. Гумите му са много големи — от онези, които съучениците ѝ наричат Голямата стъпка или размер „Гангста“.

„Ако ще го правиш, действай веднага, не се мотай.“ Като че наистина до нея стои някой. Някой, който я разбира. И има право. Досега не е обмисляла самоубийство, но в този момент идеята ѝ се струва уместна.

„Дори не е нужно да оставиш прощално писмо — казва приятелят ѝ. Отново вижда във витрината отражението му. Призрачно отражение. — Фактът, че си го направила тук, ще е посланието ти към света.“

Отново има право.

„Вече знаеш прекалено много за себе си, за да продължиш да живееш — изтъква гласът, щом тя отново се заглежда в рибките. — Знаеш прекалено много и все лоши неща. — После побързва да добави: — Кое не означава, че си лош човек.“

Тя си мисли: „Не, не съм лоша, само безполезна.“

Блекиш.

Пикапът се приближава. Сестрата на Джером Робинсън пристъпва към бордюра, готова да посрещне автомобила със суперголеми гуми и нетърпелива усмивка озарява лицето ѝ.

7.

Доктор Феликс Бабино носи костюм за хиляда долара под бялата престилка, която се развява зад него, докато бърза по коридора на Кофата, но вече е още по-наложително да се обръсне, а обикновено идеално подстриганата му бяла коса е разчорлена. Не обръща внимание на медицинските сестри, които стоят до бюрото на дежурната и развълнувано си шепнат.

Сестра Уилмър се приближава до него:

— Доктор Бабино, чухте ли...

Той не я поглежда, затова Норма бързо отскача назад, за да не я повали на пода, и го изпровожда с изненадан поглед.

Бабино изважда червената табелка с надпис „НЕ МЕ БЕЗПОКОЙТЕ“, която винаги държи в джоба на престилката си, окачва я на бравата на стая 217 и влиза. Брейди Хартсфийлд не вдига очи. Цялото му внимание е съсредоточено в играта на коленете му, където рибките плуват насам-натам. Няма музика — изключил е звука.

Често когато влиза в тази стая, доктор Бабино изчезва и доктор Зет заема мястото му. Но не и днес. Доктор Зет е само друга версия на Брейди, негова проекция, а днес Брейди е прекалено зает за проектиране.

Спомените му за това как се опита да взриви зала „Минго“ по време на концерта на „Раунд Хиър“ са разбъркани, но едно му е ясно, откакто се е събудил: лицето на последния човек, когото видя, преди светлините в главата му да угаснат. Лицето е на Барбара Робинсън, сестрата на негрото, което косеше моравата на Ходжис. Стоеше почти срещу него от другата страна на пътеката. Сега тя е тук, плува с рибките, които са на екранчетата на неговата и на нейната игра. Брейди се добра до Скапели, садистичната кучка, която му ошипа зърното. Сега ще се погрижи за гадната Робинсън. Смъртта ѝ дълбоко ще наскърби брат ѝ, но това не е най-важното. Ще забие кама в сърцето на дъртия детектив. Това е най-важното.

Най-прекрасното.

Успокоява я, казва ѝ, че не е лоша. Още миг и тя ще се подчини на гласа, който чува. Нещо се задава по МЛК, не е сигурен какво, защото нещо в нея все още се съпротивлява, но е голямо. Достатъчно голямо да свърши работа.

— Слушай, Брейди. Зет Бой се обади. — Истинското име на Зет Бой е Брукс, но Брейди вече отказва да го нарича така. — Наблюдавал е, както ти поиска. Ченгето, бившето ченге... както и да му казват сега...

— Млъкни!

Брейди не вдига глава, разрошената му коса пада на челото. Под силната слънчева светлина изглежда по-скоро на двайсет, отколкото на трийсет.

Бабино, който е свикнал да го слушат и който все още не е схванал напълно подчиненото си положение, не му обръща внимание, а продължава да говори:

— Ходжис е бил в Хилтоп Корт вчера, първо в къщата на Елъртън, после е душил в онази отсреща, където...

— *Казах да млъкнеш!*

— Брукс го е видял в автобус номер 5, което означава, че вероятно идва насам! А ако идва насам, *знае!*

Брейди го поглежда само за миг — очите му гневно проблясват, — после отново се съсредоточава в екрана. Ако сега не успее, ако позволи на доктора идиот да отклони вниманието му...

Няма да го допусне. Иска да нарани Ходжис, иска да нарани чернъто, който му косеше моравата, и само така ще го постигне. Не е и само въпрос на отмъщение. Малката чернилка е първият му тестови обект; беше на онзи концерт и не е като другите, които бяха лесно контролируеми. Но я контролира, необходими са му само още десет секунди и вече вижда какво се приближава към нея. Черен пикап. Много голям.

„Хей, принцесо — мисли си Брейди Хартсфийлд. — Каляската ти пристигна.“

8.

Барбара стои на бордюра, гледа приближаващия пикап, преценява подходящия момент, в който да се хвърли под колелата му, но тъкмо когато свива колене, някой я сграбчва отзад.

— Хей, малката, какво ти става?

Тя се съпротивлява, обаче ръцете на раменете ѝ са силни и пикапът, от който дъни парче на „Гоустфейс Кила“, префучава край нея. Тя се извърта, изтръгва се от хватката и се озовава срещу кльощаво момче на нейната възраст с яке на гимназия „Тодхънтър“. Високо е, може би към два метра, затова тя вдига глава, за да го погледне в лицето. Момчето е с късо подстригана къдрава кестенява коса и с брада „катиначе“. На шията му има златна верижка. Усмивва се. Зелените му очи дяволито проблясват.

— Готина си. Това е и факт, и комплимент, ама не си от този квартал, нали? Не и както си се изтупала. Абе, майка ти не те ли е учила да се оглеждаш, като пресичаш?

— Остави ме на мира! — Не я е страх, бясна е.

Непознатият се засмива:

— О, била си и опасна! Падам си по такива мацки. Да те черпя пица или кола?

— Нищо не искам от теб!

Приятелят, който ѝ говореше, си е тръгнал... може би отвратен от нея. „Не съм виновна — мисли си тя. — Виновно е това момче. Този *грубиянин*.“

Грубиянин. Дума на блекиш. Усеща как лицето ѝ пламва и свежда очи към рибките на екранчето на електронната игра. Анимацията я успокоява, рибките винаги ѝ помагат. Само като си помисли, че за малко не изхвърли играта, след като онзи човек ѝ я даде! Преди да открие рибките! Рибките винаги я отвличат, а понякога водят приятеля ѝ. Но успява да погледне само за миг, преди играта да изчезне. Пуф! Няма я! Грубиянинът я държи и я гледа с интерес:

— Леле! Това е ретро!

— Върни ми я! — виква Барбара.

От другата страна на улицата някаква жена се засмива и крясва с пиянски глас:

— Покажи му, сестро! Смачкай го тоя дългуч!

Барбара се пресяга за играта. Дългучът я държи над главата си и се усмихва.

— Дай ми я! Не бъди гадняр!

Гледат ги и други хора и Дългуча играе пред публиката. Пристъпва наляво, после отскача надясно, както сигурно прави на баскетболното игрище, и не престава да се усмихва снизходително. Зелените му очи блестят и танцуват. Сигурно всяко момиче от „Тодхънтър“ е влюбено в тези очи и Барбара вече не мисли за самоубийство, нито че е блекиш, нито каква социално неангажирана гаднярка е. Сега е само бясна, а това, че Дългуча е чаровен, я вбесява още повече. Играе във футболния отбор на „Чапъл Ридж“ и сега се засилва като за дузпа, изритвайки пищяла на Дългуча.

Той изкрещява от болка (но болката го *забавлява*, което я разгневява още повече, защото ритникът ѝ е много силен) и се навежда, за да хване крака си. Озовава се на едно равнище с нея и Барбара изтръгва от ръцете му жълтата електронна игра. Завърта се, при което полата ѝ се развява, и изтичва на платното.

— *Муцко, внимавай!* — крещи жената с пиянския глас.

Барбара чува скърцане на спирачки и помирисва горяща гума. Поглежда наляво и вижда камионче за доставки, което всеки миг ще връхлети върху нея, въпреки че шофьорът е ударил спирачки. Тя разперва ръце и изпуска играта. Изведнъж последното, което Барбара Робинсън иска, е да умре, но вече е на платното и е твърде късно.

„Каляската ми пристигна“ — проблясва в ума ѝ.

9.

Брейди изключва своята игра, поглежда Бабино и широко се усмихва.

— Докопах я. — Думите му са ясни, няма и следа от заваляне. — Да видим колко ще се зарадват Ходжис и харвардската чернилка.

Бабино се досеща за кого говори Брейди; би трябвало да се разтревожи за момичето, обаче не му пука. Грижа го е само за собствената му кожа. Как допусна Брейди да го ввлече в това? Защо не спря, докато можеше?

— Дошъл съм заради Ходжис. Уверен съм, че в момента пътува насам. Да те види.

— Идвал е много пъти — отбелязва Брейди, макар че дъртото бивше ченге не се е мяркало отдавна. — Досега не е разкрил номера с кататонията.

— Започнал е да се досеща. Не е глупав, самият ти си го казвал. Познава ли Зет Бой от времето, когато беше просто Брукс? Сигурно го е виждал наоколо, когато те е посещавал.

— Нямам представа. — Брейди е изцеден, преситен. Исква само да се наслади на смъртта на малката Робинсън и после да подремне. Има много работа, предстоят му велики дела, обаче в момента му е необходима почивка.

— Не бива да те вижда такъв — казва Бабино. — Поруменял си и си изпотен. Изглеждаш, сякаш си участвал в градския маратон.

— Тогава го дръж настрана. Можеш да го направиш. Лекар си, а той е само поредният полуплешив пенсиониран лешояд. Вече няма право да напише дори глоба за паркиране.

Брейди се пита как ли ще приеме новините негрото. *Джером*. Дали ще плаче? Ще падне ли на колене? Ще си разкъса ли дрехите, ще се удря ли в гърдите?

Ще вини ли Ходжис? Малко вероятно, но ще е хубаво. Ще е чудесно.

— Добре — съгласява се Бабино. — Да, прав си, мога да го направя. — Говори колкото на човека, който трябваше да му бъде опитно зайче, толкова и на себе си. Последното се оказа страхотна шега, нали? — Поне засега. Но той сигурно има приятели в полицията, да знаеш. Вероятно доста.

— Не ме е страх нито от тях, нито от него. Не искам да го виждам. Поне засега. — Брейди се усмихва. — След като научи за момичето. *Тогава* искам да го видя. Сега изчезвай.

Бабино, който най-сетне започва да разбира кой е шефът, излиза от стаята 217. Както винаги изпитва облекчение, че е самият себе си. Защото всеки път, когато преставя да е доктор Зет и пак си е доктор Бабино, от истинското му аз остава все по-малко.

10.

Таня Робинсън се обажда на мобилния на дъщеря си за четвърти път през последните двайсет минути и за четвърти път чува само звънливия глас на гласовата поща на Барбара.

— Забрави предишните ми съобщения — казва след сигнала. — Все още съм бясна, но най-вече се тревожа. Много! Обади ми се, за да съм сигурна, че си добре.

Оставя телефона си на бюрото и започва да крачи из малкия си кабинет. Обмисля дали да се обади на съпруга си, но се отказва. Поне засега. Той ще се разгневи, предполагайки, че Барбара бяга от училище. Самата Таня предположи същото, когато госпожа Роси, служителката от „Чапъл Ридж“, занимаваща се с отсъствията, се обади да пита дали Барбара е болна. Барбара досега не беше бягала от училище, но за лошото поведение винаги има първи път, особено при тийнейджърите. Само че Барб никога няма да избяга без приятелка и след по-подробна консултация с госпожа Роси Таня се увери, че всичките близки приятелки на дъщеря ѝ днес са на училище.

Оттогава я мъчат все по-мрачни мисли и един образ не ѝ дава мира: табелата на околновръстното, която полицията използва за спешни издирвания на отвлечени деца. Представя си името БАРБАРА РОБИНСЪН на таблото, проблясващо като реклама за филм на ужасите.

Телефонът ѝ извънпява с първите тонове на „Одата на радостта“ и тя се втурва към него, мислейки си: „Благодаря ти, Боже, ще я накажа до края на зи...“

Само че на екрана не е усмихнатото лице на дъщеря ѝ, а надпис: „ГРАДСКО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ: ЦЕНТРАЛА“. Ужасът пропълзва в сърцето ѝ, краката ѝ се подкосяват. За момент не може дори да отговори на обаждането, защото палецът ѝ отказва да мръдне. Накрая успява да натисне зеления бутон и да спре мелодията. Всичко в кабинета ѝ, особено семейната снимка на бюрото, е прекалено ярко. Телефонът сякаш плува до ухото ѝ.

— Ало?... Да, на телефона. — Слуша гласа от отсрещната страна на линията, а дясната

й ръка се вдига, за да покрие устата ѝ и да заглуши звука, който иска да излезе оттам. Чува се да пита: — Сигурно ли е, че е дъщеря ми? Барбара Роузелън Робинсън?

Полицаят, който се обажда да я уведоми за произшествието, потвърждава. Открили документите ѝ на улицата. Не ѝ казва, че е трябвало да избършат кръвта от тях, за да видят името.

11.

Ходжис разбира, че нещо не е наред, още щом излиза от топлата връзка между Окръжна болница „Кайнър“ и клиника за травматични мозъчни увреждания „Лейкс Риджън“, където стените са боядисани в успокояващо розово и денонощно звучи успокояваща музика. Обичайната рутина е нарушена и като че не се върши много работа. Количките за храна са изоставени, отрупани с чинии с остатъци от фиде, полято с мазен сос — нечия представа за китайско ястие. Сестрите са скупчени в коридора и тихо разговарят. Една май плаче. Двама стажанти стоят до чешмичката, допрели са глави и си шепнат. Санитар говори по телефона, което по принцип е повод за отстраняване от работа, но на Ходжис му се струва, че няма да има последствия — никой не обръща внимание на санитаря.

За щастие Рут Скапели я няма, което увеличава шанса му да посети Хартсфийлд. Норма Уилмър е на бюрото на дежурната. Заедно с Беки Хелмингтън Норма го информираше за всичко, свързано с Брейди, преди той да престане да посещава стая 217. Лошата новина е, че лекарят на Хартсфийлд също е там. Ходжис така и не успя да установи контакт с него, макар че, Бог му е свидетел, се опита.

Той бавно тръгва към чешмичката, надявайки се Бабино да не го е забелязал и скоро да отиде да си гледа работата и да остави Уилмър сама. Пийва глътка вода (примижва и като се изправя, притиска ръка до корема си), сетне заговаря стажантите:

— Нещо случило ли се е? Всички изглеждат доста разтревожени.

Те се поколебават и се споглеждат.

— Нямаме право да го обсъждаме — казва единият. Лицето му още е осяено с младежки пъпки и той изглежда на около седемнайсет. Ходжис усеща как го побиват тръпки при мисълта младокът да асистира при хирургична операция, по-сложна от вадене на треска от палеца.

— Някой пациент ли? Да не е Хартсфийлд? Питам само, защото бях ченге и аз го вкарах тук.

— Ходжис — намесва се вторият. — Така ли се казвате?

— Да.

— Вие го хванахте, нали?

Ходжис кима, макар че ролята му в залавянето беше минимална и ако не бяха Холи и Джером Робинсън, Брейди щеше да загуби много повече хора в концертна зала „Минго“, отколкото пред Общинския център. Те попречиха на ненормалника да взриви саморъчно приготвения експлозив.

Стажантите отново се споглеждат, после първият казва:

— Хартсфийлд си е същият — куха лейка. Сестра Рачид е гушнала букета.

Колегата му го сръчкава с лакът:

— Не говори лошо за мъртвите, задник. Особено ако този, който слуша, може да е плямпало.

Ходжис моментално прокарва пръст по устата си, сякаш да запечата устните си.

Първият сконфузено обяснява:

— Имам предвид сестра Скапели. Самоубила се е снощи.

Всички лампи в главата на Ходжис светват и за първи път от вчера забравя, че вероятно скоро ще умре.

— Сигурни ли сте?

— Прерязала си вените и умряла от кръвозагуба — уточнява вторият. — Поне така чух.

— Оставила ли е предсмъртно писмо?

Нямат представа.

Ходжис тръгва към бюрото на дежурната. Бабино още е там, преглежда картони с Уилмър (която изглежда развълнувана от повишението си по спешност), но той не може да чака повече. Знае, че вината е на Хартсфийлд. Не знае как е накарал сестрата да посегне на живота си, обаче е сигурен, че е била принудена от Брейди. От шибания принц на самоубийствата.

За малко не се обръща към сестра Уилмър на малко име, но интуитивно се спира в последния момент:

— Сестра Уилмър, аз съм Бил Ходжис. — Нещо, което тя знае отлично. — Работих по случаите в Общинския център и в концертна зала „Минго“. Искам да видя господин Хартсфийлд.

Тя понечва да отговори, но Бабино я изпреварва:

— Изключено е. Дори да беше позволено да го посещават, според заповедта на прокуратурата тъкмо вие нямате право да се срещате с него. Необходимо му е спокойствие. Всяко от предишните ви посещения разстройваха пациента.

— Не знаех — кротко отговаря Бил. — Всеки път си седеше и не реагираше.

Очите на Норма Уилмър се движат ту наляво, ту надясно. Изглежда, сякаш гледа тенисмач.

— Не сте видели онова, което ние виждахме, след като си тръгнахте. — Под наболата брада страните на Бабино почервяват. Под очите му има тъмни кръгове. Ходжис си спомня картинка от учебника си от неделното училище, озаглавен „Живей с Исус“ — спомен от отдавна отминала епоха, когато колите бяха с перки и момичетата носеха чорапки с къдрички. Лекарят на Брейди изглежда точно като човека на картинката, само дето надали е хроничен мастурбатор. От друга страна, Беки му беше казала, че често невролозите са полуди от пациентите си.

— И какво точно е то? — пита Ходжис. — Наблюдавали сте номерата на човек, притежаващ паранормални способности. Виждали сте как предметите падат, без някой да ги докосне. И как водата в тоалетната се е пускала сама? Това ли оставях след себе си?

— Глупости. Оставяхте психическа *разруха*, господин Ходжис. Мозъкът му не е чак толкова увреден, за да не разбира, че сте обсебен от него. И че жадувате за отмъщение. Вървете си. Тук се случи трагедия и мнозина пациенти са разстроени.

Ходжис вижда как Уилмър се ококорва: пациентите, които са способни да разсъждават (а в Кофата те се броят на пръсти), нямат представа, че старшата сестра си е видяла сметката.

— Искам само да му задам няколко въпроса и ще си тръгна.

Бабино се привежда. Очите му зад очилата със златни рамки са кървясали.

— Слушайте внимателно, господин Ходжис. Първо, господин Хартсфийлд не може да отговори на въпросите ви. Иначе отдавна щяха да са го изправили пред съда заради престъпленията му. Второ, нямате официални правомощия. Трето, ако не напуснете веднага, ще повикам охраната и насила ще ви изведат от сградата.

— Извинете за въпроса, но добре ли сте? — кротко пита Ходжис.

Бабино рязко се отдръпва, сякаш бившият детектив го е ударил с юмрук в лицето, и крясва:

— *Вън!*

Медицинските работници прекратяват разговорите и се оглеждат.

— Разбрах — отвърща Ходжис. — Тръгвам си, не се безпокойте.

Близо до входа към топлата връзка има ниша с автомат за закуски. Вторият стажант стои наблизко, пъхнал ръце в джобовете си.

— Оооо, драги — подхвърля. — Дадох ти да се разбереш.

— Май така стана. — Ходжис разглежда артикулите в автомата. Не открива нещо, от което няма да му прилошее, но и без това не е гладен. — Младежо — добавя, без да се обърне, — ако искаш да изкараш петдесетачка за услуга, която няма да ти създаде ядове, ела насам.

Стажантът, който може би в обозримото бъдеще ще стане зрял мъж, застава до него:

— Каква услуга?

Ходжис държи бележника си в задния джоб, както когато беше детектив в полицията. Изважда го и написва „*Звънни ми*“, после надрасква номера на мобилния си телефон:

— Предай бележката на Норма Уилмър веднага щом Смог¹⁸ разпери криле и отлети.

Младокът взема листчето и го пъха в джобчето на униформата си. Гледа очаквателно. Ходжис си изважда портфейла. Петдесет долара са твърде много за обикновена куриерска услуга, но да си болен от рак има един плюс: вече не се налага да пестиш.

12.

Под горещото аризонско слънце Джером Робинсън влачи някакви дъски, когато телефонът му иззвънява. Къщите, които строят (първите две вече са почти готови), са в евтин, но приличен квартал в южните покрайнини на Финикс. Остава дъските на ръчната количка и издърпва телефона от колана си — вероятно го търси бригадирът Хектор Алонсо. Сутринта един работник (по-точно работничка) се спъна и падна върху купчина арматура. Счупи си ключицата и си нарани лошо лицето. Алонсо я закара в спешното на „Сейнт Люк“ и временно повери на Джером ръководенето на бригадата.

На екранчето на телефона не е името на Алонсо, а лицето на Холи Гибни. Снимал я е той самият, улавяйки една от редките ѝ усмивки.

— Здравсти, Холи, как си? Ще ти звънна по-късно, тук е лудница от сутринта, но...

— Налага се да си дойдеш — прекъсва го Холи. Звучи спокойна, но Джером я познава

отдавна и усеща, че тя едва сдържа чувствата си. Преобладаващото е страхът. Още е боязлива. Майката на Джером, която я обича много, веднъж нарече страха „настройка по подразбиране“ на Холи.

— Да си дойда? Защо? Какво е станало? — Внезапно и той се сковала от страх. — Да не е нещо лошо, свързано с татко? С мама? Или с Барби?

— С Бил — лаконично отговаря тя. — Има рак. На панкреаса. Ако не се лекува, ще умре, вероятно ще умре *така или иначе*, но може да си удължи живота, а ми каза, че е само невинна язва, заради... заради... — Поема си дъх дълбоко и на пресекулки и Джером присвива очи. — *Заради ужасния Брейди Хартсфийлд!*

Джером няма представа за връзката между Брейди Хартсфийлд и страшната диагноза на Бил, но интуицията му подсказва, че се задава беда. В другия край на строителната площадка двама мъже с каски — колежани-доброволци на „Хабитат фор Хюменити“ като самия Джером — дават противоречиви указания на бетоновоз, който се движи назад с натиснат клаксон. Назрява бедствие.

— Холи, ще ти позвъня след пет минути.

— Но ще дойдеш, нали? Обещай ми. Не мога да говоря сама с него, а *той трябва да започне лечение веднага!*

— Пет минути! — Джером затваря. Мислите му препускат толкова бързо, че сякаш триенето ще подпали мозъка му, а от горещото слънце му става още по-зле. Бил? Има рак? От една страна, не изглежда възможно, но, от друга, му се струва *напълно* възможно. Беше във върховна форма по време на историята с Пийт Саубърс, когато Джером и Холи му бяха партньори, но скоро ще навърши седемдесет, а последния път, когато Джером го видя, преди да замине за Аризона през октомври, Бил не изглеждаше много добре. Беше твърде слаб. Твърде бледен. Но Джером не може да направи нищо, преди Хектор да се върне; все едно да остави пациенти да управляват лудница. А като знае какви са болниците в Аризона, където спешните отделения са пренаселени двайсет и четири часа в денонощието, може да се окаже вързан тук до края на работния ден.

Затичва се към бетоновоза и крещи колкото му глас държи:

— Спри! СПРИ, да му се не види!

Успява да накара безхаберните доброволци да спрат бетоновоза, който насочват към прясно изкопан отводнителен канал, и тъкмо се привежда да си поеме дъх, когато телефонът му отново иззвънява.

„Холи, обичам те — казва си, докато пак изважда телефона от колана си, — но понякога ме докарваш до изтрещяване.“

Само че този път не е Холи, а майка му.

И плаче.

— Ела си веднага — изхлипва тя и в ума на Джером внезапно изниква любимата пословица на дядо му: „Неприятностите не идват сами.“

Наистина се е случило нещо лошо. С Барби.

Ходжис е във фойето и върви към вратата, когато телефонът му започва да вибрира. Норма Уилмър е.

— Тръгна ли си? — пита Ходжис.

Не се налага Норма да пита за кого говори.

— Да. След като видя звездния си пациент, се успокои и започна визитациите.

— Съжалявам за сестра Скапели. — Вярно е. Не го беше грижа за нея, но все пак е вярно.

— И аз. Ръководеше персонала както капитан Блай е командвал „Баунти“¹⁹, но не искам да мисля, че някой би направил... това. Казват ти новината и първата ти реакция е: „О, не, не и тя, никога! — След това си мислиш: — Ами да, съвсем логично е. Не се омъжила, няма близки приятели — поне аз не знам да има — нищо, освен работата. Където всички я ненавиждаха.“

— Всички самотни хора — промърморва Ходжис, излиза от болницата и тръгва към автобусната спирка. С една ръка закопчава палтото си и отново машинално притиска длан до корема си.

— Да, много са самотниците. С какво да ви услужа, господин Ходжис?

— Имам няколко въпроса. Може ли да се видим на по едно питие?

Норма дълго мълчи. Ходжис си мисли, че ще му откаже, но тя отговаря:

— Въпросите ви ще създадат ли проблеми на доктор Бабино?

— Твърде е възможно, Норма.

— Ще е чудесно, но така или иначе съм ви длъжница. Задето не показахте, че се познаваме. Предлагам да се видим в един бар на Ривиър Авеню с хитро название — „Бар Бар Блек Шийп“²⁰. Няма опасност да ни види някой от персонала, защото повечето колеги посещават заведенията, които са по-близо до болницата. Ще го намерите ли?

— Да.

— Свършвам в пет. Да се видим там в пет и половина. Пия добре охладено мартини с водка.

— Дадено.

— Само не искайте да ви вкарам при Хартсфийлд. Ще ме уволнят като едното нищо. Бабино открай време е шантав, но напоследък е... особен, меко казано. Опитах се да му кажа за Рут, но префуча край мен. Не че ще му пука, когато научи.

— Май много го харесвате.

Тя се размива:

— За това ще ме черпите две питиета.

— Готово.

Прибира телефона си в джоба на палтото си, но апаратът отново зазвънява. Ходжис вижда, че го търси Таня Робинсън, веднага се сеща за Джером, който строи къщи някъде в Аризона. На строителната площадка стават злополуки...

Натиска бутона за приемане на разговора. Таня плаче и отначало му е трудно да схване какво става; разбира само, че Джим е в Питсбърг и тя не иска да му звъни, преди да научи повече. Ходжис притиска свободната си ръка до другото си ухо, за да заглуши шума от уличното движение.

— Говори по-бавно, Таня. Нещо с Джером ли е станало?

— Не, той е добре. Вече се свързах с него. *Барбара* е. Била в Лоутаун...

— Какво, за Бога, е правила там, и то когато трябва да е на училище?

— Не знам! Знам само, че някакво момче я е блъснало на платното и я е ударил пикап!

Карат я към „Кайнър“. Пътувам натам!

— С колата ли си?

— Да, но какво общо има...

— Затвори телефона, Таня. И намали скоростта. Аз съм в „Кайнър“. Ще се видим в спешното.

Затваря и тръгва обратно към болницата, преминавайки в тремав тръс. Мисли си: „Проклетата болница е като мафията. Щом си помисля, че съм се отървал от нея, тя ме дърпа обратно.“

14.

Линейка с проблясващи лампи на покрива спира пред една от рампите на спешното. Ходжис се затичва към нея, изважда полицейската карта, която още държи в портфейла си, и я показва на парамедиците, изваждащи носилката, като притиска палец върху червения печат „В ОСТАВКА“. Технически погледнато, углавно престъпление е да се представя за полицейски служител, затова рядко прибъгва до този трик, обаче този път ножът е допярал до кокал.

Барбара е на обезболяващи, но в съзнание. Когато вижда Ходжис, здраво сграбчва ръката му:

— Бил! Как дойде толкова бързо? Мама ли ти се обади?

— Да. Как си?

— Добре. Дадох ми нещо за болката. Аз... казаха, че кракът ми е счупен. Ще изпусна баскетболния сезон, обаче надали има значение, защото мама ще ме накаже, докато навърша поне двайсет и пет. — От очите ѝ риват сълзи.

Времето му е ограничено, затова по-късно ще я пита какво е правила в Лоутаун, където седмично има поне четири улични престрелки. Има по-важен въпрос:

— Барб, знаеш ли как се казва момчето, което те е блъснало пред пикапа?

Тя се ококорва.

— Разгледа ли го? Можеш ли да го опишеш?

— Блъснал ме?... О, не, Бил! Не е вярно!

— Полицай, нямаме време — обажда се парамедикът. — Ще я разпитвате по-късно.

— Чакайте! — извиква Барбара и се опитва да седне. Парамедикът леко я побутва надолу и тя се смръщва от болка, но Ходжис е окуражен от силния ѝ вик.

— Кое не е вярно, Барб?

— Той ме бутна, след като слязох на платното! Избута ме от пътя на пикапа! Май ми спаси живота и се радвам. — Сега ридае, но Ходжис не вярва, че е заради счупения крак. — В крайна сметка разбрах, че не искам да умра. Не знам *какво* ми беше станало!

— Наистина бързаме, шефе — намесва се парамедикът. — Трябва да ѝ направим снимка.

— Не им позволявай да стоварят вината на онзи младеж! — провиква се Барбара, докато парамедиците я вкарват през двойните врати. — Той е висок! Със зелени очи и брада катинарче. Учи в „Тодхънтър“...

Вратите се затварят. Ходжис излиза, за да използва мобилния, без да го смърят, и звъни на Таня.

— Не знам къде си, но намали и не минавай на червен светофар. Докараха я в спешното и е в съзнание. Добре е, само кракът ѝ е счупен.

— Ох, слава Богу! А вътрешни наранявания?

— Лекарите ще кажат, но е доста жизнена. Мисля, че пикапът само я е закачил.

— Ще се обадя на Джером. Май му изкарах акъла. Ще се свържа и с Джим...

— Ще им се обадиш, когато пристигнеш тук. Сега затвори телефона.

— *Ти* им се обади, Бил.

— Не, Таня, не мога. Спешно трябва да говоря с друг човек.

Стърчи пред спешното, издиша облаци бяла пара, ушите му изтръпват от студа. Не иска този друг човек да е Пийт, защото в момента му е малко ядосан, което важи с двойна сила за Изи Джейнс. Обмисля други варианти, но има само един: Касандра Шийн. С нея са работили заедно няколко пъти, когато Пийт беше на почивка и когато си взе шест седмици неплатен отпуск, без да дава обяснения. Беше скоро след развода му и Ходжис предполага, че си е дал почивка, преди да започне на чисто, обаче никога не го е питал, а Пийт не е благоволил да даде обяснение.

Няма номера на Каси, затова звъни в отдел „Разследване“ и моли да го свържат с нея, като се надява тя да не е извън участъка. Има късмет. След по-малко от десет секунди, през които слуша гласа на Макгръф, кучето, което лови престъпници, тя е на линия.

— Каси Шийн, кралицата на ботокса ли е?

— Бил Ходжис, дърт мръсничко! Мислех, че си пукнал!

„Скоро, Каси“ — мисли си той.

— С удоволствие бих се занесял с теб, но искам услуга. Още не са затворили участъка на Страйк Авеню, нали?

— Не. Планиран е за догодина. Кое е гениално. Престъпност в Лоутаун? Каква престъпност, а?

— Аха, това е най-безопасният квартал в града. Виж, може би са задържали един младеж, но ако информацията ми е вярна, всъщност трябва да му дадат медал.

— Знаеш ли му името?

— Не, но знам как изглежда. Висок, зелени очи, брада катинарче — повтаря той думите на Барбара и добавя: — Може да е с яке на гимназия „Тодхънтър“. Вероятно е арестуван, задето е блъснал момиче пред пикап. Всъщност я е избутал от пътя му и пикапът само я е закачил, вместо да я премаже.

— Сигурен ли си?

— Да. — Не е точно така, но вярва на Барбара. — Открий как се казва и помоли да го задържат още малко, става ли? Искам да говоря с него.

— Мисля, че мога да го направя.

— Благодаря, Каси. Задължен съм ти.

Затваря телефона и си поглежда часовника. Ако иска да говори с младежа от „Тодхънтър“ и да стигне навреме за срещата с Норма, няма да стане с градския транспорт.

Нещо, казано от Барбара, непрекъснато се върти в главата му: „*В крайна сметка*

разбрах, че не искам да умра. Не знам какво ми беше станало!“

Обажда се на Холи.

15.

Тя стои пред магазина „Севън-Илевън“ близо до агенцията, държи пакет „Уинстън“ в едната ръка, а с другата се опитва да махне целофана. Не е пушила почти пет месеца (нов рекорд) и не иска да започва отново сега, но това, което видя на компютъра на Бил, отвори пропаст в живота, който беше изграждала през последните пет години. Бил Ходжис е еталонът, по него преценява способността си да комуникира със света. Казано другояче, той е мерило за нормалността ѝ. Да си представи живота си без Бил е все едно да стои на върха на небостъргач и да гледа тротоара шейсет етажа по-долу.

Точно когато издърпва лентата на целофана, телефонът ѝ иззвънява. Пуска цигарите в чантата си и го изважда. Ходжис е.

Тя не казва „Ало“. Беше споделила с Джером, че не ще може да говори сама с Бил за ужасяващото си откритие, но сега, докато стои на тротоара и зъзне въпреки топлото си зимно палто, няма избор. Думите се изливат от устата ѝ:

— Погледнах на компютъра ти и знам, че е гадно да шпионираш, но не съжалявам. Трябваше, защото мислех, че лъжеш, че е язва и може да ме уволниш, не ми пука, стига да се лекуваш!

Ходжис мълчи. Исква да го пита още ли е там, но устата ѝ е замръзнала, а сърцето ѝ бие толкова силно, че пулсира в гърлото ѝ.

Накрая той отговаря:

— Холс, не мисля, че *мога* да се излекувам.

— Нека поне да *опитат*!

— Обичам те — казва той. В гласа му се долавя примирение. — Знаеш го, нали?

— Не ставай глупав, разбира се, че го знам. — Тя се разплаква.

— Ще пробвам лечението, разбира се. Но ми трябват няколко дни, преди да вляза в болницата. А точно сега ми трябваш *ти*. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш?

— Добре. — Тя ридеа безутешно, защото знае, че той наистина се нуждае от нея. А да си необходим на някого е чудесно. Може би *най-чудесното*. — Къде си?

Казва ѝ и добавя:

— Още нещо.

— Какво?

— Не мога да те уволня, Холи. Ти не си служител, а моя партньорка. Опитай се да го запомниш.

— Бил?

— Да?

— Не пуша.

— Радвам се, Холи. Хайде, побързай. Ще те чакам във фойето. Навън е страшен студ.

— Добре, но няма да нарушавам ограничението за скоростта.

Тя забързва към паркинга, където държи колата си. Пътьом хвърля в кофа за смет неотворения пакет цигари.

16.

Докато пътуват към участъка на Страйк Авеню, Ходжис разказва за посещенията си в Кофата, като започва с новината за самоубийството на Рут Скапели и приключва със странните думи на Барбара, преди да я вкарат в спешното отделение.

— Знам какво си мислиш — казва Холи, — защото и аз си го мисля. Че всичко води към Брейди Хартсфийлд.

— Принцът на самоубийствата. — Ходжис изпи още две болкоуспокояващи, докато чакаше Холи, и сега се чувства почти добре. — Ще му викам така. Добре звучи, а?

— Предполагам. Обаче съм запомнила нещо, което ти ми каза веднъж. — Седи изправена зад волана, очите ѝ шарят, докато навлизат в Лоутаун. Завива и заобикаля количка за пазаруване, зарязана от някого по средата на улицата. — Каза, че съвпадение не означава конспирация.

— Да. — Тази мисъл му е любима. Има си няколко подобни.

— Каза, че можеш да разследваш безкрайно някакъв заговор и да не откриеш нещо, ако става въпрос за навързали се съвпадения. Ако през следващите два дни не успееш — ако *ние* не успеем, — трябва да се откажеш и да започнеш лечение. Обещай ми.

— Може да отнеме малко повече вре...

— Джером си идва и ще помогне. Ще бъде като едно време — прекъсва го тя.

Ходжис внезапно си спомня заглавието на стар криминален роман — „*Последният случай на Трент*“ — и се подсмивва. С крайчеца на окото си тя зърва усмивката, приема я за неохотно съгласие и също се усмивва.

— Четири дни — пазари се Бил.

— Три. Не повече. Защото с всеки ден на бездействие намаляваш шансовете си за оздравяване. Които и така не са много. Не започвай с гадното пазарене, Бил. Не мога да ти изляза насреща, прекалено си умел.

— Добре — склонява той. — Три дни. Ако Джером помогне.

— Разбира се, че ще помогне. Да се опитаме да свършим за два дни, а?

17.

Участъкът на Страйк Авеню прилича на средновековна крепост в страна, където кралят е свален и цари анархия. Прозорците са със солидни решетки; паркингът за служебни автомобили е ограден с метална мрежа. Охранителните камери са насочени така, че да

улавят всеки нарушител, но сивата бетонна сграда е надраскана с графити, а една от лампите над главния вход е счупена.

Ходжис и Холи изпразват в пластмасови контейнери съдържанието на джобовете си и на чантичката на Холи и минават през детектор за метал, който укорително запищява заради металната каишка на часовника на Бил. Холи сяда на пейка във фойето (също наблюдавано от многобройни камери) и отваря айпада си. Ходжис отива на регистратурата, съобщава причината за посещението си и след няколко секунди към него се приближава слаб детектив с прошарена коса, който малко прилича на Лестър Фиймън в сериала „Наркомрежа“ — единственият полицейски сериал, който Ходжис може да гледа, без да му идва да повърне.

— Джек Хигинс — представя се детективът и подава ръка. — Като писателя, но за разлика от него съм чернокож.

Ходжис се ръкува с него и представя Холи, която му махва и избърборва обичайното си „здрости“, преди отново да се загледа в айпада си.

— Мисля, че ви помня — казва Ходжис. — Работехте в участъка на Марлборо Стрийт, нали? Когато бяхте униформен.

— Отдавна, когато бях млад и буен. И аз ви помня. Вие хванахте убиеца на онези жени в парк „Маккарън“.

— Благодарение на отличния си екип, детектив Хигинс.

— Наричайте ме Джек. Каси Шийн се обади. Вашият човек е в една от стаите за разпит. Казва се Дърийс Невил. — Хигинс произнася първото му име буква по буква. — При всички случаи ще го пуснем. Няколко души, присъствали на инцидента, потвърждават версията му — закачал момичето, то се ядосало и изскочило на платното. Невил видял, че пикапът приближава, изтичал след малката, опитал се да я избута встрани и почти успял. Освен това всички тук го познават. Той е звездата на баскетболния отбор на „Тодхънтър“, има страхотни оценки и вероятно ще получи спортна стипендия в първокласен университет.

— Какво е правил господин Страхотни оценки на улицата през учебен ден?

— А, всички били навън. Отоплителната система в гимназията пак се скапала. За трети път през тази зима, а е едва януари. Кметът твърди, че в Лоутаун е истински рай — много работни места, благоденствие, усмихнати щастливи хора. Не е идвал тук от предишната предизборна кампания, ще го видим едва когато се кандидатира за втори мандат. Ще довгаса с бронирания си джип...

— Пострадал ли е младежът? — прекъсва го Ходжис.

— Само дланите му са ожулени. Според някаква жена, която е стояла на отсрещния тротоар и е била най-близо до местопроизшествието, той бутнал момичето и, цитирам дословно, „Прелетя над нея като грамаданска птица“.

— Той наясно ли е, че няма да го задържите?

— Да, но се съгласи да остане. Искал да се увери, че момичето е добре. Хайде, поговорете си с него и ще го пуснем. Освен ако не виждате причина да го оставим в ареста.

— Дойдох по молба на госпожица Робинсън — усмихва се Ходжис. — Ще му задам няколко въпроса и ще ви освободим от присъствието си.

Малката стая за разпити е задушна, тръбите на отоплението громолят. И все пак сигурно е най-хубавата в участъка, защото има малко диванче, а не маса за арестанта, от която като стоманен пръст стърчи болт за заключване на белезниците. На няколко места диванът е подлепен с ремонтна лепенка и Ходжис се сеща за човека, видян от Нанси Олдърсън на Хилтоп Корт — онзи с подлепеното яке.

Дърийс Невил седи на дивана. Носи памучен панталон и закопчана догоре бяла риза — обикновен младеж от непрестижен квартал. Отличават го само брадата катинарче и златната верижка на шията му. Училищното му яке е сгънато на страничната облегалка на дивана. Става, когато Ходжис и Хигинс влизат, и им подава ръка — пръстите му са дълги, сякаш създадени да боравят с баскетболна топка. Дланта му е оцветена от оранжев антисептик.

Ходжис се ръкува с него, като внимава да не стисне прекалено силно ожулената му длан, представя се и добавя:

— Не сте загазили, господин Невил. Всъщност Барбара Робинсън ме изпрати, за да ви благодаря и да се уверя, че сте добре. От години съм близък с всички от семейството ѝ.

— Тя добре ли е?

— Кракът ѝ е счупен — отговаря Ходжис и придърпва един стол, после машинално притиска ръка до корема си. — Можеше да е много по-зле. Обзалагам се, че догодина пак ще играе футбол. Седнете, седнете.

Младежът се подчинява и коленете му щръкват — стигат почти до челюстта.

— Донейде аз съм виновен. Не биваше да се занасям с нея, ама беше толкоз сладка. Обаче... не съм кьорав. — Млъква и се поправя: — Не съм сляп. С какво се беше надрусала? Знаете ли?

Ходжис се намръщва. Идеята, че Барбара е била дрогирана, не му беше хрумвала, макар че трябваше: в крайна сметка тя е тийнейджърка и всички на нейната възраст обичат да експериментират. Само че той вечеря с Робинсънови три-четири пъти месечно и никога не е забелязвал признаци, че тя използва наркотици. Може би близостта с тези хора го заслепява. Или е твърде стар.

— Защо смяташ, че е била дрогирана? — пита, преминавайки на „ти“.

— Първо, задето беше в тоз квартал. Носеше униформа на „Чапъл Ридж“. Знам, щото два пъти годишно играем с момчетата от това училище. И ги отнасяме. Освен туй беше като замаяна. Стоеше до будката на ясновидката, на която всички тук викат „мама Звездобройка“, и изглеждаше тъй, сякаш смята да се метне под някоя кола. — Свива рамене и добавя: — Затуй я заговорих, закачих я, че пресича, без да се огледа. Побесня и ми налетя. Беше симпатично, затуй... — Поглежда Хигинс, после пак извърща очи към Ходжис. — За тая работа съм си виновен и си го признавам, ясно?

— Ясно — кима Ходжис.

— Ами, взех ѝ играта. Само на майтап де. А тя взе, че ме ритна — страхотен ритник за момиче, — и я гепи от ръката ми. Вече не мязаше на надрусана.

— А как изглеждаше, Дърийс?

— Леле, братче, беше *бясна*! Но и я гонеше шубето. Все едно беше загряла, че е на улица, дето не стъпват момичета като нея с униформи на частни училища, хеле пък сами. — Привежда се, ръцете му са стиснати между коленете, изражението му е сериозно. — Не знаеше, че само се бъзикам с нея, сещате ли се? Май здравата се беше паникьосала, нали ме разбирате?

— Да — отговаря Ходжис и макар да звучи заинтригуван (поне се надява), в момента е на автопилот, зациклил е върху думите на Невил: „Взех ѝ играта.“. Някакъв глас му подсказва, че надали произшествието има нещо общо с Елъртън и Стоувър. Друг глас, много по-убедителен, твърди, че всичко се връзва. — Сигурно си се почувствал гузен.

Невил примирено разперва издраните си ръце, сякаш казва: „Какво да се прави?“ и обяснява:

— Кварталът е виновен, човече. Малката спря да се рее в облаците и загря къде се намира, толкоз по въпроса. Аз смятам да се омета от Лоутаун при първа възможност. Докато мога. Ще играя в първа дивизия, ще се скъсам от учене, за да хвана сваятна работа после, ако не моа... мога да стана професионален играч. После ще измъкна от тука и семейството. Само аз, мама и двамата ми братя сме. Мама е единствената причина да стигна толкоз далеч. Никога не ни е остаяла да живееме като другите боклуци. — Дава си сметка какво е казал, и се засмива: — Леле, братче, ако ме чуе, че казах „остаяла“, ще ме побърка.

„Толкова е свестен, че не е за вярване“ — мисли си Ходжис. Само че е. Убеден е в това и не иска да си представя какво можеше да се случи на малката сестричка на Джером, ако Дърийс Невил днес беше на училище.

— Не е трябвало да се занасяш с момичето — казва Хигинс, — но си си изкупил вината. Ще се сетиш ли каква беля можеше да стане, когато пак ти скимне нещо подобно?

— Да, сър, разбира се.

Хигинс вдига длан. Вместо да я плесне, Невил я тупва леко и иронично се усмихва. Той е добро момче, но все пак са в Лоутаун, а човекът срещу него е кука.

Хигинс се изправя:

— Приключихме ли, детектив Ходжис?

Ходжис кимва — благодарен му е, че се обръща към него като към колега, макар и бивш, но още не е свършил.

— Почти. Каква беше играта, Дърийс?

— Ретро — отвърща без колебание младежът, — нещо като „Гейм Бой“, ама брат ми имаше „Гейм Бой“ — мама я взе на финална разпродажба или както там му казват — и тази на момичето не беше същата. Нейната беше яркожълта, гаранция Франция. Право да ви кажа, мацките, дето ги познавам, не си падат по тоя цвят.

— Видя ли екрана?

— Само за малко. Някакви рибки, плаващи насам-натам.

— Благодаря, Дърийс. Сигурен ли си, че е била дрогирана? Дай оценка от едно до десет, ако десет означава, че си напълно уверен.

— Ами, пет, да речем. Щях да кажа „десет“, ако ме питахте, като я доближих, щото изглеждаше, все едно ще скочи на платното, а пък се задаваше огромен пикап, много по-голям от камиончето за доставки, дето мина след това и я бутна. Рекох си, че не е на кока, метамфетамини или моли, а на нещо по-леко като екстази или трева.

— А когато започна да я закачаш? Когато ѝ взе играта?

— На бърза ръка се освести, братче. — Дърийс забелва очи.

— Добре, всичко е ясно. Благодаря ти.

Хигинс също благодари, после с Ходжис тръгват към вратата.

— Детектив Ходжис? — Младежът се е изправил и Бил вирва глава, за да го погледне. — Навит ли сте да ѝ дадете моя номер?

Ходжис се замисля, после изважда от джоба на ризата си химикалката си и я подава на

Холи кара обратно към „Търси се“. По пътя той ѝ предава разговора си с Дърийс Невил.

— Ако бяха герои във филм, щяха да се влюбят — замечтано промърморва тя.

— Животът не е филм, Хол... Холи. — В последния момент се усеща, че не бива да я нарича „Холибери“. Не им е до шеги.

— Знам. Затова ходя на кино.

— Едва ли знаеш дали са произвеждали „Запит“ в жълто.

Както се случва често, Холи разполага с всички необходими факти.

— Произведани са в десет различни цвята и да, жълтият е един от тях.

— Мислиш ли каквото и аз? Че има връзка между случилото се с Барбара и с двете жени на Хилтоп Корт?

— Не знам *какво* да мисля. Де да можехме да го обсъдим с Джером, както когато Пит Саубърс беше загазил.

— Ако Джером пристигне довечера и Барбара е добре, може би ще успеем да си поговорим утре.

— Утре ти е вторият ден — припомня му тя и спира пред паркинга, който използват. — Вторият от три.

— Холи...

— Не! — гневно го прекъсва тя. — Дори не започвай! Обеща! — Превключва на режим паркиране и се обръща, за да го погледне. — Вярваш, че Хартсфийлд се преструва, нали така?

— Да. Може би не от първия път, когато отвори очи и потърси скъпото си мамче, но мисля, че оттогава е стигнал далеч. Може би докрай. Преструва се, че е в полукататонично състояние, за да не го изправят пред съда. Въпреки че Бабино би трябвало да е разбрал — от изследванията, скенерите на мозъка и така нататък...

— Това няма значение. Ако той може да разсъждава и разбере, че си отложил химиотерапията си и си умрял заради него, как мислиш, ще се почувства? — Ходжис не отговаря и тя добавя: — Ще е щастлив, щастлив, щастлив! Ще е *адски доволен!*

— Добре — съгласява се Ходжис. — Дай ми още два дни. Моля те за едно — засега да забравиш за болестта ми. Ако Брейди някак си може да въздейства на хората от болничната стая... това е страховито.

— Знам. Отгоре на всичко никой няма да ни повярва. И това е плашещо. Но нищо не ме плаши повече от мисълта да умреш.

Иска му се да я прегърне, обаче изражението ѝ подсказва, че не ѝ е до прегръдки, затова той си поглежда часовника:

— Имам среща и не бива дамата да ме чака.

— Аз отивам в болницата. Дори да не ми позволят да видя Барбара, Таня ще е там и сигурно ще се зарадва на подкрепата ми.

— Чудесно. Но първо опитай да откриеш синдика на „Сънрайз Сълъшънс“.

— Казва се Тод Снайдър. Работи в адвокатска фирма с шестима съдружници.

Седалището ѝ е в Ню Йорк. Открих го, докато ти говореше с господин Невил.

— Айпада ли използва?

— Да.

— Гениална си, Холи.

— Какво говориш — само използвах интернет. Ти си умният, първи се сети за синдика.

Ще му позвъня, ако искаш. — По изражението ѝ личи, че перспективата да разговаря с непознат я ужасява.

— Не е необходимо. Обади се и се опитай да ми уредиш среща с него. По възможност още утре.

Тя се усмихва:

— Добре. — После усмивката ѝ помръква. Посочва корема му. — Боли ли те?

— Съвсем малко. — Засега е вярно. — Инфарктът беше по-страшен. Ако видиш Барбара, поздрави я от мен.

— Хубаво.

Тя го гледа как пресича към колата си, забелязва как притиска длан до корема си, след като си вдига яката на палтото. Идва ѝ да заплаче. Животът е толкова несправедлив! Знае го още от гимназията, когато всички ѝ се подиграваха, но още се изненадва. Не би трябвало, но е така.

20.

Ходжис потегля обратно (предстои му да прекоси града), върти копчето на радиото и търси станция, предаваща рокендрол. Намира на БАМ-100 „Моята Шарона“ на „Дъ Нак“ и усилива звука. Когато песента свършва, водещият съобщава за голяма буря, идваща откъм Скалистите планини.

Ходжис не му обръща внимание. Мисли си за Брейди, за първия път, когато видя една от електронните игри „Запит“. Ал Библиотеката ги раздаваше. Как му беше фамилното име? Не си спомня. Ако някога го е знаел.

Влиза в бара с тарикатското име и вижда Норма Уилмър на една ъглова маса, далеч от влудяващата тълпа от бизнесмени на бара, които викат и се потупват по гърбовете, докато се редят за питиета. Норма е заменила сестринската униформа с тъмнозелен костюм с панталон, носи обувки с нисък ток. Вече си е поръчала питие.

— Нали аз щях да черпя? — подхвърля той и сяда срещу нея.

— Не се тревожете. Пишат ми ги на сметка, която ще платите вие.

— С удоволствие.

— Бабино не може да ме уволни или да ме прехвърли в друго отделение, ако някой ме види тук и ме издаде, че съм разговаряла с вас, обаче може да ми вгорчи живота. Разбира се, и аз бих могла да вгорча неговия поне мъничко.

— Така ли?

— Точно така. Мисля, че експериментира с вашия стар приятел Брейди Хартсфийлд. Дава му хапчета, съдържащи бог знае какво. Бие му и инжекции. Уж били витамини.

Ходжис изненадано я зяпва:

— Откога го използва като опитно зайче?

— От години. Това е една от причините Беки Хелмингтън да се премести. Не искаше да загази, ако Бабино по погрешка убие ненормалника.

Идва сервитьорката. Ходжис поръчва кока-кола с черешка.

— Безалкохолно? — изсумтява Норма и минава на „ти“. — Вземи да пораснеш, а?

— Като говорим за пиене, разлял съм повече, отколкото можеш някога да изпиеш, муцко — отвърща Ходжис. — Какви ги върши Бабино?

— Нямам представа — вдига рамене тя. — Но няма да е първият лекар, който си прави опити с някой, за когото на никого не му дреме. Чувал ли си за експеримента в Тъскаги? Американското правителство използвало четиристотин чернокожи мъже като лабораторни плъхове. Заразили ги със сифилис и ги наблюдавали четирийсет години, а доколкото знам, никой от *тях* не е връхлитал с кола върху невинни хора. — Усмивва се невесело и добавя: — Разследвай Бабино. Създай му проблеми.

— Интересува ме Хартсфийлд, но предвид всичко, което научих току-що, няма да се изненадам, ако Бабино се окаже косвена жертва.

— Тогава ура за косвените жертви. — Произнася го „кошфените шертфи“ и Ходжис заключава, че това не ѝ е първото питие. В крайна сметка той е опитен следовател.

Сервитьорката му носи кока-колата, Норма пресушава чашата си и я вдига:

— Още едно и тъй като джентълменът плаща, нека е двойно.

Сервитьорката взима чашата ѝ и се отдалечава. Норма отново насочва вниманието си към Ходжис:

— Каза, че имаш въпроси. Хайде, питай, докато още мога да отговарям. Устата ми започва да изтръпва и скоро съвсем ще се вкочани.

— Кой е в списъка с посетители на Брейди Хартсфийлд?

— *Посетители*? — Норма се мръщи. — Шегуваш ли се? Кой ти каза, че има такъв списък?

— Покойната Рут Скапели. Точно след като замести Беки като старша. Предложих ѝ петдесет долара за всякакви слухове, които чува за него — толкова давах на Беки — а тя се държа, все едно съм ѝ препикивал обувките. После заяви, че даже не съм в списъка на хората, които имат право да го посещават.

— Виж ти!

— А днес Бабино каза...

— Някаква глупост за прокуратурата. Чух го, Бил. Бях там.

Сервитьорката донася поредното питие и Ходжис разбира, че трябва да приключи бързо, преди Норма да започне да се оплаква от това колко е недооценена в работата и че няма личен живот. Когато медицинските сестри пият, се наливат до козирката. В това отношение приличат на полицаите.

— Работиш в Кофата, откакто посещавам Брейди...

— Много по-отдавна. Цели дванайсет години. — Вдига чашата като за тост и изгълтва половината питие. — А сега съм повишена в старша сестра, поне временно. Два пъти повече отговорности, същата заплата.

— Виждала ли си някого от прокуратурата напоследък?

— Не. В началото довтасваше цяла бригада костюмари, придружавани от лекари, които ги сърбеше да обявят кучия син за вменяем, но се обезкуражаваха, щом го видеха как пуска лиги и се опитва да си вземе лъжицата. После разрешиха посещенията, а напоследък никакви ги няма. За тях онзи е зеленчук. Изпята му е песента, както казваха в „Кръстника“.

— Значи не им пука. — А и защо да им пука? Вестникарите се сещат за него само когато няма интересни новини, но по принцип интересът към Брейди Хартсфийлд е замрял. Почти винаги има кървави престъпления, върху които да се нахвърлят като лешояди.

— Знаеш, че не им пука. — В очите ѝ е паднал кичур коса и тя го духва назад. — Някой опита ли да те спре, когато го посещаваше?

„Не — мисли си Ходжис. — Обаче за последно идвах преди година и половина.“

— Ако има списък с посетители...

— Щеше да е съставен от Бабино, не от прокуратурата. Ония от прокуратурата са като ленивци, Бил — дреме им!

— А?

— Забрави.

— Можеш ли да провериш дали има такъв списък? След като вече си старша сестра.

— Няма да е в компютъра казва тя, след като го обмисля, — всеки би могъл да го види, но Скапели държеше няколко папки в заключено чекмедже в бюрото на дежурните. Нямаше равна в това да дебне кой е непослушен и кой — примерен. Ако открия нещо, ще дадеш ли двайсетачка?

— Петдесет, ако ми се обадиш утре — обещава Ходжис, макар да не е сигурен, че на другия ден тя ще си спомня разговора. — Времето ме притиска.

— Ако има такъв списък, сигурно се състои само от шепа хора. Бабино иска да запази Хартсфийлд само за себе си.

— Но ще потърсиш, нали?

— Да, защо не? Знам къде Скапели криеше ключа за чекмеджето. Мамка му, повечето сестри на етажа знаят. Трудно е да свикна с мисълта, че старата Рачид е мъртва.

Ходжис кима.

— Той мести разни неща, нали знаеш? Без да ги пипа. — Норма не го гледа, прави кръгчета по масата с дъното на чашата си. Изглежда, сякаш се опитва да възпроизведе олимпийското лого.

— Хартсфийлд ли?

— Че кой друг? Прави го, за да плаши сестрите. — Тя вдига глава. — Пияна съм, затова ще ти кажа нещо, което нямаше да чуеш, ако бях трезва. Ще ми се Бабино да го беше убил. Да беше му инжектирал отрова и да го беше изпратил на оня свят. Защото ме плаши. — Млъква, после добавя: — Плаши всички ни.

Холи се свързва със секретаря на Тод Снайдър тъкмо когато той се кани да си тръгне. Казва ѝ, че господин Снайдър ще е на разположение между осем и трийсет и девет на

следващия ден. После имал много срещи.

Холи затваря, измива си лицето в малката баня, пръсва си още малко дезодорант, заключва агенцията, качва се в колата и потегля към окръжна болница „Кайнър“ тъкмо когато започва вечерният пиков час. Пристига чак в шест, когато вече е паднал мрак. Жената на информацията проверява в компютъра и ѝ казва, че Барбара Робинсън е в стая 528 в крило Б.

— Това реанимация ли е? — пита Холи.

— Не, госпожо.

— Добре. — Холи продължава напред, ниските ѝ токове потракуват по коридора.

На петия етаж вратата на асансьора се отваря и тя вижда родителите на Барбара, които чакат да се качат. Таня държи мобилния си телефон и поглежда Холи, сякаш вижда призрак. Джим Робинсън възкликва:

— Не може да бъде!

Холи се сепва:

— Какво? Защо ме гледате така?

— Тъкмо се канех да ти се обадя... — прошепва Таня.

Вратите на асансьора започват да се затварят, но Джим протяга ръка те се плъзват встрани. Холи слиза.

— ... но чаках да слезем във фоайето — довършва Таня и посочва табелата с мобилен телефон, задраскан с плътна червена лента.

— На мен ли? Защо? Мислех, че положението на Барбара не е толкова тежко. Счупен крак е сериозно, разбира се, но...

— Будна е и е добре — прекъсва я Джим, но с жена му си разменят погледи, подсказващи, че това не е съвсем вярно. — Счупването не е тревожно, костта не е раздробена, обаче откриха голям хематом на тила ѝ и решиха за по-сигурно да я задържат през нощта. Според лекаря, който ѝ намести крака, било деветдесет процента сигурно, че ще я изпишат утре сутринта.

— Изследвах я за наркотици — добавя Таня. — Пробата е отрицателна. Не съм изненадана, но все пак изпитвам облекчение.

— Тогава какво не е наред?

— Всичко — отвръща лаконично Таня. Изглежда остаряла с десет години от последния път, когато Холи я видя. — Майката на Хилда Карвър закарала Барб и Хилда на училище — тази седмица е неин ред — и каза, че дъщеря ни била добре — малко по-мълчалива от обичайното, но иначе добре. Барбара казала на приятелката си, че ще отскочи до тоалетната, и Хилда повече не я видяла. Според нея Барб сигурно е излязла през някоя от страничните врати на гимнастическия салон. Хлапетата им викат врати за бягство.

— Какво обясни Барбара?

— Мълчи. — Гласът ѝ трепери и Джим я прегръща. — Но каза, че ще говори с теб. Затова щях да ти се обадя. Според нея само ти можеш да разбереш.

Холи бавно върви по коридора към стая 528, която е в дъното. Навела е глава и се е замислила, затова едва не се блъсва в човека, буташ количка с книги и електронни четци с етикети „СОБСТВЕНОСТ НА Б-ЦА «КАЙНЪР»“, залепени под екраните.

— Извинете — промърморва.

— Няма нищо — отговаря Ал Библиотеката и продължава по коридора. Тя не забелязва как се спира и се обръща да я погледне, защото събира сили за предстоящия разговор. Явно ще е емоционален, а емоционалните сцени открай време я ужасяват. Още по-тежко ще е, защото обича Барбара.

Освен това я гризе любопитство.

Почуква на вратата, която е откритата, и когато не получава отговор, надниква в стаята.

— Барбара? Холи е. Може ли да вляза?

Барбара изнурено се усмихва и оставя орфаното издание на „Сойка-присмехулка“, което чете. „Сигурно го е взела от човека с количката“ — мисли си Холи. Облегнала се е на възглавницата и носи розова пижама вместо болничната. Навярно майка ѝ я е донесла заедно с лаптопа на нощното шкафче. Розовата дреха придава малко жизненост на лицето ѝ, но още изглежда замаяна. Главата ѝ не е превързана, така че хематомът надали е *чак* толкова голям. Холи се пита дали не са я задържали поради друга причина. Сеща се само за една и ѝ се иска да вярва, че е нелепа, обаче не ѝ се удава.

— Холи! Как дойде толкова бързо?

— Идвах насам да те видя. — Холи влиза и затваря вратата. — Когато приятел е в болница, отиваш да го посетиш, а ние с теб сме приятелки. Срецах вашите пред асансьора. Казах, че си искала да говориш с мен.

— Да.

— С какво да помогна, Барбара?

— Ами... Може ли да те питам нещо? Доста е лично.

— Добре. — Холи сядна на стола до леглото. Предпазливо, сякаш по седалката тече електричество.

— Знам, че си имала тежки моменти. Като по-млада. Преди да започнеш работа с Бил.

— Да — кима Холи. Лампата над леглото не свети, включена е само тази на нощното шкафче. Приглушената светлина ги обгръща и създава усещането, че са в някакво собствено пространство. — Много тежки.

— Някога идвало ли ти е да се самоубиеш? — Барбара се засмива нервно. — Казах ти, че е лично.

— Два пъти — отговаря Холи без колебание. Чувства се изненадващо спокойна. — Първия път бях приблизително на твоята възраст. Съучениците ми в гимназията се държаха ужасно с мен и ми измисляха зловни прякори. Не успях. Но и не се постарях. Изгълтах шепа аспирина и таблетки за кръвно.

— Постара ли се повече втория път?

Сериозен въпрос. Холи се замисля, после отговаря:

— И да, и не. Имах проблеми с шефа си, които сега биха нарекли сексуален тормоз. Тогава още не им бяха измислили название. Тъкмо бях навършила двайсет. Взех по-силни хапчета, но все пак не достатъчно силни, за да свършат работа, и частица от разума ми го съзнаваше. Бях психически нестабилна, но не глупава, и неглупавата Холи искаше да живее. Донякъде желанието ми беше подклаждано от вярата, че Мартин Скорсезе ще направи още

филми, които исках да гледам. Мартин Скорсезе е най-добрият жив режисьор. Филмите му са дълги като романи. Повечето са като разкази.

— Твоят шеф да не те е *нападнал*?

— Не ми се говори за това и е без значение. — Холи не иска да вдигне очи, но си напомня, че разговаря с Барбара, и се насилва да я погледне. Защото Барбара ѝ е приятелка и не се смущава от нейните странности. А сега е в беда. — Причините винаги са без значение, защото самоубийството е срещу всеки човешки инстинкт и е равнозначно на лудост.

„Освен в някои случаи — добавя мислено. — Когато хората умират. Но Бил няма да умре. Няма да го допусна.“

— Разбирам — прошепва Барбара и кима. На светлината на нощната лампа вадичките от сълзи блестят на страните ѝ. — Знам за какво говориш.

— Затова ли беше в Лоутаун? Да се самоубиеш?

Барбара затваря очи, но сълзите се процеждат през миглите ѝ.

— Не. Поне не в началото. Гласът ми каза да отида там. Моят приятел. — Млъква и се замисля. — Обаче явно не ми е бил приятел. Приятел не би искал да се самоубия, нали?

Холи хваща ръката ѝ. Обикновено избягва допира с други хора, но не и тази вечер. Може би защото чувства, че двете са на сигурно в тяхно тайно местенце. Може би защото обича това момиче. Може би поради двете причини.

— Кой е този приятел?

— Онзи с рибките. Онзи в играта — прошепва Барбара.

23.

Ал Брукс бута количката с книгите през главното фоайе на болницата (подминава господин и госпожа Робинсън, които чакат Холи) и се качва в друг асансьор към топлата връзка между основната сграда на болницата и клиниката за травматични мозъчни увреждания. Поздравява сестра Рейниър, дългогодишна служителка, която отвърща на поздрава, без да откъсне очи от екрана на компютъра на бюрото на дежурната. Бута количката по коридора, но когато влиза в стая 217, Ал Брукс изчезва и се появява Зет Бой.

Брейди седи на стола и държи на скута си електронната игра. Не отмества поглед от екранчето. Зет Бой изважда своята игра от левия джоб на широката си сива престилка и я включва. Докосва иконката на „Вирче с рибки“ и рибките започват да плуват по екрана: червени, жълти, златисти, от време на време за миг се мярва по някоя розова. Звучи веселата мелодийка. Сегиз-тогиз играта проблясва и светлината обагря в синьо лицето му и празните му очи.

Остават така почти пет минути — единият седнал, другият прав, — и двамата втречени в плуващите рибки и заслушани в мелодийката. Щорите на прозореца тракат неуморно. Завивката се смъква, после се връща върху леглото. Един-два пъти Зет Бой кима в знак, че разбира. Накрая Брейди изпуска играта. Тя се плъзва по безжизнените му крака, после между тях и тупва на пода. Устата му се отваря. Клепачите му се притварят. Сякаш престава да диша.

Зет Бой изпъва рамене. Тръсва глава, изключва своята игра и я пуска обратно в левия си джоб. От другия изважда айфон. Някой спец по компютрите е инсталирал няколко свръхмодерни охранителни устройства и вграденият джипис е изключен. В папката с контакти няма имена, само няколко инициала. Зет Бой докосва ФЛ.

На второ позвъняване ФЛ отговаря с фалшив руски акцент:

— Тук агънт Зипити-Ду-Да, тавариш. Ачакваю твай каманди.

— Не ти плащам за тъпи шеги.

Тишина. После:

— Добре. Без шеги.

— Започваме.

— Само когато си получа останалите пари.

— Ще ги имаш довечера и ще се захванеш за работа веднага.

— Дадено — съгласява се ФЛ. — Следващия път ми дай нещо трудно.

„Следващ път няма да има“ — мисли си Зет Бой.

— Гледай да не се издъниш.

— Няма. Но няма да работя, преди да видя зеленото.

— Ще го видиш.

Зет Бой затваря, пуска телефона в джоба си и напуска стаята на Брейди. Минава край бюрото на дежурната сестра Рейниър, която все така се взира в компютъра. Остава количката в нишата с автомата за закуски и минава през топлата връзка. Върви пъргаво като много по-млад мъж.

След час-два Рейниър или някоя от другите сестри ще намери Брейди Хартсфийлд или смъкнат на стола, или проснат на пода. Няма да се разтревожат кой знае колко — изпадал е в безсъзнание много пъти и винаги се е свестявал.

Според доктор Бабино това е част от процеса на рестартиране, така че при всяко завръщане Хартсфийлд е малко по-добре.

— Нашето момче се оправя — казва често. — Може да не ви се вярва, но момчето ни наистина се подобрява.

„Нищо не ти разбира главата — мисли си онзи, който в момента е в тялото на Ал Библиотеката. — Не знаеш дори половина истина. Но започваш да се досещаш, доктор Б. Нали?“

По-добре късно, отколкото никога.

— Този, който ми викаше на улицата, грешеше — казва Барбара. — Повярвах му, защото ми каза да му повярвам, обаче грешеше.

Холи иска да научи повече за гласа от играта, но може Барбара още да не е готова да говори за него. Затова пита кой е бил този човек и какво е крещял.

— Нарече ме блекиш като в онзи сериал по телевизията. Сериалът е смешен, но на улицата това е обида, това е...

— Гледала съм го и знам как използват думата някои хора.

— Аз *не съм* блекиш. Тъмнокожите не са блекиш! Дори ако живеят в хубава къща на хубава улица като Тийбъри Лейн, си остават чернокожи. Да не мислиш, че не знам как ме зяпат и обсъждат в училище?

— Разбира се, че знаеш — съгласява се Холи, която също са зяпали и обсъждали някога; прякорът ѝ в училище беше Хънта-Мънта.

— Учителите говорят за равенство между половете и между расите. Стараят се да бъдат толерантни — поне повечето от тях, предполагам, — обаче през междучасията всеки може да тормози чернокожите, китайците и мюсюлманката, защото сме едва двадесетина и сме като няколко зрънца черен пипер, попаднали случайно в солницата.

Разпалва се и въпреки че гласът ѝ е изтощен, възмущението и оскърблението вземат превес.

— Канят ме на купони, но не на всички, и само две момчета са ме канили на среща. Едното беше бяло и всички ни гледаха, когато влязохме в киното, дори някой ни замерис пуканки. Явно в кино „Ай Ем Си 12“ равенството между расите свършва, когато светлините изгаснат. Знаеш ли какво стана по време на един футболен мач? Тичах с топката, откри ми се възможност за удар и един бял извика на дъщеря си: „Пази чернилката!“ Престорих се, че не съм го чула. Съученичката ми се ухили. Идваше ми да я съборя пред него, но не го направих. Преглътнах обидата. А веднъж, когато бях първа година, на обяд забравих учебника си по английски на една пейка и когато се върнах да го взема, някой беше сложил на него бележка с надпис „Гаджето на чичо Том“. Преглътнах и това. Дни наред може всичко да е наред, дори седмици, после пак има нещо за преглъщане. Знам, че и с мама и татко е така. Може би за Джером е различно в Харвард, но се обзалагам, че и на него му се налага да преглъща.

Холи стиска ръката ѝ, но не продумва.

— Не съм *блекиш*, но гласът каза, че съм, защото не съм израснала с майка наркоманка и с баща побойник. Защото никога не съм яла кейл и дори не съм сигурна точно какво представлява. Защото казвам пържола вместо пръжолъ. Защото в Лоутаун живеят бедняци, а на Тийбъри Лейн — състоятелни хора. Имам дебитна карта, посещавам престижно училище, Джер е в Харвард, но... разбираш ли... Холи, *разбираш* ли, че изборът не е...

— Изборът не е бил твой — довършва Холи. — Такава си по рождение, също като мен. Като всички нас всъщност. И никой не те е принуждавал да се промениш.

— Да! Давам си сметка, че не бива да се срамувам, но онзи глас ме *накара* да се засрамя, да се почувствам като безполезен паразит... и не мога да го забравя. Сякаш е оставил в ума ми слузеста следа. Защото никога преди не бях стъпвала в Лоутаун, където е ужасно, в сравнение с всички там аз *съм* блекиш и се боя, че гласът няма да ме остави на мира и че животът ми ще бъде *провален*!

— Удуши го! — твърдо, но спокойно казва Холи.

Барбара я поглежда изненадано.

— *Точно така*. Удуши го, както се удушава бясно куче. Накарай го да млъкне. Това да ти е първата работа. Ако не се погрижиш за себе си, няма да се оправиш. А ако не се оправиш, няма как да оправиш другото.

— Не мога да се върна в училище и да се преструвам, че Лоутаун не съществува. Ако ще живея, трябва да променя нещо.

— Мислиш за някаква доброволческа работа ли?

— Не знам *за какво* си мисля. Не зная какво може да направи хлапе като мен. Но ще

разбера. И ще се върна там, макар че нашите ще са против. Искам да ми помогнеш с тях, Холи. Знам, че няма да ти е лесно, но те *моля*. Обясни им, че трябва да накарам гласа да замлъкне. Дори да не успея да го... удуша, поне мога да го накарам да млъкне.

— Добре — съгласява се Холи, макар да е ужасена. — Ще разговарям с вашите. — Хрумва ѝ нещо и лицето ѝ се прояснява: — Не е зле да говориш с момчето, което ти е попречило да попаднеш под колелата на пикапа.

— Не знам как да го намеря.

— Бил ще ти помогне. Сега ми разкажи за играта.

— Счупи се. Пикапът я прегазил — видях парчетата — и се радвам. Всеки път, щом затворя очи, виждам рибките, особено розовите номерирани рибки, и *чувам* мелодийката.

Изнананиква я, обаче мелодията не е позната на Холи.

Влиза сестра с количка с лекарства. Пита Барбара дали я боли. Холи се засрамва, че не се сети да я попита още като влезе в стаята. Понякога е много несъобразителна.

— Не зная — казва Барбара. — Ако оценявам болката по десетобалната система, може би отговорът е пет.

Сестрата отваря пластмасова кутия за хапчета и подава на Барбара картонена чашка с две бели таблетки:

— Специални хапчета за болка пета степен. Ще спиш като къпана. Поне докато не дойда да ти проверят зениците.

Момчето изпива таблетките с глътка вода. Сестрата предупреждава Холи, че трябва да остави „нашето момиче“ да си почине.

— Ей-сега си тръгвам — отговаря Холи и когато сестрата излиза, се привежда и пита: — Откъде взе играта, Барб?

— Даде ми я един човек. Бях в търговския център на Бърч Стрийт с Хилда Карвър.

— Кога се случи?

— Малко преди Коледа. Помня, защото не бях намерила подарък за Джером и започвах да се притеснявам. Видях хубаво спортно сако в „Банана Рипъблик“, но беше *прекалено* скъпо, а и той щеше да строи къщи чак до месец май. Строителните работници нямат много поводи да се изтупват, нали?

— Предполагам, че нямат.

— Така или иначе онзи човек дойде при нас с Хилда, докато обядвахме. Забранено ни е да говорим с непознати, обаче вече не сме малки, а и бяхме в заведение за бързо хранене, сред много хора. Освен това човекът беше симпатичен.

„Най-гадните обикновено са симпатични“ — казва си Холи.

— Беше със страхотен костюм, който сигурно струва мучо кинти, и носеше куфарче. Каза, че се казва Майрън Заким и работи за компания на име „Сънрайз Сълюшънс“. Даде ни визитката си. Показа ни няколко игри — в куфарчето му имаше още много — и каза, че ще ни даде безплатно по една, ако попълним въпросника и го изпратим на фирмата. Адресът беше на въпросника. И на визитката.

— Случайно да го помниш?

— Не. Изхвърлих визитката, а и беше само номер на пощенска кутия.

— В Ню Йорк ли?

Барбара се позамисля и отговаря:

— Не, тук, в града.

— Значи взехте игрите.

— Да. Не казах на мама, защото щеше да ми чете конско, задето съм разговаряла с непознат. Попълних въпросника и го изпратих. Хилда не го изпрати, защото нейната игра не работеше. Просто светна в синьо и угасна, затова тя я хвърли. Каза, че не можеш да очакваш друго, когато безплатно ти дадат нещо. — Барбара се изкисква. — Говореше като майка си.

— Обаче твоята работеше.

— Да. Беше старомодна, но някак... глупаво забавна. Така си помислих в началото. Сега ми се иска моята да беше повредена, за да не чувам *гласа*. — Клепачите ѝ се притварят, после тя отваря очи. Усмива се. — Леле! Май заспивам...

— Опитай се да не заспиш още малко. Можеш ли да опишеш онзи човек?

— Бял мъж с бяла коса. Беше стар.

— Много стар, или не съвсем?

Очите на Барбара започват да се премрежват.

— По-стар от татко, по-млад от дядо.

— На около шейсет и пет ли?

— Май да. Горедолу на възрастта на Бил. — Тя внезапно се ококорва. — Сетих се нещо. Стори ми се малко странно, на Хилда — също.

— Какво?

— Каза, че името му е Майрън Захим, на визитката му пишеше така, но инициалите на куфарчето бяха други.

— Можеш ли да си ги спомниш?

— Не... съжалявам... — унесено избърборва момичето.

— Ще се опиташ ли да си ги спомниш, когато се събудиш, Барб? Тогава умът ти ще е отпочинал, а може да е важно.

— Добре...

— Жалко, че Хилда е изхвърлила играта си — казва Холи. Не получава отговор и не очаква: често говори на себе си. Започва да си закопчава палтото и се сепва, когато Барбара отново проговаря:

— Дайна има същата, *нейната* работи. Тя играе на „Пресечи пътя“... и на „Растения срещу зомбита“... и свали цялата трилогия „Дивергенти“, обаче се оплака, че текстът не се четял.

Холи престава да се закопчава. Познава Дайна Скот, виждала я е в къщата на Робинсънови много пъти, често остава за вечеря. И въздиша по Джером като всички приятелки на Барбара.

— Същият човек ли ѝ я е дал?

Барбара не отговаря. Холи си хапе устните: не ѝ се иска да я притиска, но се налага. Разтърсва я за рамото и я пита отново.

— Не — сънено промърморва момичето. — Получила я по интернет.

— Кой я е изпратил?

Отговаря ѝ похъркване. Барбара е заспала.

Холи знае, че Робинсънови ще я чакат във фоайето, затова влиза в магазина за подаръци, скрива се зад щанд с плюшени мечета (бива я да се крие) и се обажда на Бил. Пита го познава ли приятелката на Барбара Дайна Скот.

— Разбира се. Познавам повечето ѝ приятелки. Най-малкото онези, които гостуват в дома ѝ. Ти също ги познаваш.

— Мисля, че се налага да отидеш при нея.

— Тази вечер ли?

— Веднага. Има „Запит“. — Холи си поема дълбоко въздух. — Тези игри са опасни. — Не успява да се насили и да каже онова, което започва да вярва: че са машини за самоубийства.

26.

В стая 217 санитарите Норм Ричард и Кели Пелам вдигат Брейди и го слагат на леглото под надзора на Мейвис Рейниър. Норм вдига от пода електронната игра и се взира в рибките на екрана.

— Защо господинчото не се разболеє от пневмония и не умре като другите кухи лейки? — мърмори Кели.

— Този е прекалено инатлив, за да умре — отговаря Мейвис, после забелязва, че Норм зяпа рибките. Ококорил се е, устата му е отворена.

— Събуди се, великолепие в тревата²¹! — Тя взема устройството. Изключва го и го пуска в най-горното чекмедже на нощното шкафче на Брейди. — Имаме мили път преди съня²².

— А? — Норм поглежда ръцете си, сякаш очаква да види играта още в тях.

Кели пита сестра Рейниър дали иска да измери кръвното на Хартсфийлд.

— Струва ми се, че е паднало — добавя.

Мейвис се позамисля и отсича:

— Майната му!

Двамата санитарии излизат.

27.

В Шугър Хайтс, най-тузарския квартал в града, стар шевролет „Малибу“ с петна от грунд бавно се приближава до затворената порта на Лайлък Драйв. Изкусно вплетени в кованото желязо са инициалите, които Барбара Робинсън не можа да си спомни: *ФБ*. Зет Бой слиза от колата, вехтата му канадка (съдраното на гърба и на левия ръкав е внимателно подлепено с хартиена лента) се развява около него. Въвежда верния код и портата започва да

се отваря. Той отново сядва зад волана, бърка под седалката и изважда два предмета. Единият е празна бутилка от безалкохолно с отрязано гърло, натъпкана с метална вата. Другият е пистолет 32 калибър. Той пъха дулото на пистолета в самоделния заглушител — друго изобретение на Брейди Хартсфийлд — и оставя оръжието на скута си. Със свободната си ръка насочва малибуто по алеята за коли.

Фотоклетката включва осветлението на верандата.

Портата от ковано желязо безшумно се затваря.

Брейди много скоро разбра, че с физическата му същност е свършено. „Може да съм тъп по рождение, но не съм останал тъп, както казват хората“ — мислеше си.

Да, правеха му физиотерапия — назначи я доктор Бабино и той не можеше да се възпротиви, но терапията не постигна желаните резултати, освен че след време му помогна да се тътри седем-осем метра по коридора, наричан от някои пациенти Магистралата на мъченията, с помощта на Урсула Хабър, яката лесбийка нацистка, която беше шеф на рехабилитаторите.

— Още една крачка, господин Хартсфийлд — увещаваше го и щом той пристъпеше напред, мръсницата го караше да направи още една и още една... Когато накрая му позволеше да се стовари на инвалидната количка, треперещ и плувнал в пот, той си представяше как навира в шундата ѝ парцали, напоени с бензин, и ги запалва.

— Браво! — крещеше тя. — *Браво*, господин Хартсфийлд.

И ако той успееше да избърбори нещо, наподобяващо „благодаря“, тя поглеждаше случилите се наблизко хора и гордо се усмихваше, сякаш казваше: „Вижте! Маймунката ми може да говори!“

Той *можеше* да говори (повече и по-добре, отколкото знаеха), можеше и да измине (влачейки крака) десет метра по Магистралата на мъченията. В най-добрите си дни успяваше да си изяде крем карамела, без много да се изцапа. Но не можеше да се облича, да си завърже обувките, да си избърше задника, не можеше дори да използва дистанционното (толкова напомнящо на джаджа 1 и джаджа 2 в добрите стари дни), за да гледа телевизия. Можеше да го вземе, но не и да натиска бутончетата. Ако все пак съумееше да натисне копчето за включване, обикновено виждаше празен екран и съобщение „ТЪРСИ СИГНАЛ“. Това го вбесяваше — в началото на 2012 всичко го вбесяваше, — но внимаваше да не го показва. Ядосаните хора си имат причини да се гневят, а не се очаква кухите лейки да имат причини за каквото и да било.

Понякога се отбиваха юристи от прокуратурата. Бабино възразяваше срещу тези посещения — твърдеше, че адвокатите спират напредъка на пациента и така работят срещу собствения си интерес, обаче никой не му обръщаше внимание.

Понякога с адвокатите идваха и ченгета, а веднъж го посети полицай, непридружаваш хората от прокуратурата. Беше дебел копелдак с късо подстригана коса и засмяно лице. Брейди седеше на стола, затова копелдакът седна на леглото му и обясни, че племенницата му била на концерта на „Раунд Хиър“.

— Само на тринайсет и луда по онези момчетии — каза през смях. Без да престава да се хили, се приведе (трудно, защото шкембето му пречеше) и удари Брейди в топките. — Подаръче от племенницата ми. Заболя ли те? А дано!

Брейди усети болка, но не силна, колкото вероятно се надяваше ченгето, защото между кръста и коленете тялото му беше почти безчувствено. Предполагаше, че някоя жичка в мозъка му, контролираща тази зона, е дала накъсо. По принцип не беше хубаво, но пък се оказва плюс за човек, когото са шибнали здраво в топките. Продължи да седи с каменно изражение, по брадичката му се стичаха лиги. Запомни обаче името на дебелия копелдак. Морети. Добави го в списъка си.

Беше дълъг списък.

Благодарение на първото си случайно проникване в съзнанието на Сейди Макдоналд той съумяваше донякъде да я контролира. (Имаше още по-голям контрол над санитаря-идиот, но да влиза в съзнанието му беше все едно да отиде на почивка в Лоутаун.) Няколко пъти я накара да отиде до прозореца, където тя получи първия пристъп. Обикновено само поглеждала навън и се връщаше към работата си, което много го дразнеше, но един ден през юни 2012 тя получи втори лек пристъп. Брейди отново се озова в главата ѝ и отново гледаше през очите ѝ, но този път не се задоволи с ролята на пътник. Този път искаше да е шофьорът.

Сейди вдигна ръка и погали гърдите си. Стисна ги. Брейди усети гъдел между бедрата ѝ. Започваше да я възбужда. Беше интересно, но едва ли щеше да му е от полза.

Хрумна му да я обърне и да я изведе от стаята. Да я накара да отиде до чешмичката в коридора и да пие вода. Да я превърне в своя инвалидна количка. Само че какво ще стане, ако някой го заговори? Какво ще каже? Ами ако Сейди се окопити, щом вече не е хипнотизирана от слънчевите проблясъци, и се развика, че Брейди е проникнал в нея? Ще я помислят за луда. Може да я накарат да си вземе отпуска и тогава той ще изгуби контрол над нея.

Отказа се и се зарови по-дълбоко в съзнанието ѝ, където мислите-рибки се стрелкаха насам-натам. Сега бяха по-ясни, повечето безинтересни.

Една, обаче... червената...

Показа се, щом помисли за нея, защото караше *Сейди* да мисли за нея.

Голяма червена риба.

Баща ѝ.

Той се пресегна и я хвана. Направи го с лекота. Беше почти парализиран, но в съзнанието на Сейди беше гъвкав като балетист. Баща ѝ системно я беше опипвал между шестата и единайсетата ѝ година. Накрая беше стигнал докрай и я беше чукал. Сейди каза на един учител и баща ѝ бил арестуван. Самоубил се, щом го пуснали под гаранция.

За да се забавлява, Брейди започна да пуска свои рибки в аквариума на Сейди Макдоналд: отровни рибки, които бяха преувеличение на собствените ѝ мисли, стаени в зоната на здрача между съзнанието и подсъзнанието ѝ.

Че е поощрявала баща си.

Че ѝ е *харесвало* да я опипва.

Че е виновна за смъртта му.

Че всъщност не е било самоубийство, а тя го е убила...

Сейди подскочи, притисна ръце до главата си и се извърна от прозореца. В мига, в който изхвърли Брейди от съзнанието си, отново му се зави свят и почувства, че пада. Тя го погледна, бледото ѝ лице беше изкривено от страх.

— Май за няколко секунди загубих съзнание — промълви и треперливо се засмя. — Но ти няма да ме издадеш, нали, Брейди?

Не, разбира се. След този случай му беше все по-лесно да прониква в главата ѝ. Вече не беше необходимо тя да гледа проблясъците на слънцето, отразявано от стъклата на колите в отсрещния паркинг; стигаше само да влезе в стаята. Сейди започна да отслабва. И преди не беше красавица, а сега погрозня. Понякога униформата ѝ беше мръсна, друг път идваше на работа със скъсани чорапи. Брейди продължи да ѝ внушава: „Ти го поощряваше, ти си виновна, не заслужаваш да живееш.“

Мамка му, намерил си беше чудесен лек против скуката.

* * *

Понякога болницата получаваше дарения и през септември 2012 пристигнаха дузина електронни устройства „Запит“, изпратени или от компанията-производител, или от някоя благотворителна организация. Администраторът остави пратката в малката библиотека до параклиса. Един санитар я разопакова, разгледа устройствата, реши, че са старомодни и глупави, и ги остави на полица в дъното на помещението. През ноември Ал Библиотеката Брукс ги намери и си взе една.

Някои от игрите му харесваха, например тази, в която трябва да преведеш невредим прословутия Питфол Хари край бездни и отровни змии, но най-много му харесваше „Вирче с рибки“. Не самата игра, тя беше тъпа, а началната анимация. Сигурно щяха да му се присмиват, ако го споделеше, но за него това не беше майтап. Когато беше разстроен от нещо (например, когато брат му му се сърдеше, задето не е изнесъл боклука, за да го вземе колата, идваща в четвъртък, или когато проведеше неприятен телефонен разговор с дъщеря си от Оклахома), бавно плъзгащите се рибки и мелодийката го успокояваха. Понякога губеше представа за времето. Беше страхотно.

Една вечер, малко преди края на 2012, го осени гениална мисъл. Хартсфийлд в стая 217 не можеше да чете и не проявяваше интерес към книги или към музикални дискове. Ако някой му сложеше слушалки, ги дърпаше, докато ги свали, сякаш му се струваха ограничаващи. Нямаше да се справи и с бутончетата под екрана, обаче можеше да гледа демото на „Вирче с рибки“. Може би щеше да го хареса, или пък някоя от другите демо анимации. Ако станеше, може би някои от другите пациенти (в интерес на истината Ал никога не мислеше за тях като за зеленчуци) щяха също да ги харесат, а това щеше да е добре, защото някои от пациентите с мозъчни увреждания в Кофата понякога избухваха. Ако анимациите ги успокояваха, на лекарите, сестрите и санитарите — дори на хората от помощния персонал — щеше да им е по-лесно.

Можеше дори да му дадат премия. Надали, но нищо не пречи да си помечтаеш.

* * *

Един следобед в началото на декември 2012 влезе в стая 217 малко след като единственият редовен посетител на Брейди си беше тръгнал. Този посетител беше бивш детектив на име Ходжис, който бе изиграл решаваща роля в залавянето на Хартсфийлд, но в крайна сметка друг беше халосал по главата Брейди и му беше увредил мозъка.

Посещенията на Ходжис разстройваха Хартсфийлд. След като си тръгнеше, в 217 падаха разни неща, чешмата в банята сама се пускаше и се спираше, понякога вратата на банята се отваряше и затръшваше. Сестрите бяха виждали тези неща и бяха уверени, че ги предизвиква Хартсфийлд, но доктор Бабино заяви, че това е нелепо, че тъкмо такива истерични идеи хрумват на някои жени (макар че в Кофата работеха и доста мъже). Ал знаеше, че историите са верни, и не се смяташе за истерик. Тъкмо напротив.

Веднъж, минавайки край стаята на Хартсфийлд, чу някакво тракане, отвори вратата и

видя щорите на прозореца да танцуват буги-вуги. Случи се след едно от посещенията на Ходжис. Изминаха около трийсет секунди, преди щорите да се укротят.

Макар че се опитваше да се държи приятелски с Ходжис (стараеше се да е дружелюбен с всички), Ал не го харесваше. Този човек сякаш злорадстваше, защото Хартсфийлд е в това състояние. Наслаждаваше се на бедата му. Ал знаеше, че Хартсфийлд е злодей, убил невинни хора, но какво значение имаше това, щом онзи, извършил престъпленията, вече не съществуваше? Беше останала само обвивката му. Какво от това, че можеше да мърда щорите или да пуска и да спира чешмата в банята? Не вредеше никому.

* * *

— Здравейте, господин Хартсфийлд — поздрави го през онази декемврийска вечер. — Донесох ви нещо. Искате ли да го погледнете?

Включи играта и пусна демото на „Вирче с рибки“. Рибките започнаха да плуват. Както винаги Ал се отпусна и си даде малко време да се наслади на усещането. Преди да обърне играта, та и Брейди да гледа екранчето, изведнъж се озова в крило А в другия край на болницата. Буташе количката с книгите, играта беше изчезнала.

Би трябвало да се разтревожи, обаче му се стори съвсем нормално. Чувстваше умора и му беше трудно да си събере мислите, но иначе беше добре. Щастлив. Погледна лявата си ръка и видя, че с химикалката, която винаги носеше в престилката си, е написал на дланта си голяма буква Z.

„Z като Зет Бой“ — помисли си и се засмя.

* * *

Брейди нямаше намерение да влезе в главата на Ал Библиотеката, обаче секунди след като старчокът погледна в играта в ръката си, той се озова в него. Не се усещаше като натрапник в главата на библиотекаря, защото сега тялото му беше на Брейди, както автомобил под наем щеше да е негов, докато го кара.

Съзнанието на библиотекаря още беше някъде там, обаче беше едва доловимо като успокояващото шумолене на котлето за парното в студен ден. И все пак Брейди имаше достъп до всички спомени на Алвин Брукс и до познанията му. Те бяха доста специализирани, защото преди да се пенсионира на петдесет и осем, Ал беше електротехник, по онова време известен като Брукс Електричката вместо като Ал Библиотеката. Ако Брейди искаше да поправи уред, дал на късо, щеше да се справи, само дето разбираше, че едва ли ще запази тази способност, щом се върне в своето тяло.

Мисълта за собственото му тяло го разтревожи и той се наведе над човека, свлечен на стола. Очите му бяха полуотворени, виждаше се само бялото. Езикът му беше провиснал. Брейди сложи старческата си ръка върху гърдите на Брейди и усети как се повдигат и спускат. Слава богу, дишаше, обаче изглеждаше ужасно. Станал беше само кожа и кости, същински скелет. Ето какво му беше причинил Ходжис.

Излезе от стаята и обиколи болницата, изпитвайки неописуемо въодушевление. Усмиваше се на всички. Със Сейди Макдоналд го беше страх да не се издъни. Още се

безпокоеше, но не много. Сегашното преживяване беше много по-приятно. Тялото на Ал Библиотеката му пасваше като ръкавица. Подмина Ана Кори, отговорничката по поддръжката на крило А, и я попита как съпругът ѝ понася лъчетерапията. Тя каза, че Елис се справя доста добре предвид положението си, и му благодари, задето се интересува.

Във фойето Брейди остави количката си пред мъжката тоалетна, влезе, седна на порцелановото гърне и разгледа заппита. Щом видя плуващите рибки, разбра какво се е случило. Идиотите, измислили тази игра, бяха постигнали (вероятно случайно) нещо повече от детско забавление — джаджата действаше хипнотично. Надали всеки би се поддал на хипнозата, но според Брейди много хора щяха да са уязвими, и то не само онези, получаващи леки епилептични пристъпи като Сейди Макдоналд.

В командния си център в мазето четеше много и беше научил, че някои електронни игри и конзоли могат да предизвикат епилептични пристъпи или да подействат хипнотично на здрави хора, което обясняваше писменото предупреждение (с много дребен шрифт) на листовките с указания: „Не играйте дълго, не гледайте екрана отблизо, не играйте, ако имате епилепсия.“

Хипнотизиращо въздействие беше констатирано не само при видеоигрите. Най-малко един епизод за покемоните беше забранен, след като хиляди деца се бяха оплакали от главоболие, замъглено зрение, световъртеж и гърчове. Смяташе се, че симптомите са причинени от епизода, в който се изстрелват ракети, предизвикващи премигващ ефект. Комбинацията от плуващи рибки и мелодийката въздействаше по същия начин. Брейди беше изненадан, че компанията, произвела игрите „Запит“, не е била бомбардирана с жалби. По-късно разбра, че е имало жалби, но не много. Според него причините бяха две. Първо, глупавата игра „Вирче с рибки“ нямаше същия ефект. Второ, продажбата на заппитите не потръгна. Както се изразяват продавачите на електронни устройства, играта била „дърво“.

Все още бутащ количката, човекът в тялото на Ал Библиотеката се върна в стая 217 и остави играта на масичката до леглото — тепърва щеше да я изучава. После (доста неохотно) Брейди напусна Ал Библиотеката Брукс. Пак получи замайване, след това се озова в леглото, загледан в Ал. Любопитно му беше какво ще последва.

Отначало онзи не помръдна — все едно беше мебел с формата на човек. Брейди протегна невидимата си лява ръка и го потупа по страната. После насочи съзнанието си към неговото, очаквайки да няма достъп, както нямаше достъп до ума на сестра Макдоналд, след като тя се отърсеше от хипнозата.

Само че вратата беше широко отворена.

Наглед Ал си беше като преди, но частица от ума му липсваше. Брейди подозираше, че с преселването си в главата му я е унищожил. Голямо чудо! Хората си убиваха мозъчни клетки, като прекаляваха с пиенето, но имаха много резервни. И Ал имаше. Поне засега.

Брейди видя буквата Z, която беше нарисувал на дланта му — ей-така, без причина, просто защото можеше — и заговори, без да отваря уста.

„Здрасти, Зет Бой. Хайде. Излез. Тръгни към крило А. Няма да говориш за това, нали?“

„За какво да говоря?“ — попита объркано Ал.

Брейди кимна, доколкото можеше, и се усмихна, доколкото можеше. Вече му се искаше да е пак в Ал. Тялото на Ал беше на старец, но не беше парализиран.

„Точно така — каза на Зет Бой. — Няма за какво да говориш.“

Настъпи 2013. Брейди загуби интерес към опитите да развие телекинетичните си способности. Беше безсмислено — нали имаше Ал? Всеки път, когато проникваше в съзнанието му, го контролираше още по-добре. Беше като да управлява някой от онези дроне, с които военните държаха под око чалмите в Афганистан... и след това взривяваха водачите им.

Прекрасно!

Веднъж накара Зет Бой да покаже играта на дъртото бивше ченге, като се надяваше Ходжис да бъде хипнотизиран от „Вирче с рибки“. Щеше да е чудесно да е в него. Щеше да го накара да вземе молив и да си избодете очите. Ходжис обаче само хвърли поглед на екрана и върна играта на Ал.

След няколко дни Брейди се опита отново, този път с Денийз Удс, физиотерапевтката, която идваше два пъти седмично да раздвижва ръцете и краката му. Тя взе играта, подадена ѝ от Зет Бой, и погледа демото на „Вирче с рибки“ доста по-дълго, отколкото Ходжис. *Нещо* стана, обаче не беше достатъчно. Опитите да влезе в нея бяха като да се удря в гума: умът ѝ леко поддаде, колкото той да я зърне как храни сина си с бъркани яйца, после тя го изтласка навън.

Върна играта на Зет Бой и каза:

— Прав си, рибките са симпатични. Сега върви да си гледаш работата, Ал, и ме остави да си гледам моята, става ли?

Той осъзна, че лесно прониква само в Ал, и се досети каква е причината. Старецът бе предразположен към демото на „Вирче с рибки“, беше го гледал десетки пъти, преди да донесе играта на Брейди. Разликата беше съществена, а разочарованието — горчиво. Брейди си беше представял десетки дроне, между които да избира, но това нямаше да се случи, освен ако не измислеше как да увеличи хипнотичния ефект на заппита. Възможно ли беше?

Навремето беше модифицирал всякакви устройства — например джаджа 1 и джаджа 2 — и смяташе, че е възможно. Играта беше с безжичен интернет, а безжичният интернет е най-добрият приятел на хакера, нали така? Можеше да програмира проблясваща светлина? Нещо като премигване, като онова, бръмнало мозъците на хлапетата, гледали серията за покемоните?

Премигването можеше да послужи и за друго. В общинския колеж посещаваше курс, наречен „Компютъризиране на бъдещето“ (беше малко преди завинаги да се откаже от колежа), и по време на едно занятие обсъждаха дълъг доклад на ЦРУ, публикуван през 1995 и разсекретен малко след 11 септември. Озаглавен беше „Оперативният потенциал на подсъзнателното възприятие“ и обясняваше, че компютрите могат да се програмират да пращат съобщения толкова бързо, че мозъкът ги разпознава като собствени мисли. Ами ако успееш да вгради такова съобщение в премигването? Например „ЗАСПИВАЙ, ВСИЧКО Е НАРЕД“ или „УСПОКОЙ СЕ“. Мислеше, че съобщенията, съчетани с хипнотичното въздействие на анимацията, ще са доста ефикасни. Разбира се, може би грешеше, но беше готов да жертва почти безползната си дясна ръка, за да провери.

Съмняваше се, че някога ще успее, защото съществуваха две наглед непреодолими пречки. Първата беше да накара хората да гледат демоанимацията достатъчно дълго, за да ги хипнотизира. Втората беше още по-съществена: как да модифицира *каквото и да било*?

Нямаше достъп до компютър, а и дори да имаше, какво от това? Не можеше дори да си върже шибаните обувки! Обмисли да ползва Зет Бой и отхвърли идеята почти на мига. Ал Брукс живееше с брат си и с неговото семейство и всички щяха да се озадачат, меко казано, ако той изведнъж демонстрираше компютърни познания и умения. Особено ако близките му вече се питаха защо е станал толкова разсеян и доста странен. Навярно мислеха, се в него се наблюдават признаци на начална старческа сенилност, което не бе твърде далеч от истината. Изглежда, в крайна сметка резервните мозъчни клетки на Зет Бой бяха на привършване.

* * *

Брейди изпадна в депресия. Беше достигнал познатия момент, в който чудесните му идеи се сблъскваха челно със суровата действителност. Същото се беше случило с прахосмукачката „Рола“; с компютъризираното му устройство, чрез което автомобилът сам се придвижваше на заден ход; с монитора, който можеше да се програмира и щеше да предизвика революция в охранителните системи. Вдъхновените му проекти винаги удряха на камък.

Но пък имаше под ръка един човешки дрон и след едно особено вбесяващо посещение на Ходжис Брейди реши да се разведри, като задейства дрона си. В резултат Зет Бой отиде в интернет кафене на една-две пресечки от болницата и след пет минути (да седне отново пред компютър подежда освежаващо на Брейди) откри къде живее Антъни Морети, мръсникът, който удряше хората в топките. Все така намирайки се в тялото на Зет Бой, напусна кафенето, намери магазин за военни принадлежности и купи ловджийски нож.

На другия ден на излизане от дома си Морети намери на изтривалката пред вратата куче с прерязано гърло. На предното стъкло на колата с кръвта на кучето бе написано: „ЖЕНА ТИ И ДЕЦАТА. ТИ СА СЛЕДВАЩИТЕ“.

* * *

Деянието — *способността* да го извърши — повиши настроението на Брейди. „Отмъщението е сладко — помисли си. — Аз съм отмъстителят!“

Понякога си представяше как праща Зет Бой при Ходжис и го застрелва в корема. Колко хубаво щеше да стои над дъртото ченге, да го гледа как потръпва и стене, докато животът го напуска!

Щеше да е прекрасно, но Брейди щеше да загуби дрона си и щом заловяха Ал, той можеше да насочи полицията към *него, Брейди*. Имаше и още нещо, което беше по-важно: *нямаше да е достатъчно*. Ходжис заслужаваше повече от куршум в корема, последван от десет-петнайсет минути агония. Много повече. Той трябваше да живее, да диша отровния въздух на вината, от която няма спасение. Докато не издържеше и не се самоубиеше.

Тъкмо това му беше подготвил навремето.

„Само че няма начин — мислеше си. — Няма начин да го направя. Имам Зет Бой (който скоро ще бъде в дом за малоумни старци, ако продължава така) и мога да раздвижа щорите с фантомната си ръка. Това е. Нищо повече.“

Обаче през лятото на 2013 мрачната депресия, в която беше потънал, бе пронизана от

лъч светлина. Дойдоха му на посещение. Истинско посещение, не като тези на Ходжис и прокуратурата, които проверяваха дали като по чудо не се е подобрил достатъчно, че да го съдят за десетина углавни престъпления, включително за осемте предумишлени убийства пред Общинския център.

На вратата се почука и Беки Хелмингтън надникна в стаята:

— Брейди? Дошла е да те види една млада дама. Казва, че сте работили заедно, и ти е донесла нещо. Искаш ли да я видиш?

Брейди се сещаше само за една млада жена. Мислеше да откаже, но любопитството му се бе върнало заедно със злонамереността (може и да бяха едно и също). Кимна и се опита да отметне косата, паднала в очите му.

Посетителката влезе плахо, сякаш очакваше стаята да е минирана. Брейди за първи път я виждаше с рокля и дори не би предположил, че тя притежава такава дреха. Косата ѝ обаче още беше късо подстригана, както докато работеха заедно в Киберпатрула на „Дискаунт Електроникс“, и тя още беше плоска като дъска. Спомни си шегата на някакъв комедиант: „Ако да нямаш цици е предимство, Камерън Диас щеше да е най-голямата звезда“. Все пак си беше сложила малко пудра, за да прикрие сипаничавата си кожа (изумително), и дори тъмно червило (още по-изумително). Носеше някакъв пакет.

— Здравсти, пич — каза Фреди Линклатър с нетипична срамежливост. — Как си?

Брейди мигом разбра, че неочакваното посещение му открива безброй възможности.

И се насили да се усмихне.

Кора Бабино избърсва потта си с кърпата с монограм и намръщено поглежда монитора на охранителната система, монтиран в помещението за фитнес, намиращо се в мазето. Изминала е на пътеката едва шест километра от задължителните десет и мрази да я прекъсват, а особнякът се е върнал.

На вратата се позвънява и тя се ослушва за стъпките на мъжа си на горния етаж, но не ги чува. На монитора се вижда как старецът с овехтялата канадка стърчи пред вратата — прилича на бездомник като онези, които стоят на кръстовищата с табели с надписи от рода на „ГЛАДЕН И БЕЗРАБОТЕН“, „ВETERАН ОТ АРМИЯТА, МОЛЯ ПОМОГНЕТЕ“.

— Мамка му — измърморва и превключва пътеката на пауза. Качва се по стълбите, отваря вратата към задния коридор и се провиква:

— *Феликс! Твоят шантав приятел е! Онзи Ал!*

Няма отговор. Мъжът ѝ сигурно е в кабинета и пак зяпа онази игра, в която явно се е влюбил. Първите няколко пъти, когато тя сподели с приятелките си от кънтриклуба за новото увлечение на съпруга си, то ѝ се струваше забавно. Не и сега. Той е на шейсет и три, прекалено стар за детински компютърни игри, и прекалено млад, за да е толкова отнесен — дали пък няма Алцхаймер в ранен стадий? Минавало ѝ е през ума и че странният приятел на Феликс е някакъв дилър на дрога, но ѝ се струва, че е твърде стар за такава „дейност“. А и ако иска дрога, съпругът ѝ спокойно може да се снабдява сам; според него половината лекари в „Кайнър“ са дрогирани поне през половината работно време.

Отново се позвънява.

— Луд умора няма — измърморва тя, тръгва към външната врата и с всяка крачка се дразни още повече. Тя е висока и мършава, усилените тренировки във фитнеса почти са заличили женските ѝ заоблености. Тенът ѝ, придобит през лятото на игрището за голф, е изсветлял до бледожълто и лицето ѝ е като на човек с хронично чернодробно заболяване.

Отваря вратата. Януарската нощ се втурва в антрето и студът смразява потните ѝ лице и ръце.

— Искам да знам кой сте — процежда тя — и какви ги вършите със съпруга ми. Нима искам прекалено много?

— Не, госпожо Бабино — отговаря старецът. — Понякога съм Ал. Понякога — Зет Бой. Тази вечер съм Брейди и, повярвайте, страхотно е да си навън, дори в такава мразовита нощ.

Кора поглежда ръката му:

— Какво има в тази бутилка?

— Краят на всичките ви тревоги — отговаря човекът с подлепената канадка. Думите му са последвани от приглушен пукот. Дъното на бутилката от безалкохолно се пръсва на парчета, отвътре изскачат обгорели метални влакна и се понасят във въздуха като пухчета от глухарчета.

Кора усеща как нещо я удря точно под спаружената лява гърда и си казва: „Ненормалникът ме удари!“ Опитва се да си поеме дъх и в първия момент не успява.

Гръдният ѝ кош сякаш го няма, нещо топло сестича към долнището на анцуга ѝ. Все така опитвайки се да си поеме въздух, поглежда надолу и вижда върху синия плат разширяващо се червено петно.

Вдига очи и зяпва стареца на вратата. Той ѝ поднася каквото е останало от бутилката, сякаш е подарък, с който се извинява за появата си без предупреждение. Кора най-сетне успява да си поеме дъх, обаче грълото ѝ се напълва с някаква течност. Тя започва да кашля, от устата ѝ пръска кръв.

Мъжът с канадката влиза в антрето и затваря вратата. Хвърля бутилката и блъсва Кора. Тя залита, събаря декоративна ваза от масичката до закачалката за палта и пада. Вазата се пръсва като бомба. Кора поема още една глътка въздух. „Давя се — мисли си, — давя се в собственото си антре.“ От устата ѝ отново блика кръв.

— Кора? — провиква се отдалеч Бабино. Гласът му е като на човек, който току-що се е събудил. — Кора, добре ли си?

Брейди вдига крака на Ал Библиотеката и с тежката работна обувка стъпва върху опънатите сухожилия на кльошавия врат на госпожа Бабино. От устата ѝ бликва още кръв; лицето ѝ със силен слънчев загар е изпръскано с кървави капки. Той я настъпва с всички сили. Чува се зловещо прашене. Очите ѝ изскачат... и се замъгляват.

— Не се даде лесно — отбелязва Брейди почти любезно.

Някъде се отваря врата. Някой тича по коридора, появява се Бабино. По пантофи е и носи халат върху абсурдна копирена пижама в стил Хю Хефнър. Посребрялата му коса, с която той толкова се гордее, е разчорлена. Брадата му е набола. Държи зелена игра „Запит“, от която звучи мелодийката на „Вирче с рибки“: „*Край морето, край морето, край красивото море...*“ Зяпа жена си, просната в коридора.

— Край на тренировките ѝ — добавя Брейди със същия любезен тон.

— *Какво НАПРАВИ?* — изкрещява Бабино, сякаш не е очевидно. Изтичва до Кора и се опитва да коленичи до нея, обаче Брейди го хваща под мишниците и му попречва. Ал Библиотеката не е мускулест като създателя на бодибилдинга Чарлс Атлас, но е много по-силен от тялото-развалина в стая 217.

— Нямаме време за лигавене — казва Брейди. — Момичето на Робинсънови е живо, което налага промяна в плана.

Бабино го зяпа и се опитва да си събере мислите, обаче му се изплъзват. Умът му, някога така бърз, сега е замъглен. И вината е на този човек.

— Гледай рибките — подтиква го Брейди. — Ти твоите, аз — моите. И двамата ще се почувстваме по-добре.

— Не! — отказва Бабино. Исква да гледа рибките, вече му се ще да ги гледа постоянно, но го е страх. Брейди се стреми да прелее съзнанието си в неговото, сякаш е някаква странна вода, и след всеки път, когато се случи, в Бабино остава все по-малко от собствената му същност.

— Да — настоява Брейди. — Тази вечер трябва да си доктор Зет.

— Отказвам!

— Не си в позиция да отказваш. Скоро полицията ще почука на вратата ти. Или Ходжис, което е още по-лошо. Той няма да ти прочете правата, а направо ще те халоса с Бияча. Защото е подъл шибаняк. И защото ти имаше право. Ходжис *знае*.

— Аз няма... Не искам... — Бабино поглежда жена си. О, Боже, очите ѝ! Изцъклените ѝ очи... — Полицайте няма да повярват. Аз съм уважаван лекар! Женени сме от трийсет и пет

години!

— Ходжис ще повярва. А когато захапее нещо, се превръща в Уаят Ърп. Ще покаже снимката ти на момичето на Робинсънови. Малката ще я погледне и ще каже: „Ами да, това е човекът, който ми даде играта в търговския център!“ . А щом си дал на нея, вероятно си дал и на Джанис Елъртън. Момент! Да не забравяме Скапели.

Бабино зяпва и се опитва да осмисли казаното.

— Да не забравяме и лекарствата, които ми даваше. Може би Ходжис вече знае за тях, защото е щедър в подкупите, а повечето сестри в Кофата са наясно. Обществена тайна е, защото никога не си се старал да се прикриваш. — Брейди кара Ал Библиотеката да кимне. — Каква самоувереност, а?

— Витамини! — само това успява да изрече Бабино.

— Дори ченгетата няма да повярват, ако получат разрешение да прегледат документацията ти и компютърните ти файлове. — Брейди поглежда безжизнената Кора Бабино. — Да не забравяме жена ти. Как ще обясниш смъртта ѝ?

— Да беше пукнал, преди да те докарат до болницата! — възкликва Бабино. Гласът му прераства във вой. — Или на операционната маса. Ти си *Франкенщайн*!

— Не бъркай чудовището със създателя му — казва Брейди, макар да не вярва, че лекарят притежава таланта да създаде каквото и да било. Експерименталното лекарство може да е подпомогнало новите способности на него, Брейди, но не и възстановяването му. Убеден е, че го е постигнал сам, благодарение на силната си воля. — А сега ни предстои да посетим някого и не бива да закъсняваме.

— Жената-мъж.

Има дума за това, Бабино я знаеше някога, но сега е заличена от паметта му. Както името, което върви с нея. Не помни дори какво вечеря днес. Щом Брейди му влезе в съзнанието, на излизане взема малко със себе си. Спомените на Бабино. Знанията му. *Същността му*.

— Точно така, жената-мъж. Макар че си има термин за сексуалните ѝ предпочитания.

— Не! — шепне Бабино. — Не мърдам от тук.

Брейди вдига пистолета, дулото вече се вижда сред остатъците от импровизирания заглушител.

— Ако смяташ, че си ми необходим, правиш най-голямата грешка в живота си. И последната.

Бабино не продумва. Мисли си, че сънува кошмар и скоро ще се събуди.

— Ще дойдеш с мен, иначе утре икономката ще те намери проснат до жена ти — злощастни жертви на обир с взлом. Предпочитам да си довърша работата като доктор Зет — тялото ти е десет години по-младо от това на Брукс и е в добра форма, — обаче ще те ликвидирам, ако се наложи. Освен това ще е подло да те изправя лице в лице с Кърмит Ходжис. Този тип е гадняр, Феликс. Идея си нямаш какъв мръсник е.

Бабино гледа стареца с подлепеното яке и вижда Хартсфийлд да се визира през воднистите сини очи на Ал Библиотеката. Устните му треперят и са влажни от слюнка. Очите му са пълни със сълзи. Брейди си мисли, че с тази разрошена побеляла коса Бабстър прилича на Алберт Айнщайн на снимката, на която известният физик се плези.

— Как стигнах дотук? — простенва Бабино.

— Като всички — меко казва Брейди. — Стъпка по стъпка.

— Защо ти беше да погваш момичето? — избухва Бабино.

— Беше грешка — признава Брейди. По-лесно е да признае това, отколкото цялата истина: *нямаше търпение*. Искаше да се отърве от сестрата на косящото морави негро, преди някой по-важен от нея да отвлече вниманието му. — Престани да се вайкаш и гледай рибките. Искаш, нали?

Да, иска. Това е най-страшното. Въпреки всичко, което вече знае, Бабино иска.

Гледа рибките.

Слуша мелодийката.

След малко отива в спалнята да се преоблече и да извади пари от сейфа. Преди да излязат, се отбива в банята — аптечката е заредена и с неговите лекарства, и на жена му.

Брейди се качва на беembeто на Бабино и оставя на улицата раздрънкания шевролет. Зарязва и Ал Библиотеката, който е заспал на дивана.

2.

Приблизително по времето, когато Кора Бабино отваря външната врата за последен път, Ходжис седи в дневната на семейство Скот на Олгуд Плейс само на пресечка от Тийбъри Лейн, където живеят Робинсънови. Изпи няколко обезболяващи, преди да слезе от колата, и сега се чувства сравнително добре.

Дайна Скот седи на дивана между двамата си родители. Тази вечер изглежда малко по-голяма от възрастта си заради грима — току-що се е върнала от репетиция в гимназия „Норт Сайд“, където театралният клуб поставя мюзикъла „Господата Фантастик“. Тя играе Луиза, информира го Анджи Скот, страхотна възможност. (Думите ѝ карат Дайна да завърти очи.) Ходжис седи срещу тях на кресло, подобно на онова в собствената му дневна. От дълбоката вдлъбнатина на седалката заключава, че е любимото на Карл Скот.

На масичката пред дивана стои яркозелена игра „Запит“. Дайна я донесе от стаята си веднага, от което Ходжис заключава, че играта не е била погребана под купища спортно оборудване в килера или зарязана в прахоляка под леглото. Не е била забравена и в училищното шкафче на Дайна. Не, била ѝ е под ръка. Което означава, че я е ползвала, колкото и да е старомодна.

— Тук съм по молба на Барбара Робинсън — казва им той. — Днес я е блъснал пикап...

— Майко мила! — възкликва Дайна и притиска длан до устата си.

— Добре е — успокоява я Ходжис. — Само кракът ѝ е счупен. Ще остане в болницата тази вечер, но ще си бъде вкъщи утре и вероятно ще е на училище другата седмица. Можеш да се подпишеш на гипса ѝ, ако още правите така.

Анджи прегръща дъщеря си през раменете и пита:

— Какво общо има злополуката с играта на Дайна?

— Ами, Барбара имаше същата и за малко не я е погубила — ударило я електричество. — Предвид казаното от Холи, докато идваше насам, не е лъжа. — Пресичала улицата, докато зяпала в екранчето, за миг в главата ѝ всичко се объркало и понечила да слезе на платното. В последния момент едно момче я блъснало встрани, иначе е щяло да се случи непоправимото.

— Боже! — изпъшква Карл.

Ходжис се привежда към Дайна:

— Не знам колко от тези джаджи са дефектни, но от случилото се с Барб и от другите инциденти, за които знаем, можем да съдим, че поне няколко не работят.

— Нека това ти е за урок — казва Карл на дъщеря си. — Следващия път, когато някой ти предложи нещо безплатно, внимавай.

Тя отново завърта очи — типична тийнейджърска мимика, изразяваща досада.

— Любопитен съм откъде си взела играта. Доста е загадъчно, защото компанията-производител не е продала много бройки. След фалита ѝ акциите ѝ били изкупени от друга компания, която пък преди две години обявила банкрут. Навярно ще си кажете, че игрите са били продадени, за да се покрият донякъде загубите...

— Или унищожени — намесва се Карл. — Така правят с непродадените книги с меки корици.

— Да, знам. Е, Дайна, откъде я взе?

— Влязох в уебсайта — обяснява тя. — Не съм загазила, нали? Не знаех, че е незаконно, обаче татко казва, че непознаването на закона не е оправдание.

— Не си направила нищо лошо — уверява я Ходжис. — В кой уебсайт?

— Badconcert.com. Потърсих го на телефона си, когато мама ми се обади по време на репетицията, че ще дойдете, но е изчезнал. Сигурно са раздали всички игри.

— Или са открили, че са опасни, и тихомълком са прекратили дейността си — кисело промърморва Анджи Скот.

— Силен ли е бил токовият удар? — пита Карл. — Отворих играта, когато Ди я донесе. В гнездото отзад има само четири двойни А батерии.

— Не разбирам от тези неща — казва Ходжис. Въпреки лекарството отново усеща болката в корема. Не че проблемът е в корема му — онова чудо се е загнездило в съседен орган, дълъг само петнайсет сантиметра. След срещата с Норма Уилмър потърси информация за процента на оцеляване на пациенти с рак на панкреаса. Само шест процента оставаха живи пет години след откриване на заболяването. Много оптимистично, няма що. — Дори не мога да сменя мелодията на текстовите съобщения на айфона си и плаша хората.

— Мога да ти я сменя — предлага Дайна. — Лесно е. На моя имам „Крейзи Фрог“.

— Първо ми разкажи за уебсайта.

— Ами, научих за сайта от Туитър. Някой в училище ме откряна. Разпространи се по много сайтове на социални медии. Фейсбук, Пинтерест, Гугъл Плейс, нали се сещате?

Ходжис не се сеща, но кима.

— Не помня точно какво пишеше, обаче знам горе-долу, защото съобщенията там са кратки, само до сто и четирийсет символа. Знаете, нали?

— Разбира се — потвърждава Ходжис, макар че тая работа с туитовете му е пълна мъгла. Ръката му машинално се опитва да притисне мястото вляво, където го боли. Не ѝ позволява.

— В този се казваше нещо като... — Дайна затваря очи. Доста е драматично, но, разбира се, тя идва от репетиция на театралния клуб. — „Лоши новини, отмениха концерта на «Раунд Хиър» заради някакво куку. Искате ли хубави? Или дори подарък? Отидете на badconcert.com“ — Отваря очи. — Сигурно не е съвсем точно, но...

— Аха, така е. — Той записва името на сайта в бележника си. — Значи, отишла си...

— Да, много хлапета влязоха в сайта. Беше малко особен. Имаше клипче с „Целувки до полуда“ — прочутото парче на „Раунд Хиър“ отпреди няколко години, а след него се чуваше

звук от експлозия и крякащ глас възкликваше: „О, по дяволите, шоуто се отменя!“

— Не е забавно — намесва се Анджи. — Можеше всички да загинете.

— Сигурно е имало още нещо — настоява Ходжис.

— Да. Пишеше, че в залата имало около две хиляди хлапета, повечето за първи път дошли на концерт, и им прецакали удоволствието. Макар че... *прецакали* не беше думата, а...

— Мисля, че се сещаме, скъпа — промърморва Карл.

— После пишеше, че генералният спонсор на „Раунд Хиър“ е получил много електронни игри „Заппит“, които искат да подарят. Нали разбирате, нещо като компенсация за пропуснатия концерт.

— Макар че беше преди почти шест години? — пита Анджи невярващо.

— Да. Малко е странно, като се замислиш.

— Но ти не се замисли — укорява я Карл.

Дайна вдига рамене и се нацупва:

— Замислих се, обаче ми се стори нормално.

— Всички така казват, преди да стане белята! — сопва се баща ѝ.

— И ти какво направи? — намесва се Ходжис. — Прати им имейл с името и адреса си и получи по пощата това. — Той посочва играта.

— Не беше толкова просто — обяснява Дайна. — Искаха доказателство, че наистина си бил на концерта. Затова отидох при майката на Барб, Таня.

— Защо?

— За снимките. Моите са някъде тук, ама не ги намерих.

— Че как ще ги намериш в този хаос! — заяжда се Анджи и този път тя завърта очи.

Болката в корема на Ходжис отново започва да пулсира.

— Какви снимки, Дайна?

— Чакайте да обясня. Таня — тя няма нищо против да я наричаме така — ни заведе на концерта — мен, Барб, Хилда Карвър и Бетси.

— Бетси е...

— Бетси Деуит — уточнява Анджи. — Теглихме жребий, за да определим коя майка ще заведе момичетата. Задължението се падна на Таня. Тя натовари момичетата във вана на Джини Карвър, за да се поберат всички.

Ходжис кима с разбиране.

— Таня ни снима — продължава Дейна. — Трябваше да се снимаме. Да, беше глупаво, обаче тогава не ни се струваше така. Сега харесвам „Мендоса Лайн“ и „Рейвионетс“, но тогава за нас „Раунд Хиър“ бяха голяма работа. Особено Кам, вокалът. Таня ни снима с някой от нашите телефони. Или пък с нейния, не помня. Така или иначе изпрати снимките на всички, обаче не намерих моите.

— Трябвало е да пратиш на уебсайта снимка като доказателство, че си била в залата, така ли?

— Да, по имейла. Боях се, че на снимките се виждаме само пред колата на госпожа Карвър и няма да е достатъчно, но на две беше заснета концертната зала „Минго“ и хората, чакащи на опашка отвън. Мислех си, че може да поискат други, защото не се виждаше плакатът с името на групата, обаче явно ги одобриха и след седмица получих играта по пощата. Беше в голям плик, старателно опакована.

— Имаше ли обратен адрес?

— Не. Забравила съм пощенския код, но беше от името на „Сънрайз Сълюшънс“.

Предполагам, че са били спонсори на турнето на групата.

„Възможно е, тогава компанията не е била фалирала, но се съмнявам“ — казва си Ходжис.

— Откъде беше пратката?

— Не помня.

— Аз съм почти сигурна, че беше от града — намесва се Анджи. — Взех скъсания плик и го хвърлих в боклука. Аз съм домашната прислужница в този дом — добавя и с укор поглежда дъщеря си.

— Съжаляааавам — проточва Дайна.

Ходжис си записва в бележника: „*«Сънрайз Сълюшънс» офис в Ню Йорк, но пакет, пратен оттук.*“

— Кога се случи, Дайна?

— Чух за гуйта и влязох в сайта миналата година. Не помня точно кога, но знам, че беше преди Деня на благодарността. И както казах, стана супербързо. Бях приятно изненадана.

— Значи имаш играта от приблизително два месеца?

— Да.

— И не те е удрял електрически ток?

— Не.

— Имало ли е моменти, когато играеш на... да речем, на „Вирче с рибки“, да загубиш представа къде се намиращ?

Господин и госпожа Скот изглеждат притеснени от въпроса, но Дайна се усмихва снизходително.

— Все едно съм хипнотизирана? Това ли имате предвид?

— Не знам *точно* какво имам предвид, но да.

— Не — спокойно казва Дайна. — Освен това „Вирче с рибки“ е мегатъпо. За малки деца е. Използваш лостчето до клавиатурата да командваш мрежата на Джо Рибаря, нали така? И хванатите рибки носят точки. Само че е прекалено лесно. Единствената причина да отворям тази игра е да проверя дали розовите рибки вече са номерирани.

— Номерирани ли? Как така?

— Беше обяснено в придружителното писмо. Закачих си го на дъската за съобщения, защото наистина искам да спечеля скутера. Искате ли да го видите?

— Определено.

Тя изтичва нагоре по стълбите, за да го донесе, и Ходжис иска разрешение да ползва тоалетната. Влиза, разкопчава ризата си и оглежда корема си. Отляво е малко подут и гореш на пипане, но може би си въобразява. Налива си вода от чешмата, изпива още две бели хапчета и пита пулсиращата си страна:

— Може ли да се укротиш за малко и да ме оставиш да довърша?

Дейна почти е свалила сценичния си грим и на Ходжис вече му е лесно да си я представи как заедно с още три девет-десетгодишни момичета отива на първия в живота си рокконцерт — всички подскачат от вълнение като пуканки в микровълнова фурна. Тя му подава писмото, придружаващо играта.

В горната част на листа се вижда изгряващо слънце, над което във формата на дъга са написани думите СЪНРАЙЗ СЪЛЮШЪНС. Нищо неочаквано, само дето не прилича на нито едно корпоративно лого, което Ходжис е виждал. Някак аматьорско е, сякаш оригиналът е бил нарисован на ръка. Писмото е на бланка с вписано името на момичето, за да изглежда

по-лично. „Не че в наши дни и на такава възраст би заблудило някого — мисли си Ходжис. — Вече и писмата от застрахователните компании, и от адвокатите, търсещи клиенти за медицински жалби, са с лично обръщение.“

Драга Дайна Скот!

Поздравления! Надяваме се да ти хареса електронната игра „Запит“, заредена с 65 забавни и занимателни игри. Има и безжичен интернет, за да можеш да посещаваш любимите си интернет сайтове и да сваляш книги като член на читателски клуб „Сънрайз“. Получаваш този БЕЗПЛАТЕН ПОДАРЪК като компенсация за концерта, който пропусна, но, разбира се, ние се надяваме да споделиш колко ти е забавна играта „Запит“. И това не е всичко! Проверявай демо анимацията на играта „Вирче с рибки“ и докосвай розовите рибки, защото в един момент — ще разбереш кога едва когато се случи! — те ще се превърнат в цифри! Ако рибките, които докоснеш, дават сбор, равен на някое от посочените по-долу числа, ще спечелиш СТРАХОТНА НАГРАДА! Но цифрите ще се виждат за кратко, така че ПРОВЕРЯВАЙ! Увеличи забавлението, като поддържаш Връзка с другите от клуб „Запит“ В сайта zeetheend.com, на който ще поискаш наградата си, ако си сред късметлиите! Благодарим ти: „Сънрайз Сълюшънс“ и екипът на „Запит“!

Следва нечетлив подпис, просто драскулка. Под него:

Късметлийски числа на Дайна Скот:

1034 = Ваучер за „Деб“ на стойност 25\$

1781 = Ваучер за зала за електронни игри „Атом“ на стойност 40\$

1946 = Ваучер за подарък от кино „Кармайк“ на стойност 50\$

7459 = скутер „Уейв“ — 50 куб.см. (Голямата награда)

— И ти повярва на тези глупости? — учудва се Карл Скот.

Макар въпросът да е зададен с усмивка, Дайна се просълзява:

— Добре, глупава съм, застреляй ме.

Карл я прегръща и я целува по слепоочието:

— Спокойно! На твоята възраст и аз щях да се хвана.

— Проверяваш ли розовите рибки, Дайна? — намесва се Ходжис.

— Да, един-два пъти на ден. Всъщност е по-трудно от играта, защото розовите са много бързи. Трябва да се съсредоточиш.

„Разбира се“ — казва си Ходжис. Тази история все повече започва да го плаши.

— Но няма цифри, а?

— Засега не.

— Може ли да я взема? — Той посочва играта. Мисли си да обещае да я върне, но не го прави. Съмнява се, че ще спази обещанието си. — И писмото, ако не възразяваш.

— При едно условие.

Болката на Ходжис понамалява и той успява да се усмихне:

— Давай.

— Да проверявате розовите рибки и ако излезе някой от номерата ми, наградата е за мен.

— Става — съгласява се Ходжис и наум добавя: „Някой иска да ти даде награда, Дайна, но много се съмнявам, че е скутер или ваучер за кино.“ Взема играта и писмото и се изправя. — Благодаря ви за отделеното време.

— За нищо — отговаря Карл. — Когато разберете каква е тази работа, ще ни кажете, нали?

— Разбира се — кима Ходжис. — Още един въпрос, Дайна, и ако ти се стори глупав, не забравяй, че съм почти на седемдесет.

Тя се усмихва:

— Нашият учител господин Мортън казва, че единствените глупави въпроси са...

— Незададените, знам. И аз съм на същото мнение, така че ето го въпроса. Всички ли в гимназия „Норт Сайд“ знаят за безплатните игри, рибките с номера и наградите?

— Знаят и всички, които имат профили в Туитър, Фейсбук, Пинтерест... такава е системата.

— И ако си бил на концерта и можеш да го докажеш, ще ти изпратят същата игра, така ли?

— Аха.

— А на Бетси Деуит изпратиха ли?

— Не, което е малко странно — намръщва се Дайна, — защото тя още си пази снимките от онази вечер и изпрати една на уебсайта. Обаче не веднага — всичко прави в последния момент, — така че може игрите да са свършили. Който превари, той ще натовари.

Ходжис още веднъж благодари на семейство Скот за отделеното време, пожелава на Дайна късмет с пиесата и тръгва по алеята към колата си. Сяда зад волана и потреперва — толкова е студено, че си вижда дъха. Болката отново се усеща: четири силни пулсации. Изтърпява ги със стиснати зъби и напразно се опитва да се убеди, че новите, по-силни болки, са психосоматични, защото вече знае какво му е. Внезапно му хрумва, че не бива да отлага химиотерапията още два дни, но ще го направи. Трябва, защото му хрумва ужасяваща мисъл. Ако я сподели, Пийт Хънтли няма да му повярва, а Изи Джейнс сигурно ще си каже, че се налага спешно да го закарат в най-близката лудница. Дори самият Ходжис не си вярва, обаче парченцата от мозайката пасват и макар картинката, която оформят, да е откачена, в нея има страховита логика.

Включва двигателя и потегля към дома си, откъдето ще телефонира на Холи с молба да се опита да открие дали „Сънрайз Сълюшънс“ са спонсорирали турне на „Раунд Хиър“. След това ще гледа телевизия. А като му писне да се преструва, че програмата му е интересна, ще си легне и буден ще чака утрото.

Само че непрекъснато мисли за зеления „Заппит“.

Не, може да изчака, докато се прибере у дома... На половината път между Олгуд Плейс и Харпър Роуд отбива на паркинга пред малък търговски център, спира пред затворено химическо чистене и включва устройството. Блясва ярка бяла светлина, после се появява червена буква Z, която се приближава и уголемява, докато червеният цвят залива екрана. Миг по-късно екранът отново побелява, излиза съобщение: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЗАППИТ! ОБИЧАМЕ ДА ИГРАЕМ! НАТИСНЕТЕ ПРОИЗВОЛЕН КЛАВИШ, ЗА ДА ПРОДЪЛЖИТЕ, ИЛИ ПЛЪЗНЕТЕ ПРЪСТ ПО ЕКРАНА!“

Ходжис плъзва пръст по екрана, появяват се иконки на игри. Някои са версии на онези, които дъщеря му харесваше като малка: „Дънки Конг“, „Космически нашественици“, „Пак-Ман“ и любимата на Али „Мис Пак-Ман“. Има и различните варианти на пасианс, към

които е била пристрастена Джанис Елъртън, и много други игри, за които Ходжис не е чувал. Плъзва пръст отново и между „Модното ревю на Барби“ и „Магическата Кула“ вижда „Вирче с рибки“. Поема си дълбоко въздух и докосва иконката.

„МИСЛИ ЗА «ВИРЧЕ С РИБКИ!»“, съветва надписът на екрана. Появява се малко кръгче, което се върти десетина секунди (струват му се повече), и после започва демо анимацията. Рибките плуват насам-натам, превъртат се в спирала или се стрелкат по диагонал. От устите им излизат мехурчета. Отгоре водата е зеленикава, надолу прелива в синьо. Мелодийката е непозната на Ходжис. Той се взира в екранчето и чака да се случи нещо — най-вероятно да му се доспи.

Рибките са червени, зелени, сини, златисти, жълти. Вероятно минават за тропически, обаче не са реалистични като в телевизионните реклами за „Ексбокс“ и „Плейстейшън“. Тези тук са пример за елементарна анимация. „Нищо чудно, че компанията е фалирала — мисли си той, — но наистина има нещо леко хипнотично в движенията им — понякога са сами, друг път — по двойки, от време на време се появява цял разноцветен пасаж.“

Внезапно се появява една розова. Ходжис я чука с пръст, обаче тя е твърде бърза и му се изплъзва.

— Мамка му! — промърморва той. За миг отклонява поглед към тъмната витрина на ателието за химическото чистене, защото усеща, че му се доспива. Със свободната си ръка леко зашлепява първо лявата, после дясната си страна, и отново се вглежда в екрана. Сега там има много повече рибки, плуващи насам-натам.

Задава се още една розова и този път той я уцелва, преди да се изплъзне в левия край на екрана. Примигва (сякаш казва: „О’кей, Бил, този път ме спипа“), обаче не се появява цифра. Ходжис зачаква следващата и щом я зърва, чука с пръст върху нея. Отново няма цифра, само розова рибка, каквато не съществува в реалността.

Сега мелодийката му се струва по-силна и по-бавна. „Наистина има някакво леко въздействие — мисли си той. — Вероятно е случайност, обаче го усещам.“

Изключва играта. Просветва надпис „БЛАГОДАРЯ, ЧЕ ИГРАХТЕ. ДО СКОРО“, после екранчето потъмнява. Ходжис поглежда часовника на таблото и с изненада установява, че се е взира в играта повече от десет минути. Сторили му се бяха като две-три. Максимум пет. Дайна не беше споменала да е губила представа за времето, докато е гледала демото на „Вирче с рибки“, но пък той не я беше питал, нали така? От друга страна, беше изгълтал доста силни обезболяващи таблетки, които вероятно бяха изиграли роля в случилото се. Разбира се, ако се беше случило нещо.

Така или иначе нямаше цифри.

Розовите рибки бяха най-обикновени, ако не се брой странният им цвят.

Ходжис пъха играта и мобилния си телефон в джоба на палтото си и отново потегля към дома си.

светът да открие, че той е чудовище — седи до кухненската маса и с един пръст върти фласката, докато чака мъжа с тузарското куфарче.

Той нарича себе си доктор Зет, но Фреди не е глупачка. Знае името, което отговаря на инициалите на куфарчето: Феликс Бабино, завеждащ неврологията на Окръжна болница „Кайнър“.

Дали той знае, че *тя* е наясно? Предполага, че знае, обаче не ѝ пука. Но има нещо странно. *Много странно*. Той е прехвърлил шейсетте, обаче ѝ напомня на доста по-млад човек. На човека, който е най-известният (по-скоро печално прочул се) пациент на Бабино.

Фласката се върти, ли върти. От едната ѝ страна е гравирано „ГХ & ФЛ завинаги“. Е, завинагито продължи само около две години и Глория Холис отдавна излезе от живота на Фреди. Бабино — или доктор Зет, както се представя (като някой злодей от комикс) — донякъде е виновен за това.

— В него има нещо зловещо — казваше Глория. — И в по-възрастния. Парите също са зловещи. Твърде много са. Не знам в какво си се забъркала, Фред, обаче рано или късно ще те улучи като бумеранг и не желая да съм косвена жертва.

Освен това Глория си беше паднала по друга жена, изглеждаща доста по-добре от кльощавата Фреди с конската физиономия, и... не ѝ се мисли за това, не!

Флаката се върти, ли върти.

Всичко изглеждаше толкова просто в началото, а и как можеше да откаже парите? Не беше спестила много, докато работеше в Киберпатрула на „Дискаунт Електроникс“, а работата като компютърен специалист на свободна практика, която намираше след затварянето на магазина, едва стигаше да не остане без покрив над главата. Друго щеше да е, ако притежаваше това, което бившият ѝ шеф Антъни Фробишър наричаше „човешки умения“, но те не бяха силната ѝ страна. Когато старчокът, който се представяше като Зет Бой ѝ направи предложение (Боже мили, това си беше *същински* псевдоним от комикс), ѝ дойде като дар от Бога. Живееше в скапан апартамент в квартал в южната част на града, презрително наричан „Раят на селяндурите“, и пак изоставаше с плащането на наема въпреки парите, които онзи ѝ беше дал. Нима можеше да откаже пет хиляди долара? Я стига!

Флаката се върти, ли върти.

Старчокът закъснява, може и да не дойде — вероятно така е най-добре.

Фреди помни как той огледа двустайния апартамент и хартиените пликове, в които бяха натъпкани дрехите ѝ и повечето ѝ вещи (тя си ги представяше натрупани около нея, когато спи под моста на Околовръстното).

— Трябва ти по-голям апартамент — заяви той.

— Да, и на фермерите в Калифорния им трябва повече дъжд. — Спомня си как погледна в плика, който старецът ѝ подаде. Как прокара пръст по банкнотите и колко успокояваш беше звукът на петдесетачките. — Не е зле, но като се разплатя с всички, на които дължа пари, няма да остане много. — Можеше да преметне повечето кредитори, обаче нямаше намерение да осведомява старчока.

— Ще има още, а шефът ми ще се погрижи да ти наеме апартамент, където ще приемаш пратки.

В главата ѝ се включи предупредителна аларма:

— Ако става дума за наркотици, аз съм пас. — Подаде му плика с парите, колкото и да не ѝ се искаше.

Той го отблъсна с презрителна гримаса:

— Никакви наркотици. Всичко е законно.

И ето я, обитава апартамент близо до езерото. Не че от шестия етаж се разкрива изглед към езерото, нито пък жилището е палат. Далеч е от дворец, особено през зимата. Езерото само се провижда между по-новите високи сгради, за сметка на което вятърът фучи между тях, а през януари вятърът е *леден*. Настроила е смехотворния климатик на двайсет и седем градуса, въпреки това е навлякла три ризи и носи дълги гащи под панталона със странични джобове. „Раят на селяндурите“ е в миналото, което не е малко, но въпросът си остава: достатъчно ли е?

Фласката се върти, ли върти. „ГХ & ФЛ завинаги.“ Само че нищо не е завинаги.

Домофонът иззвънява и тя подскача. Взима флаката — единственият ѝ спомен от славните дни с Глория — и тръгва към вратата. Потиска желанието да заговори с фалшивия руски акцент. Независимо дали се нарича доктор Бабино или доктор Зетнещо този тип я плаши. Не е като откачените дилъри на метамфетамини в предишния ѝ скапан квартал, в него има нещо страшно, което тя не проумява. Най-добре да не играе игрички и да се моли да не се окаже в прекалено голяма беда заради тази история.

— Прословутият доктор Зет ли е?

— Разбира се.

— Закъснявате.

— Да нямаш по-важна работа, Фреди?

Не, няма. Всичко, което прави напоследък, не е кой знае колко важно.

— Носите ли парите?

— Разбира се! — нетърпеливо се тросва той.

Старчокът, с когото се беше впуснала в тази авантюра, също беше нетърпелив. С доктор Зет не си приличаха по нищо, но *говореха и се държаха* еднакво, все едно бяха братя. Само дето напомняха на Фреди за друг човек, някогашен неин колега. За онзи, който се оказа Мистър Мерцедес.

Не иска да мисли по въпроса, както и за хакерските номера, които прави по искане на доктор Зет. Натиска копчето на домофона.

Чака го до вратата и отпива глътка скоч, за да си даде кураж. Пъха бутилката в джоба на ризата, която е под горната, сетне се пресяга до джоба на онази отдолу, в който държи ментовите бонбони. На доктор Зет надали ще му дреме, ако дъхът ѝ мирише на алкохол, но когато работеше в „Дискаунт Електроникс“, след като консумираше алкохол, винаги лапваше ментов бонбон, а старите навици трудно се забравят. От джоба на най-горната риза изважда кутия „Марлборо“ и запалва цигара. Така напълно ще замаскира миризмата на уиски и ще се успокои, а пък ако господинът се отвори от дъха ѝ, вонящ на цигара, да ходи да търкаля аспирина.

— Този тип те настани в доста сносен апартамент и ти плати почти трийсет хиляди през последната година и половина — беше изтъкнала Глория. — Висока цена за нещо, което всеки сносен хакер може да направи насън, поне според теб самата. *Защо* е избрал тъкмо теб? И защо парите са толкова много?

Още въпроси, за които Фреди не иска да мисли.

Всичко започна със снимката на Брейди и майка му. Намери я в склада на „Дискаунт Електроникс“ малко след като персоналят бе информиран, че магазинът в търговския център на Бърч Хил прекратява дейността си. Шефът им Антъни Тоунс Фробишър сигурно беше взел снимката от работното място на Брейди и я беше захвърлил в склада, след като стана

известно, че Брейди е печално прочулият се Убиец с мерцедеса. Фреди не беше близка с Брейди (макар навремето да бяха водили няколко смислени разговора за половата идентичност). Вярно, че уви в хартията фотографията и я занесе в болницата, но решението ѝ беше спонтанно. А няколкото посещения при Брейди след това бяха предизвикани от любопитство, съчетано с малко гордост заради реакцията му. *Той се беше усмихнал!*

— Реагира на присъствието ви — каза старшата сестра Скапели след поредното ѝ посещение. — Много е необичайно.

Когато Скапели замени Беки Хелмингтън, Фреди вече знаеше, че мистериозният доктор Зет, който я снабдява с пари, всъщност е доктор Феликс Бабино. Не ѝ се мислеше *и за това*. Нито за кашоните, които започнаха да пристигат от Тера Хоут, Индиана, по Ю Пи Ес. Нито за хакерството. Специализира се в това да не мисли, защото веднъж започнеш ли, някои неща стават очевидни. И всичко беше заради проклетата снимка. Сега ѝ се иска да беше устояла на порива да я занесе в болницата, но майка ѝ казваше: „След дъжд качулка“.

Чува стъпките му по коридора. Отваря вратата, без да изчака позвъняването, и въпросът се изплъзва от устата ѝ, преди да се усети, че ще го зададе:

— Доктор Зет, вие Брейди ли сте?

4.

Ходжис вече е вкъщи и тъкмо си сваля палтото, когато мобилният му иззвънява.

— Здравей, Холи.

— Добре ли си?

Вече си представя много бъдещи обаждания от нея, започващи по същия начин. Е, за предпочитане са пред „Пукни, гад мръсна!“.

— Да, добре съм.

— Още един ден и започваш лечението. И ще правиш, каквото кажат лекарите.

— Престани да се тревожиш. Мисля, че се разбрахме.

— Няма да се тревожа, ако пребориш рака.

„Недей, Холи — казва си той и затваря очи, защото внезапно го парват сълзи. — Недей, недей, недей!“

— Джером пристига довечера. Преди полета се обади да пита за Барбара и му разказах всичко, което тя сподели. Ще пристигне в единайсет. Добре че самолетът е излетял, защото се задава буря, и то сериозна според метеоролозите. Предложих да му наема кола, както правя за теб, когато пътуваш извън града, много е лесно, след като имаме фирмена сметка...

— За откриването на която ми пили на главата, докато не се предадох. Повярвай ми, знам, че е лесно.

— Той обаче отказа. Баща му ще го вземе от летището. Ще отидат при Барбара утре в осем и ще я заведат вкъщи, ако лекарите разрешат. Джером предложи да дойде в агенцията към десет, ако е удобно.

— Чудесно. — Ходжис избърсва сълзите си. Не знае доколко ще помогне Джером, но пък ще се радва да го види. — Дано успее да научи от нея още нещо за проклетата джаджа...

— Помолих го да я разпита. Взе ли играта на Дайна?

— Да. И я пробвах. Има нещо особено в анимацията на „Вирче с рибки“. Доспива ти се, ако я гледаш прекалено дълго. Мисля, че ефектът е случаен, и не виждам как би могъл да повлияе на хлапетата, защото те биха пуснали направо играта.

Разказва ѝ другите подробности, които научи от Дайна, накрая тя отбелязва:

— Значи не се е сдобила с играта като Барбара и Елъртън.

— Не.

— Да не забравяме и Хилда Карвър. Човекът, представил се като Майрън Захим, също ѝ е дал „Запит“. Само че играта била дефектна. Барб каза, че само просветнала в синьо и повече не проработила. Да си виждал сини проблясъци?

— Не. — Ходжис оглежда полупразния хладилник за нещо, което стомахът му не би отхвърлил, и се спира на кофичка кисело мляко с аромат на банан. — Още нещо — видях розови рибки, но когато успях да хвана няколко, което хич не е лесно, те не бяха маркирани с цифри.

— Обзалагам се, че на играта на госпожа Елъртън е имало цифри.

И Ходжис смята така. Рано е за обобщения, но започва да подозира, че номерираните рибки се появяват само на игрите „Запит“, раздавани от Майрън Захим, човека с куфарчето. Смята и че някой блъфира с буквата Z, а блъфовете плюс нездравият интерес към самоубийствата са характерни за Брейди Хартсфийлд, негова запазена марка. Само че Брейди е затворник в стаята си в „Кайнър“, да му се не види! Ходжис продължава да си блъска главата върху този неопровержим факт. Ако Хартсфийлд има помощници, които да му вършат мръсната работа (започва да изглежда точно така), как ги ръководи? И защо биха вършили нещо за него?

— Холи, ще провериш ли нещо в интернет? Може би не е важно, обаче не бива да оставяме нищо на случайността.

— Казвай.

— Интересува ме дали „Сънрайз Сълуюшнс“ са спонсорирали турнето на „Раунд Хиър“ през 2010, когато Хартсфийлд се опита да вдигне във въздуха концертна зала „Минго“. Или *което и да е* турне на групата.

— Дадено. Вечерял ли си?

— Сега си приготвям вечеря.

— Добре. Какво ще хапнеш?

— Пържола, пържени картофи и салата — отговаря Ходжис и гледа киселото мляко със смесица от отвращение и примирение. — Останала ми е и ябълкова пита за десерт.

— Стопли я в микровълновата и сложи отгоре лъжица ванилов сладолед. Вкусно е!

— Непременно.

Изненадва се (макар че не би трябвало, защото добре познава Холи), когато след пет минути тя телефонира, за да съобщи поисканата информация.

— Боже, Холи, колко си бърза!

Без да има представа, че почти дословно повтаря думите на Фреди Линклатър, Холи отговаря:

— Другия път поискай нещо трудно. Може би ще ти е интересно да научиш, че „Раунд Хиър“ се разпаднали през 2013. Явно момчешките групи не се задържат дълго.

— Не. Започнат ли хлапаците да се бръснат, момиченцата губят интерес към тях.

— Не съм капацитет по въпроса. Открай време харесвам Били Джоел. И Майкъл

Болтън.

„О, Холи!“ — мислено изпъшква Бил. За пореден път.

— Между 2007 и 2012 групата е направила шест национални турнета. Първите четири били спонсорирани от компанията за производство на мюсли „Шарп“ и на концертите раздавали безплатни мюстри. Последните две участия, включително това в концертна зала „Минго“, били спонсорирани от „Пепси“.

— Тоест „Сънрайз Сълюшънс“ не са сред спонсорите.

— Точно така.

— Благодаря, Холи. До утре.

— Да. Вечеряш ли?

— Тъкмо сядам.

— Добре. И гледай да посетиш Барбара, преди да започнеш лечението. Хубаво е да е заобиколена от приятели, защото каквото и да не ѝ е било наред, още я държи. Каза, че сякаш било оставило следа от слуз в съзнанието ѝ.

— Непременно ще отида — уверява я Ходжис, но по независими от него причини няма да изпълни обещанието си.

5.

Брейди ли сте?

Феликс Бабино, който понякога се представя като Майрън Захим, понякога като доктор Зет, се усмихва. Лицето му с наболата брада се сбръчква и става зловещо. Тази вечер е с пухкава ушанка вместо с меката шапка с тясна периферия и побелялата му коса стърчи отстрани. На Фреди ѝ се иска да не го е питала, да не го е пускала да влезе, дори да не е чувала за него. Ако е Брейди, той е като ходеща къща с призраци.

— Не питай, за да не те излъжа — отговаря старчокът.

Иска ѝ се да смени темата, обаче не може:

— Защото говорите като него. И хакнатата програма, която донесе другият човек след пристигането на кашоните... беше на Брейди, доколкото го познавам. Все едно го е подписал.

— Брейди Хартсфийлд е почти в кататония и едва ходи, камо ли да пише как за старомодни електронни игри, някои от които отгоре на всичко се оказаха и дефектни. Не си получих парите от копелдаците от „Сънрайз Сълюшънс“, което адски ме дразни.

„Адски ме дразни.“ Фраза, която Брейди използваше често в дните на Киберпатрула, обикновено по адрес на шефа им или на малоумен клиент, който беше разлял кафе върху компютъра си.

— Платено ти е много щедро, Фреди, и почти приключваме. Престани да ровиш, става ли? — Минава край нея, без да дочака отговора ѝ, слага куфарчето на масата и го отваря. Изважда плик с инициалите ѝ, написани отгоре. Буквите са с обратен наклон. През годините в „Дискаунт Електроникс“ е виждала същия почерк на стотици ордери, попълвани от Брейди. — Десет хиляди — добавя. — Последна вноска. Сега се хващай за работа.

Фреди се пресяга за плика и промърморва:

— Не е необходимо да присъствате. Всичко става автоматично, все едно нагласяваш алармата на часовник.

„А и ако си Брейди, можеш да го направиш и сам — добавя наум. — Добра съм в тези неща, но ти беше по-добър.“

Той обаче не ѝ позволява да вземе плика:

— Ще остана. Не че ти нямам доверие.

„Да бе, не на мен тия“ — мисли си тя.

Доктор Зет зловещо се усмихва и лицето му отново се сбръчква:

— А и кой знае? Може да извадим късмет и да видим първия „удар“.

— Бас държа, че повечето хора, получили игрите, вече са ги изхвърлили. Това е само тъпа *игралка*, а и някои не работят, както изтъкнахте.

— Не бери грижа за това — казва доктор Зет и пак се усмихва. Очите му са зачервени, сякаш се е напушил с трева.

Фреди мисли да го пита какво точно правят, какво точно се надява да постигне... но вече има представа, а ѝ не иска да научи отговора. Освен това ако този човек е Брейди, каква вреда може да причини? Брейди имаше стотици идеи, всичките смахнати.

Е, не всички. Повечето.

Повежда го към спалнята за гости, която е превърнала в команден център — електронно убежище, за каквото винаги е мечтала и никога не е могла да си позволи, и необходимостта от което Глория — красива, със заразителен смях и с „човешки умения“, никога не би разбрала. Тук подовото отопление е изключено и температурата е по-ниска, отколкото в другите помещения. На компютрите не им е студено.

— Хайде — подканва я той. — Направи го.

Тя сяда зад първокласния настолен „Макинтош“ с двайсет и седем инчов монитор, включва го и въвежда паролата си — случайна поредица от цифри. Има директория, озаглавена Z, която отваря с друга парола. Файловете са наречени Z-1 и Z-2. Използва трета парола, за да отвори Z-2, после бързо затраква по клавиатурата. Доктор Зет стои зад нея. Отначало присъствието му я разсейва, но после това, което прави, я поглъща изцяло. Както винаги.

Не ѝ отнема много време; доктор Зет ѝ е дал програмата и да я стартира е като детска игра. Вдясно от компютъра на висока етажерка стои сигнален ретранслатор. Когато приключва, тя натиска едновременно клавишите КОМАНДА и Z и ретранслаторът се включва. Появява се една-единствена дума в жълто: ТЪРСЕНЕ. Мига като светофар на изоставено кръстовище.

Чакат и Фреди си дава сметка, че е затаила дъх. Издишва шумно, за миг хлътналите ѝ страни се издуват. Понечва да стане, но доктор Зет слага ръка на рамото ѝ:

— Да изчакаме още малко.

Чакат още пет минути. Чуват се само тихото бръмчене на компютъра и воят на вятъра над замръзналото езеро. Надписът ТЪРСЕНЕ продължава да мига.

— Добре — въздъхва той. — Знаех си, че се надявам на твърде много. Всичко с времето си, Фреди. Да се върнем в другата стая. Ще ти дам последната вноска и ще си тръг...

Надписът в жълто внезапно се сменя с друг в зелено: ОТКРИТ ОБЕКТ.

— *Ето!* — кресва старчокът и я стряска. — *Ето, Фреди! Ето го първия!*

Последните ѝ колебания са пометени, вече е сигурна. Победоносният вик е на Брейди.

Превърнал се е в жива матрьошка. Поглеждаш в Бабино и там е доктор Зет, надникваш в доктор Зет и вътре, дърпащ всички конци, е Брейди Хартсфийлд. Бог знае как е възможно, но е така.

ОТКРИТ ОБЕКТ се заменя със ЗАРЕЖДА в червено. След броени секунди се появява надпис ЗАДАЧА ИЗПЪЛНЕНА. След това ретранслаторът започва ново търсене.

— Добре. Доволен съм. Време е да си вървя. Имах тежка вечер, а още не съм приключил.

Тя го следва в другата стая, като затваря вратата към убежището си. Взела е решение, което вероятно е закъсняло, но все пак... Щом той си тръгне, ще изключи ретранслатора и ще изтрие последната програма. После ще сложи в куфар най-необходимите си вещи и ще отиде на мотел, а на другата сутрин завинаги ще напусне шибания град и ще се пресели във Флорида. Писнало ѝ е от доктор Зет и от помощника му Зет Бой, както и от зимите в Средния Запад.

Доктор Зет си облича палтото, но се спира пред прозореца:

— Няма кой знае каква гледка към езерото. Високите сгради пречат.

— Да, кофти е.

— Все пак е по-хубава от моята — изтъква той, без да се обърне. — През последните пет и половина години гледам закрит паркинг.

Внезапно ѝ идва в повече. Ако доктор Зет остане още шейсет секунди, тя ще изпадне в истерия.

— Дай си ми парите — крясва — и се разкарай! Приключихме.

Той се обръща. В ръката си държи пистолета с късо дуло, с който застреля жената на Бабино.

— Права си, Фреди. Приключихме.

Тя реагира мигновено, избива пистолета от ръката му, изритва го в чатала и когато той се превива, му нанася саблен удар като Луси Лиу, после се втурва навън през отворената врата, крещейки колкото ѝ глас държи... Всъщност не помръдва: всичко това се прожектира с цвят и звук в съзнанието ѝ, докато стои като закована. Пистолетът изгърмява. Фреди залита назад, блъсва се в креслото, на което седи, когато гледа телевизия, премята се през него и се изтърколва на пода, удряйки главата си. Пред очите ѝ притъмнява. Последното ѝ усещане е топлината в гърдите ѝ, когато започва да кърви, и между бедрата ѝ, когато се напикава.

— Последната вноска, както се разбрахме. — Думите идват от много далеч.

Обгръща я мрак. Тя пропада в него.

6.

Без да помръдва, Брейди гледа как кръвта образува локва под нея. Ослушва се дали някой ще почука на вратата и ще попита наред ли е всичко. Надали, обаче иска да е сигурен.

След около деветдесет секунди пъха пистолета в джоба на палтото си при своята електронна игра „Запит“. Не устоява на любопитството и преди да си тръгне, надниква в „командния център“ на Фреди. Ретранслаторът продължава безкрайното си автоматично

търсене. Противно на очакванията си Брейди е завършил изумително пътуване. Невъзможно е да предвиди какви ще са крайните резултати, но е убеден, че ще има *някакъв* резултат. И ще прояде като киселина дъртия ДВО. Отмъщението наистина е сладко.

На слизане е сам в асансьора. И във фоайето не среща никого. Излиза от сградата, завива в съседната пряка, вдига яката на скъпото палто на Бабино да се предпази от вятъра и с дистанционното отключва беembeто на лекаря. Сяда зад волана и включва двигателя, но само за да пусне отоплението. Предстои му да направи още нещо, преди да се отправи към следващата си цел. Всъщност не *иска* да го прави, защото, колкото и да се е провалил като човешко същество, Бабино притежава остър ум и голяма част от този ум е непокътната. Да го унищожи ще е равнозначно да постъпи като онези тъпи религиозни фанатици от ИДИЛ, които унищожават безценни произведения на изкуството и на архитектурата. И все пак се налага да го стори. Не бива да рискува, защото и тялото на този човек е ценно. Да, кръвното на Бабино е по-високо от нормата и през последните години е започнал да недочува, обаче, общо взето, е в добра форма, защото редовно играе тенис и два пъти седмично тренира във фитнеса на болницата. Пулсът му е седемдесет удара в минута. Няма ишиас, подагра, катаракта или каквото и да било друго заболяване, характерно за мъжете на неговата възраст.

Освен това добрият доктор е единственото, с което Брейди разполага, поне за момента.

Той прониква в съзнанието на Феликс Бабино и открива останките от мозъка му. Опустошен е и изранен от многократните окупации на Брейди, но все още там, все още на Бабино, все още способен (поне теоретично) да си върне контрола. Обаче е напълно беззащитен като костенурка, извадена от черупката. Не е от плът — мозъкът, по-точно същността на Бабино, по-скоро е като преплетени нишки от светлина.

Не без угризения Брейди ги сграбчва с фантомната си ръка и ги разкъсва.

7.

Ходжис сяда пред телевизора, включва го на метеорологичния канал и започва да гребе от кофичката с кисело мляко.

Зимната буря, наречена от спецове по времето с абсурдното име Юджени, още е далеч и се очаква да се разрази в града следобед на следващия ден.

— Трудно е да бъдем по-конкретни в момента — казва оплешивяващият очилатко на русата мацка с червена рокля. — Все пак очаквайте натоварен трафик и големи задръствания.

Блондинката се киска, сякаш той е казал нещо безкрайно духовито, и Ходжис използва дистанционното, за да ги прекъсне. Поглежда го и си казва:

„Джаджа. Така сега наричат тези устройства. Страхотно изобретение, като се замислиш. Можеш да сменяш стотици канали, без да ставаш. Все едно си в телевизора вместо на креслото си. Или на двете места едновременно. Наистина е чудо.“

Отива в банята да си измие зъбите и телефонът му звъни. Поглежда екрана и се засмива, макар да го боли, когато се смее. Каква ирония — сега, когато е сам в собствения си дом и няма кого да обезпокои с глупавия сигнал за съобщение, бившият му партньор звъни, вместо

да му прати есемес.

— Здравсти, Пийт, радвам се, че не си ми забравил номера.

На онзи явно не му е до шеги.

— Ще ти доверя нещо, Кърмит, и ако решиш да го разнищиш, ще си затварям очите като сержант Шулц от „Героите на Хоугън“. Помниш ли го?

— Да. — В момента Ходжис не усеща болка, а вълнение. Странно е колко са подобни. — „Нищичко не знам“ — така казваше.

— Точно. Така и трябва, защото що се отнася до нашия отдел, случаят с убийството на Мартийн Стоувър и самоубийството на майка ѝ официално е приключен. Определено няма да подновим разследването заради едно съвпадение и тази е само една от причините. Ясен ли съм?

— Кристално — потвърждава Ходжис. — Какво съвпадение?

— Старшата сестра на ТМУ на „Кайнър“ се е самоубила снощи. Рут Скапели.

— Чух за случилото се.

— По време на поредното ти поклонение пред безподобния господин Хартсфийлд, предполагам.

— Да. — Не споменава, че така и не успя да види безподобния господин Хартсфийлд.

— Скапели е притежавала една от онези игри. „Запит“. Явно я хвърлила в боклука, преди да умре от кръвозагуба. Един от нашите техници я откри.

— Виж ти. — Ходжис се връща в дневната и сяда, като се смръщва от болка. — И наричаш това съвпадение, така ли?

— Не точно аз — отговаря мрачно Пийт.

— Но?

— Но искам да се пенсионирам на спокойствие, мамка му! Ако започнат ново разследване, нека го ръководи Изи.

— Само че Изи не иска, нали така?

— Не. Нито капитанът или комисарят.

В този момент Ходжис вече не мисли за бившия си партньор като за човек, на когото му е писнало от работата и гледа да се отърве от нея.

— Наистина ли разговаря с тях? Опитал си се да подновиш разследването ли?

— Разговарях с капитана. За твоє сведение — въпреки възраженията на Изи Джейнс. *Разпалените* ѝ възражения. Капитанът е докладвал на комисаря. Преди малко ми се обадиха да се откажа и ти знаеш защо.

— Да. Защото е свързано с Брейди по два начина. Мартийн Стоувър беше една от жертвите пред Общинския център. Рут Скапели беше медицинска сестра, която се грижи за него. На умерено паметлив репортер ще отнеме около шест минути да свърже двата факта и да спретне доста плашеща дописка. Това ли научи от капитан Педърсън?

— Да. Никой в полицейската администрация не иска Хартсфийлд да се върне под светлината на прожекторите, не и докато още е смятан за неспособен да се защити и съответно не може да бъде изправен пред съда. По дяволите, никой в градската управа не го иска.

Ходжис мълчи и мисли — може би по-напрегнато от всякога. Научи в училище фразата „Да преминеш Рубикон“ и схвана значението ѝ без обясненията на госпожа Брамбли: да вземеш решение, от което няма връщане назад. По-късно разбра, че за съжаление човек се изправя пред повечето рубикони най-неочаквано. Ако каже, че Барбара Робинсън също е

имала „Заппит“ и може също да е обмисляла самоубийство, когато е напуснала училище и е отишла в Лоутаун, Пийт ще е длъжен отново да проведе разговор с Педърсън. Две самоубийства, свързани със „Заппит“, могат да бъдат причислени към съвпаденията, но *три*? Е, Барбара всъщност не успя и слава Богу, обаче и тя също е свързана с Брейди, защото беше на концерта на „Раунд Хиър“. Заедно с Хилда Карвър и Дайна Скот, които бяха получили същите електронни игри, но дали от полицията ще приемат теорията му? Важно е, защото Ходжис обича Барбара Робинсън и не иска да я разпитват, без да разполагат с конкретни факти.

— Кърмит? Чу ли какво казах?

— Да. Бях се замислил. Скапели имала ли е някакви посетители снощи?

— Не мога да ти кажа, защото съседите не са разпитвани. Било е самоубийство, не убийство.

— И Оливия Трилони се самоуби — отбелязва Ходжис. — Помниш ли?

Сега Пийт не продумва. Разбира се, че си спомня. Помни и че *йпомогнаха* да се самоубие. Хартсфийлд инсталира на компютъра *й* програма, която *й* внуши, че я преследва призракът на млада майка, убита пред Общинския център. Освен това повечето хора в града смятаха, че е допринесла за трагедията, като е оставила на таблото ключа за мерцедеса.

— Брейди открай време си пада по...

— Знам по какво — прекъсва го Пийт. — Не се налага да го обсъждаме. Имам и друга информация...

— Казвай.

— Вчера около пет следобед разговарях с Нанси Олдърсън.

„Браво! — мисли Ходжис. — Не отчиташ дейност през последните си седмици като ченге, а действаш.“

— Тя каза, че госпожа Елъртън вече била купила нов компютър на дъщеря си. За онлайн курса. Бил в нишата под стълбището към мазето, още неразопакован. Елъртън искала да го подари на Мартийн за рождения *й* ден идния месец.

— С други думи, имала е планове за бъдещето. Не като жена, която се кани да се самоубие, нали?

— Не, не бих казал. А сега затварям, Кърм. Топката е у теб. Отиграй я или се откажи. Както решиш.

— Благодаря. Оценявам жеста.

— Да можеше да е като едно време... — промърморва Пийт. — Щяхме да разнищим тази история и да ударим джакпота.

— Но не е. — Ходжис отново разтрива корема си, сякаш така ще прогони болката.

— Не, не е. А ти се вземи в ръце, хапвай повече, качи някое и друго кило.

— Ще се опитам — обещава Ходжис, но Пийт вече е затворил.

Измива си зъбите, взема едно обезболяващо и бавно си облича пижамата. После си ляга, вира се в тъмнината и чака съня или утрото — което дойде първо.

След като се преоблича с дрехите на доктор Бабино, Брейди взема от бюрото служебната му карта, понеже с нея се отключват всички врати в „Кайнър“. В десет и половина (когато Ходжис вечеря пред телевизора) я използва за първи път, за да вкара колата в служебния паркинг зад главната сграда на болницата. Паркингът е препълнен през деня, но по това време има много свободни места. Брейди спира така, че да е възможно най-далеч от ярката светлина на външните лампи. Избутва назад седалката на луксозното возило на доктор Б. и изключва двигателя.

Задрямва и се озовава сред мъглявина от несвързани спомени, единственото, което е останало от Феликс Бабино. Усеща вкуса на ментовото червило на първото момиче, което е целувал — Марджъри Патерсън в началното училище „Ийст Джуниър“ в Джоуплин, Мисури. Вижда баскетболна топка с Марката „Войт“, написана с избледнели черни букви. Усеща топлината в анцуга си, когато се напикава, докато оцветява книжки, скрит зад големия зелен диван на дядо си.

Явно спомените от детството си отиват последни.

Малко след два през нощта се стряска от яркия спомен как баща му го зашлепява, задето си играе с кибрит на тавана на къщата, стряска се и се събужда зад волана на беемвето. За момент най-яркият детайл от този спомен остава: вена, пулсираща на почервенялата шия на баща му, точно над яката на синята му спортна риза „Айзод“.

После отново си е Брейди, вселен в тялото на Бабино.

9.

Докато беше затворен в стая 217 и в парализираното си тяло, Брейди разполагаше с дълги месеци, през които да крои планове, да ги преразглежда и да ги променя. Е, допусна и грешки (например съжаляваше, че е използвал Зет Бой, за да прати съобщение на Ходжис през „Синия чадър“, освен това трябваше да изчака, преди да погне Барбара Робинсън), но прояви постоянство и ето че е на ръба на успеха.

Десетки пъти е преговарял мислено тази част от операцията наум и сега напредва уверено. С картата на Бабино отваря вратата с надпис „ПОДДРЪЖКА“. На горните етажи звукът от агрегатите и от медицинската апаратура напомня приглушено бучене, обаче тук, долу, е като непрекъснато гърмене, а облицованият с плочки коридор е горещ и задушен. Обаче няма жив човек, както очакваше. Градските болници никога не спят, но в ранните утринни часове притварят очи и задрямват.

Няма никого в стаята за почивка на персонала по поддръжката, както и в банята, и в съблекалнята зад нея. Някои шкафчета са заключени с катинари, обаче вратичките на повечето са откренати. Брейди ги отваря една след друга, оглежда дрехите в тях, докато открива сива риза и работни панталони, които са приблизително неговия размер... тоест размерът на добрия чичо доктор. Преоблича се, като не забравя да прехвърли шишенцето с болкоуспокояващи таблетки, което взе от аптечката на семейство Бабино. На закачалка до банята вижда идеалното допълнение: бейзболна шапка на „Граундхогс“ в червено и синьо.

Взема я и я нахлупва над челото си, като се уверява, че побелялата коса на Бабино не се вижда.

Прекосява цялото крило и завива вдясно към пералнята на болницата, където е влажно и горещо като в коридора. Две работнички седят на пластмасови столове пред две редици гигантски сушилни „Фошан“. И двете спят дълбоко, на скута на едната са се пръснали бисквитки във формата на животинки, изпадали от преобърнатата кутия. След пералните машини има две колички за пране. Едната е пълна с болнични нощници, другата — с чисти чаршафи. Брейди взема купчина нощници, слага ги върху прилежно сгънатите чаршафи и подкарва количката по коридора.

Сменя асансьора и минава през топлата връзка, за да стигне до Кофата. По пътя вижда четирима души. Две сестри, които си шепнат пред складово помещение, и двама стажанти, разположили се в стаята за почивка на лекарите — гледат нещо на екрана на един лаптоп и тихичко се смеят. Никой не обръща внимание на човека, свел глава над претоварената количка с изпрани дрехи.

Има опасност да го забележат — и може би да го разпознаят — в манипулационната по средата на Кофата. Но едната сестра реди пасианс на компютъра си, а другата пише нещо, подпряла глава на свободната си ръка. С крайчеца на окото си тя зърва човека в коридора и без да вдигне глава, го пита как е.

— Добре — отговаря Брейди. — Обаче навън е адски студ.

— Аха, а и казаха, че ще вали сняг. — Тя се прозява и се връща към работата си.

Брейди продължава по коридора и спира близо до стая 217. Една от малките тайни на Кофата е, че тук стаите на пациентите са с две врати — едната с номера на стаята, другата без надпис. Тези с надписите са към килерите, което позволява да бъдат зареждани през нощта, без да безпокоят пациентите... или неспокойните им съзнания. Брейди взема няколко нощници, оглежда се, за да се увери, че никой не го наблюдава, и се вмъква в помещението зад немаркираната врата. Миг по-късно гледа надолу към себе си. С години подведе всички, че Брейди Хартсфийлд е онова, което хората от персонала наричат (само помежду си) зеленчук, куха лейка или САННВ — Свети, Ама Няма Никой Вкъщи. Сега наистина е точно това.

Навежда се и погалва страната си с леко набола брада. Прокарва пръст по затворения клепач, усеща изпъкналата очна ябълка отдолу. Вдига едната ръка, стъва я в лакътя и я слага с дланта нагоре върху завивката. Изважда от джоба на чуждия сив панталон шишенцето с хапчета и изсипва около половин дузина в дланта си. „Изгълтай ги! — мисли си. — Сега ти си зеленчукът. Свършено е с теб.“

За последен път прониква в ума на Бабино. Вече не се нуждае от „Запит“, за да го направи, нито пък се тревожи, че онзи ще поеме контрол и ще избяга, надавайки кански писъци. Щом съзнанието на Брейди го няма, кухата лейка е Бабино. Останал е само споменът за спортната риза на баща му.

Брейди се оглежда като човек в хотелска стая, който проверява да не е забравил нещо, преди да напусне хотела. Нещо закачено в гардероба? Паста за зъби в банята? Или копче за ръкавели под леглото.

Не. Всичко е събрано и стаята е празна. Стиска юмрук, ненавиждайки бавното движение на пръстите — свиват се трудно, като че ли ставите са пълни с тиня. Отваря уста и пуска вътре хапчетата. Сдъвква ги. Бабино се е свлякъл на пода като парцалена кукла. Брейди преглъща. И пак. Ето. Готово. Стиска клепачи и когато отново отваря очи, вижда пантофите

под леглото. Брейди Хартсфийлд няма да ги носи никога повече.

Изправя се на краката на Бабино, поотупва се и поглежда за последно тялото, което бе негово почти трийсет години. Тялото, което престана да му служи след втория удар по главата в концертна зала „Минго“, миг преди да задейства пластичния експлозив, прикрепен под инвалидната количка. Навремето би се тревожил, че тази драстична стъпка ще се окаже грешка, че съзнанието му и всичките му велики планове ще умрат с тялото му. Вече не. Пъпната връв е прерязана. Преминал е Рубикон.

„Сбогом, Брейди — мисли си. — Радвам се, че се запознахме.“

Този път, когато минава с количката край манипулационната, сестрата, която редеше пасианс, я няма, вероятно е в тоалетната. Другата е заспала.

10.

Но часът е четири без петнайсет, а му предстои още много работа.

Преоблича се отново с дрехите на Бабино, напуска болницата по същия път и потегля с колата към Шугър Хайтс. Самоделният заглушител на Зет Бой е сдал багажа, а изстрелът вероятно ще предизвика суматоха в най-шикозния квартал на града (където наемните копои на Охранителна агенция „Бдителност“ винаги са наблизко), затова Брейди се отбива на Вали Плаза. Паркингът е празен, няма полицейски коли; той спира пред товарната рампа на „Мебели за дома на ниска цена“.

Боже, колко е хубаво да си навън! *Великолепно е!*

Заобикаля беемвето, вдишва дълбоко студения зимен въздух и увива ръкава на скъпото зимно палто на Бабино около късото дуло на пистолета 32 калибър. Няма да е като заглушителя на Зет Бой и той осъзнава, че поема риск, обаче не много голям. Само един изстрел. Първо поглежда нагоре — иска да види звездите, но небето е покрито с облаци. Е, ще има и други нощи. Много. Вероятно хиляди. В крайна сметка няма да е винаги в тялото на Бабино.

Прицелва се и стреля. В предното стъкло на беемвето се появява малка кръгла дупка. Тук идва другата опасност — да измине последната миля до Шугър Хайтс с дупка от куршум в стъклото точно над волана, но по това време улиците на предградията пустеят и ченгетата дремят, особено в по-хубавите квартали.

Два пъти вижда приближаващи се фарове и затаява дъх, обаче и двата автомобила го подминават, без да намалят скорост. Януарският вятър свисти през дупката в стъклото. Стига до тузарския дом на Бабино без инциденти. Този път не е нужно да въведе кода на алармата — само натиска копчето за отваряне на вратата, прикрепено на сенника на беемвето. Стига до края на алеята, излиза на заснежената морава, колата подскача, преминавайки над купчина твърд сняг, прегазва един храст и спира.

Отново у дома, отново у дома, тра-ла-ла.

Единственият проблем е, че забрави да донесе нож. Може да вземе от къщата, и там има работа, но не му се влиза два пъти. Предстои му дълъг път, преди да си позволи да заспи, и няма търпение да потегли. Отваря отделението за вещи между предните седалки и започва да

рови. Със сигурност конте като Бабино държи вътре резервни пилочки за нокти, ножичка... дори нокторезачка ще е от полза... обаче няма нищо. Надниква в жабката и в папката с документите на беемвето (кожена, разбира се), открива ламинирана карта на застрахователното дружество „Олстейт“. Ще свърши работа без проблем. Сигурно затова рекламата на „Олстейт“ твърди, че с тяхната застраховка никога нямаш проблеми.

Брейди запретва ръкава на кашмиреното палто на Бабино и на ризата под него, после прокарва ъгълчето на картата по ръката си. Остава само тънка червена линия. Прави го отново, като натиска по-силно и устните му се разтеглят в грозна гримаса. Този път разрезът е по-дълбок и потича кръв. Той слиза от колата, като държи ръката си вдигната, после се навежда в купето. Накапва с кръв първо седалката, после изстиска няколко капки по долната част на кормилото. Не е много, но повече не е необходимо. Не и в комбинация с дупката от куршум в предното стъкло.

Качва се по стълбите на верандата, като взема по две стъпала наведнъж — всеки подскок е като оргазъм. Кора лежи под закачалката в коридора и си е все така мъртва. Ал Библиотеката още спи на дивана. Брейди го разтърсва и когато онзи само изръмжава, го сграбчва с две ръце и го събаря на пода. Ал отваря очи.

— А? К'во? — Изглежда замаян, но погледът му не е съвсем празен. В оплячкосаната му глава вероятно не е останало нищо от Ал Брукс, но още има малко от човека, създаден от Хартсфийлд.

— Здравей, Зет Бой. — Брейди кляка до него.

— Ей — изграчва Ал и се опитва да седне. — Мараба, доктор Зет. Наблюдавам къщата, както ми заръчахте. Жената — оная, дето още може да ходи, — често използва играта. Гле'ам я от гаража отсреща.

— Вече не е нужно да го правиш.

— Тъй ли? Ама ние къде сме?

— В дома ми — обяснява Брейди. — Ти уби жена ми.

Зет Бой зяпва и се взира в белокосия мъж. Дъхът му вони, обаче Брейди не се отдръпва. Лицето на Зет Бой постепенно започва да се сбръчква, все едно гледаш на забавен каданс автомобилна катастрофа.

— Убил?... А, не!

— Да.

— Не! Никога не бих ѝ посегнал!

— Обаче го направи. Но само защото аз ти наредих.

— Сигурен ли си? Не помня.

Брейди го хваща за рамото:

— Не си виновен. Беше хипнотизиран.

— От „Вирче с рибки“! — Лицето на Зет Бой се прояснява.

— Да, от „Вирче с рибки“. И докато беше под хипноза, ти казах да убиеш госпожа Бабино.

Зет Бой колебливо се взира в него, лицето му се изкривява.

— Ако съм го направил, не ще да е било по моя вина. Щото съм бил хипнотизиран.

— Вземи го. — Брейди му подава пистолета. Онзи озадачено се взира в оръжието, сякаш е някакъв екзотичен артефакт. — Сложи си го в джоба и ми дай ключа от колата си.

Зет Бой пъха пистолета в джоба на панталона си и Брейди присвива очи — очаква оръжието да гръмне и да простреля в крака клетия малоумник. Малоумникът покорно му

подава ключодържателя си. Брейди го пуска в джоба си, става и прекосява дневната.

— Къде отивате, доктор Зет?

— Няма да се бавя. Защо не седнеш на дивана, докато се върна?

— Ще седна на дивана, докато се върнете — повтаря Зет Бой.

— Браво на теб, схващаш бързо.

Брейди отива в кабинета на Бабино. На едната стена (вероятно наричана от лекаря стената на славата) са окачени много снимки, включително една, на която много по-младият Феликс Бабино се ръкува с втория президент Буш, и двамата са ухилени като идиоти. Брейди не обръща внимание на фотографиите — виждал ги е много пъти през месеците, когато се учеше как да бъде в чуждо тяло, и за които сега мисли като за тренировки. Подминава настолният компютър, интересува го лаптопът. Отваря го, включва го и въвежда паролата на Бабино, която (каква ирония!) е ЦЕРЕБЕЛУМ — малък мозък²³.

— Лекарството ти не ми действа — казва Брейди на екрана. Всъщност не е сигурен, но предпочита да го вярва.

Пръстите му летят по клавиатурата със скорост, на която Бабино е неспособен, появява се скрита програма, която е инсталирал при предишно посещение в главата на лекаря. Наречена е „Вирче с рибки“. Той отново затраква по клавиатурата и програмата се свързва с ретранслатора в компютърното убежище на Фреди Линклатър.

„РАБОТИ — информира го екранът на лаптопа. — ОТКРИТИ 3 ОБЕКТА.“

Три! Цели три!

Брейди се радва, обаче не е изненадан въпреки ранния час. Винаги се намират по няколко страдащи от безсъние и онези, получили безплатни електронни игри от сайта badconcert.com., не правят изключение. Игрите помагат да изтърпиш безсънните часове до зазоряване. И преди да наредиш пасианс или да поиграеш на „Енгри Бърдс“, защо да не погледнеш анимацията на „Вирче с рибки“ — може би най-сетне при почукване върху тях да се появяват цифри. Като улучиш правилната комбинация, получаваш награда, обаче в четири сутринта наградата надали е основната мотивация. По това време е ужасно да си буден. Тогава те обземат най-неприятните и песимистични мисли, а пък анимацията е успокояваща. И води до пристрастяване. Ал Брукс го разбра, преди да стане Зет Бой. Брейди го разбра в мига, в който я видя. Беше щастлива случайност, но онова, което той направи — *подготви* — не е случайност. Резултат е от дългото и внимателно планиране на човек, затворен в болнична стая и в тяло-развалина.

Затваря лаптопа, пъха го под мишница и понечва да излезе от кабинета. На вратата му хрумва нещо и се връща до бюрото. Отваря средното чекмедже и веднага намира тъкмо каквото му трябва — дори не му се налага да рови. Когато късметът ти проработи, няма спиране.

Връща се в дневната. Зет Бой седи на дивана, навел е глава, ръцете му са провиснали между коленете. Изглежда капнал от умора.

— Време е да тръгвам — казва Брейди.

— Къде отивате?

— Не е твоя работа.

— Не е моя работа.

— Точно така. Ти си лягай.

— Тука, на дивана?

— Или в някоя от спалните горе. Но първо ще направиш нещо. — Подава му флумастера,

който намери в бюрото на Бабино. — Остави си подписа, Зет Бой, точно както в къщата на госпожа Елъртън.

— Бяха живи, докато гледах от гаража, туй го знам, но сигур вече са умрели.

— Сигурно, да.

— Не съм ги убил и тях, нали? Щото мисля, че бях в банята. Написах Z там.

— Не, не, нищо подоб...

— Потърсих играта, както ми заръчахте. Много я търсих, ама я нямаше. Май оная жена я е изхвърлила.

— Вече няма значение. Ще си оставиш знака, нали така? Поне на десет места. — Сещаше се още нещо. — Можеш ли още да броиш до десет?

— Едно... две... три...

Брейди поглежда ролекса на Бабино. Четири и петнайсет. Сутрешната визитация в Кофата започва в пет. Как неусетно лети времето!

— Чудесно. Напиши го най-малко на десет места. После можеш да си легнеш.

— Добре. Ще напиша тая буква поне на десет места, после ще спя, после ще отида с колата до оная къща, дето искате да наблюдавам. Или сега, като са умрели, може да не ходя, а?

— Вече не се налага. Да преговорим. Кой уби жена ми?

— Аз, ама не бях виновен. Бях хипнотизиран и нищичко не помня. — Зет Бой заплаква. — Ще се върнете ли, докторе?

Брейди се усмихва, лъсват скъпите зъбни коронки на Бабино.

— Разбира се — казва и машинално завърта очи нагоре и наляво.

Наблюдава как старецът се дотъртя до грамадния скъп телевизор, окачен на стената, и пише огромно Z на екрана. Не е наложително да напише буквата навсякъде на местопрестъплението, обаче според Брейди ще са симпатична подробност, особено когато полицията попита бившия Ал Библиотеката за името му и той отвърне, че се казва Зет Бой. Буквата Z е като допълнителна украса на фино изработено бижу.

Брейди тръгва към входната врата и пътъом отново прескача Кора. Слиза с подскоци по външните стълби и като се озовава долу, изпълнява танцова стъпка, щракайки с пръстите на Бабино. Малко е болезнено, понеже докторът има лек артрит, но какво толкова? Той знае какво е истинска болка и тази не му прави впечатление.

Подтичва до малибуто на Ал. В сравнение с беembeто на покойния доктор Бабино това е скапана таратайка, но ще го закара докъдето трябва. Включва двигателя и се намръщва, щом от радиото зазвучава класическа музика. Превключва на БАМ-100 и попада на парче на „Блек Сабат“ от времето, когато Ози още беше готин. Поглежда за последно беembeто, паркирано напреки на моравата, и потегля.

Предстои му много път, преди да си позволи да заспи, но му предстои да направи нещо вълнуващо, черешката на тортата. За да го свърши, не му е необходима Фреди Линклатър, а само лаптопът на доктор Б. Вече е разкъсал оковите.

Свободен е.

Приблизително по времето, когато Зет Бой доказва, че още може да брои до десет, покритите със засъхнала кръв мигли на Фреди Линклатър се отлепят. Открива, че се взира в опулено кафяво око. След няколко дълги минути решава, че не е око, а само шарка в дървото, която *прилича* на око. Лежи на пода и я мъчи най-ужасният махмурлук в живота ѝ, по-лош дори от онзи след шурия купон по случай двацет и първия ѝ рожден ден, когато смеси метамфетамини с евтин ром „Ронрико“. По-късно си мислеше, че е имала късмет да оцелее след този експеримент. Сега почти ѝ се иска да не беше останала жива, защото сега се чувства по-зле от тогава. Не е само главата ѝ; болката в гърдите ѝ е непоносима, все едно прочутият футболист Маршон Линч я е използвал да тренира върху нея събаряне на играч от противниковия отбор.

Заповядва на ръцете си да се движат и те неохотно се подчиняват. Обляга длани на пода, сякаш се подготвя за лицева опора, и се повдига, но горната ѝ риза остава залепнала на пода в локва от нещо, което прилича на кръв и подозрително мирише на скоч. Значи се е наливала с уиски, паднала е и си е ударила главата. Но колко е изпила?

„Не беше така — казва си. — Някой дойде и знаеш кой беше.“

Лесно е да се досети. Напоследък я посещават само двама души (Зет типовете, както ги нарича мислено), а онзи с подлепеното яке не се е вясвал отдавна.

Опитва се да се изправи и отначало не може. Трудно ѝ е да си поеме дъх, защото след всяко вдишване усеща болка над лявата гърда. Сякаш нещо е забодено там.

„Къде ми е бутилката? Въртях я, докато чаках онзи. Искях да ми даде последната вноска и да се разкара от живота ми.“

— Простреля ме — изграква. — Шибаният доктор Зет ме простреля.

Някак си се завлича в банята и не може да повярва на онова, което вижда в огледалото. Лявата страна на лицето ѝ е покрита с кръв, над лявото ѝ слепоочие има дълбока рана, но това не е най-страшното. Синята ѝ джинсова риза е подгизнала от кръв (Фреди се надява, че кръвта е от раната на слепоочието — тези рани кървят много), на левия джоб се вижда кръгла черна дупка. Да, онзи я простреля. Сега си спомня как преди да загуби съзнание, чу гърмежа и усети миризмата на барут.

Пъха треперещите си пръсти в джоба на ризата и изважда кутията „Марлборо Лайт“. Точно в средата на буквата М има дупка от куршум. Пуска кутията в мивката, разкопчава ризата и я оставя да падне на пода. Миризмата на скоч става по-силна. Втората риза е бежова, с големи джобове с капачета. Фреди се опитва да извади от левия фласката и изскимтява от болка (само толкова може, без да си поеме дълбоко въздух), но когато най-сетне измъква плоската метална манерка, болката в гърдите ѝ понамалява. Куршумът е минал и през фласката и назъбената дупка, откъдето е излязъл, е обагрена с кръв. Фреди хвърля върху цигарите пробитата плоска метална бутилка и започва да разкопчава втората риза. Отнема ѝ доста време, но накрая и тази дреха пада на пода. Отдолу е мъжка тениска с джобче, от което Фреди изважда метална кутия с ментови бонбонки „Алтойдс“, която също е пробита. Тя пъха кутрето си в дупката от куршум в джоба, дърпа силно и тениската се скъсва. Най-сетне вижда гърдите си, изпръскани с кръв.

Над малката ѝ гърда зее дупка и в нея има нещо черно. Прилича на умряло насекомо. Фреди разкъсва плата още малко, вече с три пръста, после хваща насекомото и го завърта като разклатен зъб.

— *Ооооо... оооох... ооооох, МАМКА МУ...*

Черното нещо излиза. Не е насекомо, а куршум. Фреди го поглежда и го пуска в мивката при другите неща. Да, има нетърпимо главоболие и болката в гърдите ѝ също е силна, но тя си дава сметка, че е извадила луд късмет. Пистолетът беше малокалибрен, обаче от упор дори малокалибреното оръжие убива. И щеше да е мъртва, ако не се беше случило чудо — шанс едно на хиляда. Куршумът е преминал през кутията с цигари, през фласката (която е изиграла най-сериозна роля за спирането му), после през кутията с бонбонки и накрая е попаднал в гърдите ѝ. Колко близо до сърцето? Два сантиметра? По-малко?

Стомахът ѝ се свива, повдига ѝ се. Не, не бива да повърне. Раната в гърдите ѝ ще закърви отново, но не това е най-важното. Най-важното е, че главата ѝ ще се пръсне.

Диша малко по-леко, след като извади от джоба си пробитата фласка, която ѝ причиняваше болка, но пък беше спасила живота ѝ. Довлича се до дневната и зяпва локвата от кръв и от уиски на пода. Ако онзи се беше навел и я беше прострелял още веднъж, но в тила... за по-сигурно...

Фреди затваря очи и се опитва да не припадне, въпреки че е отпаднала и ѝ се вие свят. Изчаква да ѝ попремине, отива до креслото си и сяда много бавно. „Като старица, която има болки в гърба“ — казва си. Взира се в тавана. Какво да направи?

Първата ѝ мисъл е да се обади на 911, за да изпратят линейка, която да я закара в болницата, обаче какво ще обясни на диспечера? Че човек, представил се за мормон или за свидетел на Йехова, е позвънил на вратата и я е прострелял, когато му е отворила? Но защо? По каква причина? И защо жена, която живее сама, отваря на непознат в десет и половина вечерта?

Де да беше само това... Полицаяте ще намерят в спалнята ѝ трийсетина грама трева и няколко грама кока. Може да ги изхвърли, но какво да прави с командния си център? В компютъра ѝ са качени половин дузина хакнати програми, да не говорим за скъпата техника, за която тя няма касови бележки. Ченгетата ще се поинтересуват дали по една случайност човекът, който я е прострелял, не е закупил оборудването. Ще ѝ кажат: „Госпожице Линклатър, може би сте му дължали пари за компютъра, така ли е? Може би сте работили за него, крали сте номера на кредитни карти и друга лична информация. — А и трудно биха пропуснали ретранслатора, мигащ като ротативка в Лас Вегас, докато изпраща безкрайния си сигнал по безжичната интернет връзка и вкарва специален вирус всеки път, щом засече включена игра «Запит». — Какво е *това*, госпожице Линклатър? За какво служи? Как действа?“

И какво ще им отговори?

Оглежда се, надявайки се да види плика с парите на пода или на канапето, но той, разбира се, го е взел със себе си. А може би вътре вместо банкноти е имало нарязани вестници... Тя е простреляна, има сътресение („Моля те, Господи, дано нямам нещо счупено“) и е без пари. Какво да прави?

Първо трябва да спре ретранслатора. Брейди е в доктор Зет, а Брейди е способен само на злини. Както и да действа ретранслаторът, няма как да не е гадно. Освен това тя така или иначе възнамеряваше да го изключи, нали? Да, съзнанието ѝ може да е замъглено, обаче помни, че възнамеряваше да го изключи и да вдигне гълъбите. Не получи последната вноска, с която да подсигури бягството си, но въпреки че има широки пръсти, в сметката ѝ са останали няколко хиляди и банка „Корн Тръст“ отваря в девет. Освен това има дебитна карта. Ще изключи ретранслатора, ще ликвидира зловещия сайт zeetheend.com, ще измие кръвта от лицето си и ще офейка. Не със самолет — напоследък зоните за сигурност на

летищата са като заредени капани, — а с който и да е автобус или влак, пътуващ на запад. Така е най-разумно, нали?

Затътря се към компютърната стая, обаче пътъом ѝ хрумва защо това *не е* най-разумното действие. Брейди си е отишъл, но нямаше да го стори, ако не можеше да следи дистанционно техниката в компютърната стая, особено ретранслатора. За него това е фасулска работа. Разбира от компютри — всъщност е гениален, колкото и да ѝ е неприятно да го признае — и почти сигурно е измислил как по всяко време да проверява данните от ретранслатора; необходим му е само лаптоп. Ако тя изключи проклетата машина, Брейди ще разбере и ще се досети, че като по чудо е останала жива.

Ще се върне.

— Какво да правя? — шепне Фреди. Затътря се до прозореца. Трепери като лист — през зимата в апартамента е ужасно студено — и се взира в тъмнината навън. — Какво да правя?

12.

Ходжис сънува Баузър, палавия дребен мелез, който имаше като малък. След като симпатягата ухапа вестникарчето толкова силно, че се наложи в болницата да зашият раната, бащата на Бил заведе Баузър при ветеринаря и го приспа въпреки плача и молбите на сина си. Сега Бил сънува, че пак е хлапе и че Баузър хапе *него*, захапал е хълбока му. Не престава дори когато малкият Били му подава най-хубавия от пликчето със сладкиши... а болката е нетърпима. Чува се звън и той си мисли: „Ето го вестникарчето, тичай да хапеш него, а не мен!“

Само че като се сепва и се връща в реалния свят, осъзнава, че не е звънецът, а телефонът на нощното му шкафче. Стационарният. Търси го опипом, изпуска го, вдига го от завивката и изграква „Ало?“. Чува гласа на бившия си партньор:

— Реших, че си настроил мобилния на режим „Не ме безпокойте“. — Гласът му е бодър и дори весел. Ходжис примижва към часовника до леглото, но шишенцето с обезболяващи, вече наполовина празно, му пречи да види колко е часът. Божичко, колко ли таблетки е изгълтал вчера?

— И тази настройка не я умея — промърморва и се опитва да седне в леглото. Не е за вярване колко бързо се усили болката, която го мъчеше напоследък. Сякаш беше чакала да определят какво я причинява, за да се нахвърли върху жертвата си.

— Крайно време е да го удариш на живот, Кърм.

„Май е късничко за този съвет“ — казва си Ходжис и стъпва на пода.

— Пийт, защо звъниш по никое време. Часът е... — премества шишенцето с хапчета и добавя: — Още няма седем, да му се не види.

— Нямах търпение да ти съобщя хубавата новина. Брейди Хартсфийлд е мъртъв. Открила го една сестра по време на сутрешна визитация.

Ходжис се изправя, при което болката отново го пронизва, но той почти не я усеща.

— Какво? *Как?*

— По-късно днес ще му направят аутопсия, но дежурният лекар, който е констатирал

смъртта му, е почти сигурен, че става въпрос за самоубийство. По езика и венците на Хартсфийлд има следи от *нещо*. Дежурният взел проба, а в момента лекарят от патологията взема втора. Изследванията ще бъдат направени по спешност, нали Хартсфийлд е прочут като рокзвезда.

— Самоубийство — повтаря Ходжис и прокарва пръсти през разрошената си коса. Наглед новината е съвсем обикновена, но той още не може да я осмисли. — *Самоубийство?*

— Нашият хубавец открай време си пада по самоубийствата — отбелязва Пийт. — Май ти самият си го казвал, при това неведнъж.

— Да, но...

Но какво? Пийт е прав, Брейди си падаше по самоубийствата и самият той беше готов да посегне на живота си: първия път на трудовата борса в Общинския център през 2009, а година по-късно — в концертна зала „Минго“, където влезе на инвалидна количка с килограм и половина пластичен експлозив, прикрепен под седалката. Което означаваше, че заедно с другите и той ще изчезне в небитието. Само че оттогава нещата се бяха променили. Нали?

— Какво?

— Не знам — признава Ходжис.

— Аз знам. Най-сетне е намерил начин да го направи. Това е всичко. Във всеки случай, ако мислиш, че някак си е бил замесен в смъртта на Елъртън, Стоувър и Скапели — признавам, че моите мисли бяха точно такива, — престани да се тревожиш. Той е бита карта, а всички викаме ура!

— Виж, трябва ми малко време да го осмисля.

— Не се и съмнявам — отговаря Пийт. — Вие двамата отдавна си имате зъб. Сега ще телефонирам на Изи. Да я събудя с блага вест.

— Ще ми се обадиш ли, когато получиш лабораторния анализ на онова, което е погълнал?

— Естествено. Междувременно, *сайонара*, мистър Мерцедес, нали така?

— Да, да.

Ходжис затваря телефона, отива в кухнята и слага да се вари кафето. Би трябвало да пие чай, от кафето ще му стане още по-зле, но в момента не го е грижа. И няма да взема никакви хапчета, поне засега. Не бива да позволи на болкоуспокояващите да замъгляват разсъдъка му.

Взема мобилния от зарядното и звъни на Холи. Тя вдига веднага. За миг Бил се запитва в колко часа става сътрудничката му. В пет? По-рано? Може би някои въпроси е най-добре да си останат без отговор. Казва ѝ какво му е съобщил току-що Пийт и за първи път в живота си Холи изтърсва цинизъм:

— Престани с тия шибани майтапи!

— Не е майтап, освен ако Пийт не се е шегувал, в което се съмнявам. Обикновено прави опити за шегички чак следобед, а и тогава не му се удават.

Тишина за момент, сетне Холи пита:

— Вярваш ли?

— Че Брейди е мъртъв? Да. Едва ли може да стане объркване на самоличността. Дали се е самоубил? Струва ми се... — Търси точния израз, не го намира и повтаря същото, което каза на бившия си партньор преди пет минути: — Не знам.

— Приключи ли всичко?

— Може би не.

— И аз така мисля. Трябва да разберем какво е станало с игрите, останали след фалита на компанията. Не разбирам как е възможно Брейди Хартсфийлд да има нещо общо с тях, обаче следите водят към него. И към онзи концерт, когато той смяташе да взриви залата и да погуби стотици хора.

— Да. — Ходжис отново си представя мрежа с голям паяк в средата, пълен с отрова. „И всички викаме ура“ — мисли си. — Холи, можеш ли да си в болницата, когато Робинсънови отидат да вземат Барбара?

— Мога. — Прави пауза и добавя: — Бих искала. Ще се обадя на Тания да поискам разрешение, но съм сигурна, че няма да ми откаже. Защо държиш да съм там?

— Искам да покажеш на Барб шест снимки. На петима костюмирани белокози мъже, плюс доктор Феликс Бабино.

— Смяташ, че Майрън Захим е *лекарят* на Хартсфийлд? Че той е дал на Барбара и Хилда онези игри?

— На този етап е само предчувствие.

Меко казано. Всъщност е малко повече. Бабино наговори на Ходжис куп глупости, за да го държи настрана от Брейди, после почти му избиха чивиите, когато бившият детектив го попита дали е добре. Норма Уилмър твърди, че е правил непозволени експерименти с Брейди. „Разследвай Бабино — каза му, когато се видяха в бара. — Създай му неприятности. Предизвиквам те.“ Като човек, на когото вероятно остават около пет месеца живот, това не е кой знае какво предизвикателство.

— Вярвам в предчувствията ти, Бил. И съм сигурна, че мога да намеря снимка на Бабино от някое благотворително събитие за събиране на средства за болницата.

— Добре. Сега ми припомни името на синдика.

— Тод Снайдър. Трябва да му телефонираш в осем и половина. Ако съм с Робинсънови, ще дойда по-късно. Ще доведе Джером.

— Да, добре. Ще ми дадеш ли номера на Снайдър?

— Пратих ти го по имейла. Помниш как да си отвориш пощата, нали?

— Имам рак, Холи, а не Алцхаймер.

— Днес ти е последният ден. Не забравяй и това.

Как би могъл? Ще го настанят в болницата, където умря Брейди, и — край! — последното му разследване ще се провали. Мрази тази мисъл, обаче е безпомощен. Събитията се развиват прекалено бързо.

— И да закусиш, чу ли?

— Добре.

Затваря телефона и гледа с копнеж каната с горещо кафе. Ухае божествено. Излива го в мивката и се облича. Не закусва.

Агенция „Търси се“ изглежда пуста без Холи зад бюрото си в приемната, но поне на етажа е тихо. Шумните служители на туристическата агенция в дъното на коридора ще

започнат да пристигат най-рано след час.

Ходжис мисли най-добре, когато сложи пред себе си бележник — записва хрумналите му идеи, опитва се да свърже информацията и да получи адекватна картина. Така работеше, когато беше ченге, и в повечето случаи успяваше да открие връзките. Беше награждаван много пъти, но сега грамотите бяха натрупани на рафта в дрешника, вместо да са окачени на стената. Никога не им беше отдавал значение. Награда му беше проблясъкът в ума му, щом откриеше нещо важно. Оказа се, че е неспособен да се откаже от полицейската работа. Затова след пенсионирането си основа „Гърси се“.

Тази сутрин в бележника пред него няма записки, само рисунки на човечета с клечести крачета и ръчички, изкачващи се по някакъв хълм, и на летящи чинии. Сигурен е, че повечето парченца от пъзела са вече на масата и му остава само да се сети как да ги подреди, но смъртта на Брейди Хартсфийлд е като верижна катастрофа на информационната му магистрала — блокира цялото движение. Всеки път, когато погледне часовника си, са изминали пет минути. Съвсем скоро трябва да телефонира на Снайдр. Докато приключи разговора, шумният персонал на туристическата агенция ще е започнал да пристига. После ще дойдат Барбара и Джером. Всякаква надежда за размисъл на спокойствие ще е загубена.

„Трябва да разберем какво е станало с игрите, останали след фалита на компанията — каза му Холи. — Не разбирам как е възможно Брейди Хартсфийлд да има нещо общо с тях, обаче следите водят към него. И към онзи концерт, когато той смяташе да взриви залата и да погуби стотици хора.“

Да, да, така е. Защото единствените с право да получат „Запит“ от онзи сайт са хора (повечето тогава момиченца, а сега тийнейджърки), които можеха да докажат, че са били на концерта на „Раунд Хиър“, а сега уебсайтът не работи. Също като Брейди badconcert.com вече е бита карта и всички викаме ура.

Накрая написва две думи сред драсканиците и ги огражда. Едната е *Концерт*, другата — *Остатък*.

Обажда се в Окръжна болница „Кайнър“ и го свързват с рецепцията в Кофата. Казват му, че Норма Уилмър е на смяна, но е заета и не може да се обади. Ходжис предполага, че е *много* заета тази сутрин, и се надява махмурлукът да не я мъчи прекалено. Моли да ѝ предадат да се свърже с него при първа възможност и подчертава, че е спешно.

Продължава да си драска до осем и трийсет и пет (сега рисува игри „Запит“ може би защото тази на Дайна Скот е в джоба на палтото му), после звъни на Тод Снайдр, който лично вдига телефона.

Ходжис се представя като адвокат доброволец по потребителски дела от „Кантора за подобър бизнес“ и казва, че са му възложили разследване на няколко игри „Запит“. Говори спокойно, почти небрежно:

— Не е никакво нарушение, най-вече защото игрите са били подарени, обаче някои от получателите свалят книги от сайт, наречен „Читателски клуб «Сънрайз»“, и файловете са повредени.

— Читателски клуб „Сънрайз“ ли? — Снайдер изглежда озадачен. Явно не се кани да замаже положението с неразбирам юридически жаргон, което устройва Ходжис. — Като в „Сънрайз Сълюшънс“?

— Да, затова се обаждам. Според информацията ми преди „Сънрайз Сълюшънс“ да фалират, са купили „Запит“

— Така е, но имам цял тон документация на „Сънрайз Сълюшънс“ и не помня нищо за

читателски клуб. А щеше да ми направи впечатление. „Сънрайз Сълюшънс“ поглъщаха малки компании за електроника и търсеха големия удар. За съжаление така не го и намериха.

— А клуб „Заппит“? Звучи ли ви познато?

— Никога не съм го чувал.

— Или уебсайт, наречен zeetheend.com? — Докато задава въпроса, Ходжис се плясва по челото. Трябваше да провери сайта, вместо да драска в бележника си.

— Не съм чувал и за него. — В гласа на синдика се прокрадва предпазливост — явно е готов да прибегне до неразбираемия юридически език и да се скрие зад него като зад щит. — Да не става въпрос за дело за измама на потребители? Защото законите за банкрута са съвсем категорични по този въпрос и...

— Нищо подобно — успокоява го Ходжис. — Единствената причина да сме замесени са повредените свалени файлове. А и най-малко една от игрите не е работела. Получателят иска да я върне и евентуално да получи нова.

— Не се учудвам, че някой е получил дефектна игра, ако е от последната партида — коментира Снайдър. — Може би трийсет процента от произведените накрая са били прецакани.

— Питам само от любопитство — колко са били в последната партида?

— Трябва да проверя, за да съм напълно сигурен, но мисля, че около четирийсет хиляди броя. „Заппит“ съдиха производителя, макар че да съдиш китайска компания е като да преливаш от пусто в празно, обаче отчаяно се мъчеха да се задържат на повърхността. Давам ви информацията само защото компанията вече не съществува.

— Разбрано.

— И така, производителят — „Ичен Електроникс“ — отвърна на огъня с цялата си мощ. Вероятно не заради парите, а защото се тревожеха за репутацията си. Човек не може да ги вини, нали така?

— Не. — Ходжис повече не издържа болката.

Изважда шишенцето с хапчета, изтръсква на дланта си две и неохотно връща обратно едното. Слага другото под езика си да се разтопи, като се надява така да подейства по-бързо. — Предполагам, че не.

— „Ичен“ заявиха, че дефектните бройки са се повредили по време на транспортирането, най-вероятно са били намокрени. Казаха, че ако става въпрос за софтуерен проблем, всички игри са щели да са дефектни. Струва ми се донякъде логично, обаче аз не съм компютърен спец. Така или иначе „Заппит“ фалираха, а „Сънрайз Сълюшънс“ предпочетоха да прекратят съдебното дело. На този етап имаха по-сериозни проблеми. Кредиторите ги следваха по петите. Инвеститорите напускаха потъващия кораб.

— Какво стана с последната партида?

— Ами, тя беше актив, разбира се, но не особено ценен заради дефектите. Известно време запазахме игрите и ги рекламирахме на компании, специализирани в продажби на намалени стоки на дребно. Вериги като магазините „Долар“ и „Цар на икономите“. Познати ли са ви?

— Да. — Ходжис си беше купил намалени мокасини от местния магазин „Долар“. Струваха повече от долар, но не бяха лоши. Приятни за носене.

— Разбира се, длъжни бяхме да ги информираме, че три от всеки десет „Заппит Командир“ — така се наричаше последната версия — може да са дефектни, което означаваше, че всяка игра трябва да се провери. Това съсипа всички шансове да продадем

цялата пратка. Да се проверяват игрите една по една щеше да е прекалено трудоемко.

— Аха.

— Затова като синдик реших да ги дам за унищожаване и да поискам данъчно облекчение, което щеше да се равнява на... ами, на доста. Не по стандартите на „Дженеръл Мотърс“, но поне средна шестцифрена сума. Така беше най-добре, нали разбирате?

— Да, логично е.

— Но преди да успея да го направя, ми се обади някакъв тип от компания на име „Гейм3 Ънлимитид“ от вашия град. Точно така ѝ беше названието — с главно 3 накрая. Човекът се представи като изпълнителния директор. Сигурно беше шеф на трима души, работещи в двустаен апартамент или в някой гараж. — Снайдър презрително се изкискава. — Откакто революцията в компютрите стана толкова мащабна, подобни фирми никнат като гъби, макар да не съм чувал някоя от тях да *подарява* продуктите си. Понамирисва на измама, не мислите ли?

— Да — съгласява се Ходжис. Разтварящото се хапче горчи, но облекчението е сладко. Хрумва му, че с много неща в живота е така. Мъдра мисъл от сълзливо списание, обаче вярна. — Така е, наистина.

Снайдър е зарязал юридическите термини, служещи му като щит. Говори разпалено, погълнат от собствения си разказ:

— Онзи тип предложи да купи осемстотин игри по осемдесет долара бройката, което бе около сто долара под стойността на дребно. Попазарихме се и се договорихме за сто.

— На бройка.

— Да.

— Тоест за осемдесет хиляди долара — обобщава Бил. — Мисли си за Брейди, срещу когото се водеха бог знае колко граждански дела за суми, възлизащи на десетки милиони долари. Брейди, който притежаваше (ако не го лъжеше паметта) около хиляда и сто долара в банката. — И сте получили чек за тази сума, така ли?

Не е сигурен дали ще получи отговор на въпроса — много адвокати биха приключили разговора на този етап, но не и този. Сигурно защото фалитът на „Сънрайз Сълюшънс“ беше уреден съвсем законно — все едно го бяха пакетирали и завързали с панделка. За Снайдър това е като разбор на играта след важен мач.

— Точно. От сметката на „Гейм3 Ънлимитид“.

— Имаше ли покритие?

Тод Снайдър пуска поредния си презрителен кикот:

— Ако нямаше, онези осемстотин игри щяха да са рециклирани.

Ходжис прави бърза сметка на бележника, осеян с рисунки. Ако трийсет процента от осемстотинте игри са били дефектни, остават петстотин и шейсет работещи. Може би по-малко. Хилда Карвър беше получила игра, която би трябвало да работи (защо иначе ще ѝ я дават?), но според Барбара просветнала в синьо и изгаснала.

— И ги изпратихте на онази фирма, така ли?

— Да, с Ю Пи Ес от склад в Тера Хаут. Незначителна компенсация, но пак е нещо. Правим каквото можем за клиентите си, господин Ходжис.

— Сигурен съм. — „И всички викаме ура“ — казва си Ходжис. — Спомняте ли си адреса на получателя?

— Не, обаче го има във файловете. Дайте ми вашия имейл и ще ви го изпратя, стига да обещаете да ми се обадите и да ми съобщите в каква измама са замесени хората от „Гейм3“.

— Разбира се, господин Снайдр — обещава Бил. Убеден е, че ще получи номер на пощенска кутия и че онзи, който я държи, отдавна е изчезнал.

— Все пак трябва да се провери. Холи ще го направи, докато той е в болницата и се лекува от нещо, което почти сигурно не се лекува. — Много ми помогнахте, господин Снайдр. Само още един въпрос. Случайно да си спомняте името на изпълнителния директор на „Гейм3 Ънлимитид“?

— О, да — отговаря синдикът. — Предположих, че затова фирмата се пише „Гейм3“ вместо „Геймс“.

— Не разбирам.

— Името му беше Майрън Заким.

14.

Ходжис затваря телефона и отваря Файърфокс. Написва zeetheend.com и на екрана се появява анимация на човече, размахващо кирка. Наоколо летят облаци прахоляк и отново и отново образуват едно и също съобщение:

СЪЖАЛЯВАМЕ, ВСЕ ОЩЕ СМЕ В ПРОЦЕС НА ИЗГРАЖДАНЕ,

НО ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ ДА ПРОВЕРЯВАТЕ!

Създадени сме да упорстваме, така откриваме кои сме всъщност.

Тобаяс Улф

„Друга мисъл, достойна за «Рийдърс Дайджест»“ — казва си Ходжис и отива до прозореца. Сутрешното движение по Марлборо е оживено. Осъзнава с учудване и благодарност, че болката е изчезнала за първи път от няколко дни. Почти може да повярва, че му няма нищо, но горчивият вкус в устата му го опровергава.

„Горчивият вкус — мисли си. — *Остатъкът.*“

Мобилният му телефон звъни. Норма Уилмър е. Говори толкова тихо, че се налага да напрегне слуха си, за да я чува:

— Ако звъниш за така наречения списък с посетители, не съм го търсила още. Тук е пълно с полицаи и със служители от окръжната прокуратура — познават се по евтините костюми. Човек ще си каже, че Хартсфийлд не е умрял, а е избягал.

— Не става въпрос за списъка, макар че тази информация все още ми трябва и ако ми я дадеш днес, ще ти дам още петдесет долара. Ако я получа преди обяд, ще ти дам сто.

— Боже, какво му е чак толкова важното? Питам Джорджия Фредерик — тя се мести ту

в Ортопедия, ту в Кофата през последните десет години — и ми каза, че единственият посетител освен теб била някаква опърпана мацка с татуировки и с много къса коса.

Думите ѝ напомнят нещичко на Ходжис, обаче *какво?* Изгаря от желание да подреди пъзела, което означава да действа много внимателно.

— *Какво* искаш, Бил? Скрила съм се в склада със спалното бельо и ми е горещо, освен това ме цепи главата.

— Бившият ми партньор ми съобщи, че Брейди изпил някакви хапове и се самоубил. Твърди, че сигурно си бил заделял постепенно, докато събере за смъртоносна доза. Възможно ли е?

— Да. Възможно е също аз да приземя „Джъмбо-767“, ако целият екипаж умре от хранително отравяне, но и двете са малко вероятни. Ще ти кажа същото като на ченгетата и на двете досадни плямпала от прокуратурата. През дните, когато беше на физиотерапия, Брейди вземаше анапрокс — едно хапче с храната преди упражненията и още едно по-късно през деня, ако си поиска, което се случваше рядко. Анапроксът не е много по-силно болкоуспокояващо от тези, които се купуват без рецепта. Беше му предписан и най-силният тиленол, но рядко го искаше.

— Как реагираха на това тези от прокуратурата?

— Работят по версията, че се е отровил със смъртоносна доза анапрокс.

— Но ти не вярваш?

— Естествено, че не! Къде ще скрие толкова хапчета? В кльощавия си, изранен от лежане задник? Сега затварям. Ще ти се обадя за списъка с посетители. Ако изобщо има такъв.

— Благодаря, Норма. Пийни един анапрокс за главоболието.

— Майната ти, Бил — отговаря тя, но през смях.

15.

Първата мисъл, която минава през главата на Ходжис, когато вижда Джером, е: „По дяволите, малкия, пораснал си!“

Когато Джером Робинсън започна да работи за него — първо му косеше моравата, после поправяше това-онова в къщата, накрая стана ангелът спасител, който поддържаше компютъра му — беше тийнейджър, висок около един седемдесет и два и тежаш около шейсет килограма. Младият великан на вратата е висок поне метър и осемдесет и пет и тежи деветдесет килограма. Винаги е изглеждал добре, но сега прилича на кинозвезда и е направил мускули.

Младият великан широко се усмихва, бързо прекосява кабинета и прегръща Ходжис. Стисва го, но го пуска, щом вижда как Холи трепва.

— Леле, извинявай.

— Нищо ми няма, просто се радвам да те видя, приятелю. — Сълзи замъгляват очите му и той ги избърсва с опакото на дланта.

— И аз се радвам. Как си?

— В момента съм много добре. Имам лекарство за болката, но ти си по-добър лек.

Холи стои на вратата, зимното ѝ палто е разкопчано, сложила е ръце на кръста си. Гледа ги с печална усмивка. Ходжис не би повярвал, че има печални усмивки, но е очевидно, че съществуват.

— Влез, Холи — подканва я. — Без групови прегръдки, обещавам. Разказа ли всичко на Джером?

— Знае за случилото се с Барбара, но реших, че е по-добре ти да му разкажеш останалото.

Джером поставя за миг топлатата си длан на тила на Бил.

— Холи каза, че утре влизаш в болница за още изследвания и за лечение и че ако се опиташ да спориш, да те накарам да млъкнеш.

— Глупости — възразява тя, гледайки го строго. — Изобщо не съм използвала този израз.

— Да, изрази се по-културно, но погледът ти казваше друго — ухилва се Джером.

— Глупак! — сопва се Холи, но се усмихва.

„Щастлива, че сме заедно, но нещастна от повода“ — казва си Ходжис. Прекъсва закачливия диалог, като пита как е Барбара.

— Сравнително добре. Има фрактури на тибията и фибулата, но можеше да ги получи на футболен мач или на детската ски-писта. Очаква се счупванията да заздравеят без проблем. Гипсирана е и вече се оплаква колко я сърби.

— Холи, показва ли ѝ снимките?

— Да, и тя разпозна доктор Бабино. Дори не се поколеба.

„Имам няколко въпроса, доктор Бабино — казва си Ходжис, — и смятам да получа отговори, преди да пукна. Хич не ми дреме — ще те притисна здраво, докато не ми отговориш.“

Както обикновено Джером сядна на ръба на бюрото на пенсионирания детектив и казва:

— Разкажете ми всичко от самото начало. Може да забележа нещо ново.

Говори предимно Ходжис. Холи отива до прозореца, скръства ръце така, че да хване раменете си, и се взира в улицата. Добавя по нещо от време на време, но най-вече слуша.

Когато Ходжис приключва, Джером пита:

— Сигурен ли си за тази история със съзнанието, надмогващо тялото?

— Осемдесет процента. Може би повече. Лудост е, обаче има прекалено много подобни истории, за да го отхвърлим.

— Ако може да го прави, вината е моя — обажда се Холи, без да се обръща. — Когато го ударих с Бияча, Бил, може някак да съм му пренастроила мозъка. Да съм му дала достъп до деветдесетте процента сиво вещество, което никога не ползваме.

— Може — съгласява се Ходжис, — но ако не го беше халосала, с Джером щяхте да сте мъртви.

— Заедно с много други хора — добавя Джером. — А и ударът може да няма нищо общо. Каквото и да му е давал Бабино, може да е постигнало повече от това да го извади от комата. Експерименталните лекарства имат неочаквани странични ефекти.

— Да предположим, че е комбинацията от двете — обажда се Ходжис. Не е за вярване, че обсъждат това, но да не го направят би означавало да потъпчат правило номер едно на детективската работа: да следваш фактите.

— Той те мрази, Бил — промърморва Джером. — Вместо да се самоубиеш, каквато беше

целта му, ти го погна.

— И обърна собственото му оръжие срещу него — намесва се Холи, все така загледана през прозореца. — Използва „Синия чадър на Деби“, за да го подмамиш да се разкрие. Той ти е пратил съобщението преди две вечери, сигурна съм. Брейди Хартсфийлд, наричащ себе си Зет Бой. — Тя се обръща. — Ясно е като бял ден. Спря го в „Минго“...

— Не аз, а вие го спряхте, Холи. Аз... аз бях безпомощен, защото получих инфаркт.

Тя тръсва глава:

— Брейди не го знае, *защото не ме видя*. Мислиш ли, че ще забравя какво се случи тогава? Ще го помня до края на живота си. Барбара седеше от другата страна на пътеката и той гледаше нея, а не мен. Извиках му нещо и го ударих, щом понечи да обърне глава. После го ударих пак. О, Боже, ударих го толкова *силно*.

Джером тръгва към нея, но тя му махва да не се приближава. Избягва да гледа хората в очите, но сега гледа Ходжис и очите ѝ светят.

— *Tu* го примами да се покаже, *ти* разкри паролата, така че да влезем в компютъра му и да разберем какво се кани да направи. Теб обвинява. *Знам* го. Знам и колко често го посещаваше и му говореше...

— И смяташ, че затова го е направил, каквото и да е *то*!

— *Не!* — почти крещи тя. — *Прави го, защото е ненормалник!* — Спира, после с по-мек глас се извинява, че е повишила тон.

— Не се извинявай, Холибери — промърморва Джером. — Кефиш ме, когато командориш.

Тя прави кисела физиономия. Той се засмива и пита къде е играта на Дайна Скот.

— В джоба на палтото ми е — отвърща Ходжис. — Но внимавай с демото на „Вирче с рибки“.

Джером рови в джоба, намира пакетче бонбони против киселини и неизменно присъстващия детективски бележник, накрая изважда зелената игра на Дайна.

— Леле, братче, мислех си, че тези са изчезнали като видеото и модемите.

— Почти са на изчезване — казва Холи. — А и цената не помага за популяризирането им. Проверих. Препоръчителна цена на дребно през 2012 — сто осемдесет и девет долара. Абсурдно.

Джером подхвърля играта от ръка в ръка. Лицето му е мрачно, изглежда уморен. „Как да не е уморен — казва си Ходжис. — До вчера строеше къщи в Аризона. Наложил се да се прибере по спешност, понеже обичайно жизнерадостната му сестра се опита да се самоубие.“

Може би изражението му издава мислите му, защото младежът казва:

— Кракът на Барб ще се оправи. Повече се тревожа за съзнанието ѝ. Говори за сини проблясъци и за глас, който я напътствал. Идвал от играта.

— Още го чувала — добавя Холи. — Като музикално парче, което ти се върти в главата безспир. Сигурно ще изчезне с времето, след като играта ѝ е повредена, но какво ще стане с другите хора, които притежават същите игри?

— След като уебсайтът е свален от интернет, как ще разберем още колко са раздадени безплатно?

Холи и Джером се споглеждат, после едновременно поклащат глави.

— Мамка му — въздъхва Ходжис. — Не че съм изненадан, но все пак... мамка му.

— Тази просветва ли в синьо? — Джером още не е включил играта, само я подхвърля

каго горещ картоф.

— Не, а и розовите рибки не са номерирани. Опитай и ще видиш.

Вместо да включи играта, Джером я обръща и отваря кухнята за батериите.

— Обикновени двойни А. От зареждащите се. Нищо нередно. Демото на „Вирче с рибки“ наистина ли действа приспивно?

— Поне мен ме приспа — отговаря Ходжис. Не уточнява, че тогава е бил надрусан с лекарства. — В момента повече ме интересува Бабино. Той е замесен. Не разбирам как се е стигнало до това „партньорство“, но ако още е жив, ще ни каже. Замесен е и още някой.

— Човекът, когото е видяла икономката — обажда се Холи. — Който кара стара кола с петна от грунд. Искате ли да ви кажа какво мисля аз?

— Давай.

— Единият от тях, или Бабино, или човекът със старата кола, е посетил Рут Скапели. Хартсфийлд сигурно ѝ е имал зъб.

— Как би могъл да прати някого където и да било? — пита Джером и затваря капачето на кухнята за батерии. — Контрол над съзнанието? Според теб, Бил, единственото, на което е бил способен, е било да пуска водата в банята чрез теле... както и да се нарича това, а ми е трудно да го повярвам. Предполагам, че са само слухове. Болнични легенди вместо градски.

— Сигурно са игрите — предполага Ходжис. — Направил е нещо с игрите. Някак ги е настроил.

— От болничната си стая? — Джером го поглежда така, сякаш казва: „Я не се занасяй!“

— Знам, че изглежда абсурдно, дори като добавим телекинезата. Но сигурно въздейства чрез игрите. *Няма друг начин.*

— Отговорът е в доктора — изтърсва Холи, без да забележи граматичната си грешка.

— Виж ти, имаме си поетеса — подсмивва се Джером. Още подмята играта, все едно едва се сдържа да я хвърли на пода и да я стъпче, в което има известна логика. В крайна сметка проклетото устройство за малко не уби сестра му.

„Не — мисли си Ходжис. — Друга игра е била. Демото на «Вирче с рибки» на Дайна предизвиква само лек хипнотичен ефект, нищо повече. И вероятно е...“

Изправя се рязко, при което отляво го пробужда болка:

— Холи, потърси ли в интернет информация за „Вирче с рибки“?

— Не, дори не ми хрумна.

— Ще погледнеш ли сега? Искам да знам дали...

— Дали се споменава демото. Трябваше сама да се сетя. Сега ще проверя. — Тя забързано отива в приемната.

— Не разбирам защо Брейди ще се самоубие, преди да види резултатите от „работата“ си — промърморва Ходжис.

— Тоест преди да види колко тийнейджъри ще накара да се самоубият — уточнява Джером. — Хлапета, които навремето са били на тъпия концерт. Защото тъкмо за това става въпрос, нали?

— Да. Има много неясноти, Джером. Прекалено много. Дори не знам *как* се е самоубил. Ако наистина го е направил.

Джером притиска длани до слепоочията си, сякаш да попречи на мозъка си да се взриви:

— Само не казвай, че го мислиш за жив.

— Не, мъртъв е. Пийт не би могъл да се обърка. Казвам, че е възможно някой да го е

убил. Предвид на това, което знаем, Бабино ще е главният заподозрян.

— Каква съм загубенячка! — провиква се Холи от другата стая.

Джером и Ходжис се споглеждат и едва сдържат смеха си.

— Какво откри? — пита Ходжис. Само това може да каже, без да избухне в неистов кикот, който ще му причини болка и ще нарани чувствата на Холи.

— Намерих сайт, наречен „Хипнозата на «Вирче с рибки»!“ Началната страница предупреждава родителите да не позволяват на децата си да гледат демо анимацията твърде дълго. Първо са го забелязали при версията от 2005! „Геймбой“ отстранили проблема, обаче „Запит“... момент... *казали*, че са го отстранили, но не са! Коментарите са дълги един метър!

Ходжис недоумяващо поглежда Джером, който обяснява:

— Има предвид онлайн коментарите, подредени един под друг.

— Дете от Де Мойн припаднало, ударило си главата в бюрото и получило фрактура на черепа! — почти весело отбелязва тя, става и тръгва към тях. Страните ѝ са зачервени. — Сигурно много хора са завели дела срещу компанията! Басирам се, че това е една от причините „Запит“ да фалират! Може да е била една от причините „Сънрайз Сълюшънс“...

Телефонът на бюрото ѝ зазвънява.

— Да ти се не види! — сопва му се тя.

— Който и да е, кажи му, че днес не работим.

Но след като казва „Ало, свързахте се с агенция «Търси се»“, Холи само слуша. После се обръща и се провиква:

— Пийт Хънтли е, Бил. Искан да говори с теб веднага и звучи... странно. Като че ли е тъжен, ядосан или нещо подобно.

Ходжис отива в приемната, за да разбере защо Пийт звучи тъжен, ядосан или нещо подобно.

Джером най-сетне включва играта на Дайна Скот. В компютърната стая на Фреди Линклатър (Фреди е изпила четири екседрина и си е легнала в спалнята), надписът 44 ОТКРИТИ се превръща в 45 ОТКРИТИ. На ретранслатора мига ЗАРЕЖДАНЕ.

После се появява надпис ЗАДАЧА ЗАВЪРШЕНА.

16.

Без да каже здрасти, Пийт изтърсва:

— Заеми се, Кърм, и не спирай, докато истината не излезе наяве. Гадината е в къщата заедно с няколко души от ОКОР, а аз се обаждам от бараката в двора. Бог знае за какво служи, обаче вътре е кучи студ.

В първия момент Ходжис е толкова изненадан, че загубва ума и дума, и то не задето хора от ОКОР — съкращение на Окръжен криминален отдел за разследване — са на местопрестъпление, чието разследване е поверено на Пийт. Изненадан е (по-скоро стъписан) от думата *гадина* — през дългите години на съвместната им работа само веднъж е чул партньора си да я използва по адрес на жена. Въпросната жена беше тъщата му, която

след като убеди съпругата му да го напусне, яприюти заедно с децата. Гадината, за която говори сега, може да е само партньорката му, по-известна като госпожица Хубави сиви очи.

— Кърмит? Чуваш ли ме?

— Да. Къде си?

— В Шугър Хайтс. В дома на доктор Феликс Бабино на живописната Лайлък Драйв. Мамка му, това не е къща, а *имение*. Знаеш кой е Бабино, нали? Никоой не следеше Брейди Хартсфийлд по-изкъсо от теб. Известно време ти беше хоби.

— Знам *за кого* говориш, но не и *за какво*.

— Тази история ще гръмне като бомба, партньоре, и Изи не иска да я улучи шрапнел, когато това се случи. Амбициозна е, нали разбираш? Вижда се като главен инспектор след десет години, а след петнайсет — може би шеф на полицията. Разбирам го, но това не означава, че ми харесва. Обадила се е на началник Хорган зад гърба ми, а той се обадил на ОКОР. Ако сега случаят не е техен официално, до обяд ще стане. Имат си извършител, обаче тук има нещо гнило. Знаем го, знае го и Изи. Само че не ѝ дреме на задника.

— По-спокойно, Пийт. Обясни какво става.

Холи нервно крачи напред-назад. Ходжис свива рамене и вдига пръст: „Чакай!“

— Икономката идва в седем и половина, нали така? Казва се Нора Евърли. Вижда беемвето на Бабино на моравата и дупката от куршум в предното стъкло. Поглежда вътре и щом зърва кръвта по волана и на седалката, телефонира на 911. На пет минути от къщата е спряла патрулка — в Хайтс *винаги* има кола на пет минути път откъдето и да било — и когато пристига, Евърли седи в колата си, заключила е всички врати и трепери като лист. Униформените ѝ казват да не мърда от там и отиват до вратата. Отключено е. Госпожа Бабино — Кора — лежи мъртва в коридора и съм сигурен, че куршумът, който ще извади от нея патологът, ще е същият като онзи, пробил дупка в предното стъкло на беемвето. На челото ѝ е написана — дръж се да не паднеш! — черна буква Z. Същите букви се виждат в дневната, включително на екрана на телевизора. Точно като в къщата на Елъртън. Мисля, че в този момент партньорката ми е решила да не се забърква в тази каша.

— Аха, сигурно — съгласява се Ходжис, за да го насърчи да говори. Грабва бележника, оставен до компютъра на Холи, и написва „ЖЕНАТА НА БАБИНО Е УБИТА“ с големи печатни букви като вестникарско заглавие. Сътрудничката му сепнато притиска длан до устата си.

— Едното ченге телефонира в участъка, другото чува хъркане от горния етаж. Звукът бил като от верижен трион, работещ на празен ход. Качват се горе с извадени пистолети и в една от трите спални за гости, *цели три* — както ти казах, това не е къща, а палат, — намират дълбоко заспал някакъв дъртак. Събуждат го и той им казва, че името му е Алвин Брукс.

— Ал Библиотеката! — възкликва Ходжис. — От болницата! Той ми показва първия „Запит“!

— Да, точно този човек е. В джоба на ризата му имало пропуск за „Кайнър“. И сам си казал, че е убил госпожа Бабино. Твърди, че е станало, докато бил под хипноза. Щракнали му белезниците, завели го в дневната и го накарали да седне на дивана. Там го заварихме, когато след около половин час с Изи пристигнахме на местопрестъплението. Не знам какво му е, може да е получил нервен срив или нещо друго, обаче не е на себе си. Нямах представа какви дивотии плещи.

Ходжис си спомня нещо, което Ал му каза по време на последното му посещение при Брейди — май беше малко преди Деня на труда през 2014.

— Например „Нищо не е по-хубаво от онова, което не виждаш“.

— Да — изненадва се Пийт. — Ей такива неща. И когато Изи го попита кой го е хипнотизирал, отговори, че били рибките. Онези в прекрасното море.

Ходжис вече е наясно какви са тези рибки и как действат на хората.

— Продължих да го разпитвам, междувременно Изи се изниза в кухнята — бързаше да приключи разследването, без да изчака мнението ми. Та той обясни, че Доктор Зет му наредил, цитирам: „да си остави знака“. На десет места, включително на челото на мъртвата. Попитах го дали доктор Зет е доктор Бабино, а той отвърна, че не е — доктор Зет бил Брейди Хартсфийлд. Не е ли налудничаво?

— Да — съгласява се Ходжис.

— Питам го и дали е стрелял по доктор Бабино. Той само поклати глава и помоли да го оставя да поспи още малко. В този момент Изи цъфна и заяви, че началник Хорган се обадил в окръжното полицейско управление, защото доктор Б. бил високопоставена личност и случаят щял да е важен, освен това двама души от ОКОР случайно били в града, за да свидетелстват по дело — колко удобно, нали? Не смееше да ме погледне в очите, беше се изчервила и когато взех да посочвам буквите Z и да я питам не ѝ ли се струват познати, отказа коментар.

Ходжис не бе долавял толкова гняв и негодувание в гласа на бившия си партньор.

— В този момент ми позвъниха по телефона и... нали помниш как сутринта ти казах, че преди идването на патолога от Съдебна медицина дежурният лекар е взел проба от белезникавият прах в устата на Хартсфийлд?

— Да.

— Обаждаше се тъкмо този лекар. Саймънсън му е името. Резултатите от Съдебна медицина ще са готови най-малко след два дни, но Саймънсън веднага анализираше белезникавото вещество. Оказало се смесица от викодин и амбиен. Нито едното, нито другото лекарство не е било предписано на Хартсфийлд, а едва ли е можел да изприпка до най-близкия шкаф с медикаменти и да задигне няколко таблетки, нали така?

Ходжис, който вече знае какви обезболяващи е вземал Брейди, се съгласява, че е малко вероятно.

— Сега Изи е в къщата, сигурно стои настрани и си трае, докато типовете от ОКОР разпитват Брукс, който не помни дори собственото си име, ако не му го подскажат. Иначе се представя като Зет Бой, все едно е герой от комикс на „Марвел“.

Стиснал химикалката почти до счупване, Ходжис отново започва да пише нещо в бележника си, а Холи се навежда над него и като прочита фразата „АЛ БИБЛИОТЕКАТА Е ОСТАВИЛ СЪОБЩЕНИЕТО В СИННИЯ ЧАДЪР НА ДЕБИ“, се ококорва. Между временно Пийт продължава монолога си:

— Точно преди да дойдат онези от ОКОР — повярвай, не им отне много време, — попитах Брукс дали е убил и Брейди Хартсфийлд, а Изи му нареди да не отговаря.

— *Какво?* Сериозно ли говориш? — възкликва Ходжис. Тъкмо сега не му се мисли за влошаващите се отношения между Пийт и партньорката му, обаче е изумен. В крайна сметка, Изи е детектив от полицията, а не адвокат на Ал Библиотеката.

— Съвсем сериозно. После ме погледна и каза: „Не си му прочел правата.“ Обърнах се към униформените и ги попитах дали са го уведомили за правата му. „Разбира се“ — отговориха. Лицето на Изи пламтеше, обаче се беше запънала като магаре на мост. Каза ми: „Ако прецакаме това разследване, няма да обвинят теб, защото ще се пенсионираш след

няколко седмици, но аз ще опера пешкира.“

— После са дошли хората от ОКОР...

— Да, и сега се обаждам от бараката на покойния доктор Бабино и задникът ми е посинял от студ. Изи знае, че ще ти телефонирам, бас държа. Знае, че ще споделя с добрия стар чичо Кърмит.

Вероятно е прав за последното. Но ако госпожица Хубави сиви очи наистина е решена да се издигне в служебната йерархия, както предполага Пийт, сигурно би нарекла обаждането с друга дума: *портене*.

— Този Брукс е загубил и малкото разум, който е имал, и е идеалната жертва, на която да се припише престъплението, когато новината гръмне в медиите. Нали се сещаш как ще представят случилото се?

Ходжис знае, но оставя Пийт да го каже.

— Брукс си въобразил, че е някакъв отмъстител и борец за справедливост, наречен Зет Бой. Дошъл тук, убил госпожа Бабино, щом отворила вратата, после убил и мъжа ѝ, когато онзи се качил в беемвето и се опитал да избяга. Накрая отишъл в болницата и дал на Хартсфийлд шепа хапчета от запасите в домашната аптечка на семейство Бабино. Без проблем е влязъл в ТМУ, понеже има карта за достъп и работи в болницата от поне шест-седем години. Важно е нещо друго — *защо го е сторил?* И какво е направил с трупа на Бабино? Защото тук го няма.

— Уместен въпрос.

Пийт продължава:

— Ще кажат, че Брукс го е натоварил в собствената си кола и я е зарязал някъде. Може би на връщане от болницата я е бутнал в пропаст или в някой водоем, но защо е оставил в коридора трупа на жената? И защо се е върнал на местопрестъплението?

— Ще кажат...

— Да, че е луд! Убеден съм! Идеален отговор за всичко, в което няма логика! И ако изобщо се сетят за Елъртън и Стоувър, което едва ли ще се случи, ще кажат, че е убил и тях!

„В този случай — казва си Ходжис — Нанси Олдърсън ще подкрепи версията им, поне до известна степен. Защото несъмнено Ал Библиотека е човекът, когото е забелязала да наблюдава къщата на Хилтоп Корт.“

— Брукс ще го отнесе, ще овладеят медийното отразяване и ще приключат разследването. Но това не е всичко, Кърм. Не може да е. Ако знаеш нещо, ако имаш каквато и да е улика, следвай я. Обещай ми.

„Имам повече от една — мисли си Ходжис, — обаче Бабино е ключът към загадката, а е изчезнал.“

— Имаше ли много кръв в колата, Пийт?

— Не, обаче криминалистите вече потвърдиха, че е от кръвната група на Бабино. Разбира се, това не означава, че... мамка му. Затварям. Изи току-що излезе през задната врата с единия от ОКОР. Търсят ме.

— Добре.

— Обади ми се. Ако ти трябва нещо, до което имам достъп, само кажи.

— Непременно.

Ходжис затваря и се обръща към Холи да ѝ предаде разговора, обаче тя вече не е до него, а е отишла в кабинета му.

— Бил — казва тихо, — ела тук.

На вратата на кабинета той се спира като закован. Джером седи на въртящия се стол зад бюрото и се взира в играта на Дайна Скот. Очите му са изцъклени и празни. Зяпнал е като олигофрен, на долната му устна се е събрала слюнка. От устройството звучи мелодийка, но не е същата от снощи — Бил е уверен в това.

— Джером? — Тръгва към бюрото, но Холи го дръпва за колана. Изненадващо силна е.

— Не — прошепва му. — Не бива да го стряскаш. Не и докато е в това състояние.

— Какво да правя?

— Когато бях на около трийсет, ходих на хипнотерапия цяла година. Имах проблеми с... е, няма значение. Нека опитам.

— Сигурна ли си, че можеш?

Поглежда го. Лицето ѝ е бледо, очите — пълни със страх.

— Не, но не бива да го оставим така. Не и след случилото се с Барбара.

Играта в безжизнените ръце на Джером просветва в яркосиньо. Той не реагира, не мигва, само продължава да се взира в екранчето; мелодийката също продължава да звучи.

Холи пристъпва крачка напред, после още една.

— Джером?

Той не продумва.

— Джером, чуваш ли ме?

— Да — отговаря той, без да отмества поглед от екранчето.

— Къде си?

— На моето погребение. Всички са тук. Прекрасно е.

17.

Брейди се запали по самоубийствата на дванайсет, когато прочете „Гарван“, описание на истинско престъпление — масовите самоубийства в Джоунстаун, Гвиана, където над деветстотин души, една трета от които — деца, се отравят с плодов сок, смесен с цианкалий. Да, броят на жертвите беше внушителен, но любопитството на Брейди беше възбудено от още нещо — как се е стигнало до „грандиозния финал“. Дълго преди деня, в който цели семейства погълнали отровата (медицински сестри — *истински медицински сестри!* — наливаха със спринцовки цианкалия в гърлата на пиращите бебета), Джим Джоунс подготвял последователите си за техния апотеоз с разпалени проповеди и с репетиции на самоубийството, които наричал Бели нощи. Първо ги превърнал в параноици, после ги хипнотизирал с обаянието на смъртта.

Единствената отлична оценка на Брейди в гимназията беше за доклад, който беше написал за тъпия курс по социология, наречен „Животът в Америка“. Беше го озаглавил „Американски пътища на смъртта: кратко проучване на самоубийствата в САЩ“. Брейди цитираше статистиката за 1999, която по това време беше най-актуалната. През тази година над четирийсет хиляди души се бяха самоубили, предимно с огнестрелно оръжие (най-надеждния метод да посегнеш на живота си), но мнозина бяха прибегнали до сънотворни. Други се бяха обесили, удавили, умрели от кръвозагуба, трети се бяха отровили с газ,

самозапалили се или блъснали колите си в мостови подпори. Един изобретателен тип (това Брейди не включи в доклада си; още тогава внимаваше да не го заклеят като особен) пъхнал в ректума си кабел, по който течал ток с напрежение 220 волта. През 1999 самоубийството беше на десето място в списъка с причини за смърт в Америка, а ако се добавеше гибелта и на хората, уж умрели при злополуки и от „естествена смърт“, несъмнено самоубийството щеше да се класира веднага след сърдечните заболявания, рака и катастрофите.

В доклада си Брейди цитираше мисъл на Албер Камю: „Съществува само един истински сериозен философски въпрос — самоубийството.“

Цитира и известен психиатър на име Реймънд Кац, който заявяваше: „Всеки човек се ражда с гена на самоубийството.“ Не добави края на мисълта на Кац, защото отнемаше от драматизма: „В повечето от нас този ген не се проявява.“

През десетте години между завършването на гимназията и ужасния момент в концертна зала „Минго“ интересът на Брейди към самоубийствата — включително неговото собствено, винаги планирано като грандиозно действие, което ще остане в историята — се запази.

Въпреки обстоятелствата, сега посятото семе е дало плод.

Той ще бъде Джим Джоунс на двацет и първи век.

18.

Изминава шейсет и пет километра и решава, че повече не издържа. Завива в място за почивка на магистрала I-47, изключва измъчения двигател на малибуто на Зет Бой и включва лаптопа на Бабино. Тук няма Wi-Fi, но на около шест километра, изправена гордо срещу сгъстяващите се облаци, се извисява антената на мобилния оператор „Върайзън“. С лаптопа „Макбук Еър“ на Бабино може да отиде където си пожелае, без да напуска празния паркинг. Мисли си (не за първи път), че телекинезата е нищо в сравнение със силата на интернет. Уверен е, че хиляди самоубийства са се излюпили в сайтовете на социалните мрежи, където троловете се вихрят на воля и тормозът е безкраен. Кликва на скрит файл, който е записал на лаптопа по време на едно от предишните си посещения в главата на Бабино.

ОТВОРИ ЛИНК КЪМ ZEETHEEND? ДА НЕ

Поставя курсора на ДА, натиска клавиша за връщане и чака. Кръгчето се върти и не спира. Тъкмо когато започва да се пита дали нещо не се е объркало, лаптопът изписва очакваното съобщение:

ZEETHEEND Е АКТИВИРАН

Добре. Zeetheend е само глазурата на тортата. Успя да раздаде само ограничен брой игри и повечето се оказаха дефектни, но тийнейджърите са стадни създания, а стадните създания се движат в емоционален и умствен синхрон. Затова пчелите се движат на рояци, а рибите —

на пасажите. Затова лястовиците се връщат в Капистрано всяка година.

Юношите са склонни да носят еднакви торбести панталони и да си пускат еднакви бради, инак ще ги изключат от стадото. Девойките добиват еднакъв стил на обличане и полудяват по едни и същи музикални групи. Тази година са „Уи Ар Йор Брадас“, неотдавна бяха „Раунд Хиър“ и „Уан Дайрекшън“. Някога бяха „Ню Кидс Он Дъ Блок“. Модите-еднодневки покосяват тийнейджърите като епидемия от шарка, от време на време една от тези мимолетни моди е самоубийството. В Южен Уелс десетки подрастващи се обесиха между 2007 и 2009, а съобщенията в социалните мрежи разпространяваха лудостта. Дори прощалните писма на самоубийците бяха на интернет език: „& a3 qhvam lu4a, 6te se vdm rak.“

Горски пожари, изгарящи милиони декари, могат да започнат от една-единствена запалена клечка кибрит, хвърлена в сухите храсти. Игрите „Заппит“, които Брейди разпространи чрез човешките си дроне, са стотици клечки. Не всички ще се запалят, някои от запалените няма да се разгорят. Брейди го знае, но zeetheend.com му служи и като подкрепа, и като катализатор. Ще сработи ли? Не е сигурен, но времето е прекалено кратко за продължителни опити.

Ами ако се получи?

Ще последват самоубийства на тийнейджъри в целия щат, може би дори в целия Среден Запад. Стотици, дори хиляди. „Какво ще кажеш по въпроса, ДВО Ходжис? Ще разведря ли пенсионерските ти години, дърт нахалнико?“

Сменя лаптопа на Бабино с играта на Зет Бой. Държи да ползва тъкмо тази. Мисли за нея като за „Заппит Зиро“ — нулевия „Заппит“ — защото е първата, която видя — донесе му я Ал, защото беше решил, че може да се хареса на почти парализирания човек в стая 217. Наистина му хареса. О, да, дори много.

Допълнителната програма с номерираните рибки и скритите съобщения не е добавена на този „Заппит“, защото не е необходима на Брейди. Тези неща са само за жертвите. Гледа как рибките плуват насам-натам, докато се успокоява и съсредоточава, после затваря очи. Първо има само тъмнина, но след малко започват да се появяват червени светлинки — вече над петдесет. Като точки на компютърна карта са, макар че не са неподвижни, а се движат напред-назад, отляво надясно, нагоре-надолу, пресичат се. Избира една на случаен принцип, очите му се движат под затворените клепачи, докато следи движението ѝ. Светлинката все повече забавя скоростта си. Спира и започва да се увеличава. Разтваря се като цвете.

Намира се в спалня. Някакво момиче се взира в рибките на своята „Заппит“, получена от badconcert.com. Малката си е в леглото, защото днес не е отишла на училище. Може да е казала, че е болна.

— Как се казваш? — пита Брейди.

Понякога мишените чуват само глас, идващ от устройството, но най-податливите наистина го виждат като аватар във видеоигра. Тази тийнейджърка е от тях — обещаващо начало. Винаги реагират по-добре, ако ги нарича по име, затова ще продължава да го повтаря. Тя поглежда без изненада младия мъж, седнал до нея на леглото. Лицето ѝ е бледо. Погледът ѝ е замъглен.

— Аз съм Елън — отговаря тя. — Търся правилните цифри.

„Разбира се“ — мисли си той и се вмъква в нея. Тя е на шейсет и пет километра южно от него, но щом чрез анимацията проникне в набелязаната жертва, разстоянието е без значение. Може да я контролира, да я превърне в един от своите дроне, обаче той не го иска, както не искаше да се вмъкне в дома на госпожа Трилони през някоя тъмна нощ и да ѝ

пререже гърлото. Убийството не е контрол върху някого; убийството е просто убийство.

Самоубийството е контрол.

— Щастлива ли си, Елън?

— Бях. И отново ще бъда, ако намеря онези цифри.

Брейди ѝ се усмихва, усмивката му е и тъжна, и очарователна:

— Да, но те са като живота. В живота сборът почти никога не е правилен, Елън. Не е ли така?

— Аха.

— Кажете ми, Елън, какво те тревожи?

Би могъл да научи и сам, обаче е по-добре да му каже сама. Знае, че има нещо, защото всички хора се тревожат, а тийнейджърите — най-много.

— Сега ли? За изпита САТ.

„Аха — мисли си той, — прословутия Стандартизиран Академичен Тест, който помага на Отдела по научно земеделие да отсява плевата от зърното.“

— Много съм зле по математика — признава тя. — Гола вода съм.

— Разбирам.

— Ако не изкарам най-малко шестстотин и петдесет точки, няма да ме приемат в добър колеж.

— А ще си късметлийка, ако изкараш и четиристотин — отбелязва той. — Не е ли така, Елън?

— Да. — Сълзите ѝ преливат от очите ѝ и започват да се стичат по страните ѝ.

— А и по английски ще се представиш зле — добавя Брейди. Постепенно я „отваря“, което му доставя най-голямото удоволствие. Все едно да бръкнеш в корема на животно, което е зашеметено, но още живо, и да му изкараш червата. — Ще се панираш.

— Вероятно ще се панирам — повтаря Елън. Вече хлипа с глас. Брейди проверява краткосрочната ѝ памет и разбира, че родителите ѝ са отишли на работа, а братчето ѝ — на училище. Така че нека си хлипа. Няма кой да я чуе.

— Не *вероятно*. Ти *ще* се панираш, Елън. Защото няма да издържиш напрежението.

Тя хлипа.

— Кажете го, Елън.

— Няма да издържа напрежението. Ще се панирам, а ако не вляза в добър колеж, татко ще се разочарова, а мама ще се ядоса.

— Ами ако не влезеш в никакъв колеж? Ами ако единствената работа, която успееш да си намериш, е да чистиш къщи или да сгъваш дрехите в някоя обществена пералня?

— Мама ще ме намрази!

— Тя вече те мрази, нали, Елън?

— Аз не... Не мисля...

— О да, мрази те. Кажете го, Елън. Кажете „Майка ми ме мрази!“

— Майка ми ме мрази. Боже, толкова ме е страх и животът ми е толкова гаден!

Ето това е най-големият дар, комбинация от хипнозата на играта и от способността на Брейди да прониква в умовете на хората, щом се „отворят“ така, че да им въздейства. Обичайните страхове, с които хлапета като това живеят и които са като неприятен фонен шум, могат да се превърнат в опустошителни чудовища. Малките балончета параноя могат да се издуват, докато станат големи колкото дирижабли.

— Можеш да престанеш да се страхуваш — казва на момичето. — И да накараш майка

си да съжالياва много.

Елън се усмихва през сълзи.

— Можеш да забравиш всичко това.

— Мога. Мога да забравя всичко това.

— Можеш да си в покой със себе си.

— Покой — въздиша тя.

Чудесно! Изминаха седмици, докато отвори майката на Мартийн Стоувър, която все спираше демото, за да играе проклетия си пасианс, и много дни, докато овладее ума на Барбара Робинсън. Друго си беше с Рут Скапели и с тази пъпчива ревла в натруфената ѝ розова стая. Необходими му бяха само няколко минути. „Но пък — казва си — открай време съм си схватлив и се уча бързо.“

— При теб ли е телефонът ти, Елън?

— Ето го. — Бърка под една декоративна възглавничка. И телефонът ѝ е в бонбоненорозово.

— Искам да напишеш нещо във Фейсбук и в Туитър. За да го прочетат всичките ти приятели.

— Какво да напиша?

— Да речем „Вече съм в покой. И вие можете да бъдете. Отидете на zeetheend.com.“

Тя се подчинява, обаче пише много бавно. Когато са в това състояние, хората сякаш са под вода. Брейди си напомня колко добре върви всичко и се опитва да не губи търпение. Когато малката е готова и съобщенията са изпратени — още запалени клечки кибрит, хвърлени в сухия прахан, — ѝ предлага да отиде до прозореца.

— Мисля, че малко свеж въздух ще ти дойде добре. Ще ти избистри главата.

— Малко свеж въздух ще ми дойде добре — повтаря тя, отмята завивката си и спуска босите си стъпала на пода.

— Вземи играта.

Тя се подчинява.

— Преди да отвориш прозореца, отиди в главното меню, където са всички иконки. Можеш ли да го направиш, Елън?

— Да... — Дълга пауза. Тази глупачка ще му скъса нервите. — Да, виждам иконките.

— Чудесно. Сега отиди на „Кръстословици“. Дъската за игра с гумичка.

— Виждам я.

— Докосни я два пъти, Елън.

Прави го: играта просветва в синьо. Ако някой се опита да използва отново същото устройство, то пак ще светне и ще изгасне завинаги.

— Сега можеш да отвориш прозореца.

Нахлува студен вятър и отмята косата ѝ. Тя се поколебава, изглежда на ръба на пробуждането и за миг Брейди усеща как му се изплъзва. Все още е трудно да контролира от разстояние набелязаните мишени, дори когато са в хипнотичен транс, но е сигурен, че ще подобри техниката си. Съвършенството се постига с тренировки.

— Скачай — прошепва Брейди. — Скачай и няма да се налага да вземаш САТ. Майка ти няма да те мрази. Ще съжالياва. Скачай и нещата ще си дойдат на мястото. Ще получиш голямата награда. Наградата е сън.

— Наградата е сън — съгласява се Елън.

— Направи го сега — мърмори Брейди, който е затворил очи и седи зад волана на

раздрънканата кола на Ал Брукс.

На шейсет и пет километра южно от мястото за почивка Елън скача от прозореца на стаята си. Падането не е дълго, а и долу има голяма купчина изрит сняг. Вече се е втвърдил, но все пак омекотява удара дотолкова, че Елън само си счупва ключицата и три ребра. Запищява от болка и Брейди е изхвърлен от главата ѝ като пилот, катапултирал от F-111.

— Мамка му! — крещи той и блъска волана. Артритът на Бабино сковáva ръката му чак до рамото и това го вбесява още повече. — Мамка му, мамка му, *мамка му!*

19.

В приятния изискан квартал Брансън Парк Елън Мърфи с мъка се изправя на крака. Последното, което си спомня, е как каза на майка си, че е болна и не може да отиде на училище — излъга я, за да остане вкъщи и да лови розови рибки — беше се пристрастила към тях. Играта лежи наблизко, екранчето е счупено. Вече не я интересува. Зарязва я и боса се затътря към входната врата. С всяко вдишване я прорязва жестока болка.

„Но съм жива — мисли си. — Поне съм жива. Какво ми беше станало? Какво, за Бога?“

Гласът на Брейди все още е с нея: усеща го като вкуса на нещо слuzесто, което е погълнала живо.

20.

— Джером? — пита Холи. — Чуваш ли ме още?

— Да.

— Искам да изключиш играта и да я оставиш на бюрото на Бил. — После, понеже открай време обича да се подсигурява, добавя: — С екрана надолу.

Той смръщва чело:

— Трябва ли?

— Да. Веднага. Остави я, без да я гледаш.

Преди Джером да се подчини, Ходжис вижда плуващите рибки и още един яркосин проблясък. За миг му се завива свят — може да е от обезболяващите, а може и да не е. После Джером натиска бутона за изключване на устройството и рибките изчезват.

Ходжис не чувства облекчение, а разочарование. Може и да е лудост, но предвид настоящия му медицински проблем може и да не е. Виждал е как психиатрите използват хипноза, за да помогнат на свидетели да си припомнят по-добре случилото се, но за първи път осъзнава напълно истинската ѝ мощ. Хрумва му мисъл, може би богохулна в тази ситуация, че розовите рибки са по-ефикасно болкоуспокояващо от хапчетата, предписани от доктор Стамос.

— Ще броя от десет до едно, Джером — продължава Холи. — След всяка цифра сънят по малко ще те напуска. Става ли?

Няколко секунди Джером не продумва. Намира се в някаква друга реалност и сякаш се опитва да прецени какво ли ще е да остане в нея завинаги. Холи пък вибрира като камертон, а Ходжис усеща как ноктите му се впиват в дланите му, докато стиска юмруци.

Накрая Джером проговаря:

— Ами... добре... Щом го искаш, Холибери.

— Започваме. Десет... девет... осем... връщаш се... седем... шест... пет... будиш се...

Джером вдига глава. Гледа право в Ходжис, но Бил не е уверен, че младежът го вижда.

— Четири... три... почти приключихме... две... едно... *събуди се!* — Холи плясва с ръце.

Джером подскача. Едната му ръка закача играта на Дайна и я събаря на пода. Той се втренчва в Холи и изненадата му е толкова неподправена, че при други обстоятелства би била смешна.

— Какво стана? Заспах ли?

Холи се тръшва на стола, отреден за клиенти. Поема си дълбоко дъх и избърсва потта от лицето си.

— Донякъде — обяснява Ходжис. — Играта те хипнотизира. Както е хипнотизирала сестра ти.

— Сигурен ли си? — пита Джером и си поглежда часовника. — Явно да. Губят ми се петнайсет минути.

— По-скоро двайсет. Какво си спомняш?

— Докосвах розовите рибки, за да се превърнат в цифри. Изненадващо трудно е. Трябва да гледаш внимателно, да се съсредоточиш, а сините проблясъци пречат.

Ходжис вдига играта от пода.

— Не я включвай! — възкликва Холи.

— Няма. Обаче я включих снощи и тогава нямаше сини проблясъци и колкото и да докосвах розовите рибки, не се появиха никакви цифри. А и мелодийката сега е различна. Не много, но е по-различна.

— *Край морето, край морето, край красивото море, ние двамата седим и ни е добре* — изтананиква съвършено вярно Холи. — Мама ми я пееше, когато бях малка.

Джером я гледа по-настойчиво, отколкото тя може да понесе, затова притеснено извързва очи и пита:

— Какво? Какво има?

— Чувах думи, но други.

Ходжис чу само мелодийката без думи, но не продумва. Холи пита Джером дали си ги спомня.

Той не пее вярно като нея, но все пак те се уверяват, че са чули тъкмо тази мелодийка:

— *Ще застии, ще застии, сънят е прекрасен...* — Спира и после добавя: — Само това помня. Ако не си го въобразявам де.

— Сега вече е сигурно — обажда се Холи. — Някой е пренастроил демото на „Вирче с рибки“.

— Наблъскал го е със стероиди — добавя Джером.

— Какво означава това? — пита Ходжис.

Джером кима на Холи и тя обяснява:

— Някой е качил скрита програма в демото, което по принцип е леко хипнотизиращо. Програмата не е била активна, когато играта е била в Дайна, нито когато ти си я включил снощи, Бил — което е добре за теб, — но някой я е пуснал след това.

— Бабино?

— Или той, или някой друг, ако полицията е права и Бабино е убит.

— Може да е била предварително настроена — промърморва Джером и пояснява на Ходжис: — Нали знаеш, като аларма на часовник.

— Да видим дали съм разбрал. Програмата си е била там през цялото време, но е проработила чак когато днес включихме играта на Дайна, така ли?

— Да — кима Холи. — Сигурно някъде е включен ретранслатор, нали, Джером?

— Да. Компютърна програма, която постоянно излъчва тази актуализация и само чака някой мухльо — в този случай мен — да включи заппита и да активира безжичната връзка.

— Това може да стане с *всичките игри ли*?

— Ако скритата програма я има на всичките, да — потвърждава Джером.

— Това е работа на Брейди. — Ходжис започва да крачи насам-натам, притискай длан до корема си, сякаш така ще хване болката и ще я задържи. — Шибаният Брейди Хартсфийлд.

— Как? — пита Холи.

— Не знам, но само това е логично. Опитва се да вдигне във въздуха концертна зала „Минго“ по време на онзи концерт. Попречихме му. Спасихме стотици хора.

— Ти ги спаси, Холи — намесва се Джером.

— Тихо, Джером. Остави го да се изкаже. — В очите ѝ се вижда, че знае какво има предвид Ходжис.

— Минават шест години. Онези момиченца, повечето в началното училище през 2010, сега са в гимназията. Или в колежа. „Раунд Хиър“ отдавна са се разпаднали, и момиченцата вече са млади жени, харесват друга музика, но внезапно получават предложение, на което не могат да устоят. Безплатна електронна игра, ако докажат, че са били на концерта на „Раунд Хиър“ онази вечер. Играта сигурно им се струва старомодна като черно-бял телевизор, но какво пък — безплатна е.

— Да! — възкликва Холи. — Брейди е продължил да ги преследва. Това е отмъщението му, но не само към тях. Това е отмъщението му към *теб*, Бил.

„Кое означава, че съм отговорен — опечалено си казва Ходжис. — Само че какво можех да сторя? Какво друго можехме да сторим всички? Щеше да взриви залата.“

— Бабино, представящ се като Майрън Заким, е купил осемстотин от тези игри. Трябва да е бил той, понеже е фрашкан с пари. Брейди нямаше пукнат цент, а се съмнявам, че Ал Библиотеката Брукс е събрал и двайсет хиляди долара в пенсионния си фонд. Тези игри сега са в ръцете на различни хора. И ако в тях е качена скритата програма, щом притежателите им ги пуснат...

— Момент! — прекъсва го Джером. — Наистина ли смяташ, че в тази гадост е замесен уважаван неврохирург?

— Да, смятам. Сестра ти го разпозна и вече знаем, че уважаваният неврохирург е използвал Брейди Хартсфийлд като опитно зайче.

— Само че Хартсфийлд е мъртъв — намесва се Холи. — Остава Бабино, който може също да е умрял.

— Може и да е жив — подхвърля Ходжис. — В колата е имало кръв, но трупът го няма.

Не за първи път някой се опитва да инсценира собствената си смърт.

— Ще проверя нещо на компютъра. — Холи тръгва към приемната. — Ако безплатните игри имат новата програма от днес, тогава...

— Не разбирам как е възможно, но... — подхваща Джером.

— Бабино ще ни каже — прекъсва го Ходжис. — Ако още е жив.

— Чакай малко. Барб говореше за глас, който ѝ казвал всякакви ужасни неща. Аз не чух глас и съм сигурен, че не ми се иска да се самоубия.

— Може би не си се поддал на хипнозата.

— Напротив. Чух текст с мелодийката и ми се струва, че имаше и думи в сините проблясъци. Като скрити съобщения. Но... нямаше глас.

„Може да има стотици причини за това — казва си Ходжис. — Джером не е чул глас, но това не означава, че повечето от хлапетата, получили безплатни игри, няма да чуят.“

— Да речем, че този ретранслатор е бил включен през последните четиринайсет часа — разсъждава Ходжис на глас. — Знаем, че е бил, преди да пусна играта на Дайна, защото щях да видя номерираните рибки и сините проблясъци. Така че въпросът ми е следният: възможно ли е програмата да е добавена, ако игрите са изключени?

— Няма начин — обяснява Джером. — Трябва да са включени. След това обаче...

— *Активен е!* — извиква Холи. — *Лошият сайт zeetheend е активен.*

Джером се втурва към бюрото ѝ в приемната. Ходжис го следва по-бавно.

Холи усилва звука на компютъра си, музика изпълва помещенията на „Гърси се“. Този път не „Край красивото море“, а „Не бой се от Жътваря“ на „Блу Ойстър Кълт“. Докато звучи „четирийсет хиляди мъже и жени всеки ден, още толкова на идния ден“ — Ходжис вижда осветен от свещи погребален салон и ковчег, покрит с цветя. Край него минават усмихнати млади мъже и жени, движат се насам-натам, напред-назад, избледняват, появяват се повторно. Някой от тях помахват, други показват знака на победата. Под ковчегата има поредица от съобщения, които се издуват и свиват като бавно биещо сърце.

КРАЙ НА БОЛКАТА.

КРАЙ НА СТРАХА

КРАЙ НА ГНЕВА

КРАЙ НА СЪМНЕНИЯТА.

КРАЙ НА ТРУДНОСТИТЕ

ПОКОЙ

ПОКОЙ

Следва поредица от сини проблясъци. В тях са вградени думи. „Или ако ги наричаме с истинските им имена — мисли си Ходжис — капки отрова.“

— Спри го, Холи! — Не му харесва как се е вторачила в екрана — изглежда хипнотизирана като Джером преди няколко минути.

Джером реагира по-бързо от нея. Пресяга се над рамото ѝ и натиска копчето за изключване на компютъра.

— Не биваше да го правиш — укорява го тя. — Може да ми изчезне информация.

— Точно затова е шибаният уебсайт! Да те накара да си загубиш информацията. Да си загубиш *ума*. Успях да прочета съобщението в последния проблясък, Бил. Пишеше „Направи го сега!“.

Холи кима.

— Едно от другите беше „Кажете на всичките си приятели.“

— Дали играта ги насочва към това... това нещо? — пита Бил.

— Не е нужно — отговаря Джером. — Защото тези, които го открият, а много ще успеят, дори хлапета, които не са и чували за безплатна игра „Запит“, ще разпространят информацията за нея във Фейсбук и къде ли не още.

— Искал е да причини епидемия от самоубийства — прошепва Холи. — Някак си я е стартирал и после се е самоубил.

— Сигурно за да пристигне преди тях — процежда Джером. — За да ги чака на вратата.

— Очаква ли се да повярвам, че рокпарче и снимка на погребение ще накарат хлапетата да се самоубиват? — възкликва Ходжис. — Игрите мога да приема. Видях как става. Но това?

Холи и Джером се споглеждат по начин, който Ходжис разтълкува лесно: „Как да му го обясним? Как да опишеш червеношийка на човек, който не е виждал птица?“ Само погледът е почти достатъчен да го убеди.

— Тийнейджърите са податливи на подобни неща — подхваща Холи. — Не всички, но много. Аз щях да бъда, ако бях на седемнайсет.

— И е заразно — добавя Джером. — Веднъж започне ли... ако започне... — Той вдига рамене.

— Трябва да намерим този ретранслатор и да го спрем — заключава Ходжис. — Да ограничим щетите.

— Може да е в къщата на Бабино — предполага Холи. — Обади се на Пийт. Да провери има ли някакви електронни устройства там. Ако намери, веднага да ги изключи от електрическата мрежа.

— Ако е с Изи, ще ме прехвърли на гласова поща — промърморва Ходжис, но все пак натиска бутон за бързо избиране и Пийт вдига на първото позвъняване. Обяснява, че Изи се е върнала в участъка с хората от ОКОР, за да изчака първите доклади на криминалистите. Ал Библиотеката Брукс вече е отведен под стража от униформените, които ще се бият в гърдите, че са участвали в залавянето на убиеца.

Гласът на Пийт издава умора.

— С Изи се изпокарахме. Сериозно. Опитах се да ѝ кажа онова, което научих от теб, когато започнахме да работим заедно — как разследването е началник и как отиваш, където те отведе. Не се снишаваш, не покриваш нещата, просто следваш червената линия до

източника ѝ. Госпожицата ме слушаше, беше скръстила ръце и кимаше от време на време. Помислих си, че започва да проумява. После изтърси нещо, с което ме гръмна — знам ли кога за последно жена е заемала управленски пост в градската полиция. Отговорих, че не знам, а хубавицата се тросна, че отговорът е „никога“. Заяви, че тя щяла да е първата. Човече, мислех си, че я познавам. — Пийт се засмива — най-тъжния смях, който Ходжис е чувал някога. — Мислех, че е *истинска полицайка*.

Ходжис ще му съчувства по-късно. Тъкмо сега няма време. Пита за компютърното оборудване.

— Намерихме само айпад с изтощена батерия — информира го Пийт. — Евърли, икономката, твърди, че докторът имал лаптоп в кабинета, почти нов, но е изчезнал.

— Като собственика си — отбелязва Ходжис. — Може да е у него.

— Може. Ако мога да помогна, Кърмит...

— Ще се обадя, повярвай.

В момента приема всякаква помощ.

21.

Резултатът с момичето на име Елън е вбесяващ — провал като с Робинсъновата чернилка, — но накрая Брейди се успокоява. Проработи, над това трябва да се съсредоточи. Купчината сняг под прозореца беше просто лош късмет. Ще има много други възможности. Предстои му още много работа, много клечки за палене, но разгори ли се веднъж огънят, може да се успокои и да гледа.

Пали колата на Зет Бой, напуска мястото за почивка и отново излиза на магистралата, където движението не е натоварено. В този момент от побелялото небе започват да се спускат първите снежинки и полепват по предното стъкло на малибуто. Брейди натиска педала за газта. Трошката на Зет Бой е с летни гуми, а излезе ли от магистралата, пътищата ще стават все по-лоши. Трябва да изпревари бурята.

„О, ще я изпреваря“ — мисли си и се усмихва — хрумнала му е приятна мисъл. Може би Елън ще се парализира от шията надолу като гадината Стоувър. Не е много вероятно, но е възможно, приятна мечта, която да му запълва времето, докато пътува.

Пуска радиото, намира станция, предаваща парчета на „Джудас Прийт“, и усилва звука до дупка. И той като Ходжис си пада по твърдите²⁴ неща.

Принцът на самоубийствата

Брейди завоюва много победи, докато беше затворен в стая 217, но беше принуден да ги пази в тайна. Излезе от комата, която беше равнозначна на смърт, макар да го водеха жив; откри, че може (заради лекарството, давано му от Бабино, или заради някаква коренна промяна в мозъчните му вълни, или пък заради комбинацията от двете) да премества малки предмети само с мисълта си; внедри се в мозъка на Ал Библиотеката и създаде там втора личност, Зет Бой. И си го върна на тлъстото ченге, което го удари в топките, когато беше незащитен. И все пак най-големият му успех беше как подтикна Сейди Макдоналд да извърши самоубийство. Това вече беше упражняване на власт.

Хареса му, искаше отново да изпита същото усещане за могъщество.

Въпросът, който предизвикваше това желание, беше елементарен: кой да е следващият самоубиец? Лесно щеше да накара Ал Брукс да скочи от някой надлез или да се нагълта с препарат за отпушване на канали, но с него щеше да си отиде и Зет Бой, без когото Брейди щеше да остане затворник в стая 217, която всъщност беше затворническа килия с изглед към закрит обществен паркинг. Не, Брукс му беше необходим.

По-важният въпрос бе какво да направи с мръсника, превърнал го в затворник в клиниката. Урсула Хабър, нацистката, завеждаща отделението по физиотерапия, казваше, че на пациентите в рехабилитация са им необходими СЗР: стимули за развитие. Е, развиваше си се и целта да си отмъсти на Ходжис беше страхотен стимул, но как да я постигне? Не и като го накара да се самоубие, дори да можеше. Веднъж се беше опитал и се беше провалил.

Когато Фреди Линклагър дойде в клиниката и му донесе снимката, на която той беше с майка си, на Брейди все още му оставаше година и половина, докато се сети как да си довърши работата с Ходжис. Посещението на Фреди обаче му даде необходимия начален тласък. Само че щеше да се наложи да внимава. Много да внимава.

„Стъпка по стъпка — повтаряше си, докато лежеше буден в малките часове на нощта. — Стъпка по стъпка. Налага се да преодолее почти невъзможни препятствия, но и разполагам с невероятни оръжия.“

Първата стъпка беше да накара Ал Брукс да разкара от болничната библиотека останалите игри „Запит“. Ал ги занесе в дома на брат си (самият той живееше там, но в апартамента над гаража). Беше лесно, защото и без това никой не ги искаше. Брейди мислеше за тях като за патрони. Рано или късно щеше да намери оръжие, с което да ги изстреля.

Брукс сам взе игрите, макар да действаше по командата на мисъл, която Брейди внедри в съзнанието на Зет Бой. Подхождаше предпазливо с проникването в ума му и се стараше да не го контролира напълно, защото това твърде бързо унищожаваше мозъка на стареца. Налагаше се да „дозира“ проникванията. Жалко, защото му харесваха излетите извън болницата, обаче хората започваха да забелязват, че главата на Ал Библиотеката е започнала да се поразмътва. Ако състоянието му се влошеше, щяха да го уволнят. И което беше още по-лошо, Ходжис можеше да надуши нещо гнило. Което щеше да е фатално. Нека дъртото ченге разпитва персонала, разпространяващ слухове за телекинеза, обаче не биваше да допусне онзи да разбере какво се случва в действителност.

През пролетта на 2013 и въпреки риска от умствено изчерпване Брейди изцяло пое контрола над Брукс, защото му трябваше компютъра в библиотеката. *Нямаше друг начин да*

го използва. А и проникването в съзнанието на Ал беше кратко, колкото да настрои компютъра така, че да изпраща чрез Гугъл съобщения с ключови думи „Заппит“ и „Вирче с рибки“.

На всеки два-три дни пращаше Зет Бой да проверява съобщенията и да му докладва. Инструктирал го беше да превключва на сайта на спортния канал И Ес Пи Ен, ако някой наминеше да провери какво гледа (случваше се рядко; библиотеката беше голяма колкото килер и малцината, отбили се там, всъщност търсеха параклиса в съседство).

Съобщенията бяха интересни и полезни. Явно адски много хора бяха изпаднали в полухипнотично състояние или бяха получили лек епилептичен пристъп, след като прекалено дълго бяха гледали анимацията на „Вирче с рибки“. Въздействието ѝ беше по-силно, отколкото той се надяваше. Дори в бизнес раздела на „Ню Йорк Таймс“ бяха поместили статия по този въпрос, която беше навредила на фирмата-производител. Оказа се фатално за нея, защото и без това беше закъсала. И без човек да е гений (а Брейди се смяташе за гениален), щеше да се досети, че „Заппит“ или скоро ще фалира, или ще бъде погълната от по-голяма компания. Брейди залагаше на фалит. Шефовете на коя компания ще са толкова глупави, че да купят фирма, произвеждаща електронни игри, които са безнадеждно остарели и нелепо скъпи, а като капак една от игрите има опасен ефект?

Междувременно му предстоеше да измисли как да настрои тези, които притежаваше (бяха складирани в апартамента на Зет Бой, но Брейди ги смяташе за своя собственост), за да накара хората да ги гледат по-дълго. Беше зациклил на този проблем, когато го посети Фреди. След като тя си тръгна, изпълнила християнския си дълг (не че Фредерика Бимъл Линклатър беше или някога е била християнка), Брейди дълго разсъждава какво да направи.

В края на август 2013, след като изтърпя безкрайно отегчително посещение на дъртия ДВО, изпрати Зет Бой при Фреди.

* * *

Фреди преброи парите, след това внимателно огледа прегърбения старец със зелен работен панталон, застанал по средата на помещението, минаващо за дневна. Парите бяха изтеглени от сметката на Ал Брукс в „Мидуест федерал“. Първо теглене от жалките му спестявания, но далеч не и последно.

— Двеста долара за няколко въпроса? Да, става. Но ако си дошъл за свирка, потърси си друга мацка, дядка. Обратна съм.

— Само въпроси — отвърна Зет Бой. Подаде ѝ играта и я помоли да гледа анимацията на „Вирче с рибки“. — Обаче не повече от трийсет секунди, щото иначе става нещо... въъ... шантаво.

— Шантаво, а? — Усмихна му се снизходително и се загледа в плуващите рибки. Трийсет секунди станаха четирийсет. Беше безопасно според указанията, които му бе дал Брейди, преди да го изпрати на тази мисия (винаги ги наричаше мисии — беше открил, че Брукс свързва думата с героизъм). Но след четирийсет и пет секунди изтръгна играта от ръцете ѝ.

Фреди го погледна и примигна:

— Леле. Размътва ти мозъка, а?

— Да. Тъй прави.

— Четох в едно списание, че играта „Стар Смаш“ действа така, но трябва да я играеш примерно половин час. Това устройство работи много по-бързо. Хората знаят ли за него?

Зет Бой се престори, че не е чул въпроса, и каза:

— Шефът ми се интересува как да се направи тъй, че хората да зяпат рибите, без да играят.

За първи път Фреди заговаря с престорен руски акцент:

— Кой твай безстрашния лидер, Зет Бой? Будь добрий человек и скажи меня, да?

— А? — сбърчи чело старецът.

— Кой е шефът ти, хубавецо? — въздъхна Фреди.

— Доктор Зет. — Брейди беше предвидил въпроса — познаваше Фреди отдавна — и беше дал съответното указание. Имаше планове за Феликс Бабино, но все още неясни. Все още налучкваше пътя. Следваше интуицията си.

— Доктор Зет и приятелчето му Зет Бой — ухили се Фреди и запали цигара. — По пътя към световно господство. Мале, мале. Това означава ли, че аз съм Зет Гърл?

Ал нямаше указание как да отговори на подобен въпрос, затова не продума.

— Няма значение, схванах — продължи Фреди и издиша дима. — Шефът ти иска да заложим капан. Може да го направи, като превърне анимацията в игра. Само че да е простичка. Не бива да се омотава в сложно програмиране. — Взе вече изключения „Запит“ и добави: — Тази джаджа е доста тъпичка.

— Каква игра?

— Не питай мен, братче. Това си е творческа работа. Никога не ми е била силната страна. Кажи на шефа си да го измисли. Така или иначе, щом вгради акъл на това чудо и получава стабилен Wi-Fi сигнал, трябва да инсталира руткит — зловреден код, който се разпространява като вирус чрез мрежи за обмен на данни. Да ти напиша ли какво да се направи?

— Не. — Брейди е отделил място в бързо намаляващата памет на Ал, където да се съхрани тази информация. А и всъщност Фреди ще свърши всичко.

— След инсталирането на руткита изходният код може да се свали от друг компютър. — Отново започна с руския акцент: — От тайная база Ноль под Полярная шляпа.

— Това да му го казвам ли?

— Не. Просто му кажи „Руткит плюс изходен код“. Схвана ли?

— Да.

— Нещо друго?

— Брейди Хартсфийлд иска пак да го посетиш.

Веждите на Фреди рязко се повдигнаха и стигнаха почти до късата ѝ коса.

— Той ти *говори*?

— Да. Отначало се разбира бая трудно, ама после се свиква.

Фреди огледа дневната си — мрачна, претъпкана, вмирисана на снощната китайска храна за вкъщи, — сякаш ѝ беше интересна. Разговорът започваше да ѝ се струва все по-зловещ.

— Не знам, човече. Извърших си доброто дело, но никога не съм била самарянка.

— Ще ти плаща — каза Зет Бой. — Не много, обаче...

— Колко?

— Петдесет долара всеки път, като идеш в болницата.

— Защо?

Зет Бой не знаеше, но през 2013 в главата му все още бе останало достатъчно от Ал Брукс, че да отговори смислено:

— Ами... щото се знаете отдавна. От когато заедно сте поправяли компютрите на хората. Едно време.

* * *

Омразата на Брейди към Бабино беше несравнима с ненавистта му към К. Уилям Ходжис, но това не означаваше, че доктор Б. не е в списъка му с хора, на които ще отмъсти. Беше го използвал като опитно зайче, което беше отвратително. Беше загубил интерес към него, когато бе решил, че експерименталното му лекарство не действа, което беше още по-лошо. А най-гадното беше, че поднови „лечението“ след излизането на Брейди от кома — кой знае какво му беше инжектирал. Можеше да го убие, но Брейди не се страхуваше, защото и без това искаше да умре. Онова, което не му даваше покой, бе възможността тези инжекции да заличат новите му способности. Пред хората Бабино отхвърляше като нелепи предположенията, че пациентът може да действа чрез ума си, но всъщност вярваше в това, макар Брейди никога да не демонстрираше таланта си пред него въпреки насърченията му. Бабино смяташе, че е възможно психокинетичните способности на младежа да са резултат от медикамента, който беше нарекъл церебелин.

Отново започнаха да правят на Брейди компютърни томографии и изследвания с ядрено-магнитен резонанс.

— Ти си осмото чудо на света — каза му Бабино след поредното изследване през есента на 2013. Вървеше до Брейди, докато санитар буташе количката му към стая 217. Физиономията му изразяваше онова, което Брейди наричаше самодоволно злорадство. — Настоящото лечение е постигнало повече от това да спре разрушаването на мозъчните ти клетки — стимулирало е създаването на нови. По-издръжливи. Имаш ли представа колко е забележително?

„Имам, задник! — помисли си Брейди. — Затова не показвай резултатите на никого. Ако прокуратурата разбере, спукана ми е работата.“

Бабино го потупа по рамото, сякаш потупваше любимото си куче — жест, който Брейди ненавиждаше.

— Човешкият мозък е изграден от около сто милиарда нервни клетки. Тези в твоя център на Брока²⁵ бяха сериозно увредени, но са се възстановили и дори броят им се увеличава с невиджана скорост. Някой ден ще си известен не като изверг, отнел живота на мнозина, а като спасител на много хора.

„Дори да се случи — помисли си Брейди, — ти няма да доживееш този ден. Гарантирам ти, смотаняко.“

* * *

„Творческата работа никога не ми е била силната страна“ — каза Фреди на Зет Бой. Но пък Брейди открай време беше творец, създател на изобретения, и докато месеците минаваха и 2013 отстъпимяството си на 2014, той обмисляше как да превърне анимацията на „Вирче с

рибки“ в онава, което Фреди определи като капан. И все нещо му се струваше не както трябва.

По време на посещенията ѝ не разговаряха за въздействието на електронната игра, а си припомняха (говореше предимно Фреди) за добрите стари дни в Киберпатрула. За всички откачени клиенти, с които се бяха сблъскали. И за Антъни Тоунс Фробишър — гадния собственик на „Дискаунт Електроникс“. Фреди постоянно го споменаваше и се хвалеше, че му е казала право в очите думи, които преди не ѝ беше стискало да изрече. Беше скучна събеседница, но посещенията ѝ успокояваха Брейди и му помагаша да издържи безкрайните безсънни нощи, през които му се струваше, че ще прекара остатъка от живота си в стая 217 като опитно зайче на доктор Бабино, инжектиращ го с „витамини“.

„Трябва да му попреча — мислеше си. — Да поема контрол над него.“

За тази цел подобрената версия на анимацията трябваше да е съвършена. Ако се издънеше при първия си опит да проникне в съзнанието на Бабино, може би нямаше да има втора възможност.

* * *

Сега телевизорът в стая 217 работеше поне по четири часа дневно; Бабино обясни на старшата сестра Хелмингтън, че това е метод, чрез който „господин Хартсфийлд е подложен на външни стимули“.

Господин Хартсфийлд нямаше нищо против обедните новини (някъде по света винаги имаше я вълнуваща експлозия, я масово убийство), обаче повечето предавания, в които се подвизаваха готвачи, лечители мошеници или жени, разговарящи на уж важни теми, — бяха глупави. И все пак един ден, докато си седеше на стола до прозореца и гледаше „Награда-изненада“ (или поне се взираше в екрана), получи просветление. Участничката, оцеляла след бонус рунда, бе получила шанса да се бори за пътуване до Аруба с частен самолет. Изправиха я пред огромен компютърен екран с големи, движещи се разноцветни точки. От мацката се искаше да докосне пет червени, които да се превърнат в цифри. Ако сборът от тези цифри беше сто, плюс/минус пет, тя печелеше екскурзията.

Докато я наблюдаваше как мести очи по екрана, Брейди разбра, че е намерил каквото му е необходимо. „Розовите рибки! — каза си. — Те са най-бързи, а и червеното е цвят на гнева. Розовото е... какво? Как се наричаше?“ Спомни си думата и се усмихна толкова лъчезарно, че сякаш се подмлади и отново стана на деветнайсет.

Розовото е *успокояващо*.

* * *

Понякога, когато Фреди посещаваше бившия си колега, Зет Бой оставяше количката с книги в коридора и сядаше при тях. При един от тези случаи (вече беше лятото на 2014) подаде на Фреди разпечатка на програма. Написана беше на компютъра в библиотеката по време на един от редките случаи, в които Брейди не даде указания, а пое контрола изцяло. Налагаше се, защото всичко трябваше да е изпипано без грешка.

Фреди я прегледа, заинтригува се и я проучи по-внимателно.

— Гледай ти, доста хитро. И добавянето на скритите съобщения е готино. Гаднярско, но готино. Мистериозният доктор Зет ли го измисли?

— Да.

Тя прехвърли вниманието си към Брейди:

— Знаеш ли кой е този доктор Зет?

Той бавно поклати глава.

— Сигурен ли си, че не си ти? Защото прилича на твоя работа.

Брейди продължи да я фиксира с празния си поглед, докато тя не извърна очи. Беше ѝ разкрил много повече от себе си, отколкото на Ходжис или на персонала, но нямаше да ѝ позволи да го *разбере*. Не и на този етап. Шансът Фреди да се разприказва беше прекалено голям. Освен това не беше сигурен какво прави. Ралф Уолдо Емерсън е казал, че ако измайсториш по-добър капан за мишки, хората ще си проправят път до вратата ти, но тъй като Брейди не знаеше дали в неговия капан ще се хванат гризачи, предпочиташе да си мълчи. А и доктор Зет още не съществуваше.

Но щеше да се появи.

* * *

Един следобед скоро след като Фреди получи разпечатката, обясняваща точно как да пренастрои анимацията на „Вирче с рибки“, Зет Бой отиде в кабинета на Феликс Бабино, който прекарваше там по един час през повечето дни, когато беше в болницата — пиеше кафе и четеше вестник. До прозореца имаше миниигрище за голф (този прозорец не гледаше към обществения паркинг), където Бабино понякога тренираше. Там го намери Зет Бой, когато влезе, без да почука.

Лекарят го изгледа накриво:

— Какво искате? Стаята ли объркахте?

Зет Бой извади „Запит Зиро“, който Фреди бе пренастроила (след закупуването на няколко компютърни компонента, платени с бързо топящите се спестявания на Ал Брукс).

— Гледай в екрана — нареди. — Ще ти кажа какво да правиш.

— Веднага напуснете! — кресна Бабино. — Не знам какви бръмбари имате в главата, но това е личното ми пространство и личното ми време. Ако не се махнете, ще повикам охраната!

— Гледай или ще се видиш във вечерните новини. „Лекар експериментира с неизследвано южноамериканско лекарство, като го прилага на обвинения в масово убийство Брейди Хартсфийлд.“

Бабино го зяпна — в този момент приличаше на съществото, в което щеше да се превърне, след като Брейди започнеше да отнема по малко от съзнанието му.

— Нямам представа за какво говорите.

— За церебелина. Ще минат много години, преди да бъде одобрен от Агенцията по лекарствени средства, ако изобщо го одобрят. Влязох ти във файла и направих дузина снимки с телефона си. Снимах и разпечатките на мозъчните томографии, които пазиш в тайна. Нарушил си доста закони, докторе. Гледай в играта и всичко ще си остане между нас. Ако откажеш — край на кариерата ти. Имаш пет секунди да решиш.

Бабино взе играта и загледа плуващите рибки. Мелодийката звучеше. От време на време

проблясваше синя светлина.

— Започни да докосваш розовите, докторе. Ще се превърнат в цифри. Събирай ги наум.

— Колко време да го правя?

— Ще разбереш.

— Луд ли сте?

— Заклучваш си кабинета, когато те няма, което е умно, но картите, осигуряващи пълен достъп, се намират лесно. И си оставяш компютъра включен, което според мен е тъпо. Гледай рибките. Докосвай розовите. Събирай цифрите. Направи го и ще те оставя на мира.

— Това е изнудване!

— Не, изнудването е за пари. Това е размяна. Гледай рибките. Няма да те моля повече.

Бабино се подчини. Докосна една розова и не уцели. Докосна пак, отново не уцели. Измърмори: „Мамка му!“ Беше доста по-трудно от очакваното и започна да му става интересно. Очакваше се сините проблясъци да са дразнещи, но не бяха. Всъщност му помагаша да се съсредоточи. Тревогата от това какво знае този старчък започна да избледнява. Успя да докосне една розова рибка, преди тя да се стрелне към левия край на екрана, и се появи деветка. Чудесно. Добро начало. Забрави защо го прави. Важното беше да лови розовите рибки.

Мелодийката продължаваше да звучи.

* * *

В стая 217 на горния етаж Брейди се взираше в своята игра и усети как дишането му се забавя. Затвори очи и погледна самотната червена точка — Зет Бой. Зачака и тъкмо когато започваше да си мисли, че мишената му не се поддава на въздействието на анимацията, се появи втора червена точка. В началото беше смътна, после стана ярка и ясна.

„Сякаш разцъфва роза — помисли си той. Двете точки игриво заплуваха напред-назад. Брейди се съсредоточи в тази на Бабино. Тя постепенно намали скоростта си и накрая престана да се движи. — Пипнах те!“

Само че трябваше да внимава.

Отвори очи — очите на Бабино. Лекарят още гледаше рибките, но бе престанал да ги докосва. Бе станал... каква беше думата, която използват? Куха лейка. Беше се превърнал в кухня лейка.

Не остана дълго в съзнанието му, но не му отне много време да разбере на какви съкровища се е натъкнал. Ал Брукс беше касичка. Феликс Бабино — банков трезор. Брейди имаше достъп до спомените му, знанията му и способностите му. Докато беше в Ал, можеше да отстрани късо съединение. В Бабино можеше да извърши краниотомия и да отстрани късото съединение в човешки мозък. Най-хубавото беше, че получи доказателство за нещо, за което само бе размишлявал и на което се бе надявал: притежаваше способността от разстояние да прониква в умовете на хората чрез предизвикана от анимацията хипноза. Играта, модифицирана от Фреди, бе чудесен капан за окото и работеше толкова *бързо!*

Нямаше търпение да го приложи на Ходжис.

Преди да напусне съзнанието на Бабино, пушна няколко мисловни риби в мозъка му, но не много. Възнамеряваше да подхожда много внимателно. Бабино трябваше да бъде приучен към анимацията (която се бе превърнала в наричаното от специалистите по хипноза

„подбуждащо устройство“), — преди да му се разкрие. Една от мисловните риби през този ден беше, че томографиите на Брейди не показват нищо интересно и трябва да бъдат прекратени. Както и инжекциите с церебелин.

„Защото Брейди не бележи напредък. Защото съм неудачник. Защото може да ме хванат.“

— Ще е лошо да ме хванат — промърмори Бабино.

— Да. Ще е лошо и за двама ни.

Бабино беше изпуснал стика си. Зет Бой го вдигна и му го сложи в ръката.

* * *

Горещото лято отмина, настъпи студена и дъждовна есен, междуременно Брейди усилваше влиянието си над Бабино. Предпазливо му пускаше мисловни риби, сякаш зарибяваше езеро с пъстърва. Бабино започна да изпитва желание да опипва по-младите сестри, рискувайки да се оплачат от сексуален тормоз. От време на време крадеше от Кофата болкоуспокояващи, използвайки картата на измислен лекар — трик, реализиран с помощта на Фреди Линклатър. Правеше го, макар че неизбежно щеше да бъде заловен, ако не престанеше, и макар да имаше други, по-безопасни начини да си набави лекарства. Открадна ролекс от стаята за почивка на Неврологията (макар да си имаше собствен), скри го в най-долното чекмедже на бюрото си и веднага го забрави. Малко по малко едва ходещият Брейди Хартсфийлд обсеби лекаря, който уж го беше превърнал в своя собственост, и го вкара в капана на гузността. Ако Бабино сглупеше да каже на някого какво става, капанът щеше да щракне.

Същевременно Брейди се зае да извае личността на доктор Зет, като действаше много по-внимателно, отколкото с Ал Библиотеката. Първо, сега беше по-опитен. Второ, работеше с по-фини материали. През октомври същата година в главата на Бабино плуваха стотици мисловни риби и Брейди започна да овладява и тялото му, предприемайки все по-дълги пътувания с него. Веднъж кара беемвето на Бабино чак до границата с Охайо, за да провери дали контролът му намалява с увеличаването на разстоянието. Не намаляваше. Пътуването беше чудесно. Спря в един крайпътен ресторант и се натъпка с пържени лучени кръгчета.

Бяха адски вкусни!

* * *

С приближаване на празниците през 2014 Брейди се озова в състояние, в каквото не беше изпадал от най-ранното си детство. Бе му толкова чуждо, че Коледа мина и приближи Свети Валентин, преди да осъзнае какво изпитва.

Беше доволен.

Нещо в него се съпротивляваше на чувството, определяше го като малка смърт, но умът му искаше да го приеме. А и защо не? Не е като да беше заточен в стая 217 или дори в собственото си тяло. Можеше да излезе от болницата по всяко време или като пътник, или като шофьор. Само трябваше да внимава да не управлява твърде дълго или да не се застоява прекалено много. Същинското съзнание явно бе ограничен ресурс. Щом се изчерпеше, край.

Много лошо!

Ако Ходжис бе продължил с посещенията си, Брейди щеше да има друга мисия — да го накара да гледа в екранчето на играта, прибрана в чекмеджето му, да влезе в него, да му внуши самоубийствени мисли. Щеше да е като да ползва отново „Синия чадър на Деби“, само че този път с много по-мощни внушения. Дори не внушения, а команди.

Единственият проблем с този план бе, че Ходжис престана да го посещава. Беше се появил точно след Деня на труда с обичайните си глупости („Знам, че разбираш всичко, Брейди, надявам се, че страдаш, Брейди, наистина ли можеш да местиш предмети, без да ги докосваш, Брейди, ако можеш, покажи ми“), но след това повече не стъпи в клиниката. Брейди подозираше, че изчезването на Ходжис от живота му е истинската причина за необяснимото му задоволство. Дъртият пенсиониран детектив беше като трън под седлото, вбесяваше го и го караше да препуска. Трънът вече го нямаше и Брейди можеше да препуска на воля.

И го направи. В известен смисъл.

* * *

След като вече имаше достъп не само до мислите на Бабино, а и до банковата му сметка, Брейди се отдаде на купуване на компютърно оборудване. Бабино теглеше парите и пазаруваше, Зет Бой доставяше оборудването в гадния апартамент на Фреди Линклатър.

„Наистина заслужава по-хубаво жилище — казваше си Брейди. — Ще направя нещо по въпроса.“

Зет Бой ѝ занесе и последните игри, които бе задигнал от библиотеката, и тя промени във всички анимацията на „Вирче с рибки“... срещу определена сума, разбира се. И макар цената да беше висока, Брейди плати безропотно. В крайна сметка парите бяха на доктора, кинтите на Бабино. Нямаше обаче никакви идеи какво да прави с пренастроените игри. Може би в даден момент щяха да са му необходими още едни-два дрона, но нямаше смисъл да се изхвърля веднага. Започна да проумява какво представлява задоволството му: емоционалната версия на пълно затишие, когато вятърът утихва и корабът се носи по течението.

Появяваше се, когато му липсваше набелязана цел.

* * *

Това положение се запази до 13 февруари 2015, когато вниманието на Брейди беше привлечено от обедните новини. Говорителите, които се бяха смели на лудориите на две бебета панди, внезапно станаха сериозни (физиономиите им сякаш казваха: „Божичко, ужасно е!“), когато фонът зад тях премина от пандите към лого с разбито сърце.

— Денят на Свети Валентин ще бъде тъжен в предградието Суикли — обяви дамската половина от дуото.

— Точно така, Бети — потвърди мъжката половина. — Двама от оцелелите в касапницата пред Общинския център, двасет и шест годишната Криста Кънтриман и двасет и четири годишният Кийт Фрайъс са се самоубили в дома на Кънтриман.

Беше ред на Бети:

— Кен, шокираните родители казват, че двамата планирали да сключат брак през май тази година, но били сериозно пострадали при нападението, извършено от Брейди Хартсфийлд, и продължителната физическа и емоционална болка им дошла в повече. Франк Дентън ще ни съобщи повече подробности.

Сега Брейди беше наострил уши, седеше изпънат на стола, очите му блестяха. Имаше ли право да си припише заслугата и за тези двамата? Май да, което означаваше, че броят на жертвите му пред Общинския център скачаше от осем на десет. Все още не бяха дузина, но и така не беше зле.

Кореспондентът Франк Дентън, който също бе с кахърно изражение, известно време дрънка празни приказки, после показаха опечаления баща на Криста, който прочете предсмъртното писмо, оставено от двойката. Изфъфли неразбираемо половината, но Брейди схвана същината. Те вярвали в задгробния живот, където раните им ще са изцелени, товарът на болките им ще е изчезнал и щели да са напълно оздравели, когато се врекат във вярънност пред техния Господ и Спасител Исус Христос.

— Боже, колко тъжно — заключи говорителят. — Много, много тъжно.

— Да, така е, Кен — съгласи се Бети. После екранът зад тях показа басейн, в който стояха тълпа идиоти със сватбени дрехи, и тъжното ѝ изражение беше заменено от щастлива физиономия. — Но това ще те разведри — двацет двойки решиха да се оженят в плувен басейн в Кливланд при температура на въздуха *минус седем градуса!*

— Дано любовта ги стопли — коментира Кен, широко се усмихна и разкри зъбите си със съвършени коронки. — *Бррррр!* Пати Нюсфийлд с подробностите.

„Колко още мога да спипам? — запита се Брейди. Беше въодушевен. — Разполагам с девет пренастроени игри, плюс двете у дроновете и онази в чекмеджето. Кой каза, че съм приключил с ония безработни кретени пред Общинския център? Кой каза, че не мога да унищожа още?“

Продължаваше да следи какво се случва с компанията „Запит“ по време на бездейния си период, като два пъти седмично караше Зет Бой да проверява уведомленията от Гугъл. Слуховете за хипнотичния ефект на анимацията на „Вирче с рибки“ (и по-слабия ефект на „Чуруликащи птички“) замряха и бяха заменени от предположения кога ще фалира компанията — вече въпросът не беше дали. Когато „Сънрайс Сълюшънс“ изкупиха „Запит“, блогър, подвизаващ се под никнейма Електрическа Вихрушка (на името на една от магиите в онлайн играта „Айсисъс“), писа: „Леле! Все едно двама раковоболни, на които остават по шест седмици живот, да решат да избягат заедно!“

Скритата личност на Бабино вече беше добре установена и доктор Зет издирваше оцелелите от касапницата пред Общинския център от името на Брейди, като направи списък на най-тежко пострадалите и най-склонни към самоубийствени мисли. Двама от тях, Даниел Стар и Джудит Лома, още бяха в инвалидни колички. Лома имаше шанс да проходи, Стар — не. Следваше Мартийн Стоувър — парализирана от шията надолу, живееща с майка си в Ридждейл.

„Ще им направя услуга“ — помисли си Брейди.

Реши, че мамчето на Стоувър ще е добро начало. Първоначалната му идея бе да накара Зет Бой да ѝ прати игра по пощата („Безплатен подарък за Вас, госпожо Стоувър!“), но как можеше да е сигурен, че тя няма да я изхвърли? Разполагаше само с девет и не искаше да рискува. Пренастройването на играта му беше струвало (е, беше струвало на Бабино) доста пари. Реши, че е по-добре да накара Бабино да посети дъртата глупачка. Докторът, издокаран

със скъп костюм, със строга тъмна вратовръзка, вдъхваше много по-голямо доверие от Зет Бой с вехтия зелен панталони, а и беше мъж, по когото тя да си падне. Само трябваше да му измисли достоверна история. Може би нещо за маркетингово проучване? Читателски клуб? Състезание с награди?

Все още обмисляше различни сценарии — нямаше бърза работа, — когато в началото на април уведомленията от Гугъл оповестиха очаквана смърт — компанията „Сънрайз Сълъшънс“ беше гушнала букета. Бяха назначили синдик и скоро в обичайните сайтове за продажби щеше да се появи списък с тъй наречените „вещни активи“. По-нетърпеливите щяха да намерят в документите за банкрута пълен списък с непродаваемите боклуци на компанията. Брейди реши, че това е интересно, но не дотолкова, че да кара доктор Зет да прегледа този списък. Вероятно сред тъй наречените активи имаше купища игри „Заппит“, но той притежаваше девет и те му бяха достатъчни.

Месец по-късно си промени мнението.

* * *

Една от най-популярните рубрики в обедните новини беше „Няколко думи от Джек“. Джек О’Мали беше шишкав дъртак, вероятно влязъл в занаята, когато телевизията още е била черно-бяла, и в края на всяка емисия около пет минути дрънкаше за всичко, което му дойде наум. Носеше грамадни очила с дебели черни рамки и докато говореше, двойната му брадичка се тресеше като желе. Обикновено забавляваше Брейди — малко комедийно разтоварване, — но в рубриката му през онзи ден нямаше нищо забавно. Тя разкри нови хоризонти пред Брейди Хартсфийлд.

— Семействата на Криста Кънтриман и Кийт Фрайъс са получили многобройни съболезнователни писма след репортажа, излъчен по тази програма неотдавна — с опечалена физиономия каза Джек, подражавайки на Анди Руни²⁶. — Решението им да се самоубият, когато вече не издържали неспиращата и неотслабваща болка, поднови дебатите за и против самоубийството. За съжаление ни напомни и за страхливеца, причинил тази безкрайна болка, за чудовището Брейди Уилсън Хартсфийлд.

„За мен говори — радостно си помисли Брейди. — Щом споменават дори бащиното ти име, значи си се прославил.“

— Ако има задгробен живот — продължи Джек (беше се навъсил и двойната му брадичка все така се тресеше), — там Брейди Уилсън Хартсфийлд ще плати за престъпленията си. Междувременно да мислим за светлия лъч надежда сред мрачните облаци на мъката, защото надежда има. Година след отвратителното му деяние пред Общинския център Брейди Уилсън Хартсфийлд се опита да извърши още по-отвратително престъпление. Успя да внесе голямо количество пластичен експлозив в зала „Минго“ с намерение да убие хиляди тийнейджъри, присъстващи на концерта на популярна група. Пъкленото му дело беше предотвратено от пенсионирания детектив Уилям Ходжис и храбра жена на име Холи Гибни, която смаза черепа на гнусния убиец, преди да успее да взриви...

Тук Брейди изгуби нишката. Някаква жена на име Холи Гибни била тази, която му размаза черепа и едва не го уби? Коя, по дяволите, е Холи Гибни? И защо никой не му го е казал през петте години, откакто гадината му изгаси тока и го заточи в тази стая? Как е възможно да не го е узнал?

„Възможно е — каза си. — Докато историята е била прясна, бях в кома. После предположих, че ме е халосал или Ходжис, или чернътото.“

При удобен случай щеше да потърси в интернет информация за тази Гибни, но не тя беше важната. Тя олицетворяваше миналото. Бъдещето? Бъдещето беше чудесна идея, която му хрумна, както му идваха идеите за най-хитроумните му изобретения: цялостна, с минимални промени, които щеше да направи в движение, за да стане съвършена.

Включи играта си, откри Зет Бой (дядката раздаваше списания на пациентките в отделението по акушеро-гинекология) и го прати до компютъра в библиотеката. Щом онзи седна пред монитора, Брейди го изхвърли от шофьорското място и пое контрола — приведе се и примижа срещу екрана с късогледите очи на Ал Брукс. В сайта „Активи от банкрути 2015“ откри списък на всички наличности, останали от „Сънрайз Сълюшънс“ — боклуци от дузина различни компании, подредени по азбучен ред. „Заппит“ бе последната в списъка, но за Брейди беше първата по важност. На първо място в списъка на техните активи бяха 45 872 броя електронни игри „Заппит“ (препоръчителна цена на дребно 189,99\$). Продаваха се на партиди по четиристотин, осемстотин и хиляда. Отдолу в червено бе написано предупреждение, че „част от партидата е дефектна, но повечето игри са в идеално състояние“.

Вълнението на Брейди накара сърцето на Ал Библиотеката да препусне. Ръцете му се отместиха от клавиатурата и се свиха в юмруци. Идеята да накара още от оцелелите от Общинския център да се самоубият бледнееше пред грандиозния проект, който му хрумна: да довърши започнатото в концертна зала „Минго“. Представяше си как пише на Ходжис в „Синия чадър“: „*Въобразяваш си, че си ме спрял? Помисли пак.*“

Ще е чудесно!

Беше сигурен, че Бабино разполага с достатъчно пари да купи „Заппит“ за всеки, присъствал на онзи концерт, но понеже той, Брейди, щеше да контролира жертвите една по една, не биваше да прекалява.

Накара Зет Бой да му доведе Бабино. Отначало лекарят отказа, после обаче се подчини. Сега се боеше от доскорошното си опитно зайче — факт, който очароваше въпросното зайче.

— Искам да купиш някои неща — информира го Брейди.

— Да купя някои неща — покорно повтори човекът. Вече не се боеше. В стая 217 бе влязъл Бабино, но сега пред стола на Брейди стоеше доктор Зет.

— Ще прехвърлиш пари в нова сметка. Мисля, че ще е на името на „Гейм3 Ънлимитид“. Гейм3 с главно 3.

— С главно 3 като мен. — Завеждащият отделението по неврология на „Кайнър“ се поусмихна.

— Точно така. Ще преведеш сто и петдесет хиляди долара, да речем. Ще уредиш и нов, по-голям апартамент на Фреди Линклатър. Там ще ѝ доставят всичко, което купуваш, за да го преустроиш. Ще е много заета.

— Ще ѝ уредя и нов, по-голям апартамент, за да...

— Просто мълчи и слушай. Ще ѝ трябва и оборуване.

Брейди се приведе напред. Виждаше бляскавото бъдеще, в което той, Брейди Уилсън Хартсфийлд, е коронован за победител, и то години, след като дъртият ДВО си е въобразявал, че играта е приключила.

— Най-важното устройство се нарича ретранслатор.

Фреди се събужда, но не от болката; събужда я пикочният ѝ мехур — сякаш ще се пръсне. Ставането от леглото е операция с повишена трудност. Главата ѝ пулсира, гърдите ѝ са като гипсирани. Не я боли прекалено много, усеща предимно тежест и схващане. Всяко поемане на дъх е мъчително.

Банята е като снимачна площадка на филм на ужасите. Фреди затваря очи щом сяда на тоалетната чиния, за да не гледа кръвта. „Имам късмет, че съм жива — мисли си докато от нея се изливат може би двайсет литра урина. — Страхотен късмет. А защо съм в центъра на лайнената буря? Защото занесох на Брейди онази снимка. Майка ми беше права. Никое добро дело не остава ненаказано.“

Но ако някога е имало момент, изискващ да се мисли трезво, то това е сегашният и тя трябва да признае пред себе си, че не занасянето на снимката я доведе дотук — да седи в обляната с кръв баня и да е простреляна в гърдите. Причината е, че продължи да посещава някогашния си колега от „Дискаунт Електроникс“, а продължи, защото ѝ плащаха по петдесет долара на посещение. Кое то я превръщаше в нещо като момиче на повикване.

„Знаеше за какво е всичко. Можеш да си повтаряш, че се досети чак когато погледна какво има на флашката, която ти донесе доктор Зет и която активира зловещия уебсайт, но си знаеше още когато пренастройваше всички игри, нали? Работеше като на конвейер — четирийсет-петдесет на ден, докато «минираща» всички изправни джаджи. Над петстотин броя. От самото начало знаеше, че в основата на всичко е Брейди, а Брейди Хартсфийлд е луд.“

Вдига си панталона, пуска водата и излиза от банята. Светлината от прозореца на дневната е приглушена, но пак дразни очите на Фреди. Тя ги присвива, вижда, че навън започва да вали сняг, и се повлича към кухнята, борейки се за всяка глътка въздух. В хладилника има само кутии с остатъци от китайска храна, но на вратата има и няколко кутийки „Ред Бул“. Тя взема една, изгълтва на един дъх половината и започва да се чувства по-добре. Сигурно е на психологическа основа, но не ѝ пука.

„Какво ще правя? Какво, за Бога? Има ли изход от тази каша?“

Отива в компютърната стая (сега се движи малко по-бързо) и включва монитора. Влиза в Гугъл, оттам в zeetheend, като се надява анимационното човече все още да размахва анимационната си кирка, но сърцето ѝ спира, когато вместо човечето вижда на екрана осветен погребален салон — тъкмо това бе видяла на флашката, когато я стартира, вместо да качи на сляпо програмата, както я бяха инструктирали. Звучи тъпата песен на „Блу Ойстър Кълт“.

Подминава надписите под ковчега, нарастващи и избледняващи като бавно сърцебиене (КРАЙ НА БОЛКАТА, КРАЙ НА СТРАХА) и кликва на ПУБЛИКУВАЙТЕ КОМЕНТАР. Не знае откога е активно електронното отровно хапче, но вече е събрало стотици коментари.

AliceAlways401: Ще ми се да имах смелостта, нещата вкъщи са толкова зле точно сега.

VerbanaTheMonkey: Изгърпете болката, хора, самоубийството е безхарактерно!!!

KittycatGreeneyes: Не, самоубийството е БЕЗБОЛЕЗНЕНО, води до много промени.

VerbanaTheMonkey не е единственият (или единствената) противник на самоубийството, но на Фреди не ѝ се налага да прегледа всички коментари, за да разбере, че той или тя определено е малцинство. „Това ще се разпространи като грипен вирус — казва си. — Не, по-скоро като ебола.“

Поглежда ретранслатора и вижда как 171 ОТКРИТИ се заменя със 172. Новината за номерираните рибки се разпространява бързо и до вечерта почти всички пренастроени игри ще работят. Анимацията хипнотизира хората, прави ги податливи. На какво? Ами, първо на идеята да влязат в zeetheend. Може би дори не се налага да посещават сайта, за да си посегнат живота. Глупости! Възможно ли е хората под хипноза да се подчинят на команда за самоубийство? Не, нали? Нали?

Фреди не смее да изключи ретранслатора от страх Брейди да не я посети отново, но уебсайта?

— Мъртъв си, задник — изсъсква и затраква по клавиатурата.

След по-малко от трийсет секунди невярващо сезира в съобщението на екрана: **ФУНКЦИЯТА НЕ Е ПОЗВОЛЕНА**. Понечва да опита отново, но се отказва. Възможно е втора атака на уебсайта да ликвидира всичко — не само компютърното оборудване, но и кредитните ѝ карти, банковата сметка, мобилния телефон, дори шибаната ѝ шофьорска книжка. Ако има някой, който знае как да заложи подобен зъл капан, то това е Брейди.

„Мамка му. Трябва да се разкарам оттук.“

Набързо ще нахвърли в куфар някакви дрехи, ще повика такси, ще отиде в банката и ще изпразни сметката си. Май са останали около четири хиляди долара. (Всъщност знае, че по-скоро са три.) От банката — право на автогарата. Снежинките, които вижда през прозореца, предвещават разразяването на силна снежна буря — може да се наложи да чака няколко часа на автогарата, но какво от това. По дяволите, ако се наложи, ще спи там. Цялата история носи отпечатъка на Брейди. Задействал е сложен план в стил Джоунстаун и пренастроените игри са само част от този замисъл, а тя му помогна да го осъществи. Няма представа ще успее ли планът, но няма намерение да остане в града достатъчно дълго, че да научи. Съжалява за хората, които биха могли да пострадат чрез електронните игри, или да бъдат подтикнати към самоубийство от онзи гаден уебсайт, вместо трезво да обмислят нещата, но тя трябва да се погрижи за себе си. Няма кой друг да го стори.

Добира се до спалнята възможно най-бързо.

Изважда от килера вехтия си „Самсонайт“ и усеща как ѝ се завива свят от недостига на кислород, породен от повърхностното дишане и от прекомерното вълнение. Краката ѝ се подкосяват, но някак си стига до леглото, сядат и навежда глава.

„Не бързай — успокоява се. — Поеми си въздух. Едно по едно.“

Само че заради глупавия си опит да премахне уебсайта не знае с колко време разполага. Толкова е напрегната, че изпищява, когато от мобилния ѝ, оставен на тоалетката, „Андрюс Сисъърс“ запяват „Буги Уги Бюгъл Бой“. Не иска да се обади, обаче се налага. Понякога

незнанието е по-страшно.

2.

Снеговалежът още е слаб, докато Брейди напуска междушатската магистрала, но се усилва, когато той подкарва по шосе 79 сред пущинака. Скоро снегът ще започне да се трупа по асфалта, а му остават още шейсетина километра до мястото, където възнамерява да се укрие и да се захване за работа.

„Езерото Чарлс — мисли си. — Където ще започне истинският купон.“

В този момент лаптопът на Бабино се включва и три пъти изсвирва — аларма, програмирана от Брейди. Винаги е по-добре да се презастраховаш, нали така? Не бива да отбива, не ѝ докато се надбягва с проклетата буря, но се налага. Вдясно зърва изоставена сграда — прозорците са заковани с дъски, на покрива се мъдрят две метални момичета по ръждясали бикини, държащи табела с надпис: „ПОРНО РАЙ ХХХ — ОБИЧАМЕ ДА СЕ СЪБЛИЧАМЕ“. Сред неасфалтирания паркинг, вече побеляващ от снега, стърчи друга табела, на която пише „Продава се!“

Брейди отбива, паркира и отваря лаптопа.

Съобщението на екрана помрачава доброто му настроение.

**11:04: НЕОТОРИЗИРАН ОПИТ ЗА ПРОМЯНА/ПРЕМАХВАНЕ НА
ZEETHEEND.COM**

ОТКАЗАНО

САЙТ АКТИВЕН

Отваря жабката на малибуто и вижда очукания мобилен телефон на Ал Брукс. Истински късмет, защото забрави да вземе мобилния на Бабино.

„Голяма работа — казва си. — Човек не може да се сети за всичко, а и бях зает.“

Не си прави труда да влиза в Контакти, а по памет набира номера на Фреди. Същият е като в доброто старо време на „Дискаунт Електроникс“.

3.

Ходжис се извинява и отива до тоалетната; Джером го изчаква да излезе и се

приближава до Холи, която стои до прозореца и гледа навън. Тук, в града, снеговалежът още е слаб, снежинките танцуват във въздуха, сякаш са безтегловни. Младата жена отново е скръстила ръце на гърдите си и е обхванала с длани раменете си.

— Какво е състоянието му? — прошепва Джером. — Защото не изглежда добре.

— Има рак на панкреаса. Как да изглежда човек с подобна диагноза?

— Ще издържи ли до края? Защото има желание и мисля, че няма да е зле да сложи точка на тази история.

— С Хартсфийлд, нали? С противния Брейди Хартсфийлд. Макар че онзи е мъртъв.

— Да, тъкмо това имам предвид.

— Според мен никак не е добре. — Обръща се към него и се насилва да го погледне в очите, нещо, което винаги я кара да се чувства гола. — Забеляза ли как постоянно притиска ръка до корема си?

Джером кима.

— От седмици е така, но се оправдаваше с лошо храносмилане. Отиде на лекар само защото му писна да му опявам. И като научи диагнозата, се опита да ме излъже.

— Не ми отговори на въпроса. Ще издържи до края?

— Мисля, че да. Надявам се. Защото си прав, той изпитва необходимост да сложи точка на тази история. Обаче е задължително да го подкрепяме. И двамата. — Пуска едното си рамо и го хваща за китката. — Обещай ми, моля те. Няма да отпратиш вкъщи кльошавото момиченце, та момчетата да си играят в къщичката на дървото без него.

Той се откопчва от хватката ѝ и стиска дланта ѝ:

— Не бой се, Холибери. Екипът ни остава същият.

4.

— Ало? Ти ли си, доктор Зет?

Брейди няма време за игрички. Снеговалежът все повече се усилва, а скапаното малибу на Зет Бой, навъртяло над двеста хиляди километра, и без зимни гуми, ще му изневери, когато бурята се разрази. При други обстоятелства щеше да му е любопитно как Фреди още е жива, но тъй като не възнамерява да се върне, за да я очисти, няма смисъл да разсъждава по този въпрос.

— Знаеш кой е, а аз знам какво се опита да направиш. Пробвай пак и ще ти пратя хората, които наблюдават сградата. Имаш късмет, че си жива, Фреди, не бих изкушавал съдбата повторно.

— Съжалявам. — Почти шепне. Това не е непукистката, с която той работеше в Киберпатрула. Но и не е напълно пречупена, иначе нямаше да се бърза със сайта.

— Казала ли си на някого?

— Не! — Тя е ужасена, което го устройва.

— А смяташ ли да го направиш?

— *Не!*

— Чудесно, защото ако го направиш, ще разбере. Под наблюдение си, Фреди. Не

забравяй.

Затваря телефона, без да чака отговор — по-вбесен е от факта, че е жива, отколкото от онова, което се беше опитала да направи. Ще повярва ли, че някой наблюдава жилищната ѝ сграда? Май да. Досега се е срещала с доктор Зет и със Зет Бой и няма представа още колко дроне са под неговата команда.

Така или иначе сега не може да направи нищо повече. Открай време обвинява другите за проблемите си и сега вини Фреди, защото не е мъртва.

Включва на скорост и натиска газта. Колата буксува по тънката снежна покривка на паркинга пред някогашния „порно рай“, но гумите зацепват, щом отново излиза на шосето — банкетите от двете страни на платното вече побеляват. Брейди кара със сто километра в час. Скоро скоростта ще е прекалено висока, но ще я поддържа, докато има възможност.

5.

Тоалетните на седми етаж се използват и от персонала на „Търси се“, и от хората от туристическата агенция, но в момента Ходжис е сам в мъжката тоалетна, за което е благодарен. Навел се е над една мивка, държи се за нея с едната ръка, другата притиска до корема си. Коланът му е разкопчан, панталоните му се свличат от тежестта на предметите в джобовете: монети, ключове, портфейл, телефон.

Влезе тук, за да се изходи, но когато започна да се напъва, коремът му отляво сякаш избухна. Предишната болка е като разсвирване на оркестъра преди концерт и мисълта какво го чака занапред го плаши.

„Не — мисли си — не ме плаши. Ужасява ме. За първи път в живота си съм ужасен от бъдещето, което първо ще съсипе всичко, което съм и което съм бил, после ще го заличи напълно. Ако не го стори болката, по-силните лекарства, които ще ми дават, за да я потушат, ще го направят.“

Сега разбира защо ракът на панкреаса се нарича потаен и защо почти винаги е смъртоносен. Промъква се, изгражда армия и праща тайни емисари в дробовете, лимфните възли, костите и мозъка. Сетне провежда блицкриг — светкавична война — без да съзнава, заслепен от собствената си хищност, че победата ще доведе до собствената му смърт.

„Освен ако не иска точно това — казва си Ходжис. — Може да мрази себе си, да е роден не с желание да убие гостоприемника си, а да убие себе си. Което превръща рака в истинския принц на самоубийствата.“

Оригва се шумно, което незнайно защо го кара да се почувства малко по-добре. Няма да е за дълго, обаче охотно приема всичко, което помага. Изтръсква в дланта си три хапчета от шишенцето (вече ги сравнява със стрелба с капси по препускащ слон) и ги изгълтва с вода от чешмата. Наплисква лицето си със студена вода в опит да му придаде малко цвят. Когато не се получава, се шамаросва — по две силни плесници на всяка страна. Холи и Джером не бива да знаят колко се е влошил. Този ден му е обещан и смята да оползотвори всяка минута от него. Чак до полунощ, ако се наложи.

Излиза от тоалетната и тъкмо си напомня да се изправи и да престане да притиска

корема си, когато телефонът му започва да вибрира. Сигурно Пийт ще поднови оплакванията си, обаче не е той, а Норма Уилмър.

— Открих папката — казва тя. — Онази на покойната Рут Скапели...

— Да. Списъкът с посетители. Кой е в него?

— Няма списък.

Той се подпира на стената и затваря очи.

— Ох, мамка...

— Но има бележка, написана на официална бланка на Бабино. Цитирам текста: „Фредерика Линклатър да бъде допускана и в рамките на часовете за свиждане, и извън тях. Спомага за възстановяването на господин Б. Хартсфийлд.“ Това помага ли?

„Късо подстригана млада жена — мисли си Ходжис. — Опърпана мацка с татуировки.“

Когато чу описанието за първи път, му се стори познато, и сега знае защо. Запозна се с кльощавата мацка с подстрижка трети номер в „Дискаунт Електроникс“ през 2010, когато с Джером и Холи се приближаваха до Брейди. Дори шест години по-късно помни какво каза тя за колежата си от Киберпатрула: „Сто на сто е заради мамчето. Болен е на тази тема.“

— Там ли си още? — раздразнено пита Норма.

— Аха, обаче се налага да затворя.

— Нали обеща да платиш допълнително, ако...

— Да, ще си получиш парите, Норма. — Прекъсва връзката.

Хапчетата вече действат и той сравнително бързо се връща в покоите на „Търси се“. Холи и Джером стоят до прозореца, гледащ към Марлборо Стрийт, и като се обръщат, чули отварянето на вратата, по израженията им личи, че са говорили за него, само че той няма време да мисли за това. Мисли за пренастроените игри „Запит“. Откакто парченцата от мозайката започнаха да се подреждат, го мъчеше въпросът как Брейди е модифицирал игрите, след като е затворен в болничната стая и едва ходи. Сега му хрумва, че ненормалникът познава някого, който почти сигурно притежава способността да свърши тази работа. Някой, с когото е работил преди. Пънкарка с много татуси и с чепат характер.

— Посетителят на Брейди — *единственият* му посетител — е била жена на име Фредерика Линклатър. Тя...

— Киберпатрулът! — почти виква Холи. — Беше му колежка!

— Точно така. Имаше и трети човек — мисля, че беше шефът. Някой от вас помни ли му името?

Холи и Джером се споглеждат, после поклащат глави.

— Беше отдавна, Бил — казва младежът. — А и тогава се бяхме съсредоточили в Хартсфийлд.

— Да. Помня Линклатър само защото бе някак незабравима.

— Мога ли да ти ползвам компютъра? — пита Джером. — Надявам се да го открия, докато Холи търси адреса на момичето.

— Разбира се, давай.

Холи вече седи пред своя компютър и съсредоточено се взира в екрана. Мисли на глас, както ѝ е обичай, когато е погълната от нещо.

— Лошо. В „Бели страници“ не е вписан нито номер на телефона, нито адрес. Така или иначе не очаквах друго, много неомъжени жени не... момент, задръжте така... намерих страницата ѝ във фейсбук...

— Не ме интересуват снимки от почивката ѝ или колко приятели има — сопва се

Ходжис.

— Сигурен ли си? Защото има само шестима приятели и един от тях е Антъни Фробишър. Почти съм сигурна, че това е името на...

— *Фробишър!* — крещи Джером от кабинета на Ходжис. — *Антъни Фробишър е третият от Киберпатрула!*

— Изпреварих те, Джером — доволно се усмихва Холи. — Отново.

6.

За разлика от Фредерика Линклатър Антъни Фробишър фигурира в указателя — и поименно, и като „Вашият компютърен гуру“. И двата номера са еднакви — мобилният му, предполага Ходжис. Казва на Джером да стане и бавно и предпазливо сяда на стола. Споменът за нечовешката болка, която усети, докато седеше на тоалетната чиния, още е пресен.

Фробишър вдига още на първото позвъняване:

— Компютърен гуру, Тони Фробишър на телефона. С какво да помогна?

— Господин Фробишър, обажда се Бил Ходжис. Едва ли ме помните, но...

— О, много добре ви помня. — Тонът на Фробишър е враждебен. — Какво искате? Ако е за Хартсфийлд...

— Става въпрос за Фредерика Линклатър. Имате ли настоящия ѝ адрес?

— Фреди? Защо *да имам* адреса ѝ? Не съм я виждал, откакто затворихме „Дискаунт Електроникс“.

— Наистина ли?приятели сте във Фейсбук.

Фробишър се изкискава:

— Кой друг ѝ е приятел — Ким Чен Ун? Чарлс Менсън? Вижте, господин Ходжис, устатата кучка *няма* приятели. Хартсфийлд ѝ беше нещо като приятел, а току-що телефонът ми съобщи новината, че е мъртъв.

Ходжис няма представа как така телефонът му съобщава новини, но и няма желание да научи. Благодарни и прекъсва връзката. Предполага, че никой от шестимата приятели на Фреди във Фейсбук не е истински и че ги е добавила само за да не се чувства напълно отхвърлена. Някога Холи би сторила същото, но сега наистина *има* приятели. Кое то води до въпроса как да открие Фреди Линклатър.

Агенцията, която управляват с Холи, неслучайно се нарича „Търси се“, обаче повечето им специализирани търсачки са създадени да откриват лоши хора с лоши приятели, с дълги полицейски досиета и със заповеди за издирване. *Може* да я намери, в епохата на компютрите малцина остават неоткриваеми, обаче времето го притиска. Всеки път щом хлапе включи някоя от пренастроените игри, се появяват номерираните рибките, сините проблясъци и — предвид преживяното от Джером — скрити послания, внушаващи на потребителя да посети zeetheend.

„Детектив си. Да, болен си от рак, но все пак си детектив. Така че престани да се разсейваш и разследвай.“

Само че е трудно. Все му се пречка мисълта за хлапачките, които Брейди неуспешно се опита да избие на концерта на „Раунд Хиър“. Сестрата на Джером е една от тях и ако не беше Дърийс Невил, Барбара можеше вече да е мъртва, а не с гипсиран крак. Може би нейната „Запит“ е била тестови модел. Може би и тази на Елъртън. В това има известна логика. Но сега става въпрос за толкова много игри, които са отишли някъде, да му се не види!

Внезапно му просветва и се провиква:

— Холи! Намери ми един телефонен номер!

7.

Тод Снайдър си е в офиса и е доста любезен:

— Чувам, че ви чака силна буря.

— Така казват.

— Успяхте ли да проследите дефектните игри?

— Всъщност тъкмо по този повод се обаждам. Случайно да имате адреса, на който са изпратени закупените устройства?

— Разбира се. След малко ще ви се обадя и ще ви го продиктувам.

— Имате ли нещо против да изчакам на телефона? Доста е спешно.

— Спешен проблем по потребителска жалба? — възкликва Снайдър. — Доста е нетипично. Момент така.

Следва прещракване и Ходжис е оставен на изчакване, придружено с успокояваща мелодия, която никак не го успокоява. Холи и Джером вече са в кабинета, двамата седят зад бюрото. Ходжис с усилие се въздържа да не притисне с длан корема си. Секундите се превръщат в минута. После в две. „Или е приел друго обаждане и ме е забравил, или не може да намери адреса“ — мисли си Ходжис.

Музиката заглъхва.

— Господин Ходжис? Още ли сте на линия?

— Да.

— Ето адреса: „Гейм3 Ънлимитид“ — с главно 3, нали помните — на Маритим Драйв 442. Получател: Фредерика Линклатър. Помогнах ли ви?

— Определено. Благодаря, господин Снайдър. — Затваря и поглежда двамата си помощници — единият слаб и блед, другият — заякнал от изграждането на къщи в Аризона. Заедно с дъщеря му Али, която живее в другия край на страната, те са хората, които обича най-много сега, когато животът му е пред края си.

— Да се поразходим с колата, деца — казва им.

8.

Брейди завива от шосе 79 по Вейл Роуд към автосервиза на Търстън, където няколко местни наемни работника зареждат пикапите си, товарят луга или пият кафе и разговарят. Минава му през ум да отбие и да купи зимни гуми за малибуто на Ал Библиотеката, обаче се отказва — сигурно ще чака часове, защото заради бурята в сервиза е истинско стълпотворение. Вече е близо до целта, затова решава да продължи. Голямо чудо, ако снегът затрупа шосето, след като пристигне. Вече два пъти е ходил до хижата — първия — за да проучи мястото, а втория път занесе и припаси.

Снежната покривка по Вейл Роуд е минимум осем сантиметра и пътят е хлъзгав. Малибуто поднася няколко пъти, веднъж почти до канавката. Брейди е плувнал в пот, пръстите му — пръстите на Бабино, пулсират от стискането на волана.

Най-сетне вижда високите червени пилони, които са последният му ориентир. Натиска спирачките и с пешеходна скорост влиза в завоя. Последните три километра са по необозначен, еднолентов черен път, но благодарение на надвисналите дървета платното още не е покрито със сняг. Няма да е за дълго, щом бурята се разрази с пълна сила, което според радиото ще се случи към осем вечерта.

Стига до разклонение, където дървени стрелки, заковани за стар бор, посочват наляво и надясно. На тази вдясно е написано „МЕЧИ ЛАГЕР НА ГОЛЕМИЯ БОБ“. На лявата — „РОГА И КОПИТА“. На около два метра над стрелките, вече покрита с тънък слой сняг, е монтирана охранителна камера.

Брейди завива наляво и най-сетне ръцете му се отпускат. Съвсем близо е.

9.

В града снеговалежът още е слаб. Улиците са празни и колите се движат нормално, но за по-сигурно тримата се качват в джипа „Рангълър“ на Джером. Маритим Драйв 442 се оказва жилищна сграда от онези, които през осемдесетте изникнаха като гъби откъм южния бряг на езерото. По онова време бяха голяма работа. Сега повечето са наполовина празни. Във фоайето Джером проверява списъка на живеещите в сградата и намира „Ф. ЛИНКЛАТЪР — апартамент 6-А“. Понечва да позвъни, обаче Ходжис го спира.

— Защо? — Младежът озадачено го поглежда.

— Гледай и се учи как се прави — строго казва Холи.

Ходжис натиска подред другите звънци и на четвъртия опит му отговаря мъжки глас:

— Да?

— „Федекс“.

— Че кой ми праща нещо с „Федекс“? — изненадано пита човекът.

— Нямам представа, приятел. Не създавам новините, само ги съобщавам.

Вратата сърдито изжужава. Ходжис я бута и я придържа, за да минат Джером и Холи. Има два асансьора, на единия е залепена бележка, че не работи. На работещия има друга бележка: „Който и да е собственикът на дерящото се псе на четвърти етаж, ще го намеря.“

— Доста зловещо — коментира Джером.

Вратата на асансьора се отваря и докато кабината пътува нагоре, Холи започва да рови в чантата си. Намира си никотиновите дъвки и лапва една. Асансьорът се отваря на шестия етаж и Ходжис нарежда:

— Ако госпожицата си е у дома, аз ще говоря с нея.

6-А е точно срещу асансьора. Ходжис почуква.

Няма отговор и той чука по-силно, накрая заблъсква с юмрук.

— Махай се. — Гласът от другата страна на вратата звучи слаб и отпаднал. „Като малко момиченце с грип“ — мисли си Ходжис.

— Отворете, госпожице Линклатър! — Блъска отново.

— Полицията ли е?

Може да каже да, няма да е за пръв път след пенсионирането му да се представя за полицейски служител, но инстинктът му казва да не го прави този път.

— Не. Казвам се Бил Ходжис. Срещали сме се преди за кратко, през 2010. Беше, когато работехте в...

— Да, помня.

Изшраква една ключалка, после втора. Вдига се предпазна верижка. Вратата се отваря и коридорът се изпълва с тръпчивата миризма на трева. Жената на вратата държи между палеца и показалеца си наполовина изпушен джойнт. Мършава е и е бледа като платно. Носи раирана тениска с надпис „ПАРИЧНИ ГАРАНЦИИ ЗА ЛОШИ МОМЧЕТА, БРАДЪНТЪН, ФЛОРИДА“. Отдолу е и мотото на фирмата: „В ЗАТВОРА? ПОД ГАРАНЦИЯ ОТ НАШ'ТЕ ХОРА!“, което се чете трудно заради кървавото петно.

— Трябваше да ви се обадя — казва Фреди и макар да гледа Ходжис, той се досеща, че тя говори на себе си. — Щях, ако се бях сетила. Вие го спряхте предишния път, нали?

— Леле, какво е станало тук бе, жена? — възкликва Джером.

— Сигурно прекалих. — Фреди посочва двата куфара в дневната. — Трябваше да послушам майка ми. Все ми казваше да пътувам с малко багаж.

— Надали говори за куфарите — отбелязва Ходжис и посочва с палец прясната кръв по тениската на Фреди. Влиза, следван по петите от Джером и Холи, която затваря вратата на апартамента.

— Знам за какво говоря — промърморва Фреди. — Копелдакът ме простреля. Раната отново прокърви, когато доवлякох куфарите от спалнята.

— Я да видя — казва Ходжис, но щом пристъпва към нея, Фреди прави крачка назад и кръстосва ръце пред себе си — жест, толкова типичен за Холи, че трогва детектива.

— Не! Не съм сложила сутиен, защото много ме боли.

Холи избутва встрани Ходжис и се обръща към Фреди:

— Да отидем в банята. — Говори спокойно, но яростно дъвче никотиновата дъвка.

Фреди я хваща за ръката и я повежда покрай куфарите, спира за миг да дръпне от джойнта и казва (докато говори, пушекът излиза от устата ѝ като поредица от димни сигнали):

— Оборудването е във втората спалня. Вдясно. Хубаво го огледай. — После добавя, връщайки се към първоначалната си мисъл: — Отдавна щях да съм духнала, ако не бях помъкнала толкова багаж.

„Надали — казва си Ходжис. — Сигурно щеше да припаднеш в асансьора.“

Ловната хижа „Рога и копита“ е голяма почти колкото внушителната къща на Бабино в Шугър Хайтс. Сградата е дълга и ниска. Отвъд нея заснежените склонове се спускат до езерото Чарлс, което при предишното посещение на Брейди синееше сред гората, но сега е замръзнало.

Той паркира отпред и предпазливо заобикаля сградата. Скъпите мокасини на Бабино се пързаят по снега. Ловният лагер е разположен на поляна и тук снежната покривка е много по-дебела. Глезените на Брейди премръзват. Съжالياва, че не е взел ботуши, и отново си напомня, че човек не може да мисли за всичко.

Изважда от сандъчето с електромера ключа за бараката, където е генераторът, а от там взема ключовете за къщата. Генераторът е скъп, марка „Дженерак Гардиън“. Още не работи, но вероятно ще се включи по-късно. В пуцинаците токът спира почти при всяка буря.

Брейди се връща до колата за лаптопа на Бабино. В хижата има безжичен интернет и лаптопът е единственото, което му трябва, за да поддържа връзката с настоящия си проект и да следи случващото се. Играта „Запит“ също му е необходима, разбира се.

Добрият стар „Запит Зиро“.

Къщата е тъмна и студена и щом влиза, постъпва като всеки човек, когато се прибере у дома: пали лампите и включва отоплението. Салонът е просторен, с борова ламперия, полилеят е от полирани кости на елен карибу — вероятно е изработен по времето, когато в тези гори все още са живеели елени от този вид. Камината, напомняща зейнала паст, е достатъчно голяма да побере носорог. Дебелите, кръстосващи се греди на тавана, са потъмнели от дима. По продължение на едната стена се простира бюфет от черешово дърво, върху който са подредени най-малко петдесет бутилки с алкохол — някои са почти празни, други — с непокътнати бандероли. Мебелите са стари, но скъпи — удобни кресла и грамаден диван, на който през годините са били изчукани безброй мацки. Мъжете идваха тук не само за лов и за риболов, а и да се насладят на извънбрачен секс. Кожата пред камината е от мечка, убита от доктор Елтън Марчънт, който вече работи в голямата операционна на небето. Окачените по стените препарирани глави на животни са трофеи на почти дузина други лекари, някои от които също са се преселили в отвъдното, а други — още не. Сред трофеите се отличава главата на мъжки елен с шестнайсет разклонения на рогата, убит от самия Бабино, докато още си беше Бабино. Застрелял беше животното, когато ловният сезон още не беше открит, но нали забраните са за това да се пренебрегват?

Брейди оставя лаптопа на старинното затварящо се писалище в дъното на помещението, после го включва, преди да си свали палтото. Първо проверява показанията на ретранслатора и с радост вижда надписа 243 ОТКРИТИ.

Мислеше си, че разбира колко мощен е заложеният капан, беше видял колко хипнотизираща е анимацията още преди да я подобрят, но на такъв успех не се бе надявал дори в най-смелите си мечти. Не е получавал нови предупредителни сигнали от zeetheend, но все пак влиза и там, за да провери посещенията. Отново очакванията му са надминати. Над седем хиляди посетители досега, седем *хиляди* и дори в момента броят им се увеличаваше!

Оставя си палтото и изпълнява бърза джига върху мечата кожа. Уморява се бързо (когато реши да се всели в друг човек, ще избере някой дваисет-трийсетгодишен), но танцът го загарява приятно.

Взема от бюфета дистанционното и включва грамадния телевизор с плосък екран, едно от малкото неща, свързващи хижата с живота през дваисет и първи век. Сателитната антена хваща бог знае колко канала и картината е с невероятно качество, но днес Брейди се интересува повече от „местната програма“. Натиска бутон на дистанционното и на екрана се появява пътят към ловната хижа. Не очаква някой да наруши спокойствието му, но му предстоят два-три натоварени дни, най-важните и продуктивни в живота му, затова ще следи какво показва камерата, монтирана на разклона към хижата.

Складът за оръжията е голям, на стените с дървена ламперия са окачени пушки и пистолети. Най-доброто тук е полуавтоматичната газова пушка FN SCAR 17S с ръкохватка на пистолет, която един проктолог, запален по оръжията, е модифицирал в напълно автоматична; това е ролс-ройсът на бойните оръжия. Брейди я взема заедно с няколко резервни пълнителя, изважда от склада и няколко тежки кутии с патрони „Уинчестър“ калибър 308, после подpira оръжието на стената до камината. Мисли си да я запали — дървата за отопление вече са подредени в нишата, — но първо ще свърши друго нещо. Влиза в градския сайт за „горещи новини“ и набързо го преглежда, търсейки новини за самоубийства. Засега няма, обаче той има лек за това.

— Да го наречем заперитив — подхвърля с усмивка и включва играта. Настанява се удобно на едно кресло и започва да гони розови рибки. Щом затваря очи, те все още са там. Поне отначало. После се превръщат в червени точки, движещи се по черно поле.

Брейди напосоки избира една и се захваща за работа.

11.

Ходжис и Джером се взират в дигитален дисплей, на който пише: 244 ОТКРИТИ, когато Холи довежда Фреди в компютърната стая, приближава се до Бил и му прошепва:

— Добре е. Което е цяло чудо. Дупката в гърдите ѝ е като от...

— От каквото казах, че е. — Гласът на Фреди е малко по-стабилен. Очите ѝ са кървясали, но вероятно е от джойнта. — Онзи ме простреля.

— Намерих мини дамски превръзки и с лейкопласт залепих една върху раната — прекалено дълбока е за обикновена медицинска лепенка — обяснява Холи. Сбърчва нос и изпъшква: — Ужасна е!

— Шибанякът ме простреля — повтаря Фреди, сякаш все още не може да го повярва.

— И кой е шибанякът? — пита Ходжис. — Феликс Бабино?

— Да, той. Смахнатият доктор Зет. Само че всъщност това е Брейди. Също и другият — Зет Бой.

— Зет Бой ли? — учудва се Джером. — Кой, по дяволите, е този?

— Старец? — пробва Ходжис. — По-възрастен от Бабино. С къдрава бяла коса. Кара трошка с грунд по нея. Може да е бил с канадка, подлепена с ремонтна лента.

— Не знам за колата, но канадката е същата — отвърща Фреди. — Това е нашето момче Зет Бой. — Сяда пред настолния Мак — понастоящем с въртящ се фрактален скрийнсейвър — и си дръпва за последно от джойнта, преди да го смачка в пепелника, пълен с угарки от „Марлборо“. Още е много бледа, но донякъде си е възвърнала напереността, която Ходжис си спомня от предишната си среща с нея. — Доктор Зет и верният му помощник Зет Бой. Само дето и двамата са Брейди. Шибана матрешка, това са те.

— Госпожице Линклатър? — обажда се Холи.

— Ох, моля те, наричай ме Фреди. Всяка мацка, която види чаените чашки, на който викам цици, може да ми говори на ти.

Холи се изчервява, но продължава. Когато надуши нещо, не се отказва.

— Брейди Хартсфийлд е мъртъв. Взел е свръхдоза сънотворни късно снощи или рано сутринта.

— Елвис е напуснал този свят? — Фреди обмисля идеята, после поклаща глава. — Щеше да е чудесно. Ако беше вярно.

„А нямаше ли да е чудесно, ако можех да повярвам, че е луда?“ — мисли си Ходжис.

Джером сочи монитора.

Вече показва 247 ОТКРИТИ.

— Това нещо търси ли, или сваля?

— И двете. — Фреди машинално притиска ръка към импровизираната превръзка под ризата си — жест, който напомня на Ходжис за самия него. — Нарича се ретранслатор. Мога да го изключа — поне така мисля, — но само при условие, че ще ме пазите от хората, които наблюдават сградата. Със сайта обаче... ударих на камък. Знаем ай пи адреса и паролата, но не можах да блокирам сървъра.

Ходжис иска да ѝ зададе хиляди въпроси, но 247 ОТКРИТИ се сменя с 248 ОТКРИТИ и само две питання са от решаващо значение:

— Какво търси? И какво сваля?

— Първо ми обещавайте да ме защитите, да ме отведете на сигурно място. Да ме включите в Програмата за защита на свидетелите, нещо такова.

— Не е нужно да ти обещава защита, защото вече знам — намесва се Холи. Тонът не е злобен, а по-скоро успокояващ. — Търси игри „Запит“, Бил. Всеки път, когато някой включи играта си, ретранслаторът го открива и пренастройва анимацията на „Вирче с рибки“.

— Номерираща розовите рибки и добавя сините проблясъци — допълва Джером. Поглежда към Фреди. — Така е, нали?

Тя вдига ръка към моравата цицина на челото си. Докосва я, присвива очи и отпуска ръка.

— Да. От осемстотинте доставени устройства двеста и осемдесет бяха дефектни. Или блокираха при включването, или се скапваха, щом се опитвах да отворя някоя игра. Другите бяха наред. От мен се искаше да инсталирам руткит на всяко. Много работа падна. Скучна работа. Като да сглобяваш джаджи на поточна линия.

— Значи петстотин и двайсет са били наред — обобщава Ходжис.

— Човекът може да смята, почерпете го с пура. — Фреди поглежда екрана. — И почти половината вече са пренастроени. — Засмива се, но смехът ѝ е невесел. — Брейди може да е смахнат, обаче с това се справи блестящо, не мислите ли?

— Изключи ретранслатора — нарежда ѝ Ходжис.

— Става. Но първо ми обещавайте закрила.

Джером, изпитал на гърба си въздействието на устройството и знаейки какви неприятни идеи насажда в съзнанието, няма намерение да стои безучастно, докато Фреди се пазари с Бил. Швейцарското армейско ножче, което носеше на колана си в Аризона, сега е в джоба му. Отваря голямото острие, блъсва ретранслатора от рафта и прерязва кабелите, които го свързват с компютърната система на Фреди. Устройството с трясък пада на пода, аларма зазвучава от процесора под бюрото. Холи се навежда, натиска бутон и пищенето замлъква.

— Има прекъсвач, тъпако! — крещи Фреди. — Не се налагаше да го правиш!

— Налагаше се — тросва се Джером. — Една от скапаните игри за малко не уби сестра ми. — Пристъпва към нея и тя изплашено се свива. — Ти знаеше ли какво правиш, а? Сигурно си знаела. Изглеждаш надрусана, а не тъпа.

Фреди заплаква:

— Нямах представа. Кълна се, че нямах. Защото не исках да знам.

Ходжис си поема дълбоко въздух, което пробужда болката в корема му.

— Започни отначало, Фреди, и ни разкажи всичко.

— И то по-бързо — добавя Холи.

12.

Джейми Уинтърс бе на девет, когато с майка си отиде на концерта на „Раунд Хиър“ в зала „Минго“. Само няколко момчета в предпубертетна възраст бяха там тогава; групата бе от онези, които повечето му връстници наричаха „лигава момичешка банда“. Джейми обаче си падаше по момичешки работи. На девет още не беше сигурен, че е гей (дори не бе сигурен какво точно значи това). Знаеше само, че като види Кам Ноулс, вокалиста на „Раунд Хиър“, изпитва странно усещане в слабините си.

Сега е почти на шестнайсет и вече знае какъв е. Пред някои момчета в училище леко променя името си и за тях е Джейма. Баща му също знае какъв е и го третира като някакъв изрод. Лени Уинтърс — олицетворение на мъжествеността — притежава процъфтяваща строителна компания, но днес и четирите обекта на „Уинтърс Констръкшън“ са затворени заради приближаващата се буря. Лени си е в кабинета у дома и се поти над таблиците на екрана на компютъра.

— Татко!

— Какво искаш? — изръмжава той, без да отмести поглед от монитора. — И защо не си на училище? Да не са ви разпуснали?

— *Татко!*

Този път Лени поглежда момчето, което понякога нарича (когато си мисли, че то не може да го чуе) „педала в семейството“. Първото, което вижда, е, че синът му е с червило, руж и сенки. Второто е роклята, навлечена от момчето и принадлежаща на майка му. Хлапето е много високо и дрехата едва покрива бедрата му до половината.

— *Какви са тия дивотици, мамка му?!*

Джейми доволно се усмихва:

— Така искам да бъда погребан!

— Какво... — Лени се изправя толкова бързо, че столът му се преобръща. Едва сега забелязва, че хлапакът държи пистолет. Неговия пистолет, който вероятно е взел от гардероба в спалнята.

— Гледай внимателно, татко! — все така усмихнат казва Джейми. Като че ли възнамерява да покаже забавен фокус. Вдига пистолета и опира дулото в дясното си слепоочие. Пръстът му е свит около спусъка. Нокътят му е с лак с брокат.

— Свали това чудо, сине! *Свали го...*

Джейми — или Джейма, както е подписал краткото си предсмъртно писмо — дърпа спусъка. Пистолетът е 357 калибър и изстрелът е оглушителен. Кръв и мозък изригват като фонтан и полепват по рамката на вратата. Момчето с майчината си рокля и грим полита напред, лявата половина на лицето му е издута като балон.

Лени Уинтърс пронизително изпищява. Също като момиче.

13.

Брейди излиза от съзнанието на Джейми Уинтърс тъкмо когато момчето насочва пистолета към главата си, защото се бои, не, ужасява се! — какво може му се случи, щом куршумът влезе в размътения от него мозък. Дали ще бъде изплют като семка, както когато бе в главата на полухипнотизирания кретен, тътрещ парцала по пода на стая 217, или ще умре заедно с хлапето?

За миг му се струва, че е закъснял и че оглушителното звънтене е онова, което всеки чува при напускането на този свят. След миг се озовава в дневната на ловната хижа, държи електронната игра, а лаптопът на Бабино е пред него. Оттам идва звъненето. Поглежда екрана и вижда две съобщения. Първото е 248 ОТКРИТИ. Това е добра новина. Втората е лоша: РЕТРАНСЛАТОР ИЗКЛЮЧЕН.

„Фреди! — изругава мислено. — Не предполагах, че ти стиска. Гадина такава.“

Със свободната си ръка напипва на бюрото керамичен череп, пълен с химикалки и моливи. Вдига го с намерението да разбие с него екрана и да премахне вбесяващото съобщение. Обаче му хрумва идея, която го спира. *Ужасяващо логична идея.*

Може би *не ѝ е стискало*. Може би някой друг е спрял ретранслатора. Кой би могъл да бъде? Ходжис, разбира се. Дъртият ДВО. Неговият най-зъл враг.

Дава си сметка, че не е съвсем наред в главата, знае го от години и разбира, че може би го гони параноя. И все пак предположението е донякъде разумно. Ходжис престана да го посещава преди година и половина, но Бабино твърдеше, че вчера пенсионираното ченге е слухтяло в болницата.

„А и открай време дъртият знае, че се преструвам — мисли си Брейди. — Казвал го е неведнъж.“ Някои костюмари от прокуратурата бяха на същото мнение, обаче тяхната мотивация беше друга: искаха да го изправят пред съда и да приключат с него. Ходжис обаче...

— Беше убеден — изрича на глас.

А и в крайна сметка новината може да не е чак толкова лоша. Половината игри,

пренастроени от Фреди, вече са активни, следователно повечето им притежатели ще са отворени за неговата атака като малкото педалче, с което се разправи току-що. Освен това уебсайтът работи. Щом собствениците на игри „Запит“ започнат да се самоубиват (с малко помощ от Брейди Уилсън Хартсфийлд), сайтът ще тласне други към ръба — примерът е заразителен. На първо време ще са само онези, които по принцип са най-склонни към самоубийство, обаче ще ги последват още мнозина. Ще скачат в бездната на смъртта както стадо биволи скачат от скала в паническото си бягство...

Обаче! Обаче някой иска да му попречи.

Ходжис.

Помни надписа на плаката в момчешката си стая: „Ако животът ти предлага лимони, направи си лимонада!“ Хубаво мото, особено като се има предвид, че за да приготвиш лимонада, трябва да изстискаш лимоните докрай.

Взема стария, но полезен мобилен телефон на Зет Бой, и отново набира по памет номера на Фреди.

14.

Фреди изпищява, когато някъде в апартамента зазвучава мелодията на „Буги Уги Бюгъл Бой“. Холи я хваща за рамото, за да я успокои, и поглежда въпросително Ходжис. Той кима и тръгва по посока на звука, Джером го следва по петите. Мобилният е на тоалетката сред кутийки с кремове, хартийки за свиване на цигари марка „Зиг-Заг“, метални щипки и цели два плика с трева.

На екранчето пише „ЗЕТ БОЙ“, но Зет Бой, някога известен като Ал Библиотеката Брукс, в момента е задържан в полицията и надали звъни по телефона.

— Ало? — казва Ходжис. — Вие ли сте, доктор Бабино?

Тишина... или почти. Той чува дишане.

— Или да ви наричам доктор Зет?

Отговор няма.

— А Брейди ли си? — Все още не го вярва, въпреки разказаното от Фреди, но *може* да повярва, че Бабино има шизофрения и наистина се мисли за Брейди. — Ти ли си, гад?

Дишането се чува още две-три секунди, после изчезва. Връзката е прекъсната.

15.

— Възможно е, да знаете — казва Холи. Дошла е при тях в претъпканата с мебели спалня на Фреди. — Възможно е наистина да е Брейди. Проекцията на личността е надлежно документирана. Всъщност това е втората най-срещана причина за тъй нареченото

демонично обсебване. На първо място е шизофренията. Гледах документален филм за това по...

— Не — прекъсва я Ходжис. — Не може да бъде. Не.

— Недей да затваряш очи пред възможността. Не бъди като госпожица Хубави сиви очи.

— Какво искаш да кажеш? — О, Боже, пипалата на болката вече стигат чак до топките му.

— Че не бива да пренебрегваш улики само защото водят в посока, която не ти допада. Знаеш, че Брейди се беше променил, когато излезе от комата. Притежаваше способности, недостъпни за повечето хора. Телекинезата може да е била само една от тях.

— Никога не съм го виждал да мести каквото и да било.

— Но вярваш на сестрите, които са го виждали. Нали?

Ходжис е навел глава, мълчи и мисли.

— Отговори ѝ — подканя го Джером. Тонът му е мек, но Ходжис долавя нетърпението му.

— Да. Вярвах на някои. На здравомислещите като Беки Хелмингтън. Историите им си пасваха прекалено добре, за да са измислици.

— Погледни ме, Бил.

Подобна молба — не, *заповед* — от Холи Гибни е толкова необичайна, че той вдига глава.

— Наистина ли вярваш, че *Бабино* е пренастроил игрите и е създал уебсайта?

— Не е нужно да го вярвам. Използвал е Фреди.

— Не и за уебсайта — прозвучава тих глас. — Обръщат се. Кльощавата пънкарка стои на вратата. — Ако го бях създала, щях да го премахна. Получих от доктор Зет само флашка с информация, която свалих. Щом той си тръгна обаче, проведох малко разследване.

— Първо провери Ди Ен Ес, нали? — подхвърля Холи.

— Явно ги разбираш тези неща — кима Фреди.

Холи обяснява на Ходжис:

— Ди Ен Ес е акроним за сървър за названия на домейните. Преминава от един сървър към следващия, сякаш ползва камъни да прекоси поток, и пита „Познавате ли този сайт?“ Продължава да обикаля и да пита, докато намери верния сървър. — После се обръща към Фреди: — Но след като намери ай пи адреса, пак не можа да го закриеш, така ли?

— Да.

— Сигурна съм, че Бабино знае много за човешките мозъци, но се съмнявам, че притежава компютърните умения да заключи уебсайт — отбелязва Холи.

— Бях само платена помощничка — обяснява Фреди. — Зет Бой ми донесе разпечатка на програмата за пренастройване на игрите, написана като рецепта за кекс или нещо подобно, а се обзалагам на хиляда долара, че той разбира от компютри само колкото да ги включи — и то, ако открие правилното копче, — и да си влезе в любимия си порносайт.

Ходжис ѝ вярва. Не е сигурен, че полицаите ще са на неговото мнение, когато накрая се докопат до това, но той ѝ вярва. И... *не бъди като госпожица Хубави сиви очи.*

От това го заболя. Заболя го много.

— А най-важното беше — продължава Фреди, — че имаше двоеточие след всяка стъпка в програмното упътване. Брейди правеше така. Мисля, че го беше научил в някакви компютърни курсове в гимназията.

Холи хваща Ходжис за китките. По едната ѝ ръка има кръв от превързването на раната

на Фреди. Наред с другите си странности Холи е маниачка на тема чистота и фактът, че е пропуснала да измие кръвта, показва доколко е погълната от случая.

— Бабино е давал на Брейди експериментални лекарства, което е неетично, но нищо повече, защото го е интересуващо само как да върне в съзнание нашия човек.

— Не можеш да си сигурна — възразява Ходжис.

Сътрудничката му още го държи — повече с погледа си, отколкото с ръце. Обикновено избягва очен контакт и е лесно да забравиш колко е пронизващ погледът ѝ, когато го включи на макс.

— Всъщност има само един въпрос — казва тя. — Кой е принцът на самоубийствата в тази приказка? Феликс Бабино или Брейди Хартсфийлд?

Фреди заговаря замаяно и напевно:

— Понякога доктор Зет си беше просто доктор Зет, понякога Зет Бой си беше просто Зет Бой, само че тогава сякаш се бяха надрусали. В другите случаи обаче не бяха себе си. Тогава в тях беше Брейди. Ако щете вярвайте, но беше той. Не са само двоеточието или наклоненият почерк... работех с противния копелдак и го познавам като петте пръста на ръката си. — Влиза в дневната и добавя: — А сега, ако никой от детективите любители не възразява, ще си свия още един джойнт.

16.

Брейди крачи с краката на Бабино из голямата дневна на ловната хижа и мисли напрегнато. Иска да се върне в света на „Запит“, да си избере нова мишена и да изпита прекрасното усещане да бутне още някого в пропастта на смъртта, обаче за тази цел трябва да е спокоен, а не е.

Ходжис.

Ходжис е в апартамента на Фреди.

Дали глупачката ще се раздрънка? Дали слънцето изгрява от изток?

Вълнуват го два въпроса. Първият е дали Ходжис е способен да ликвидира уебсайта. Вторият е дали Ходжис може да го намери тук, в пущинака.

Смята, че отговорът и на двата въпроса е положителен, но колкото повече самоубийства предизвика междувременно, толкова повече ще страда дъртото ченге. Погледнато от този ъгъл, ще е чудесно, ако Ходжис се добере до него. Така или иначе разполага с достатъчно време. Намира се доста далеч от града, а и снежната буря е на негова страна.

Отново сяда пред лаптопа и се уверява, че сайтът още работи. Проверява броя на посетителите. Вече са над девет хиляди и повечето (е, не всички обаче) ще са тийнейджъри, привлечени от мисълта за самоубийство. Интересът нараства през януари и февруари, когато се стъмва рано и сякаш пролетта няма никога да настъпи. Освен това има под ръка „Запит Зиро“ и с него лично може да работи с много хлапета. Да стигне до тях е лесно като да ловиш риби, плаващи в кофа.

„Розови риби“ — казва си и се подсмивва.

След като измисли как да се справи с дебелия ДВО, ако онзи се появи като конниците в

последните сцени на уестърн с Джон Уейн, Брейди е по-спокоен; взема играта и я включва. Докато гледа рибките, му хрумва строфа от някакво стихотворение, което е чел в гимназията, и го рецитира на глас:

— О, недей ме пита: „Кой е той?“ /Да вървим със теб на посещение.²⁷

Затваря очи. Стрелкащите се розови рибки се превръщат в стрелкащи се червени точки, всяка представляваща хлапе от едновременен концерт, което в момента разучава новата си игра и се надява да спечели награди.

Брейди избира една, спира движението ѝ и я гледа как разцъфва. Като роза.

17.

— Да, има компютърен полицейски отряд — отговаря Ходжис на въпроса на Холи. — Ако трима кръшкачи на половин работен ден могат да се нарекат отряд де. И не, няма да ме изслушат. Напоследък съм обикновен цивилен. — Всъщност положението е по-лошо. Той е цивилен, който е бил ченге, а когато пенсионираните ченгета се опитат да се месят в полицейски работи, им викат „чички“. Доста неуважително.

— Тогава нека Пийт се свърже с тях — предлага Холи. — Защото гадният сайт трябва да бъде ликвидиран.

Двамата са в стаята, която Фреди Линклатър нарича свой компютърен център. Джером е в дневната с Фреди, която според Ходжис надали се кани да избяга, защото изпитва ужас от вероятно измислените мъже, стоящи на пост около сградата, но поведението на надрусаните е непредсказуемо. Извън факта, че обикновено искат да се надрусат още повече.

— Обади се на Пийт и му кажи да накара някой от зубрачите им да ми телефонира. Всеки кръшкач с половин мозък може да досне сайта и да го спре.

— Да го досне?

— Означава „отказ на услуга“²⁸. Човекът трябва да се свърже с ботова мрежа и... — Вижда обърканото изражение на Ходжис и добавя: — Няма значение. Идеята е да се задръсти сайтът с искания за услуга — хиляди, милиони, — и така да се блокира сървърът.

— Ти умееш ли го?

— Не, Фреди също не може, но полицейски компютърен спец вероятно ще се справи. Ако не успее, ще накара „Вътрешна сигурност“ да го направят. Защото това е проблем на вътрешната сигурност, нали? На карта е заложен животът на безброй хора.

Така е и Ходжис се обажда на бившия си партньор, но телефонът на Пийт се включва на гласова поща. Ходжис търси старото си приятелче Каси Шийн, обаче служителят, който вдига телефона, го информира, че майката на Каси получила диабетна криза и Каси я завела на лекар.

Останал без други варианти, той телефонира на Изабел:

— Изи, Бил Ходжис е. Опитал се да се обадя на Пийт, но...

— Пийт го няма. Приключи. Край.

За един ужасяващ миг Ходжис решава, че Пийт е мъртъв.

— Оставил ми е бележка на бюрото. Щял да се прибере вкъщи, да изключи и мобилния,

и домашния си телефон, и да спи през следващите двацет и четири часа. Добавил е, че днес бил последният му работен ден в полицията. Има право на това, дори не се налага да си взема отпуска, въпреки че разполага с достатъчно компенсаторни дни за извънреден труд. Мисля, че е най-добре да си задраскаш от календара купона за пенсионирането му. Може вместо това със странната си партньорка да отидете на кино.

— Обвиняваш мен, така ли?

— Теб и вманиачаването ти по Брейди Хартсфийлд. Зарази и Пийт.

— Не. Той искаше да разследва. Ти бързаше да приключиш случая и да се завреш в миша дупка. Пийт го предположи и се оказа прав.

— Видя ли? Видя ли? Тъкмо за това отношение говоря. Събуди се, Ходжис, приеми действителността. За последен път ти казвам да не си завираш дългата гага, където не ти е рабо...

— А аз ти казвам, че ако искаш да те повишат, трябва да си извадиш главата от задника и да ме чуеш.

Изрича го, преди да го обмисли. Бои се, че Изи ще затвори, а ако го направи, към кого да се обърне? Обаче тя не затваря, но мълчи — толкова е потресена.

— Самоубийства. Има ли докладвани, след като се върнахте от Шугър Хайтс?

— Не зн...

— Ами, провери! Веднага!

Чува глухото тракане на клавиатурата на Изи, след пет секунди тя казва:

— Току-що съобщиха за едно. Хлапе в Лейкуд се е застреляло. Пред баща си, който е съобщил за инцидента. Бил в истерия, както може да се очаква. Какво общо има това с...

— Кажете на ченгетата, които са на местопрестъплението, да търсят електронна игра „Запит“. Като онази, която Холи откри в дома на Елъртън.

— Пак ли започваш? Ти си като повредена грамоф...

— Ще намерят. И до края на деня ще има още самоубийства, свързани с играта. Вероятно много повече.

— *Уебсайтът!* — подсказва безгласно Холи. — *Кажете ѝ за уебсайта!*

— Освен това съществува сайт, подтикващ към самоубийство. Нарича се *zeetheend*. Трябва да бъде премахнат.

Изи въздиша и му заговаря като на дете:

— Има всякакви сайтове за самоубийства. От Отдела за малолетни ни информираха преди година. Появяват се в нета, избухват като плевели. Обикновено са създадени от хлапета с черни тениски, които прекарват свободното си време заключени в стаите си. Те публикуват бездарни стихотворения и информация как безболезнено да си отнемеш живота. Плюс обичайното мрънкане как родителите им не ги разбират, естествено.

— Този е различен. Може да предизвика лавина от самоубийства. Съдържа скрити послания. Накарай някой от компютърния отдел спешно да се свърже с Холи Гибни.

— Не е по правилата — отговаря тя с леден тон. — Ще погледна този сайт, после ще действам по каналния ред.

— Накарай някой от вашите компютърни гении да се свърже с Холи до пет минути, в противен случай, щом започнат самоубийствата (а съм сигурен, че ще започнат), ще се постарая всички да разберат, че съм те информирал, но ти си се измъкнала с куп бюрократични извинения. Местният вестник ще пише за теб, ще те изтипосат и по телевизията. Отделът няма много приятели и на двете места, особено след като двамата

униформени застреляха невъоръженото черно хлапе миналото лято.

Тишина. После тя заговаря с по-мек тон, дори някак наскърбено:

— Очаква се да си на *наша* страна, Били. Защо се държиш така?

„Защото Холи беше права за теб“ — казва си той и ѝ се сопва:

— Защото не разполагаме с много време.

18.

В дневната Фреди свива нов джойнт и докато наслюнчва хартийката, поглежда Джером:

— Пораснал си, а?

Той не продумва.

— Колко тежиш? Деветдесет и пет? Сто?

И този въпрос остава без отговор.

Без да се обезсърчава, тя пали джойнта, дръпва и му го подава. Той поклаща глава.

— Ти губиш, красавце. Тревата я бива. Смърди на кучешка пикня, обаче е първо качество.

Джером не казва нищо.

— Да не си глътна езика?

— Не. Мислех си за курса по социология в гимназията. В продължение на месец изучавахме самоубийствата и тогава се натъкнах на статистика, която никога няма да забравя. Всяко самоубийство на тийнейджър, за което се пише в социалните мрежи, води до седем други опита, пет от които са само за привличане на вниманието, а два — сериозни. Помисли за това, вместо да се правиш на много печена.

Долната ѝ устна затреперва:

— Не знаех. Честно.

— Лъжеш.

Тя сезира в джойнта. Сега е неин ред да не продума.

— Сестра ми чула глас.

— Какъв глас? — вдига глава Фреди.

— От играта. Наговорил ѝ какви ли не гадории. Как се изживява като бяла и се отрича от своите. И че е лоша и безполезна.

— И това ти напомня на някого?

— Да. — Джером си мисли за обвинителните писъци, които с Холи чуха от компютъра на Оливия Трилони дълго след като нещастната жена бе мъртва. Писъци, програмирани от Брейди Хартсфийлд и предназначени да подтикнат Трилони към самоубийство.

— Всъщност да.

— Брейди проявяваше голям интерес към самоубийствата — обяснява тя. — Все четеше в интернет за такива неща. Искаше да убие и себе си заедно другите на концерта, нали знаеш?

Джером знае. Беше там.

— Наистина ли мислиш, че се е свързал телепатично със сестра ми? Ползвал е играта

като... какво? Като проводник? — Ако е могъл да се всели в Бабино и в другия тип — а е така, независимо дали го вярвате или не, — тогава да, би могъл да го стори.

— А другите притежатели на пренастроени игри? Те са над двеста и четирийсет души, какво ще стане с тях?

Фреди само го поглежда през завеса от дим и мълчи.

— Дори ако ликвидираме уебсайта, какво ще се случи с тях, когато гласът започне да им внушава, че са кучешкото лайно, залепнало за подметката на живота, и че единственото решение е кратък скок от блок висок?

Преди Фреди да отговори, Ходжис се намесва:

— Трябва да спрем гласа. Което означава да спрем Брейди. Хайде, Джером. Връщаме се в агенцията.

— Ами аз? — жално пита Фреди.

— Идваш с нас. И още нещо.

— Да?

— Марихуаната помага при болки, нали?

— Мненията по въпроса са различни, като се има предвид в каква скапана страна живеем, но на мен тревата ми влияе добре, особено по време на месечното неразположение.

— Вземи пликчетата — отсича той. — И хартийките за свиване на цигари.

19.

Връщат се в „Търси се“ с джипа на Джером. Задната седалка е заета от багажа на младежа, така че Фреди трябва да седне в нечий скют и определено няма да е този на Ходжис. Не и в сегашното му състояние. Затова той шофира, а тя се настанява на коленете на Джером и се подсмивва:

— Леле, чувствам се като гадже на Джон Шафт — прочутия частен детектив, който е сексмашина за мацките.

— Гледай да не ти стане навик — намръщва се Джером.

Телефонът на Хол и звъни. Обажда се някой си Тревор Джебсън от компютърния отдел към полицейското управление. Холи скоро заговаря на жаргон, който Ходжис не разбира — нещо за ботове и за тъмен нет. Каквото и да ѝ казва онзи, явно ѝ харесва, защото се усмихва, когато затваря.

— Досега не го е правил. Реагира като хлапе на Коледа, когато вижда подаръците под елхата.

— Колко време ще отнеме?

— Щом имаме паролата и ай пи адреса ли? Не много.

Ходжис паркира на едно от местата пред Търнър Билдинг с позволен престой до половин час. Няма да се бавят, ако извадят късмет, а тъй като напоследък не му върви, крайно време е съдбата да го компенсира.

Влиза в кабинета си, затваря вратата и запрелиства опърпания си стар бележник, търсейки номера на Беки Хелмингтън. Холи често му предлага да качи адресника в

телефона му, но той все отлага. *Харесва си* стария бележник. „Май няма да остане време за тази глезотия — казва си. — Май това ще е последният случай на Трент²⁹.“

Беки му напомня, че са я преместили в друго отделение.

— Не съм забравил. Научи ли за Бабино?

Гласът ѝ става по-тих:

— Боже, да. Чух, че Ал Брукс — Ал Библиотеката — убил жената на Бабино и може да е очистил и него. Главата ми не го побира.

„Мога да ти разкажа много неща, които да не ти ги побере главата“ — мисли си Ходжис и казва:

— Още не отписвай Бабино. Мисля, че е избягал. Експериментирал е някакви лекарства върху Брейди Хартсфийлд и е възможно тъкмо те да са причинили смъртта му.

— Исусе, наистина ли?

— Да. Но дори да е избягал, надали ще стигне далеч — метеоролозите предвещават разразяването на силна буря. Сещаш ли се къде би могъл да отиде? Има ли вила или нещо подобно?

Беки отговаря, без дори да се замисли:

— Не е вила, а ловна хижа. Обаче освен него собственици са още четирима-петима лекари. — Тя отново снижава глас и заговорнически прошепва: — Чувала съм, че не само ловуват там. Ако се сещаш за какво намеквам.

— Къде се намира?

— Край езерото Чарлс. Лагерът е с някакво гадничко име. Забравила съм го, но се обзалагам, че Вайълет Тран го знае. Веднъж прекара един уикенд там. Каза, че били най-пиянските четирийсет и осем часа в живота ѝ, и се върна с хламидия.

— Ще я попиташ ли веднага?

— Разбира се. Но ако добрият чичо доктор си е плюл на петите, може да се е качил на самолет. До Калифорния или отвъд океана може би. Сутринта все още излитаха и кацаха самолети.

— Не би посмял да се появи на летището, като знае, че полицията го издирва. Благодарят ти, Беки. Ще чакам обаждането ти.

Отива до сейфа и набира кода. Чорапът, пълен със сачмени лагери — неговият Бияч — е в дома му, но и двете му оръжия са тук. Едното е служебният му 40-калибров глок. Другият е револвер „Виктори“, 38 калибър Беше на баща му. Сваля брезентовата мешка от най-горния рафт на сейфа, слага вътре оръжията и четири кутии амуниции, после здраво затяга връзката.

„Този път няма да ми попречат никакви инфаркти, Брейди — казва си. — Сега имам само рак, с който мога да живея.“

Осъзнава иронията на мисълта си и прихва. Болката го пронизва.

От другата стая се чува ръкопляскането на трима души. Ходжис е почти сигурен какво означава и не греша. Съобщението на компютъра на Холи гласи: „ZEETHEEND ИМА ТЕХНИЧЕСКИ ЗАТРУДНЕНИЯ“. И под него: „ОБАДЕТЕ СЕ НА 1-800-273 ЗА ПОМОЩ“.

— Идеята беше на Джебсън — обяснява Холи, без да се откъсва от онова, което прави. — Това е телефонът на Националната гореща линия за превенция на самоубийствата.

— Браво — одобрява Ходжис. — И тези са добри. Ти си жена със скрити таланти. — Пред Холи има спретнатата редица цигари с марихуана. Тя добавя още една и стават точно дузина.

— Много е сръчна и бърза — отбелязва с възхищение Фреди. — И изглеждат като

навивани с машинка.

Холи поглежда дръзко съдружника си:

— Терапевтът ми казва, че малко марихуана от време на време не вреди. Стига да не прекалявам. Както правят някои хора. — Очите ѝ се плъзгат към Фреди, после обратно на Ходжис. — Освен това не са за мен, а за теб, Бил. Ако ти потрябват.

Той ѝ благодари и за момент се замисля колко далеч стигнаха заедно с нея и колко приятно беше пътуването. Но и колко кратко. Твърде кратко. Телефонът му звъни. Беки е.

— Ловната хижа се нарича „Рога и копита“. Казах ти, че названието е гадничко. Вай не помни как се стига дотам — предполагам, че е обърнала няколко още по пътя, просто за загревка, но помни, че потеглили на север по магистралата, а като завили по локалното шосе, спрели да заредят на бензиностанцията на сервиза на Търстън. Помогнах ли ти?

— Да, много. Благодаря, Беки. — Затваря телефона. — Холи, потърси в интернет сервиза на някой си Търстън, намира се северно от града. После се обади на „Херц“ на летището и питай дали разполагат с голямо возило с предно предаване.

— Моят джип... — подхваща Джером.

— Е малък, лек и стар — довършва Ходжис... макар това да не са единствените причини да иска друга кола. — Обаче ще е добре да ни закараш до летището.

— Ами аз? — пита Фреди.

— Както ти обещах, ставаш защитена свидетелка. Ще е като сбъдната мечта.

20.

Джейн Елсбъри беше съвсем нормално бебе — роди се три килограма, което бе малко под средното тегло, — но когато стана на седем, тежеше четирийсет и един килограма и вече бе запозната с песничката, която и до днес се появява в кошмарите ѝ: *„Дебела, дебелана, не минава през вратата, пред банята остана, ака на земята.“* През юни 2010, когато майка ѝ я заведе на концерта на „Раунд Хиър“ като подарък за петнайсетия ѝ рожден ден, тежеше деветдесет и пет. Все още можеше да мине през вратата на банята без проблем, но ѝ бе трудно да си завързва обувките. Сега е на двасет, теглото ѝ се е покачило до сто четирийсет и пет и когато гласът от безплатната „Запит“, която получи по пощата, ѝ проговаря, всичко ѝ се струва напълно логично. Гласът е тих, спокоен и разумен. Казва ѝ, че е никой не я харесва и че всички ѝ се присмиват. Изтъква, че тя не може да престане да яде — дори сега, когато плаче, не престава да се тъпче с шоколадови бисквитки. Като някакъв Призрак на бъдещите Коледи, който отваря очите на Ебенизър Скрудж, гласът ѝ обрисова бъдеще, в което тя все повече ще пълнее. Всички в квартала (тя живее с родителите си на Карбайн Стрийт в квартала, наричан „Рай на селяндурите“), ще я гледат с отвращение. Ще ѝ лепнат прякора Дирижабъла и ще ѝ се подиграват: *„Пазете се, лоената топка се задава. Внимавайте да не ви прегази!“* Гласът обяснява логично и разумно, че тя никога няма да има гадже, никога няма да я вземат на хубава работа, след като заради политическата коректност не назначават дебелани дори за циркови артистки, че около четирийсетата си година вече ще спи седнала, защото грамадните ѝ гърди ще затрудняват дишането ѝ, и че преди да умре от инфаркт на

петдесет, ще чисти с прахосмукачка за кола трохите, попаднали в гънките на туловището ѝ. Когато се опитва да му възрази, че би могла да поотслабне — може би да отиде в някоя клиника — гласът не прихва, а я пита меко и съчувствено откъде ще вземе пари, след като доходите на родителите ѝ едва стигат да задоволят неутолимия ѝ апетит. Добавя, че те ще живеят по-добре, ако я няма, и тя се съгласява.

Джейн — известна сред обитателите на Карбайн Стрийт като Дебелата Джейн — се домъква до банята и взема от аптечката шишенцето с таблетки оксиконтин, предписани на баща ѝ заради болките в гърба му. Преброява ги — трийсет са. Би трябвало да са достатъчни. Изгълтва ги с мляко по пет наведнъж и след всяка доза хапва шоколадова бисквитка. Започва да се отнася. „Минавам на диета — казва си. — Дълга, дълга диета.“

„Точно така — насърчава я гласът от играта. — И никога няма да се откажеш, нали, Джейн? Нали?“

Изгълтва последните пет хапчета. Опитва се да вземе играта, но пръстите вече не ѝ се подчиняват. Голямо чудо. Така или иначе в това състояние не може да хване бързите розови рибки. По-добре да погледа през прозореца как снегът покрива света с бял саван.

„Вече никой няма да ми се подиграва, че от дебелина не мога да мина през вратата“ — мисли си и преди да изпадне в безсъзнание, чувства облекчение.

21.

Преди да отиде в „Херц“, Ходжис паркира джипа на Джером пред хотел „Хилтън“ край летището.

— Това ли ти е закрилата? — сопва се Фреди. — *Това?*

— Тъй като нямам на разположение къща-скривалище, ще те приютя тук. Ще регистрирам стаята на мое име. Влизаш, заключваш вратата, гледаш телевизия и чакаш, докато тази история приключи.

— И сменяй превръзката на раната — добавя Холи.

Фреди не ѝ обръща внимание, а пита Ходжис:

— После ще ме тикнат ли в пандиза?

— Не знам и нямам време да го обсъждаме.

— Може ли поне да използвам румсьорвис? — В кървясалите ѝ очи се прокрадва надежда. — Вече не ме боли толкова, а от тревата ми се отвори вълчи апетит.

— Поръчай — разрешава Ходжис.

— Само гледай през шпионката, преди да пуснеш сервитьора. Увери се, че не е някой от мъжете в черно на Брейди — обажда се Джером.

— Майтапиш се — промърморва тя. — Нали?

В този снежен следобед във фойето на хотела няма жив човек. Ходжис, който се чувства така, сякаш телефонното обаждане на Пийт го е събудило преди около три години, отива до рецепцията, попълва формуляра и се връща при другите. Холи пише нещо на айпада си и дори не вдига очи. Фреди протяга ръка за ключа, но Ходжис го подава на Джером.

— Стая 522. Ще я придружиш ли? Искам да говоря с Холи.

Джером повдига вежди и след като Бил не благоволява да му съобщи подробности, свива рамене и хваща дланта на Фреди:

— Джон Шафт ще ви отведе в покоите ви, милейди.

Тя отблъсква ръката му и мърмори:

— Ще е чист късмет, ако има минибар. — Става и тръгва с него към асансьорите.

— Открих сервиза на Търстън — обяснява Ходи. — На деветдесет километра северно по I-47 е. За съжаление тъкмо от там се задава бурята. След сервиза се завива по шосе 79, което води към хижата. Виж, Бил, времето е прекалено лошо за...

— Не бой се — прекъсва я той. — „Херц“ са ни запазили форд „Експедишън“ — чудесна кола за зимни условия. По време на пътуването ще ми разкажеш какво си научила. Сега искам да поговорим за нещо друго. — Взема айпада ѝ и го изключва.

Холи стисва ръце на скута си и чака.

22.

Брейди се връща от Карбайн Стрийт в повишено настроение — дебеланата Елсбъри беше и лесна, и забавна. Чуди се колко мъже ще са нужни да свалят тялото ѝ от апартамента на третия етаж. Предполага, че поне четирима. Ами ковчегът! Размер „Гигант“!

Проверява уебсайта, открива, че е свален, и доброто му настроение отново се изпарява. Да, очакваше Ходжис да открие начин да го премахне, но не и толкова бързо. А и телефонният номер на екрана е вбесяващ като дразнещите съобщения, които Ходжис му оставяше в „Под синия чадър на Деби“ по време на първия рунд помежду им. Това е гореща линия за превенция на самоубийствата. Дори не е нужно да проверява. *Знае* го.

И да, Ходжис ще дойде тук. Много хора в „Кайнър“ знаят за хижата, тя е легендарна. Но дали ще дойде направо? Брейди не го вярва и за минута. Първо, проклетият ДВО ще се досети, че много ловци оставят оръжията си в ловните хижи (макар малцина да разполагат с арсенала на „Рога и копита“). Второ и по-важно, дъртакът е хитра хиена. Състарил се е с пет години след последната им среща, задъхва се и ръцете му леко треперят, но е лукав противник. Дебнеш хищник, който не ти се нахвърля, а изчаква да се разсееш и захапва сухожилията на краката ти.

„И така, аз съм Ходжис. Какво ще направя?“

След сериозно размишление Брейди отива до гардероба и след кратка справка с паметта на Бабино (по-точно с онова, което е останало от нея) избира връхни дрехи по мярка на тялото, което обитава. Взима дебелите ръкавици, за да защити ревматичните пръсти на Феликс Бабино, и излиза. Снеговалежът още не е силен, няма вятър и клоните на дърветата са неподвижни. Идеално време за разходка.

Отива до купчината дърва, покрита с брезент и с няколко сантиметра пресен сняг. Отвъд се простират няколко декара със стари борови дървета и млади фиданки, разделящи „Рога и копита“ от „Мечият лагер на Големия Боб“. Чудесно!

Следващата му цел е оръжейната. Пушката я бива, но там има и други полезни неща.

„О, детектив Ходжис — мисли си, докато бързо върви по обратния път. — Бедна ти е

Джером изслушва Ходжис, после поклаща глава:

— Не съм навит, Бил. Настоявам да ви придружа.

— А пък аз настоявам да се прибереш при вашите. Тъкмо сега трябва да си до сестра си. Вчера беше на косъм да загине.

Седят във фоайето на „Хилтън“ и говорят тихо, макар служителят на рецепцията да се е дянал някъде. Джером се накланя напред и подпира длани на бедрата си — намръщен е, по изражението му личи, че няма лесно да се предаде.

— Щом разрешаваш на Холи да те придружи...

— За нас с Бил е различно — прекъсва го тя. — Искам да го проумееш. Открай време не се разбирам с майка ми. Виждаме се един-два пъти годишно. Радвам се, като си тръгвам, и мисля, че тя изпитва същото. А Бил... да, ще се бори с болестта, но и двамата знаем какви са му шансовете. А ти имаш близки, за които да се грижиш и които да подкрепяш.

— Брейди е опасен — обажда се Ходжис. — И не можем да разчитаме на елемента на изненадата. Ако не се досеща, че ще го подгоня, значи е глупак. А тъкмо това никога не е бил.

— Бяхме тримата в „Минго“ — възразява Джером. — А когато на теб ти се задави двигателят, останахме само двамата с Холи. Справихме се.

— Миналия път беше различно — търпеливо обяснява тя. — Тогава Брейди не владееше вуду номерата с контрола на съзнанието.

— И все пак настоявам да съм с вас.

— Разбирам — кима детективът. — Но все още съм шефът и казвам не.

— Ама...

— Има и друга причина — добавя Холи. — По-важна. Ретранслаторът е изключен и сайтът е свален, но остават почти двеста и петдесет активни игри. Вече има едно самоубийство, кой знае колко още не са известни, а не можем да разкажем на полицията какво става. Изабел Джейнс смята Бил за досадник, който си пъха носа в чужди работи, колегите ѝ ще ни сметнат за луди. Ако ни се случи нещо, оставаш само ти. Не го ли разбираш?

— Разбирам само, че ме изолирате — намусва се Джером. Изведнъж заприличва на хлапака, който преди години косеше моравата на Ходжис.

— Има и още — признава детективът. — Може да се наложи да го убия. Всъщност това е най-вероятният изход.

— Господи, Бил, знам!

— Но за ченгетата и за всички хора човекът, когото ще убия, е уважаваният неврохирург Феликс Бабино. Откакто основахме „Търси се“, съм се измъквал от какви ли не заплетени правни ситуации, обаче този път е различно. Искаш ли да те обвинят в съучастие в непредумишлено убийство, което в този щат се определя като престъпление по непредпазливост? Може дори да ти лепнат предумишлено убийство първа степен, тоест —

планирано.

— Склонен си да допуснеш Холи да поеме този риск, нали?

— Ти си този, на когото животът предстои — намесва се Холи.

Ходжис се привежда, макар и да го боли, и слага ръка на рамото на младежа:

— Знам, че не ти харесва. Не съм и очаквал да е иначе. Но така е правилно.

Джером обмисля думите му и въздиша:

— Схващам логиката.

Холи и Ходжис чакат. И двамата съзнават, че това не е достатъчно.

— Добре... — неохотно добавя той. — Не ми харесва, обаче ще се подчиня.

Ходжис става и притиска длан към корема си, сякаш да задържи болката.

— Да си вземем колата от „Херц“. Искам да изминем колкото е възможно повече километри по магистралата, преди бурята да се разрази.

24.

Излизат от агенцията за коли под наем с ключовете за високопроходимия експедишън и виждат, че Джером ги чака, подпрян на капака на джипа си. Той прегръща Холи и ѝ прошепва:

— Моля те за последен път. Нека ви придружа.

Тя завърта главата си, опряна на гърдите му.

Джером я пуска и се обръща към Ходжис, чиято вехта шапка вече е покрита с тънък слой сняг. Детективът му подава ръка:

— При други обстоятелства щях да те прегърна, но тъкмо сега прегръдките ми причиняват болка.

Джером стиска дланта му. В очите му блестят сълзи.

— Внимавай, човече. И да върнеш Холибери жива и здрава.

— Такива са ми намеренията.

Джером гледа как Бил сяда зад волана (и се смръщва от болка), а Холи — до него. Знае, че Ходжис е прав, обаче пак му е много криво — чувства се като хлапе, което пращат вкъщи при мама. Щеше да ги последва, ако не беше казаното от Холи в празното фоайе на хотела: „Ако ни се случи нещо, оставаш само ти.“

Качва се в джипа и потегля към дома си. Щом излиза на околоръстното, го обхваща лошо предчувствие: повече няма да види двамата си приятели. Опитва се да се убеди, че не бива да се поддава на суеверия, обаче не успява.

25.

Когато фордът напуска околоръстното и излиза на I-47, снегът вече не се шегува. Шофирането през гъстата снежна завеса напомня на Ходжис кадър от един научнофантастичен филм, който гледа с Холи — когато космическият кораб „Ентърпрайз“ влиза в хиперскорост или както там я наричат. На електронните табла край магистралата проблясват съобщения „ВНИМАНИЕ! СНЕГОВАЛЕЖ!“ и „НАМАЛИ СКОРОСТТА НА 40“, обаче той заковава скоростомера на 100 и ще кара така, докато не се наложи да намали — може би след петдесет километра. Или само след трийсет. Задминава няколко коли и шофьорите натискат клаксоните, за да го подканят да намали, после изпреварва два тромави тежкотоварни камиона, завихрящи сняг след себе си, което е упражнение за контрол на страха.

Минава почти половин час, преди Холи да наруши мълчанието:

— Оръжията са в теб, нали? В мешката ли са?

— Аха.

Тя си разкопчава колана (което го притеснява) и взема торбата от задната седалка.

— Заредени ли са?

— Глокът е зареден. Револверът ще заредиш ти. За теб е.

— Не знам как.

Веднъж той ѝ предложи да я заведе на стрелбището, за да я обучи, та по-лесно да вземе разрешително за оръжие, но Холи твърдо отказа. Не ѝ предложи повторно, вярвайки, че никога няма да ѝ се наложи да използва оръжие. Мислеше, че никога няма да го допусне.

— Бързо ще схванеш. Не е трудно.

Тя изучава револвера, като се старае да не докосва спусъка и да не насочва дулото към лицето си. След няколко секунди успява да отвори барабана.

— Чудесно. А сега сложи патроните.

Взел е две кутии „Уинчестър“ 38 калибър — 130-грейнови³⁰ с пълно метално покритие. Холи отваря едната, оглежда патроните, щръкнали като миниатюрни бойни глави, и изпъшква:

— Ужас!

— Ще се справиш ли? — Изпреварват пореден камион и снежната вихрушка обгръща форда. Асфалтът в дясната лента още е сравнително чист, обаче лентата за изпреварване е покрита със сняг и камионът вдясно сякаш е безкраен. — Ако не можеш, не се тревожи.

— Нали не питаш дали мога да го зареда? — ядосано се сопва тя. — Разбрах как — и дете може да го направи.

„И понякога го правят“ — казва си Ходжис.

— Интересуваш се дали мога да застрелям онзи.

— Вероятно няма да се стигне дотам, но ако се наложи, ще можеш ли?

— Да — отвръща Холи и зарежда шестте гнезда. Предпазливо затваря барабана, стиснала е устни и е присвила очи, сякаш се бои оръжието да не гръмне в ръката ѝ. — Къде е предпазителят?

— Револверите нямат предпазител. Ударникът е свален, друго предпазване не е необходимо. Сложи го в чантата си. Също и патроните.

Тя се подчинява и слага чантата в краката си.

— И престани да си хапеш устните, ще ги разкърваши.

— Ще се опитам, обаче съм под напрежение, Бил.

— Знам. — Отново се движат в дясната лента. Напредват мъчително бавно, а болката в

корема му е като нажежена медуза с дълги пипала, които сякаш вече са се разпрострели навсякъде, дори в гърлото му. Преди двайсет години сгащи в необитаема сграда един крадец и той го простреля в крака. Сега чувства същата болка, но тогавашната след време бе отшумяла. Тази никога няма да отшуми. Известно време лекарствата ще я притъпяват, но едва ли ще е за дълго.

— Ами ако Брейди не е в ловната хижа, Бил? Мислил ли си по този въпрос?

Мислил е и няма представа каква ще е следващата им стъпка, ако е така.

— Да не се тревожим излишно, става ли?

Мобилният му извънхва. Той го изважда джоба на палтото си и го подава на Холи, без да отклони поглед от пътя.

— Ало, Холи е на телефона. — Тя се заслушва и изговаря беззвучно: „Госпожица Хубави сиви очи.“ — Да... добре, разбирам... не, не може, зает е в момента, но ще му предам. — Слуша още известно време, после казва: — Мога да те осведомя, Изи, но няма да ми повярваш.

Прекъсва разговора и пуска мобилния обратно в джоба на Ходжис.

— Самоубийства, нали?

— Засега три, ако броим момчето, което се е застреляло пред баща си.

— Игри „Запит“?

— На две от трите местопроизшествия. Екипът на третото още не е разследвал. Опитали се да спасят хлапето, обаче било късно. Хлапакът се обесил. Изи почти е обезумяла. Настоя да ѝ разкаже всичко.

— Ако нещо ни се случи, Джером ще разкаже на Пийт, а Пийт — на нея. Май вече е готова да слуша.

— Трябва да попречим на Брейди да убие още хора.

„Сигурно убива и в момента“ — казва си Ходжис, но се опитва да я успокои:

— Ще го направим.

Продължават напред. Ходжис е принуден да намали скоростта на осемдесет, а когато фордът започва да се тресе от въздушната струя на тежкотоварен камион с две ремаркета, изрисувани с реклами на „Уолмарт“, намалява на седемдесет. Малко след три часа, когато светлината на зимния ден започва да помръква, Холи проговаря отново:

— Благодаря ти.

За миг Ходжис откъсва очи от платното и я поглежда въпросително.

— Че не ме накара да те моля да ме вземеш със себе си — пояснява тя.

— Правя само онова, което би препоръчал терапевтът ти. Давам ти възможност веднъж завинаги да оставиш зад гърба си тази история.

— Шегуваш ли се? Никога не мога да преценя. Имаш особено чувство за хумор, Бил.

— Не се шегувам. Ние двамата ще сложим точката. Ние и никой друг.

От белезникавия здрач изниква зелена табела.

— Шосе 79 — промърморва Холи. — Тук завиваме вдясно.

— Слава богу. Мразя да карам по магистралата дори при хубаво време.

Според айпада на Холи сервизът на Търстън е на двайсет и пет километра източно от щатската магистрала, обаче им отнема половин час да стигнат до там. Фордът се движи нормално по заснеженото платно, но вятърът вече набира скорост (по радиото съобщават, че към осем ще стане ураганен) и след всеки порив колата се озовава сред снежна вихрушка, затова Ходжис намалява на двайсет и пет километра в час, докато не започва отново да вижда шосето.

Вижда голямата рекламна табела на „Шел“ и завива към сервиза, в същия момент телефонът на Холи зазвънява.

— Виж кой се обажда — казва ѝ. — Няма да се бавя.

Слиза и придърпва надолу широкополата си шапка, за да не я отнесе вятърът. Докато върви към канцеларията на сервиза, яката на палтото го пляска по врата при всеки силен порив. Болката в корема е нетърпима; чувства се, сякаш е погълнал живи въглени. Пред бензиновите колонки няма автомобили, фордът е единствената кола на паркинга. Момчетата със снегорините вече са потеглили; предстои им дълга нощ, докато си изкарат надниците, защото първата сериозна буря през тази година вече бушува с пълна сила.

За миг (ужасяващ миг) на Ходжис му се струва, че зад бюрото в канцеларията е Ал Библиотеката: същия зелен работен панталон, същата бяла като памук коса, стърчаща изпод зелената шапка с логото на компанията, произвеждаща тракторите „Джон Диър“.

— Какво ви води навън в такъв шантав ден? — пита старецът и поглежда зад посетителя — Или вече е нощ, а?

— По малко и от двете — отговаря Ходжис. Няма време за разговори — може би в този момент хлапета скачат от високите етажи или се тровят със сънотворни, — но тази работа се върши така. — Вие ли сте господин Търстън?

— Самият той. Понеже не отбихте при колонките, взех да се чудя дали не сте апашин, ама не ми мязате — бая сте изтупан за обирджия. От града ли сте?

— Да — потвърждава Бил. — И бързам.

— Гражданята все бързат. — Търстън оставя настрана списанието за лов и риболов, което беше чел досега. — Тогаз какво искате? Упътване? Господине, дано отивате някъде наблизко, че като гледам какво време се заформя...

— Май мястото, което търся, е наблизко — ловна хижа „Рога и копита“. Чували ли сте я?

— Че как? — ухилва се Търстън. — Имотът на докторите. Близко е до „Мечият лагер на Големия Боб“. Онези тузари обикновено си пълнят при мен ягуарите и поршетата или на идване, или на тръгване. — Произнася „поршета“ така, сякаш говори за смрадливи порове. — Обаче не ми се вярва да заварите там някой. Ловният сезон свършва на девети декември... говоря за лова с лък. Ловът с огнестрелно е забранен след края на ноември, а всичките доктори стрелят с пушки. Големи. Май им харесва да си мислят, че са в Африка.

— Никой ли не се е отбивал тук по-рано днес? Някой със стара кола с грунд по нея?

— Не.

От авторемонтната работилница излиза младеж, който си бърше ръцете с парцал.

— Аз видях такава кола, дядо. Шевролет. Бях отпред и си говорех с Паяка Уилис, като мина. — Обръща се към Ходжис: — Запомних я, щото си помислих: „Накъде е тръгнал в тоя пущинак с тая трошка?“ Автомобилът му не беше як като вашия.

— Ще ми кажете ли как да стигна до лагера?

— Ааа, фасулско е — уверява го Търстън. — Така де, когато няма снежна буря.

Продължавате по пътя още около... — Обръща се към младежа: — Според теб колко са, Дуейн? Пет километра?

— По-скоро шест и половина.

— Ами, да закръглим на шест — предлага Търстън. — Като наближите, ще видите вляво два червени стълба. По метър и осемдесет са, ама снегорините минаваха вече два пъти, та може да са ги позатрупали, затуй си отваряйте очите на четири. А, и още нещо — дано си носите лопата, иначе няма как да минете през снега, натрупан покрай шосето.

— Мисля, че този звяр, който карам, ще се справи — уверява го Ходжис.

— Да, най-вероятно, а и звярът няма да пострада, щото снегът още не се е слягнал. Та пътувате около два километра, може и да са три, тогаз пътят се разделя — към лагера на Големия Боб и към „Рога и копита“. Не помня кое разклонение накъде води, ама имаше табели...

— Още ги има — намесва се Дуейн. — Големия Боб е вдясно, „Рога и копита“ — вляво. Знам, защото през октомври поправях покрива на Големия Боб Роуън. Сигурно е нещо много важно, господине, та да пътувате в тая буря.

— Дали джипът ще стигне дотам?

— О, да, не берете грижа. Заради дърветата платното не е толкова заснежено, а и шосето се спуска надолу към езерото. Виж, на връщане може да се озорите.

Ходжис измъква портфейла си от задния си джоб (Божке, дори това движение му причинява болка) и изважда полицейската си карта с червен печат „В ОСТАВКА“. Добавя към нея визитната си картичка от „Търси се“ и оставя и двете на тезгяха.

— Господа, можете ли да пазите тайна?

Двамата кимат, явно едва сдържат любопитството си.

— Трябва да връча призовка, разбирате ли? Гражданско дело е и е заложена седемцифрена сума. Човекът, когото сте видели да минава, онзи с раздрънкания шевролет, е лекар на име Бабино.

— Виждаме го всеки ноември — информира го Търстън. — Има едно такова неприятно отношение, ще знаете. Гледа те, все едно си боклук. Ама той кара беемве.

— В момента кара всичко, до което може да се добере. Ако не връча призовката до полунощ, възрастната жена, която е доста бедна, няма да получи пукнат цент.

— Лекарска небрежност, а? — подхвърля Дуейн.

— Не бива да го коментирам. Така или иначе тръгвам натам — заявява Ходжис и си казва: „Това ще го запомните. Както и името на Бабино.“

— Под навеса държим няколко моторни шейни. Вземете една, ако искате. Препоръчвам „Полярна котка“. Ще се смръзнете, но поне е сигурно, че ще успеете да се върнете — казва старецът.

Ходжис е трогнат от предложението, направено на напълно непознат човек, обаче поклаща глава. Моторните шейни са шумни. Човекът, който понастоящем се е настанил в „Рога и копита“ (Брейди, Бабино или странна смесица от двамата), е наясно, че пенсионираният детектив ще го намери. Единственият плюс е, че не знае кога ще се случи това.

— С партньорката ми ще отидем дотам — казва, — после ще му мислим за връщането.

— Ще го хванете по бели гащи, а? — Дуейн се усмихва и допира пръст до устните си.

— Така сме го намислили. На кого да се обадя, ако закъсаме с колата?

— На нас. — Търстън изважда визитка от пластмасовата кутия до касата и му я подава.

— Ще пратя или Дуейн, или Паяка Уилис. Може да е късно през нощта, затуй ще ви струва четирийсет долара, ама щом клиентката ви ще спечели милиони, сигурно няма да се стискате.

— Мобилните телефони имат ли покритие тук?

— Да, дори при лошо време — обяснява Дуейн. — На юг от езерото има клетка на мобилния оператор.

— Чудесно. Благодаря. Благодаря и на двама ви.

Понечва да си тръгне, но старецът подхвърля:

— Тая ваша капела не става за такова време. Вземете тази. — Подава му плетена шапка с голям оранжев помпон. — Ама обувки не мога да ви дам.

Ходжис благодари, взема шапката, сваля своята и я оставя на бюрото. Хрумва му, че е на лошо, същевременно му се струва, че постъпва правилно.

— Заменям я с вашата — казва.

И двамата се усмихват широко.

— Бива — кима Търстън. — Все пак сигурен ли сте, че искате да шофирате до езерото, господин... — поглежда визитката на „Търси се“ и добавя: — ... господин Ходжис? Защото изглеждате малко отпаднал.

— Настинал съм. Всяка проклета зима е така. Благодаря и на двамата. И ако случайно доктор Бабино ви се обади...

— Няма да му кажа даже колко е часът — прекъсва го Търстън. — Фуклю такъв.

Ходжис тръгва към вратата, внезапно го пронизва болка, каквато не е усещал никога през живота си, надигаща се от корема му чак до челюстта. Сякаш са го простреляли със запалена стрела. Краката му се подкосяват и залита.

— Наистина ли сте добре? — пита старецът и понечва да заобиколи бюрото.

— Да, да, добре съм — лъже Ходжис. — Кракът ми се схвана от шофирането. Ще се върна за шапката, да знаете. „Ако имам късмет“ — добавя наум.

27.

— Забави се — промърморва Холи. — Дано си измислил правдоподобна история.

— Връчване на призовка. — Не е нужно да обяснява повече; ползвали са историята с призовката и преди. Всички обичат да помагат, стига призовката да не е за тях. — Кой се обади? — Мисли си, че може да е бил Джером да провери как са.

— Изи Джейнс. Има още два инцидента — опит за самоубийство и самоубийство. Едно момиче скочило от втория етаж и имало счупвания. Момче пък се обесило в килера. Оставило бележка на възглавницата си. Само една дума — Бет — и сърце, разбито на парчета.

Фордът започва да буксува, когато Ходжис го включва на скорост и излиза на шосето. Налага се да кара на къси светлини. Дългите превръщат падащия сняг в бляскава бяла стена.

— Няма как, ще действаме сами — продължава Холи. — Ако е Брейди, никой няма да ни повярва. Ще се преструва на Бабино и ще разкаже колко се бил изплашил, затова избягал.

— И дори не се обади в полицията, след като Ал Библиотеката застрелял жена му? — повдига вежда Ходжис. — Съмнявам се, че му повярват.

— Може и да мине. Ами ако се пресели в друг човек? Щом може да проникне в Бабино, значи е способен да се прехвърли и в някой друг. Да, налага се да действаме сами дори да ни арестуват за убийство. Смяташ ли, че ще ни арестуват, Бил? Смяташ ли? Смяташ ли? Смяташ ли?

— После ще му мислим.

— Не съм сигурна, че мога да застрелям някого. Дори да е Брейди Хартсфийлд, ако прилича на друг човек...

— После ще му мислим — повтаря той.

— Добре. Откъде взе тази шапка?

— Размених я за моята.

— Помпонът е нелеп, но сигурно шапката топли.

— Искаш ли я?

— Не. Обаче...

— Какво?

— Изглеждаш ужасно.

— С ласкателства няма да стигнеш далеч.

— Иронизираш ме. Добре. Кога ще стигнем?

— Според господата в сервиза ще караме шест километра по шосето, после по черен път.

Мълчат пет минути, колата продължава да пълзи сред падащия сняг. „А истинската буря още не се е разразила“ — напомня си Ходжис.

— Бил?

— Какво сега?

— Нямах ботуши, а на мен ми свършиха никотиновите дъвки.

— Защо не си запалиш един джойнт? Пуши си, само гледай да не пропуснем двата стълба вляво. Според мен скоро ще ги стигнем.

Тя не си пали джойнт; изпъва се на седалката и гледа наляво. Фордът отново започва да буксува, задницата поднася, но Холи сякаш не забелязва. Минута по-късно пита:

— Тези ли са?

Тези са. Изринатият сняг почти ги е скрил, стърчат само петдесетина сантиметра, но яркочервеният им цвят е като маяк. Ходжис за миг удря спирачки, после завива така, че предницата на форда да е към стената от изринат сняг. Подвиква на Холи същото, което понякога казваше на дъщеря си, когато я качваше на въртележката в увеселителния парк „Лейкуд“:

— Стискай си здраво изкуствените зъби.

Съдружничката му, която винаги приема нещата буквално, отговаря, че не е със зъбни протези, но все пак се подпира с ръка на таблото.

Ходжис натиска леко газта и колата се врязва в прясната. Очаква да чуе глух удар, обаче това не се случва; да, снегът още не се е слегнал и втвърдил. Разлетява се встрани и полепва по предното стъкло; за миг Ходжис шофира на сляпо. Пуска чистачките на максимална скорост и след секунди вижда, че се движат по еднолентов черен път, бързо покриващ се с бяла пелена. От време на време от надвисналите клони се чува пуф! — натрупаният по тях сняг пада на пътя. Няма следи от автомобилни гуми, но това не е повод за успокоение. Ако

ги е имало, снегът вече ги е заличил.

Ходжис изключва фаровете и бавно, много бавно продължава напред. Пътят изглежда безкраен — спуска се, пак се изкачва и отново се спуска, — но накрая стигат до разклона. Не се налага Ходжис да слезе, за да прочете надписите на табелите — през снежната завеса и между дърветата вляво вижда слаба светлинка. Това е ловната хижа и там има някой. Той завива надясно.

И двамата не поглеждат нагоре и не виждат видеокамерата, но тя ги вижда.

28.

Докато фордът, шофиран от Ходжис, си пробива път през стената от сняг край пътя, Брейди седи пред телевизора; носи зимното палто и ботушите на Бабино. Не си е сложил ръкавици, защото може да му се наложи да стреля с автоматичната пушка, но на коленете му лежи черна маска за ски като онези, които използват командосите. Когато настъпи моментът, ще я нахлузи, за да скрие лицето и побелялата коса на Бабино. Без да откъсва поглед от екрана, нервно опипва моливите и химикалките в керамичния череп. Най-важното сега е да бъде нащрек. Като наближи хижата, Ходжис ще изключи фаровете.

„Дали негрото, дето му косеше моравата, е с него — пита се. — Де късмет! Както се казва, две на цената на...“

Внезапно го вижда.

Боеше се, че заради обилния снеговалеж няма да забележи колата на дъртото бивше ченге, но опасенията му са безпочвени. Джипът е като черен правоъгълник, движещ се сред белия сняг. Брейди се привежда към екрана, присвива очи, обаче не вижда дали в колата има един, двама души или половин дузина. С яката автоматична пушка може да опука цял взвод, ако се наложи, но няма да е забавно. Иска Ходжис жив.

Най-малкото на първо време.

Остава само още един въпрос — дали дъртият ще завие наляво, или надясно? Готов е да се обзаложи, че К. Уилям Ходжис ще избере пътя към лагера на Големия Боб, и се оказва прав. Щом джипът изчезва сред заснежената гора (с лек проблясък на стоповете, когато Ходжис взема първия завой), Брейди оставя до дистанционното черепа с моливи и се пресяга за нещо, което беше оставил на масичката до бюрото. Нещо, което е съвсем законно, ако се използва по предназначение... само дето това предназначение не важеше за Бабино и приятелчетата му. Може да бяха добри лекари, но тук, в гората, се превръщаха в лоши момчета. Брейди взема ценния апарат и го окачва на ластичната лента така, че да виси на гърдите му. Нахлузва маската, грабва автомата и излиза. Сърцето му бие до пръсване, вече не чувства ревматичните болки в пръстите на Бабино.

Време е да си отмъсти и отмъщението ще е сладко.

Холи не пита Ходжис защо завива надясно. Невротична е, но не е глупава. Той кара много бавно и гледа наляво, сякаш измерва разстоянието до светлините. Щом се изравнява с тях, спира джипа и изключва двигателя. Вече е съвсем тъмно и когато се обръща да погледне Холи, за миг ѝ се струва, че главата му е заменена от череп.

— Ти оставаш тук — казва ѝ тихо. — Прати съобщение на Джером, че сме добре. Ще мина направо през гората и ще спипам онзи мръсник.

— Ще го убиеш, нали?

— Да, ако го видя да държи „Запит“. — Ще го застреля при всички случаи, но няма намерение да се обяснява. — Не бива да рискуваме.

— Значи вярваш, че е той. Брейди.

— Дори да е Бабино, той е замесен. Затънал е и с двата крака. — Но да, в някакъв момент се е убедил, че съзнанието на Брейди Хартсфийлд управлява тялото на Бабино. Интуицията му е твърде силна, за да я потисне, а от опит се е убедил, че винаги трябва да ѝ се доверява.

„Господ да ми е на помощ, ако съм сгрешил и убия когото не трябва — мисли си. — Само че как да разбере истината?“

Очаква, че Холи ще протестира, ще настоява да го придружи, но тя само казва:

— Няма как да се върна с джипа, ако нещо се случи с теб, Бил. Не мога да шофирам това чудо.

Той ѝ подава визитката на Търстън:

— Ако не се върна до десет минути — нека са петнайсет, — позвъни на този човек.

— Ами ако чуя изстрели?

— Ако съм аз и съм добре, ще натисна клаксона на колата на Ал Библиотеката. Два кратки сигнала. Ако не ги чуеш, карай до другата хижа... как ѝ викаха... хижата на Големия Боб. Разбий ключалката или счупи прозорец, влез, скрий се някъде и се обади на Търстън.

Той се накланя над лоста за скоростите и за първи път, откакто се познават, я целува по устните. Холи така се изумява, че само стисва устни, но не се отдръпва. После навежда глава и изтърсва първото, което ѝ хрумва:

— Бил, ти си с *обувки*. Ще *премръзнеш*!

— Между дърветата няма толкова много сняг, само няколко сантиметра. — А и премръзналите крака са му последната грижа в момента.

Намира копчето, с което се изключват светлините в купето, слиза от джипа и пъшка от болка; за миг Холи чува усилващия се шепот на вятъра сред боровете. Ако беше глас, щеше да е на оплаквачка. После вратата се затваря.

Тя наблюдава как тъмната фигура на Бил се слива с тъмните силуети на дърветата и чака; когато вече не може да го различи, слиза и тръгва след него. 38-калибровият револвер „Виктори“, принадлежал на бащата на Ходжис — патрулен полицаи през петдесетте, когато на мястото на тузарския квартал Шугър Хайтс още е имало гора — е в джоба ѝ.

Ходжис бавно газии в снега, вървейки към светлините на „Рога и копита“. Снежинките полепват по лицето и по клепачите му. Горещата стрела пак се е забила в него и го пари. Изгаря го. Лицето му е облято в пот.

„Поне не ми е горещо на краката“ — казва си, спъва се в покрит със сняг пън и се просва на земята. Пада тежко на левия си хълбок и притиска лице до ръкава на палтото си, за да не изкрещи. Между бедрата му рухва гореща струя.

„Напиках се в гащите — мисли си. — Напиках се като детенце.“

Щом болката понамалява, той свива крака и се опитва да стане, обаче не успява. Мокротото му бельо вече се вледенява. Струва му се, че пенисът му се спаружва, за да не докосва студеното място. Хваща се за един надвиснал клон и отново се опитва да стане. Клонът се прекършва и той глуповато се взира в него, чувствайки се като анимационен герой (например Уили Койота), после го хвърля настрана. Някой го хваща под мишницата.

Толкова се изненадва, че едва не изкрещява. После чува шепота на Холи:

— Ставай, Бил. Опалянка!

С нейна помощ най-сетне успява да се изправи. Светлините са близо, на не повече от четирийсет метра отвъд боровете. Той вижда заскрежената коса на Холи и пламналите ѝ страни. Внезапно се връща в миналото, в кабинета на Андрю Халидей, търгуващ с редки книги. Спомня си как с Холи и Джером откриха Халидей мъртъв на пода. Той, Ходжис, беше наредил на помощниците си да стоят настрана, обаче...

— Холи, ако ти заповядам да се върнеш, ще се подчиниш ли?

— Не! — Тя шепне. И двамата шепнат. — Вероятно ще се наложи да го застреляш, а сам не можеш да стигнеш дотам.

— Ти ще си ми подкреплението. Застраховката ми. — Усеща, че е плувнал в пот. Слава богу, че палтото му е дълго. Не иска Холи да разбере, че се е напикал.

— *Джером* е застраховката — поправя го тя. — Аз съм ти партньорка. Затова ме доведе, независимо дали го осъзнаваш. А и това искам. Открай време искам само това. Хайде, тръгвай. Хвани се за мен. Да приключим веднъж завинаги тази история.

Движат се бавно сред дърветата, вече приближават хижата. „Не е за вярване, че тази крехка жена може да е толкова силна опора“ — казва си Ходжис. Спират, преди да излязат на поляната около къщата. Свети в две стаи. Съдейки по приглушената светлина от по-близката до тях, Ходжис решава, че това е кухнята. Там е включена само една лампа — вероятно тази над печката. Светлината от другия прозорец ту се усилва, ту намалява — навярно е от пламъците в камина.

— Тръгваме натам — прошепва — и действваме като командоси по време на нощна акция. Тоест ще пълзим.

— Ще можеш ли?

— Да. Може да е по-лесно от ходенето. Виждаш ли полилея?

— Да. Изглежда направен от кости. *Отврат.*

— Това е дневната и вероятно онзи е там. Ако не е, ще чакаме да се появи. Видя ли, че държи „Запит“, ще го застрелям. Без „Горе ръцете“, без „Легни с ръце зад гърба“. Нещо против?

— Нищо.

Коленичат и запълзват. Ходжис оставя пистолета в джоба на палтото си, за да не се намокри от снега.

— Бил. — Шепотът ѝ едва се чува от усилващия се вятър.

Обръща се да я погледне. Подава му едната си ръкавица.

— Малка ми е — отказва той и се сеща за думите на адвокат Джони Кокран: „Щом ръкавицата не става, сама по себе си го оправдава“³¹. Странно какви неща минават през съзнанието на човек в подобни моменти. Само че тъкмо такъв момент май не е имал.

— Сложи я — шепне Холи. — За да стреляш, ръката ти трябва да е топла.

Права е и той почти успява да я нахлузи. Не покрива цялата му ръка, само пръстите, но те са важните.

Пълзят, Ходжис — малко по-напред. Болката още е силна, но след като не е на крака, стрелата в корема му тлее, вместо да гори.

„Трябва да си пазя силите — мисли си той. — Колкото да гръмна онзи.“

Разстоянието до прозореца на дневната е петнайсетина метра и на половината път непокритата му ръка вече е напълно безчувствена. Не може да повярва, че е довел тук, на километри от всякаква помощ, най-добрата си приятелка, че е изложил на риск живота ѝ и че пълзят в снега като деца, които си играят на войници. В „Хилтън“ аргументите му изглеждаха смислени и логични. Вече не.

Поглежда наляво към малибуто на Ал Библиотеката, затрупано от снега. Поглежда надясно и вижда покрита със сняг камара дърва за огрев. Поглежда пак прозореца на дневната, после рязко завърта глава към камарата дърва — алармата в главата му прозвучава с малко закъснение.

В снега има следи. Нямахше как да ги види от края на гората, но сега личат съвсем ясно. Водят от задната врата на къщата към дървата за огрев. „Излязъл е през задната врата — казва си. — Загова в кухнята свети. Трябваше да се сетя. Щях, ако не бях толкова зле.“

Бърка в джоба си за пистолета, обаче заради тясната ръкавица му е трудно да го напипа и когато най-сетне го хваща и се опитва да го извади, оръжието се заклещва. Иззад камарата дърва се надига тъмна сянка — не, не е сянка, а човек, който с четири подскока изминава петнайсетте метра помежду им. Прилича на извънземен във филм на ужасите — без лице, само с кръгли, изпъкнали очи.

— *Холи, пази се!*

Тя вдига глава точно когато прикладът на автомата се насочва към главата ѝ. Чува се противно изпукване и тя пада в снега по корем с разперени ръце: марионетка с прерязани конци. Когато онзи отново замахва с приклада, Ходжис най-сетне изважда пистолета от джоба си. Усеща и чува как китката му се чупи, вижда как пистолетът пада в дълбока снежна пряспа.

Все още на колене, поглежда нагоре и вижда висок мъж — много по-висок от Брейди — изправен пред неподвижната Холи. Носи маска, покриваща цялото му лице, и очила за нощно виждане.

„Гледал ни е как излизаме от гората — казва си. — Може дори да ни е наблюдавал в гората, докато нахлузвах ръкавицата на Холи.“

— Здравей, детектив Ходжис. — Човекът с маската говори на „ти“, явно няма време за учтивости.

Ходжис не отговаря. Пита се дали Холи е жива и ако е, дали някога ще се оправи след

ужасния удар. Глупости! Брейди няма да ѝ даде възможност да се оправи.

— Идваш с мен вътре — заповядва Брейди. — Въпросът е дали да вземем госпожицата, или да я оставим тук, докато се превърне в ледена висулка. — После, сякаш е прочел мислите на Ходжис (според детектива може и да ги чете), добавя: — Още е жива, поне засега. Виждам, че диша. Но докога ли след такъв удар?

— Аз ще я нося — казва Ходжис и ще го направи. Колкото и да го боли.

— Добре — кима Брейди, без да се замисли.

Тъкмо това е очаквал. Винаги е крачка напред. И кой е виновникът?

„Аз. Само аз. Така става, като пак се правя на Самотния рейнджър... но какво друго можех да сторя? Кой би ми повярвал?“

— Вдигни я — заповядва Брейди. — Да видим можеш ли. Понеже ми се струваш поизнемошял.

Ходжис пъха ръце под Холи. В гората не можа да стане на крака, след като падна, но сега събира последните си сили и изтласква нагоре отпуснатото ѝ тяло, сякаш е щанга. Залита, за малко не пада, но успява да запази равновесие. Горящата стрела я няма, изпепелена е от горския пожар, който е отприщила в него. Притиска Холи до гърдите си.

— Браво на теб. — Гласът на Брейди изразява искрено възхищение. — Сега да видим можеш ли да стигнеш до къщата.

Някак си Ходжис успява.

31.

Високите пламъци в камината разпръскват унасяща топлина. Ходжис се бори да си поеме дъх, снегът по взетата назаем шапка се топи и струите се стичат по лицето му. Успява да стигне до средата на помещението и се свлича на колене, придържайки врата на Холи в свивката на лакътя си, защото счупената китка се е подула като наденица и ръката му е станала безполезна. Главата ѝ не се удря в дървения под, което е добре. Стига ѝ жестокият удар от приклада.

Брейди си сваля палтото, очилата за нощно виждане и маската. Лицето е на Бабино, побелялата коса (сега нетипично разчорлена) — също, но това е Брейди Хартсфийлд. Ходжис вече не се съмнява.

— Има ли оръжие?

— Не.

Човекът с лицето на Феликс Бабино се усмихва:

— Ето какво ще направя, Бил. Ще ѝ претърся джобовете и ако намеря оръжие, ще ѝ гръмна кльошавия задник. Какво ще кажеш?

— 38-калибров револвер — предава се Ходжис. — Деснячка е, така че ако го носи, сигурно е в десния джоб на палтото ѝ.

Брейди се навежда, но продължава да държи Ходжис на прицел — пръстът му е на спусъка, притиска приклада до гърдите си. Намира револвера, оглежда го, после го затъква в колана си. Въпреки болката и отчаянието на Ходжис му става смешно. Онзи сигурно е гледал

стотици телевизионни сериали и екшъни, в които отракани типове загъкват револверите в коланите си, но в реалния живот това е възможно само с автоматичните оръжия, понеже са плоски.

От гърлото на Холи се изтръгва хъркащ звук. За миг единият ѝ крак спастично потрепва.

— А ти? — пита Брейди. — Имаш ли друго оръжие? Прословутият прикрепен към глезена пистолет, а?

Ходжис поклаща глава.

— Защо не си запретнеш крачоло? Направи ми това удоволствие.

Ходжис се подчинява, разкривайки само подгизналите си обувки и мокрите си чорапи.

— Отлично. Сега си съблечи палтото и го хвърли на дивана.

Детективът се разкопчава и успява да се съдържи, докато сваля дрехата, обаче като я хвърля на канапето, сякаш рог на побеснял бик го разпаря от чатала до сърцето и той изстенва.

Очите на Бабино се ококорват:

— Наистина ли те боли, или симулираш? Съдейки по това колко си отслабнал, заключавам, че не се преструваш. Какво става с теб, детектив Ходжис? Какво ти е?

— Имам рак. На панкреаса.

— Леле, лоша работа. Дори Супермен не може да се справи с това. Обаче горе главата, може да съкратя страданията ти.

— Прави каквото искаш с мен. Но нея остави на мира.

Брейди любопитно се взира в жената на пода:

— Да не би това да е хубавицата, която размаза предишната ми глава? — Фразата му се струва забавна и той се размива.

— Не. — Светът се е превърнал в обектив на камера, която се приближава и се отдалечава с всеки удар на блъскащото му, поддържано от пейсмейкър сърце. — Холи Гибни те халоса. Тя се върна при родителите си в Охайо. Тази е Кара Уилсън, асистентката ми. — Името му хрумва спонтанно и го изрича без капка колебание.

— Асистентка, която решава да те придружи на самоубийствена мисия? Малко ми е трудно да го повярвам.

— Обещах ѝ премия. Парите ѝ трябва.

— А къде, ако мога да попитам, е негрото-косач?

Ходжис обмисля за кратко дали да не каже истината — Джером е в града, знае, че Брейди вероятно е в ловния лагер и скоро ще съобщи тази информация на полицията, ако вече не го е сторил. Но дали това ще спре лудия? Разбира се, че няма.

— Джером е доброволец в Аризона. Строи къщи за бедните.

— Колко благородно! Надявах се да е с теб. Тежко ли пострада сестра му?

— Само кракът ѝ е счупен. Ще се оправи за нула време.

— Жалко.

— Беше само тестови обект за теб, нали?

— Тя получи една от оригиналните игри „Запит“, да. Бяха дванайсет. Като дванайсетте апостоли, тръгнали да разпространяват Божието слово. Седни на креслото пред телевизора, детектив Ходжис.

— Не, благодаря. Само в понеделник дават любимите ми програми.

Брейди се усмихва любезно:

— Сядай.

Ходжис се подчинява, като се подпира със здравата си ръка на масичката до креслото. Сядането е агония, но после болката понамалява. Телевизорът е изключен, обаче той се взира в екрана и пита:

— Къде е камерата?

— Над табелите при разклона. Не се упреквай, че не я видя. Беше покрита със сняг. Подаваше се само обективът, а и тогава ти вече бе изключил фаровете.

— Останало ли е в теб нещо от Бабино?

Брейди свива рамене.

— Отделни частици. От време на време се обажда някоя, която още го смята за жив. Скоро ще престане.

— Божичко! — мърмори Ходжис.

Брейди коленичи. Дулото на автомата още е насочено към детектива. Обръща яката на палтото на Холи и разглежда етикета.

— Х. Гибни — чете на глас. — Написано е с неизтриваемо мастило, което не изчезва при прането. Харесвам хора, които си пазят вещите.

Ходжис стиска клепачи. Болката е много силна, би дал всичко да престане и той да предотврати онова, което ще се случи. Обаче отваря очи и се насилва да погледне Брейди, защото играта се играе до край.

— Имам много неща за вършене през следващите четирийсет и осем или седемдесет и два часа, детектив Ходжис, но ще отложя всичко, за да се разправа с теб. Чувстваш ли се специален? Би трябвало. Дължа ти толкова много, задето ме прецака.

— Не забравяй, че *ти* дойде при *мен*. Ти ме предизвика с онова тъпо, самохвално писмо.

Лицето на Бабино — лице на застаряващ актьор, играещ характерни роли — помръква.

— Предполагам, че си прав, но виж кой *победи*, детектив Ходжис.

— Ако победа е да накараш няколко тъпи хлапета с размътени мозъци да се самоубият, да, печелиш. Аз обаче съм на друго мнение.

— Това е *контрол*! Упражнявам *контрол*! Опита се да ме спреш и не можа! И тя не може! — Брейди изритва Холи. Лицето ѝ е пепеляво, затворените ѝ очи са хлътнали в очните кухини. — Благодарение на нея станах гениален! По-гениален отпреди.

— Тогава престани *да я риташ*! — извиква Ходжис.

От вълнението и гнева на Брейди лицето на Бабино пламва. Ръцете му стискат пушката. Поема си дъх, за да се успокои, после още веднъж. И се усмихва.

— Госпожица Гибни ти е слабост, а? — Рита я пак, този път в бедрото. — Чукаш ли я? Не е красавица, обаче човек на твоята възраст не може да подбира. Знаеш ли какво казвахме навремето? Омотай ѝ главата с националния флаг и чукай за чест и слава.

Пак рита Холи и се озъбва — гримаса, минаваща за усмивка.

— Питаше ме дали съм чукал майка ми, помниш ли? Влачеше се при мен в болницата и всеки път ме питаше дали съм чукал единствения човек, на когото някога му е пукало за мен. Разправяше колко секси изглеждала и питаше дали е била мръсница. Питаше ме дали се преструвам. Надяваше се, че страдам. А аз бях принуден да те слушам.

Кани се пак да изрита горката Холи. За да му отвлече вниманието, Ходжис казва:

— Да те питам за една медицинска сестра, Сейди Макдоналд. Ти ли я подтикна към самоубийство? Ти беше, нали? Сейди беше първата ти жертва.

Брейди доволно се ухилва и изважда на показ скъпите коронки на Бабино.

— Беше лесно. Винаги е лесно, щом се вмъкнеш в някого и започнеш да дърпаш

конците.

— Как го правиш, Брейди? Как се промъкваш? Как се добра до игрите от „Сънрайз Сълуюшънс“ и как ги пренастрои? Ами уебсайта? Как го направи?

— Чел си прекалено много криминалета, в които хитрият частен детектив кара лудия убиец да говори, докато дойде подкрепление, или докато му отвлече вниманието, за да се сборичка с него и да му вземе оръжието — смее се Брейди. — Не мисля, че ще дойде подкрепление, а като те гледам, и бебе не можеш да пребориш. Освен това вече знаеш повечето факти. Иначе нямаше да си тук. Фреди се е разприказвала и — с риск да прозвуча като анимационния злодей Снидли Уиплаш — ще си плати за това. Най-последно.

— Тя твърди, че не е създала уебсайта.

— Не е, защото не ми беше необходима за тази цел. Направих го съвсем сам, в кабинета на Бабино, на неговия лаптоп. По време на поредното ми бягство от стая 217 — да, бягах, вселявайки се в други хора.

— Ами...

— Млъквай. Виждаш ли масичката до теб, детектив Ходжис?

От черешово дърво е като бюфета и изглежда скъпа, но по нея има избелели кръгове от чаши, които хората са слагали отгоре ѝ без подложки. Лекарите, притежаващи хижата, може да са стриктни в операционната, но тук са мърлячи. На масичката сега са дистанционното за телевизора и керамичният череп, пълен с моливи.

— Отвори чекмеджето.

Ходжис се подчинява. Вътре има розова игра „Запит“, оставена върху старо списание с телевизионната програма и с Хю Лори на корицата.

— Извади я играта и я включи.

— Няма!

— Както искаш. Тогава ще се позанимая с госпожица Гибни. — Брейди насочва дулото към тила на Холи. — Като включи на автоматична стрелба, това чудо ще ѝ откъсне главата. Дали ще отхвъркне в камината? Да проверим.

— Добре — предава се Ходжис. — Добре, добре, добре.

Взема играта и натиска бутона за включване. Появява се началната графика; буквата Z изпълва екрана. Следва надпис, който го подканва да прокара пръст по екранчето, за да получи достъп до игрите. Прави го, без да чака Брейди да му заповяда. По лицето му се стича пот. Счупената му китка пулсира от болка.

— Виждаш ли иконката на „Вирче с рибки“?

— Да.

Не иска да отвори „Вирче с рибки“, но алтернативата е да се превива от болка в корема и в китката и да види как откосът от автоматичното оръжие откъсва главата на Холи. Не, няма да го допусне. А и е чел, че човек не може да бъде хипнотизиран против волята си. Да, играта на Дайна почти го приспа, но тогава не знаеше какво става. Сега знае. Ами ако се престори на хипнотизиран, може би... може би...

— Сигурен съм, че упражнението вече ти е познато — подсмивва се Брейди. Очите му блестят като на момче, което се кани да подпали паяжина, за да види какво ще направи паякът: дали ще се опита да избяга, или ще изгори? — Докосни иконката. Рибките ще плуват, музиката ще свири. Докосвай розовите риби и събирай цифрите. За да спечелиш, трябва да изкараш сто и двайсет точки за сто и двайсет секунди. Ако успееш, няма да убия госпожица Гибни. В противен случай ще проверим как действа това чудесно автоматично оръжие.

Веднъж унищожи наведнъж няколко бетонни блокчета, струпани едно върху друго, така че си представи какво ще направи с приятелката ти.

— Дори да изкарам пет хиляди точки, пак ще я убиеш! Изобщо не ти вярвам.

Сините очи Бабино се разширяват, все едно е дълбоко засегнат от несправедливото обвинение.

— А трябва! Всичко, което съм сега, дължа на тъпачката, просната пред мен! Най-малкото, което мога да направя, е да ѝ пощадя живота. Стига да не е получила мозъчен кръвоизлив и вече да не е пътничка. А ти престани да увърташ, за да печелиш време. Пусни играта. Сто и дващестте секунди започват да текат, щом докоснеш иконката.

Ходжис няма избор и се подчинява. Екранът побелява. После проблясва в синьо толкова ярко, че той присвива очи; ето ги и рибките — плуват напред-назад, нагоре-надолу, една над друга, към повърхността на „вирчето“ се издигат сребристи мехурчета. Зазвучава песента: „*Край морето, край морето, край красивото море...*“

Не е само песента. В нея са преплетени думи. В сините проблясъци също има думи.

— Минаха десет секунди — напомня му Брейди. — Тик-так, тик-так.

Ходжис докосва една розова рибка, но тя му се изплъзва. При всяко докосване на екранчето болката в счупената му китка се усилва, но е несравнима с другата, пронизваща го от чатала до гърлото. Хваща рибка на третия опит и тя се превръща в петица.

— Пет! — извиква.

— Само пет точки за дващест секунди? Съсредоточи се, детектив.

Ходжис докосва рибките по-бързо, очите му се движат наляво-надясно, нагоре-надолу. Вече не ги присвива при проблясъците, защото са привикнали с ярката светлина. Освен това сега му е по-лесно. Рибките вече изглеждат по-големи и са малко по-бавни. Музиката е приглушена, някак по-плътна. „*Край морето, край морето, край красивото море...*“

Брейди ли приглася на мелодията? На живо ли е или „Меморекс“³²? Ходжис няма време да мисли за това... *Tempus fugit.*

Хваща рибка-седмица, после четворка, после — джакпот! — една се превръща в числото дванайсет. Казва:

— Вече имам дващест и седем точки.

Но дали е така? В главата му е пълна каша.

Брейди не потвърждава, само го информира:

— Остават осемдесет секунди.

Сега гласът му отеква, като че ли идва от далечния край на дълъг коридор. Междувременно с Ходжис се случва нещо прекрасно: болката в корема му започва да отшумява.

„Леле, това си е цяло откритие и е редно Американската лекарска асоциация да бъде информирана“ — казва си.

Хваща още една рибка. Става на двойка. Лошо, но пък има много други. Много, много други.

После започва да усеща нещо странно — пръсти, които ровят в главата му. Не, не си въобразява. Някой прониква в него. „*Беше лесно* — каза Брейди за сестра Макдоналд. — *Винаги е лесно, щом се вмъкнеш в някого и започнеш да дърпаиш конците.*“

А щом Брейди задърпа неговите конци?

„Ще се прехвърли в мен, както се е прехвърлил в Бабино — казва си Ходжис. Сега мислите му са като гласа и като песента — идват от другия край на дълъг коридор. В дъното

е вратата на стая 217 и е отворена. — Защо му е да го прави? Защо да влиза в тяло, което се е превърнало във фабрика за ракови клетки. Защото иска аз да убия Холи. Не с пистолета обаче, няма да ми позволи. Ще я удуши с моите ръце, въпреки счупената ми китка. После ще ме остави да се пека в ада на угризенията.“

— Ставаш все по-добър, детектив Ходжис, а и разполагаш с цяла минута. Отпусни се и продължавай. По-лесно е, щом се отпуснеш.

Гласът вече не ехти по коридор, а идва от далечна галактика, въпреки че Брейди стои точно пред Ходжис. Навежда и нетърпеливо се втренчва в лицето на бившия детектив. Само че помежду им плуват рибки. Розовки, синички, червенички. Защото Ходжис е във „Вирче с рибки“. Само че вирчето всъщност е аквариум и той е рибката. Скоро ще го изядат. И то жив.

— Хайде, Били, хващай розови рибки!

„Не бива да го пусна в мен — мисли Ходжис, — но и не мога да му попреча.“

Докосва розова рибка, която се превръща в деветка, и той вече не усеща пръсти, а друго съзнание, изливащо се в неговото. Опитва се да се съпротивлява и знае, че ще загуби битката. Личността, която прониква в него, притежава невероятна мощ.

„Ще се удавя. Ще се удавя във «Вирче с рибки». В Брейди Хартсфийлд.“

„Край морето, край морето, край красивото м...“

Някъде наблизо се счупва стъкло, дрънченето е последвано от ликуващи момчешки гласове: „Това е ХОУМРЪН!“

Изненадващият звук прекъсва връзката между умовете на Ходжис и Хартсфийлд. Ходжис се свлича на креслото и вдига глава, Брейди рязко се обръща, ококорва се и зяпва от изненада. Революерът, затъкнат отзад на колана му (всъщност е затъкнато само късото дуло, барабанът пречи оръжието да бъде напъхано по-навътре), тупва върху мечата кожа.

Ходжис не се колебае. Хвърля играта в огъня. Брейди се обръща и изкрещява:

— *Не!* — Вдига автоматичната пушка. — *Не смей да...*

Ходжис грабва първото, което успява да сграбчи — не револвера, а поставката за писалки. Лявата му ръка не е пострадала, а и разстоянието е малко. Запраща керамичния череп в лицето, което Брейди е откраднал от Бабино, и улучва право в целта. Керамичният череп се счупва. Брейди изкрещява (от болка, да, но най-вече от изненада) и от носа му шурва кръв. Опитва се да се прицели, обаче старият ДВО вдига крака (болката става още по-нетърпима, сякаш рогата на разярения бик се забиват още по-дълбоко в корема му) и го изритва в гърдите. Онзи полита назад, за миг запазва равновесие, после се спъва във възглавничка и се просва на мечата кожа.

Ходжис се опитва да стане от креслото, но не успява, само събаря помощната масичка. Отпуска се на колене, а Брейди сяда и хваща пушката. Преди да се прицели в най-злия си враг, проехтява изстрел и той отново изкрещява, този път само от болка. Невярващо се взира в рамото си — през дупката в ризата му шурти кръв.

Холи седи на пода. Над лявата ѝ вежда има грозна цицина — почти на същото място като цицината на челото на Фреди. Лявото ѝ око е кървясало, но другото не е засегнато от удара. Тя държи револвера с две ръце.

— *Стреляй пак!* — изкрещява Ходжис. — *Стреляй пак, Холи!*

Залитайки, Брейди се изправя (с едната си ръка притиска раната на рамото си, с другата държи пушката) и Холи стреля отново. Не улучва, куршумът рикошира в камината.

— Престани! — крясва Брейди и се привежда, същевременно се опитва да се прицели. — Престани, гади...

Холи стреля трети път. Хартсфийлд изскимтява. Ходжис не е сигурен дали го е улучила отново, но със сигурност куршумът е одраскал рамото му.

Изправя се и се опитва да се нахвърли върху ненормалника, който напразно се опитва да вдигне автоматичната пушка.

— Пречиш ми, Бил — вика Холи. — *Между нас си!*

Ходжис коленичи и навежда глава. Брейди се обръща и побягва. Революерът изгърмява. От рамката на вратата на трийсетина сантиметра вдясно от Хартсфийлд политат трески, но той се изплъзва. Външната врата се отваря, в дневната прониква леден въздух и пламъците в камината подхващат бърз танц.

— Не го улучих! — отчаяно се провиква Холи. — Аз съм безполезна глупачка! Некадърница! — Пуска револвера и се зашлевя.

Преди да повтори, Ходжис хваща ръката ѝ и коленичи до нея.

— Простреля го поне веднъж, може би два пъти. Ти си причината да сме живи.

Но докога? Брейди избяга с пушката, може би има един-два резервни пълнителя. Освен това Ходжис знае на какво е способна пушката SCAR 17S. Виждал е как подобен автомат — НК 416 — разрушава бетонна стена. С Пийт се упражняваха на частно стрелбище в пушинаците на окръг Виктория, а на връщане се майтапиха как НК трябва да се въведе на въоръжение в полицията.

— Какво ще правим? — прошепва Холи. — Какво ще правим сега?

Ходжис вдига револвера и завърта барабана. Останали са два патрона, а и револверът е само за стрелба от близко разстояние. В най-добрия случай Холи има сътресение на мозъка, а той е почти неспособен да се движи. Горчивата истина е, че късметът им се усмихна, но го изпуснаха.

Прегръща я и признава:

— Не знам.

— Дали да не се скрием някъде в хижата?

— Няма да ни помогне — възразява той, без да обясни откъде знае, и се радва, че тя не започва да го разпитва. Знае, защото в съзнанието му е останало мъничко от Брейди. Вероятно няма да е задълго, но сега служи като маяк, който ще е ориентир за Хартсфийлд.

Залитайки, Брейди газии в дълбокия сняг, шейсет и три годишното сърце на Бабино блъска в гърдите му. В устата си усеща метален вкус, болката в рамото му е пареща, в главата му непрекъснато се върти една и съща мисъл: *„Тази гадина, тази мръсна подмолна гадина, защо не я убих, докато можех?“*

И вярната „Запит Зиро“ отиде на кино, а той не разполага с друга. Вече няма как да прониква в съзнанията на хлапетата, които са включили своите модифицирани игри. Стои запъхтян пред „Рога и копита“, без палто е и усилващият се вятър го пронизва. Ключовете от колата на Зет Бой са в джоба му заедно с още един пълнител за автомата, но за какво са му? Трошката ще предаде богу дух още при изкачването на първия хълм.

„Трябва да ги очистя — мисли си, — и то не само за да си отмъстя. Джипът, с който пристигнаха, е единственият начин да се *махна* оттук, а ключовете сигурно са или в дъртия ДВО, или в гадината.“ Възможно е да са на таблото на експедишна, обаче не може да рискува.

А и ако избяга, няма как да убие бившия детектив и приятелката му.

Знае какво да направи, затова превключва пушката на пълнен автоматичен режим. Подпира приклада на здравото си рамо и започва да стреля в дневната, където остави враговете си.

Проблясъците от изстрелите прорязват мрака и падащият сняг се превръща в поредица от фотографии, заснети със светкавица. Трясъкът на автомата е оглушителен. Прозорците се пръсват навътре, летвите от обкова на къщата се разлитат като подплашени прилепи. Вратата, която е останала открехната след бягството на Брейди, се затваря, отскача и пак се отваря. Лицето на Бабино е изкривено в гримаса, изразяваща и радост, и омраза — чувства, типични за Брейди Хартсфийлд, — и той не чува нито приближаващото се ръмжене на двигател, нито тракането на метални гъсенични вериги.

33.

— *Залегни!* — крещи Ходжис — *Холи, залегни!*

Не изчаква тя да се подчини, а се хвърля отгоре ѝ, за да я предпази. В дневната се вихри буря от летящи трески, счупено стъкло и парчета от камината. Препарирана глава лос пада от стената и тупва на пода. Едното стъклено око е пронизано от куршум и сякаш намига. Холи пищи. Половин дузина бутилки на бюфета експлодират, замирисва на бърбън и джин. Куршум улучва горящ пън в камината, разцепва го на две и от него изригват искри.

„Моля те, Боже, дано Брейди има само един пълнител — мисли си Ходжис. — И ако се цели ниско, нека улучи мен, а не Холи.“ Само че ако го улучи куршум с толкова голям калибър, ще пониже и Холи.

Стрелбата спира. Дали онзи презарежда, или е свършил патроните? На живо или „Меморекс“?

— Бил, махни се от мен, не мога да дишам.

— За сега не бива. Аз...

— Какво е това? Какъв е този шум? — сепва се тя, после си отговаря сама: — Идва някой!

Ушите на Ходжис са позаглъхнали от стрелбата, но след миг и той чува звука. Отначало си казва, че сигурно внукът на Търстън е пристигнал с моторна шейна и ще загине заради желанието си да е добър самарянин. А може и да не е той. Май двигателят не е на моторна шейна.

Ярките жълто-бели светлини, които нахлуват през счупените прозорци, напомнят прожектори на полицейски хеликоптер. Само че това не е хеликоптер.

Брейди зарежда в пушката резервния пълнител, когато чува приближаващите се ръмжене и тракане. Обръща се (раненото му рамо тупти като възпален зъб) тъкмо когато нещо грамадно се появява в края на черния път. Заслепяват го фарове. Сянката му се удължава, докато нещото (каквото и да е то) потегля към хижата и снегът захвърчава изпод тракащите гъсенични вериги. Не, това чудо не върви към хижата, а към *него*.

Той натиска спусъка и автоматът отново загърмява. След миг вижда, че „нещото“ е грамаден снегоход с яркооранжева кабина. Предното стъкло на машината се пръсва тъкмо когато някой бързо скача през отворената шофьорска врата, за да се спаси от куршумите.

Чудовището не спира. Брейди се опитва да побегне, обаче скъпите мокасини на Бабино се подхлъзват. Той се взира в приближаващите се фарове и размахва ръце, опитвайки се да запази равновесие, но не успява и пада по гръб. Оранжевото чудовище се извисява над него, пред очите му се върти гъсенична верига. Опитва се да я отгласне с мисълта си, както понякога преместваше предмети в стаята си, обаче сякаш се опитва да отблъсне с четка за зъби нападащ го лъв. Вдига ръка и понечва да изкрещи, но лявата верига на оранжевия снегомобил го прегазва и почти го разполовява.

Холи няма никакви съмнения кой е спасителят им и не се поколебава нито за миг. Тичешком прекосява антрето, чиито стени са надупчени от куршуми, изтичва навън и непрекъснато вика по име човека, който им се е притекъл на помощ. Джером става и се изтръсква от снега — изглежда като поръсен с пудра захар. Тя едновременно плаче и се смее, когато се хвърля в прегръдките му:

— Как разбра? Как разбра, че трябва да дойдеш?

— Заслугата не е моя, а на Барбара. Обадох ѝ се да ѝ кажа, че се прибирам, но тя ми нареди да ви последвам, защото иначе Брейди щял да ви убие... само че тя го нарече Гласа. Беше почти откачила.

Залитайки, Ходжис бавно върви към тях, и вече е достатъчно близо да чуе думите на младежа; спомня си как Барбара беше казала на Холи, че частица от гласа, подтикващ я да се самоубие, още е в съзнанието ѝ. Бе го описала като слузеста следа. Той вече знае какво е имала предвид, защото поне за момента в главата му също се стрелкат отвратителни чужди мисли. Може би Барбара е имала достатъчно силна връзка да разбере, че Брейди се е спотаил в хижата и чака.

Може да е била само женска интуиция. Ходжис е старомоден и вярва в тези неща.

— Джером! — Гласът му е като дрезгаво грачене. — Приятелю! — Краката му се подкосяват.

Джером се освобождава от вкопчената в него Холи и подхваща Ходжис, преди да е

паднал:

— Добре ли си? Така де... Знам, че не си добре, но ранен ли си?

— Не. — Ходжис прегръща Холи през раменете. — Трябваше да се досетя, че ще дойдеш. Обещанията и на двама ви не струват пукната пара.

— Не биваше да разделим групата преди последния концерт, нали? — шегува се Джером. — Да влезем в...

Отляво се чува звук, сякаш издаван от животно, гърлен стон, който не може да се превърне в думи.

Ходжис е като пребит, но въпреки това тръгва към звука. Защото... Ами защото така.

Какво беше казал на Холи, докато пътуваха насам? Да остави тази история зад гърба си, нали?

Прегазеният Брейди лежи на снега. Червата му, разпилени около него, са като криле на червен дракон. Локви от гореща кръв попиват в снега. Очите му обаче са отворени и ясни и изведнъж Ходжис пак усеща в главата си онези пръсти. Този път не опипват лениво. Този път са обезумели, домогват се до целта. Той ги прогонва лесно, както навремето санитарят, тътрещ парцала по коридора, прогони този човек от главата си.

Изплюва Брейди като динена семка.

— Помогни ми — шепне Хартсфийлд. — Помогни!

— Мисля, че никой не може да ти помогне. Прегазен си от тежка машина. Сега вече знаеш какво е да те премаже автомобил. Нали?

— Боли — шепне онзи.

— Да. Вярвам ти.

— Застреляй ме, ако не можеш да ми помогнеш.

Ходжис протяга ръка, Холи му подава револвера като медицинска сестра, която подава скалпел на лекаря. Той отваря барабана и изважда единия от двата патрона. Завърта обратно барабана и макар че болката вече се е разпростира в цялото му тяло, коленичи и слага оръжието на баща си в ръката на Брейди:

— Ти го направи. Открай време го искаш.

Джером е нащрек, готов да се намеси, ако откаченият психопат реши да използва последния патрон, за да убие Ходжис. Обаче Брейди се опитва да допре дулото до главата си. Не успява. Ръката му потръпва, но не се вдига. Той отново изпъшква. От устата му бликва кръв и се стича между зъбите на Феликс Бабино, разкрасени със скъпи коронки. „Щях да го съжаля, ако не знаех какво направи пред Общинския център, какво се опита да стори в концертна зала «Минго» и каква машина за самоубийства задейства днес — мисли си Ходжис. Тази машина ще се забави и ще спре след смъртта на основния ѝ оператор, обаче преди това ще погуби още неколцина млади хора. Самоубийството е заразно. — Можеше да събуди у мен съжаление, ако не беше чудовище!“

Холи коленичи, вдига ръката на Брейди и притиска до слепоочието му дулото на револвера:

— Господин Хартсфийлд, трябва да довършите сам. И нека Господ се смили над душата ви.

— Аз пък се надявам Бог да не му прости — обажда се Джером. Под светлината на фаровете лицето му е като издялано от камък.

В продължение на един безкраен миг се чуват само ръмженето на мощния двигател на снегохода и воят на усилващия се вятър.

— Майчице! — възкликва Холи. — Пръстът му не е на спуська. Моля ви, помогнете, няма да мога...

Прогърмява изстрел.

— Последният фокус на Брейди — промърморва Джером.

36.

Ходжис няма сили да се върне при експедишъна, но Джером успява да го качи в кабината на снегохода. Холи сядат от другата му страна. Джером се настанява зад кормилото и включва на скорост. Макар да дава назад и да заобикаля останките от тялото на Бабино, нарежда на Холи да не гледа, докато не превалят първия хълм, и пояснява:

— Оставяме кървави следи.

— Отврат.

— Точно така — съгласява се той. — Отврат е.

— Търстън ми предложи моторна шейна — отбелязва Ходжис. — Не спомена за танк „Шърман“.

— Това е снегоход „Тъкър Сноу-Кат“, а ти не си предложил на дядката да задържи като гаранция кредитната ти карта плюс чудесния джип, който ме докара благополучно до този пущинак.

— Наистина ли Брейди е мъртъв? — пита Холи. Обърнала се е към Ходжис и грамадната цицина на челото ѝ сякаш пулсира.

— Нали го видя как се застреля?

— Да, но сигурен ли си, че е мъртъв?

Отговорът, който няма да ѝ даде, е „Не, не още. Не и докато слюзестата дيريا в главите на бог знае колко хора не изчезне благодарение на забележителната способност на мозъка да се самоллекува. Но след седмица, най-много месец, Брейди ще е мъртъв.“

— Да — казва. — И още нещо, Холи. Благодаря ти, че ми избра този сигнал за съобщенията. Момчетата с хоумръна.

— Какво пише? В съобщението де.

Ходжис изважда мобилния си от джоба на палтото, прочита съобщението и възкликва:

— Да му се не види! — Засмива се и добавя: — Бях го забравил, честно...

— Какво? Покажи, покажи, покажи!

Накланя телефона, та тя да прочете съобщението, изпратено от дъщеря му Алисън от Калифорния, където без съмнение няма сняг и е топло:

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ТАТКО! НА 70, НО НЕ СЕ ДАВАШ! ИЗЛИЗАМ ОТ СУПЕРМАРКЕТА, ЩЕ ЗВЪННА ПОСЛЕ. ХХХ АЛИ

За първи път след завръщането на Джером от Аризона, се появява Тайрон Зевзека:

— Ма вий на седемдесе ли сте, мастъ Ходжис? Глей ти! Че ас и шейсе и пет не ви давам!

— Стига, Джером — скастрия го Холи. — Знам, че ти е забавно, но е нелепо да говориш

като невежа.

Ходжис се размива. Боли го, обаче не може да се сдържи. Остава в съзнание по целия път до сервиза на Търстън, дори няколко пъти си дръпва от джойнта, който Холи запалва и му подава. После започва да му притъмнява. Хрумва му, че май си отива.

„Честит ми рожден ден“ — казва си.

И мракът го поглъща.

Пийт Хънтли не познава Окръжна болница „Кайнър“ добре, колкото бившият си партньор, многократно посещавал тук дългосрочно пребиваващ пациент, вече покойник. Спира два пъти — веднъж на главната рецепция и втори път на тази в Онкологията, — докато открие стаята на Ходжис. Влиза, но вътре няма никого. Балони с надписи „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ТАТКО“, завързани за перилото на леглото, се реят към тавана.

Някаква сестра надниква в стаята, вижда го как изумено гледа празното легло и се усмихва:

— Всички са в зимната градина в дъното на коридора. Устроили са си малко празненство. Мисля, че не сте закъснели.

Пийт тръгва нагам. Зимната градина е с голям прозорец на тавана, навсякъде се виждат растения — може би за да разведрят пациентите или да им осигурят повече кислород, може би и двете. На масичка до едната стена четирима души играят карти. Двама са плешиви, третият е включен на система за инфузионно преливане. Кърмит седи под прозореца и подава парчета торта на гостите си: Холи, Джером и Барбара. Пуснал си е брада и тя е бяла като сняг. Пийт си спомня как навремето водеше в търговския център децата си, за да видят Дядо Коледа.

— Пийт! — възкликва Ходжис и се усмихва. Надига се, но бившият му партньор му прави знак да не става. — Настани се, хапни си торта. Али я купи от сладкарницата на Батул. Открай време ѝ е любимата, като малка все ме караше да я водя там.

— Тя къде е? — пита Пийт, взима стол и се настанява до Холи. Над лявото ѝ око има превръзка, Барбара е с гипсиран крак. Само Джером изглежда здрав и бодър, въпреки че в ловния лагер се размина на косъм със смъртта.

— Замина си тази сутрин. Бяха ѝ дали само два дни отпуска. През март има право на три седмици почивка и обеща отново да дойде. Ако ми е необходима де.

— Как си?

— Бива. — Ходжис завърта очи нагоре и наляво. — С лечението ми са заети трима онколози и първите изследвания изглеждат обнадеждаващи. — Той подава парче торта на бившият си партньор.

— Много се радвам! Ама това парче е прекалено голямо.

— Стегни се и го изяж. Слушай, за отношенията ти с Изи...

— Разбрахме се — прекъсва го Пийт. Бодва парченце от тортата и промърморва с пълна уста: — Ммм, вкусно е. Казват, че морковена торта с крем сирене не повишава кръвната захар.

— Значи купонът по повод пенсионирането ти...

— Ще се състои. Пък и официално не съм го отменял. Още разчитам да вдигнеш първия тост. И не забравяй...

— Да, да, и бившата ти съпруга, и сегашното ти гадже ще са там, затова не бива да ръся цинизми. Схванах.

— Абе, бях длъжен да те предупредя. — „Твърде голямото“ парче торта бързо се смалва.

Барбара изумено наблюдава как Пийт омита и последната троха.

— Ще си имаме ли неприятности с полицията, Пийт? — разтревожено пита Холи.

— Не. Всичко е наред. Освен да почета стария си приятел, причината за посещението ми е да ви съобща добрата новина.

Тя се обляга на стола и облекчено въздъхва, издухвайки от челото си кичурите прошарена коса.

— Обзалагам се, че са лепнали всичко на Бабино — обажда се Джером.

— Истина говориш, млади падуан — отвръща Пийт и насочва към него пластмасовата си вилица.

— Може би ще ви е интересно да научите, че прочутият кукловод Франк Оз е озвучавал Йода — казва Холи. Оглежда се. — Поне *на мен* ми е интересно.

— На мен ми е интересна тортата — признава Пийт. — Може ли още малко? Съвсем мъничко?

Барбара му подава още едно парче, което не е мъничко, обаче Пийт не възразява. Хапва си и я пита как е.

— Добре — отвръща преди нея Джером. — Има си гадже. Хлапак на име Дърийс Невил. Голяма баскетболна звезда.

— Млъквай, Джером, не ми е гадже.

— Да бе, виж ми окото. Всеки ден е при теб, откакто ти си счупи крака. Така правят само влюбените мъже.

— Имам да си говорим за много неща — наперено отговаря Барбара.

— А Бабино... — връща се на темата Пийт. — Болничната администрация има запис от охранителни видеокамери, на който се вижда как той влиза през задния вход в нощта на убийството на жена му, преоблечен като човек от поддръжката. Сигурно е разбил някое шкафче. Излиза, връща се петнайсет минути по-късно — този път носи своите дрехи — и си тръгва.

— Няма ли запис от друго отделение? — пита Ходжис — От Кофата например?

— Да, има, но не се вижда лицето му, защото е с бейзболна шапка, освен това не се вижда и как влиза в стаята на Хартсфийлд. Опитен адвокат би могъл да се възползва от този факт, за да защити добрия доктор, но след като Бабино няма да бъде съден...

— На никого не му пука — довършва Ходжис.

— Така е. Градските и щатските ченгета с радост ще приемат той да опере пешкира. Изи е доволна, аз — също. Бих могъл да те питам — само между нас — дали наистина Бабино е този, който е умрял в гората, но всъщност не искам да знам.

— И как се вписва Ал Библиотеката в тази история? — интересува се Ходжис.

— Не се вписва. — Пийт оставя картонената си чинийка. — Алвин Брукс се е самоубил снощи.

— Боже! — изпъшква Ходжис. — В ареста ли?

— Да.

— Не са ли оставили някой да го наблюдава, за да не се самоубие?

— Оставили са, но не се очаква затворниците да имат у себе си нещо, с което да се порежат или да се намушкат, обаче онзи докопал отнякъде химикалка. Може да му я е дал някой надзирател, но по-скоро е бил друг задържан. Написал букви Z по стените, по нара, по себе си. После взел металния пълнител на химикалката и го използвал да...

— Млъкни! — прекъсва го Барбара. Изглежда бледа като платно под зимната светлина от прозореца над тях — Схванахме идеята.

— Значи смятат, че... какво? Че е бил съучастник на Бабино? — пита Ходжис.

— Че му е повлиял — отговаря Пийт. — Или че някой друг е повлиял на двамата, но да не задълбаваме, става ли? Важното сега е, че и тримата сте чисти. Няма да има награди този път, нито безплатни градски...

— Не ни трябват — намесва се Джером. — И без това с Холи поне още четири години ще използваме безплатни автобусни карти.

— Не че ползваш своята, като почти не си тук — коментира Барбара. — Трябва да ми я дадеш.

— Не се прехвърля на друго — самодоволно заявява той. — Ще си я пазя. Не ми се ще да имаш неприятности със закона. Освен това скоро ще скиташ насам-натам с Дърийс. Само не стигай твърде далеч, ако разбираш какво искам да кажа.

— Държиш се детински. — Барбара се обръща към Пийт. — Колко самоубийства са общо?

— Четиринайсет за последните пет дни — въздиша той. — При пет от случаите имаше игри „Запит“, които сега са мъртви като собствениците си. Най-възрастният самоубиец бе на двайсет и четири, най-младият — на тринайсет. Единият беше момче, чиито родители според съседите били странни и религиозни — от онези, пред които християнските фундаменталисти изглеждат либерални. Малкият застрелял и родителите си, и малкото си братче. С пушка.

Петимата замълчават за миг. На масата вляво картоиграчите гръмко се размиват.

Пийт нарушава тишината:

— Имало е и над четирийсет опита за самоубийство.

Джером подсвирква.

— Да, прав си. Това не се споменава във вестниците и по телевизията, дори по „Смърт и хаос“. — Така полицаите наричат рокстанцията Дабъл Ю Кей Ем Ем, чийто симпатичен девиз гласи: „Ако има изкормени черва, значи е водеща новина“. — Разбира се много от опитите — вероятно повечето — се обсъждат в социалните мрежи и други хора се опитват да посегнат на живота си. Мразя ги тези сайтове. Но скоро всичко ще се уталожи. Тези „вълни на самоубийства“ рано или късно преминават.

— Да, след време — съгласява се Ходжис. — Но със или без социални мрежи, със или без Брейди самоубийството е факт от живота.

Разглежда картоиграчите, докато го казва, особено двамата плешиви. Единият изглежда добре (както самият той изглежда добре), но другият прилича на труп с хлътнали очи. „Единият е с крак в гроба, другият е пътник“, казваше бащата на Ходжис. Мисълта, която му хрумва, е прекалено изпълнена с гняв и тъга, за да бъде изречена. Мисли си как някои хора безгрижно пропиляват нещо, за което други биха продали душите си: здраво тяло без болки. И защо? Защото са твърде слепи, твърде емоционално ранени или твърде погълнати от самите себе си, за да погледнат отвъд мрака до следващия изгрев. Който винаги идва, стига човек да продължава да диша.

— Още торта, Пийт? — предлага Барбара.

— Не. Време е да тръгвам. Но ще се подпиша на гипса ти, ако не възразяваш.

— Заповядай. И добави нещо забавно.

— Това е далеч над неговите възможности — мърмори Ходжис.

— Мери си думите, *Кърмит*. — Пийт се отпуска на едно коляно, сякаш ще прави предложение за брак, и започва да пише на гипса на Барбара. Когато приключва, става и поглежда Ходжис. — Сега кажи как се чувстваш, ама бъди искрен.

— Дяволски добре. Имам си лепенка, която контролира болката много по-добре от хапчетата, а утре ще ме изпишат. Нямам търпение да спя в собственото си легло. — Млъква за миг, после добавя: — Ще го победи това чудо.

* * *

Холи настига Пийт пред асансьора:

— Означава много за Бил. Че дойде на рождения му ден и че все още искаш той да произнесе тоста.

— Не е добре, нали?

— Не. — Холи отстъпва назад, когато той понечва я прегърне. Позволява му да хване дланта ѝ и да я стисне за кратко. — Не е добре.

— Гадост.

— Да, гадост. Точно гадост е. Не го заслужава. Тъкмо затова сега най-добрият лек е приятелите му да са до него. Ще бъдеш, нали?

— Разбира се. И те моля още да не го отписваш. Докато човек е жив, има надежда. Знам, че е клише, но... — свива рамене.

— *Имам* надежда. Надеждата на Холи — нали знаеш, че името ми означава „свещена“?

„Не е толкова странна като друг път — мисли си Пийт, — но безспорно е особена.“
Всъщност донякъде това му харесва.

— Само гледай тостът му да не е много циничен, става ли?

— Става.

— А и той надживя Хартсфийлд. Независимо какво предстои, това ще му е за утеха.

— Винаги ще имаме Париж. — Холи произнася провлечено прочутата реплика от филма „Казабланка“ подражавайки на Хъмфри Богарт.

Да, особена е. Всъщност е уникална.

— Слушай, Гибни, и ти трябва да се грижиш за себе си. Независимо от всичко. Ще му е мъчно, ако не го направиш.

— Знам — отвърща Холи и се връща в зимната градина, където с Джером ще разчистят след празненството по случай рождения ден на Бил. Казва си, че може да не е последното му, и се опитва да се убеди в това. Не успява съвсем, но все пак има свещена надежда.

Осем месеца по-късно

Два дни след погребението Джером пристига във „Феърлон“ точно в десет, както е обещал. Холи вече е там, коленичила е до гроба. Не се моли, а засажда хризантема. Не поглежда нагоре, щом сянката му пада върху нея. Знае кой е. Бяха се уговорили да се срещнат

тук, след като тя му каза, че надали ще издържи до края на погребалната церемония.

— Ще се опитам — промърмори, — но не ме бива в тези неща. Може да избягам...

— Хризантемите се засаждат наесен — казва сега. — Не разбирам много от растения, затова си купих ръководство. Не е кой знае колко грамотно, обаче указанията са лесни и практични.

— Чудесно.

Джером сяда с кръстосани крака в края на парцела, където започва тревата.

Холи загребва пръст с двете си шепи. Все още не го поглежда.

— Предупредих те, че може да избягам. Всички ме зяпаха, обаче не можех да остана, защото щеше да се наложи да произнеса надгробна реч, а не можех. Не и пред толкова много хора. Обзалагам се, че дъщеря му ми е сърдита.

— Едва ли — успокоява я Джером.

— *Мразя* погребенията. Дойдох в този град заради погребение, знаеш ли?

Джером знае, но не продумва. Остава я да довърши.

— Леля ми умря. Майката на Оливия Трилони. Тогава се запознах с Бил, на погребението. И от онова избягах. Седях зад погребалната агенция, пуших цигара, чувствах се ужасно и там ме откри той. Разбираш ли? — Най-сетне го поглежда. — *Откри* ме.

— Разбирам, Холи. Наистина.

— Отвори ми врата. Врата към света. Даде ми цел в живота.

— И при мен е така.

Тя почти гневно избърсва сълзите си:

— Толкова е противно!

— Така е, но той не би искал да се връщаш към миналото.

— Няма. Знаеш, че ми завеща агенцията, нали? Али получи парите от застраховката и всичко останало, обаче агенцията е моя. Не мога да я ръководя сама, затова питах Пийт иска ли да работи за мен. На половин ден.

— И той отговори...

— И той отговори, че приема, понеже пенсионирането вече му лази по нервите. Убедена съм, че ще се справи. Ще издирвам в интернет бегълците и отрепките, а той ще ги залавя. Или ще връчва призовки. Но няма да е като преди. Да работя за Бил... да работя *заедно* с Бил... беше най-щастливият период в живота ми. — Обмисля казаното и добавя: — Май единственият щастлив период в живота ми. Чувствах се... Не знам...

— Ценена? — предполага Джером.

— Да! Ценена.

— И с основание, защото бе много ценна. И все още си.

Холи критично оглежда засаденото цвете, изструпва пръстта от дланите си и от панталона си и сяда до Джером.

— Беше смел, нали? Имам предвид накрая.

— Да.

— Аха — усмихва се леко тя. — Така щеше да каже Бил — не да, а аха.

— Аха — съгласява се той.

— Джером? Ще ме прегърнеш ли? — Младежът охотно се подчинява и тя продължава: — Когато те видях за първи път — когато открихме тайната програма, инсталирана от Брейди на компютъра на братовчедката ми Оливия, — ме беше страх от теб.

— Знаем.

— Не защото си черен...

— Черното е трепач — хили се Джером. — Мисля, че се разбрахме за това в началото.

— ... а защото беше непознат. Защото беше *чужд човек*. Боях се от чужди хора и от чужди неща. И още се страхувам, но не колкото преди.

— Знам.

— Обичах го — прошепва Холи и се взира в хризантемата. Ярко оранжево-червена под сивата надгробна плоча, на която е написано само: „КЪРМИТ УИЛЯМ ХОДЖИС“, а под датите — „КРАЙ НА ДЕЖУРСТВОТО“. — Толкова го обичах.

— Аха — въздиша Джером. — И аз.

Тя го поглежда, срамежлива и изпълнена с надежда, под прошарената ѝ коса лицето ѝ е почти като на дете.

— Винаги ще си ми приятел, нали?

— Винаги. — Стиска раменете ѝ и сърцето му се свива — като скелет е! През двата месеца преди смъртта на Ходжис тя отслабна с пет килограма, което е фатално за нея. Знае, че майка му и Барбара нямат търпение да я охранят. — Винаги, Холи.

— Сигурна съм.

— Тогава защо питаш?

— Защото ми харесва да го чуя от теб.

„Край на дежурството“ — мисли си Джером. Ужасно е, но е истина. Точно е. Погребението смаза психиката му, обаче днес се чувства добре. Чудесно е да бъде заедно с Холи в тази слънчева утрин в края на лятото.

— Джером? Вече не пуша.

— Браво на теб.

Стоят мълчаливо още малко и гледат хризантемата, която сякаш пламти на фона на сивата надгробна плоча.

— Джером?

— Какво?

— Искаш ли да отидем заедно на кино?

— Да — съгласява се той, после се поправя: — Аха.

— Ще оставим едно празно място помежду ни. За да си слагаме там пуканките.

— Добре.

— Защото мразя да ги слагам на пода, където сигурно има хлебарки, може би дори плъхове.

— И аз мразя. Какво искаш да гледаме?

— Нещо, което да ни разсмее.

— Става.

Усмивва ѝ се. И тя му се усмивва. Напускат гробището и заедно се връщат в света на живите.

30 август 2015

Бележка на автора

Благодаря на Нан Греъм, която редактира тази книга, и на останалите ми приятели в „Скрибнър“, включително (дано не пропусна някого) на Сюзан Молдоу, Роз Рипъл и Кейти Монаган. Благодаря на Чък Верил, мой дългогодишен агент (важно) и дългогодишен приятел (още по-важно). Благодаря на Крис Лотс, който продава в чужбина правата за книгите ми. Изказвам благодарност и на Марк Левънфъс, който урежда всички делови въпроси и отговаря за фондация „Хейвън“, подпомагаща млади хора на изкуството, на които късметът е обърнал гръб, и за фондация „Кинг“, която помага на училища, библиотеки и на противопожарните служби в малките градчета. Благодаря на Марша Дефилипо, способната ми лична асистентка, и на и Джули Юджли, която върши всичко, което Марша не е направила. Без тях ще съм загубен. Благодаря на сина ми Оуен Кинг, който прочете ръкописа и направи ценни предложения. Също и на жена ми Табита, която също предложи умни идеи... включително, както се оказа, подходящото заглавие.

Отправлям специални благодарности на Ръс Дор, който се отказа от кариерата си на лекарски асистент, за да се превърне в мой гуру и в цар на проучванията. Положи специални усилия за тази книга, като търпеливо ме обучаваше как се пишат компютърни програми и как да бъдат променяни и разпространявани. Без Ръс „Край на дежурството“ нямаше да е толкова автентичен роман. Тук е мястото да добавя, че в тук-там съзнателно измених някои компютърни протоколи. Спецове ще забележат своеволията ми, но няма проблем, стига да не обвинят Ръс.

Последно: „Край на дежурството“ е роман, обаче големият брой на самоубийствата — и в Съединените Щати, и в много други страни, където се четат моите романи — е съвсем реален. Номерът на Националната гореща линия за превенция на самоубийствата, посочен в тази книга, също е истински. Ако се чувстваш гадно (както би казала Холи Гибни), позвъни на 1-800-273. Защото нещата могат да се оправят и ако не се предадеш, обикновено всичко се нарежда.

Стивън Кинг

Информация за текста

Информация за текста

\$orig_author=Stephen King
\$orig_lang=en
\$orig_series=Bill Hodges Trilogy
\$series=Бил Ходжис
\$sernr=3
\$orig_title=End of Watch
\$year=2016
\$translator=Жени Раад
\$trans_year=2016
\$pub_year=2017
\$type=роман
\$category=трилър
\$isbn=978-954-409-368-6

Сканиране, разпознаване и корекция: filthy, 2017 г.

Издание:

Стивън Кинг
Край на дежурството
Американска

Превод: Жени Раад
Редактор: Весела Прошкова
Коректор: Лилия Анастасова
Дизайн: Димитър Стоянов — ДИМО

Издателска къща ПЛЕЯДА
E-mail: pleiad@tea.bg
www.pleiadbooks.com
Печат Симолини'94

Stephen King
End of Watch
Copyright © 2016 by Stephen King
Cover Design — First Scribner hardcover edition, 2016

© ИК ПЛЕЯДА®, 2016
© Жени Раад, преводач, 2016
Редактор: Весела Прошкова
Коректор: Лилия Анастасова
© Димитър Стоянов — ДИМО, дизайн на корицата, 2016
ISBN 978-954-409-368-6

notes

Американска кънтрирок група. Названието е комбинация от фамилните имена на основателите ѝ. — Б.пр.

Мики Ди — жаргонно название на веригата ресторанти за бързо хранене „Макдоналдс“.
— Б.пр.

Кристофър Рийв (1952-2004) — американски актьор в театъра, киното и телевизията, режисьор, сценарист, общественик. Става известен с ролята си на Супермен. След падане от кон остава парализиран от шията надолу, но продължава успешно филмовата си кариера. — Б.пр.

End of Watch (англ.) е термин, с който полицаите завършват рапортите, за да обозначат края на дежурството си. Освен това често се използва за отбелязване на датата, на която полицай е бил убит при изпълнение на служебния си дълг. — Б.пр.

„Луната е наставница сурова“ — фантастичен роман от Робърт Хайнлайн, издаден през 1966. — Б.пр.

Monday, Monday, cant't trust that day — част от текста на прочутото парче на известната през шейсетте американска фолк рок група „Мамас&Папас“. — Б.пр.

Оксикодон — болкоуспокояващ лекарствен препарат, който запазва обезболяващия ефект на морфина и хероина при по-ниска склонност към пристрастяване. — Б.пр.

Зоро (на испански *Zorro* — лисица) е герой от роман на Джонсън Маккъли, издаден през 1919. Зоро защитава бедните от престъпниците и злодеите. Всъщност този очарователен бандит е благородникът Дон Диего де ла Вега. Той е облечен в черно и носи черна маска. Със своята рапира изписва по стените знак, който е негова „запазена марка“ — голямо **Z**, е претворен в няколко кино и телевизионни филми, както и в няколко книги. — Б.пр.

На латиница думата е Zappit. — Б.пр.

Сестра Рачид — героиня от романа на Кен Киси „Полет над кукувиче гнездо“. Студена, безсърдечна и тиранична, тя е старша сестра, която неуморно тормози душевноболните пациенти. — Б.пр.

На латиница имената Kennedy и Lincoln се пишат със седем букви. — Б.пр.

„Бум, бум, светлините угасват“ и „Ангелче, ангелче, ще си отидем заедно“ са заглавия на песни съответно на Пат Травърс от 1983 и на Мориси от албума „Да живее омразата“, 1988. — Б.пр.

Рефлексът на Бабински представлява изпъване назад и нагоре на палеца на крака и навеждане надолу и разперване на останалите пръсти при прокаране на остър предмет по стъпалото. Нормален е при много малки деца, но наличието му след двегодишна възраст се смята за патология. Признак е за кортикоспинално увреждане и може да е едностранен или двустранен, временен или постоянен. Временен рефлекс се наблюдава след гърч и/или припадък. — Б.пр.

Глупчо — едно от седемте джуджета в класическата анимация на Уолт Дисни „Снежанка и седемте джуджета“. Имената на останалите са Док, Щастливко, Кихавко, Сънливко, Срамежливко и Сърдитко. — Б.пр.

Хабитат фор Хюменити — неправителствена хуманитарна организация, която се стреми да осигурява евтино, качествено и прилично жилищно настаняване на нуждаещите се, с дейност в Северна и Южна Америка, Европа, Азия, Близкия изток. — Б.пр.

Хъш Пъпис — панирани топчета от царевично тесто. — Б.пр.

Blackish (англ.). — дума, означаваща принадлежност към някоя от народностите, характеризиращи се с тъмна пигментация на кожата, по-специално тъмнокожите от Африка, Океания и Австралия. Използва се и като название на афроамериканците. — Б.пр.

Смог — огнедишащият дракон от романа „Билбо Бегинс или дотам и обратно“ от Дж.Р.Р. Толкин. — Б.пр.

Капитан Блай и корабът „Баунти“ — Капитан Блай е офицер от британския кралски флот и колониален администратор. През 1787 поема командването на кораба „Баунти“, който превежда от Таити до острови в Карибския басейн. След принудителни промени на курса и последвалите проблеми с дисциплината разбунтувалият се екипаж завзема кораба, но от страх към капитана вместо да го убият, го качват на лодка заедно с останалите му верни хора от екипажа. След много перипетии те достигат сушата, като по пътя капитан Блай прави редица географски открития в района на остров Тасмания и Нова Зеландия. — Б.пр.

Бар Бар Блек Шийп — игра на думи — името на заведението се произнася аналогично със заглавието на популярната детска песничка „Бее, бее, агънце черно“. — Б.пр.

„Великолепие в тревата“ е названието на американски драматичен филм от 1961. —
Б.пр.

Цитат от поемата на Робърт Фрост „Спирка край гората в снежна вечер“. — Б.пр.

Малък мозък (на латински cerebellum) — регулира и координира движенията на организма. — Б.пр.

Игра на думи — английската дума *hard* означава и твърдо, и трудно. — Б.пр.

Център на Брока — речедвигателният център в мозъка. При увреждания на този център пациентът е способен да възприема и да разбира какво му говорят, но не и да говори членоразделно. — Б.пр.

Андрю Атикен „Анди“ Руни (1919-2011) — американски радиоводещ и телевизионен сценарист, известен с много популярното си седмично предаване „Няколко минути с Анди Руни“, излъчвано в периода 1978-2011. — Б.пр.

Из „Любовната песен на Дж. Алфред Пруфрок“ от Т. С. Елиът — превод на Цветан Стоянов. — Б.пр.

Denial of Services или DoS (англ.) — отказ от услуга. — Б.пр.

„Последният случай на Трент“ — първият роман от поредицата на Е. К. Бентли за детектив Филип Трент, публикуван през 1913. Главният герой прави напълно погрешни заключения при разследването на едно убийство, влюбва се в главната заподозряна и в крайна сметка не залавя убиеца, след което се зарича никога повече да не работи като детектив. — Б.пр.

Грейн е мярка за теглото на проектила при патроните. Един грейн се равнява на 0.0648 от грама. — Б.пр.

По време на процеса срещу О. Дж. Симпсън прокурорът нарежда на заподозрения да пробва окървавена ръкавица, открита на местопрестъплението. Ръкавицата му е малка и защитникът изтъква този факт като доказателство за невинност, използвайки въпросната фраза. — Б.пр.

„На живо ли е или «Меморекс»“ — така гласи рекламата на „Меморекс“ — компания, основана през 1961 в Силициевата долина. Днес „Меморекс“ е марка за потребителска електроника и аксесоари. — Б.пр.